

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KRESLEY COLE

ŞEHVETİN KÖLESİ

Ücretsiz PDF Kütüphane Arşivi: <https://wantey.org>

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 769
Bestseller Roman: 336

Şehvetin Kölesi

Kresley Cole

Özgün Adı: Wicked Deeds on a Winter's Night

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Gizem Yeşildal

Düzeltili: Çiçek Eriş

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2014

ISBN: 978-605-343-213-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014

Copyright © Kresley Cole, 2007

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla Pocket Books, Simon & Schuster Inc.'ten alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KRESLEY COLE

ŞEHVETİN KÖLESİ

İngilizceden Çeviren:
Aydan Şanlısoy Özbek

PEGASUS YAYINLARI

Aşk büyüleri yüksekten dalış yapmaya çok benzer. Sürece bir kez başladınız mı geri dönüşü yoktur ve ne yaptığınızı bilmiyorsanız sonuç bir felaket olur.

—Beklenen Mariketa,

Cadılığın Savaşçısı,

Cadılar Evi'nin gelecekteki lideri

Cadılar yalnızca bir konuda iyidirler.

Kıvılcım.

—Bowen Greame MacRieve

Lykae tahtının üçüncü vârisi

GİRİŞ

Three Bridges Ormanı

1827 Kışı

*B*edenimi işaretlemek istiyor... Dolunay karla kaplı zemini ve çorak ağaçları aydınlatıyor, Mariah'nın sarıya çalan yeşil elbisesini peşindeki canavar için bir işaret fişeği kadar belirgin kılıyordu.

Dişleriyle beni işaretleyecek, diye çılgınca düşündü, buzlanmış derenin üstünden sıçrayarak geçerken. Canavarın öfkeli kükreme sesi ormanda yankılandığında kız toprak sete takıldı. Ayağa kalmak için çılgınca çabaladı ve eve doğru koşturmaya devam etti.

Huş ağacının dalları saçlarını yoldu ve soğuktan uyuşmuş yüzünü çizdi. Dallardan kurtulduğunda tekrar yağmaya başlayan kar görüşünü engelledi. Karanlığın içinden gelen bir diğer haykırış gece yaratıklarını susturdu, kesik kesik soluklanma sesleri sağır edici bir hal aldı.

Bowen, genç kızlığından beri sevdiği adam, dolunay hakkında onu uyarmış, buna hazırlamıştı. "Değişeceğim, Mariah. Bunu kontrol edemiyorum. Ve sen hâlâ savunmasızsın..."

Bu gece Bowen'la buluşmak için ısrar etmişti, çünkü bu dönemin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve adamın isteklerini

sürekli reddetmesini telafi etmek istiyordu. Ama bu son saat içinde cesareti kırılmıştı. Sevgilisinin yüzüne bakmış ve ay ışığı onun yerine bir canavarı gözler önüne sermişti.

Yaratık, kızın dehşete kapıldığını anlamıştı. Işıl ışıl parlayan buz mavisi gözleri anlayışla kısılmadan önce hayvani bir arzuyla doluydu. “Kaç... Mariah,” diyerek kulağa yabancı gelen bir sesle hırlamıştı. “Şatoya git. Benden... uzaklaş...”

Kız, onun hızla kendisine doğru geldiğini duyabiliyordu, hiç olmadığı kadar yakındı ama Mariah neredeyse gelmişti. Ormanın kıyısına geldiğinde aşağısındaki karlı ovada krallıklarının üç büyük nehrinin kesiştiği yerde yükselen şatoyu, evini gördü. *Çok yakın.*

Mariah, onu aşağıya götürecek kıvrımlı yola doğru hızla koştu. Yola girer girmez gözlerinin önünde bir hareketlenme oldu. Etrafı bir anda kanatlarını uyuşmuş yüzüne çarpan kuzgunlarla dolup taşmıştı. Önünü göremeden elini kolunu sallarken tökezledi ve buzlu kaygan zeminde dengesini yitirdi.

Yer çekimi yok oldu... Düşüyordu... Vadiden aşağı yuvarlanıyordu... Düşmenin etkisiyle ciğerlerindeki tüm hava boşalınca gözleri karardı. Hâlâ düşüyordu...

Yere indiğinde midesine saplanan, şiddetli bir darbeye gelen berbat, ıslak bir sesle karşılaşmıştı. İçine doğru inanılmaz bir acı yayıldı. Vücudundan çıkan keskin kütüğü algılayamayarak nefesini tuttu. *Hayır... Hayır... olamaz.*

Acı, içinde dondurucu bir baskı bırakarak azaldığında, krallığının oduncularından birinin kestiği huş ağacının kalıntılarına güçsüzce tutundu.

Her nefesinde ağzından kan geliyordu. Gözyaşları kadar yumuşak bir şekilde yüzünden akarak karın içine damlıyordu.

Three Bridges’ın Mariah’sı kendi evinde, ayın gölgesinde ölecekti.

Sersemlemiş bir halde gözlerini gökyüzüne dikmiş, canavarın kan kokusunu almış gibi inanılmaz bir hızla kendisine doğru gelişini dinliyordu. Yanına ulaşmadan önce, Mariah artık yalnız olmadığını hissetti.

Başının üzerinde dönüp duran kuzgunları gördükten hemen sonra buz gibi dudaklar, dudaklarıyla buluştu. Boşluk ve kaos duygusu bir hastalık gibi içini sarmıştı. Boş yere kıvrılırken Mariah'nun beyninin içindeki ses, iç karartıcı bir şekilde konuştu.

"Öl," diyen ses, Mariah'nın kanlı ağzına doğru fısıldadı. Kız birdenbire kalbinin hareketsizliğini fark etti. Ciğerleri görevlerini bırakmış ve yüzündeki acı dolu ifade dinmişti.

Varlığı gitmiş ve yerini bir başka şeye bırakmıştı. Mariah'nın en son gördüğü şey, aya doğru hüznün içinde kükreyerek delicesine bir üzüntüyle göğsünü pençeleleyen canavardı.

1. Bölüm

Günümüz

İfritler'in Mezarı, Guatemala Ormanları

Tılsım'a Hücum'un Üçüncü Günü

Ödül: Her biri yedi puan değerinde dört maya başlığı

Beklenen Mariketa arkasına dönmeden, "Sinsi sinsi beni mi izliyorsunuz, Bay MacRieve?" diye sordu peşindeki Lykae'ye. Bowen MacRieve mezar odasına giden karanlık koridorda onu sessizce takip ediyordu. Ancak kız –tıpkı üç gece önce Tılsım'a Hücum toplantısındaki gibi– onun kendisini süzdüğünü *hissetmişti*.

"Mümkün değil, cadı." Bir İskoç'un anlaşılmaz aksanla gürlemesi nasıl bu kadar tehditkâr olabiliyordu? "Yalnızca almak istediğim şeyin izini sürüyorum."

Mari her zaman giydiği kırmızı pelerinin kapüşonunun altından, adamın göremeyeceğini bilmesine rağmen ona yandan bir bakış attı. Omzunun üzerinde asılı duran fener sayesinde adamın yüzünü görebiliyordu ama kendi beğeni dolu bakışlarını gizleyebiliyordu.

Derin derin iç geçirdi. Lykae erkekleri yakışıklı olmalarıyla nam salmışlardı ve gördüğü birkaçı da bu şöhreti hak ediyordu ama bu adam kalp atışlarını hızlandıracak kadar seksiydi.

Gür siyah saçları, oldukça pahalı görünen gömleğinin yakasına değiyordu. Son birkaç gündür sürekli olarak düşünmekten kendini alamadığı vücudu muhteşemdi. Boyu bir seksenin üzerindeydi ve koridor normal ölçülerdeki iki kişinin durabileceği kadar geniş olmasına rağmen adam omuzları ve iri yapısıyla boşluğu dolduruyordu.

Ancak birçok çekici özelliğine rağmen onu oldukça özgün kılan özelliği gözleriydi. Gözleri, içinde fesat bir ışık barındıran parlak kehribar rengindeydi ve bu da kızın hoşuna gidiyordu.

Kendisi de birazcık fesattı.

“Bakmaya doyamadın mı?” diye sorarken adamın sesi iğnelayiciydi. Evet, o seksi bir adamdı ama ne yazık ki cadılara olan nefretiyle bilinirdi.

“Seninle işim bitti,” diye cevaplarırken ciddiydi. Bir ölümsüzleşçi avı olan *Amazing Race*¹ yani Hücum’u kendi türünde kazanan ilk kişi olmayı planlıyorsa kaba saba kurtadam savaşçılarına göz süzecek zamanı yoktu.

Kendi kendine omuz silkerek bir başka mezar odasına doğru devam etti. Burası onun ve diğer rakiplerinin sonu olmayan Maya mozolesinin derinliklerinde incelediği onuncu mezardı.

Adamı kaba tavrıyla şaşırtmış olmalıydı çünkü yeniden kadının peşine düşmesi biraz zamanını aldı. Boşlukta yankılanan tek şey, adamın artık gizlemek için zahmet etmediği güçlü ayak sesleriydi. Aralarındaki sessizlik işkence gibiydi.

1 İki veya dört kişiden oluşan takımların verilen ipuçlarını takip ederek dünyayı dolaştığı ABD yapımı bir reality show. (ç.n.)

Hemen arkasından gelen adam, “Mozolenin taş levhasını kim açtı?” diye sordu sonunda.

“Üç okçu elf ve iki iblis.” İki erkek ve bir kadın okçu yıldırım hızına sahip, ölümcül nişancıları; inanılmaz derecede güçlü olan erkek öfke iblisleriyse fiziksel kuvvetleriyle Lykae’lerden sonra ikinci sıradaydılar. Ancak onlar için bile mozolenin girişine çakılmış demir parmaklıkları yerinden oynatmak neredeyse imkânsızdı.

Zamanla ve depremler sonucunda kayan piramit şeklindeki yapının, demir parmaklıklar üzerinde tonlarca ağırlığıyla durduğunu fark etmişlerdi. Bunu yerinden oynatmak hepsinin işbirliği yapmasını gerektirmiş ve iki iblis kaldırırken, okçular altındaki devasa kaya parçasını iterek açmışlardı.

“Ve onca zahmetten sonra senin girmene izin mi verdiler?”

Durdu ve tekrar adama baktı. “Ne yapmaları gerekirdi, Bay MacRieve?” Diğerleri onun sadece içeri girmesine izin vermekle kalmamışlardı. Hiçbirini doğru dürüst tanımamasına rağmen dört ödül olduğu için birlikte çalışmayı onlar istemişti. İblislerden biri olan Cade, dışarıdaki geçitten onlarca metre aşağıya, ilk antreye inmesi için ona yardım bile etmişti. Daha sonra labirentteki odaları kontrol etmek için dağılmışlar ve bulduklarında diğerlerini uyacaklarına dair İrfan adına yemin etmişlerdi.

MacRieve, dudaklarını zalimce kıvrarak gülümsedi. “Ben olsam ne yapardım, kesinlikle biliyorum.”

“Ben de nasıl misilleme yapacağımı kesinlikle biliyorum.” Adam kadının, kendisinden korkmamasına şaşırmuş görünüyordu ama işin aslı kadın, –yükseklik ve büyük böceklerle karşılaşmadığı sürece– zaten kolay kolay korkmuyordu. Ayrıca Hücum’daki yarışmacıların ödül kazanmak için dünyanın dört bir yanında koştururken ne kadar tehlikeli olabildiklerini de iyi bilirdi.

Yalnızca yirmi üç yaşında olmasına rağmen Mari'nin Cadılar Evi tarafından yarışmaya gönderilmesinin nedeni Hücum'daki bu acımasızlıktı. Cadıların miskin Hayvan Evi olan gizli New Orleans meclisinden çağrılarak yarışmaya gönderilmişti. Üstelik henüz ölümsüz bile olmamıştı.

Ancak Mari hileye başvurmadan çekinmezdi ve çoğu cadının aksine hak ettiği takdirde birine zarar vermek için büyü yapmaktan kaçınmazdı; tabii taktirde istikrarsız güçleriyle bunu başarabilirse.

MacRieve neredeyse iki metrelik kurtadam boyuyla iyice yakınına geldi. Mariketa'dan en az otuz santim uzun ve yüzlerce kat güçlü olsa da kız dimdik durmak için kendini zorluyordu.

"Adımlarına dikkat et, küçük cadı. Benim gibi birini öfkelen-dirmek istemezsin."

Hücum'un finaldeki ödülü Thrane'in Anahtarı denilen bir nesneydi ve bu anahtar, sahibinin geçmişe –yalnızca bir kez değil, iki kez– gitmesini sağlardı. Mariketa, adamın böylesine bir araç için kendisini yarışma dışı bırakmaya hazır olduğunu biliyordu. Bu yüzden bunu yapmasının mümkün olmadığına onu ikna etmek zorundaydı.

"Aynı şekilde, senin de beni öfkelen-dirmemen gerekir." Başını kaldırıp adama bakarken ses tonu sakindi. "İstersem kanını aside dönüştürebileceğimi unutma," diyerek açık açık yalan söyledi.

"Evet, gücün hakkındaki söylentileri duydum." Gözlerini kıstı. "Doğrusu mozolenin kapısını parmağının bir fiskeyle neden açma-dığını merak ediyorum."

Evet, yoğunlaşırsa, eşi benzeri görülmemiş şanslı bir günündeysen ve başı ağrımiyorsa demir parmaklıkları kaldırmayı başarabilirdi. Ah, tabii bir de ölümcül bir tehlike içindeyse.

Gücü ne yazık ki adrenaline bağlıydı ve bu da gücünün sınırsız olduğu kadar kontrolsüz olmasına neden oluyordu.

“Kapıyı açmak için benimkine benzer bir büyü kullanmam gerektiğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Mari küçümser bir ifadeyle. *Blöf kraliçesi devreye girdi.* “Bu seni bir tüyü kaldırmak için çağırmaya benzerdi.”

Adam başını bir yana eğerek onu inceledi. Bir saat gibi gelen bir süre sonunda tekrar yürümeye başladı.

Mari rahatlamışçasına sessizce iç geçirdi. İrfan’daki herhangi biri gerçekte ne kadar hassas olduğunu anlarsa mahvolurdu. Bunu çok iyi biliyordu ama ne kadar uğraşsa da kayda değer bir gücü salıverip gözler önüne serdiğinde her şey bir *patlamayla* sonlanıyordu.

Şaşkın akıl hocası Elianna, “Atların güçlü bacakları vardır ama bu onların mükemmel birer balerin olacakları anlamına gelmez,” diye açıklamıştı. Kadim Elianna, büyülerinin tahrip edici doğasını kontrol etmek için her gün Mari’ye eğitim verirdi çünkü ince tasarlanmış büyülerin düşmanlarının içine daha büyük korku yayacağına inanırdı.

Ve Cadılar Evi korku simsarıydı.

Koridor nihayet korkunç yüzler ve hayvan oymalarıyla kaplı, geniş ve yüksek bir duvarla sonlanmıştı. Mari fenerini kaldırıncı kabartmalar karanlığın içinde hareket ediyor gibi göründü. Buraya konulmalarının nedeni belli ki yana açılan ve sivri dişleriyle açık bir ağza benzeyen tüneli korumaktı.

Lykae’ye gelmesi için işaret etti. “Güzellerden önce yaşlılar, Bay MacRieve.” Önce adamı, sonra da bir metrekareden daha geniş olamayacak girişi inceledi. “Sığabileceğini sanıyorsan.”

Adam hiç kıpırdamadan öylece durdu, harekete geçmek üzere olmadığı her halinden belliydi. “Bana sadece insanlar Bay MacRieve diye hitap eder.”

Kız omuzlarını silkti. “Ben insan değilim.” Annesi bir druiddi ve babası da ölmeden önce şaibeli şöhrete sahip bir büyücüydü. Bu yüzden arkadaşları Mari’ye cadı peri ya da *büccür büyücü* diye

takılırdı. “Öyleyse sana Bowen ya da kısa haliyle Bowe diye hitap etmemi mi istiyorsun?”

“Bana arkadaşlarım Bowe der, yani sen bu adı kullanamazsın.”

Ne kadar da gıcık... “Sorun değil. Sana uyan daha bir sürü isim biliyorum.”

Adam sözlerine aldırış etmedi. “Tünele önce sen gir.”

“Sence senin önünde ellerimin ve dizlerimin üzerinde gitmem uygunsuz olmaz mı? Ayrıca karanlıkta görmek için fenerime ihtiyacın yok ve önce sen gidersen beni atlatıp ödülü ilk alan olmayı garantilersin.”

“Arkamda bir şeyin ya da birinin olmasından hoşlanmam.” Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bir omzunu taş duvardaki hurlar gibi ağzını açmış bir yüze dayadı. Kız, bir Lykae’nin tepeden bakan kurtadam şekline dönüştüğünü daha önce hiç görmemişti ama görenlerden öğrendiğine göre bu erkek gerçek ya da hayal ürünü her tür canavardan ürkütücü olabilirdi. “Ayrıca üzerinde o şirin pelerinin var,” diye devam etti adam. “Dolayısıyla sana dair... uygunsuz sayılabilecek herhangi bir şey göremeyeceğim.”

“Sözlerimi çarpıtıyor musun? Bilmeni isterim ki son derece şirin biriyim...”

“O halde neden pelerinin altına saklanıyorsun?”

“Saklanmıyorum.” Aslında tam olarak yaptığı şey buydu. “Ayrıca bunu giymekten hoşlanıyorum.” *Nefret ediyordu.*

Doğumundan önce bile, asırlar boyunca Cadılar Ev’inde doğanların en kuvvetlisi, Beklenen Kişi olacağı tahmin edilmişti ancak aynı zamanda dört yıl önce İrfan’daki bir erkeğin onu görüp sahipleneceği söylenmişti. Onu hapsederek hiçbir büyüünün karşı koyamayacağı bir gaddarlıkla koruyacak ve Ev’i onun güçlerinden yoksun bırakacaktı.

Mariketa kehanetten beri ne zaman dışarı çıksa yüzünü örtmek zorunda bırakılmıştı. Gençlik yıllarında yaşaması gereken randevulaşma hayatının ağır bir darbe aldığını söylemeye gerek yoktu.

Yüreğinde kırmızı harflerle yazılı olan isyankârlık yüzünden kırmızı olan pelerinini düzeltti. Aynı zamanda sesinin tonunu ve kokusunu perdeleyen büyüünün de ardına saklanıyordu.

Eğer MacRieve gibi bir erkek onu görseydi, aslında kızıl saçlı ve gri gözlü olmasına rağmen mavi gözlü bir esmer olarak algılandı ve hatları, fiziği ya da saçının uzunluğu gibi ayrıntıları hatırlamakta güçlük çekerti. Büyü ona artık neredeyse hiç düşünmediği kadar doğal geliyordu.

Alınan tüm önlemlere rağmen İrfan'a bağlı, eşi olmayan erkeklerden kaçınması gerekiyordu. Oysa Mari'nin bugüne kadar hiç görmediği bir dedikodu festivali gibi olan Hücüm toplantısında duyduğuna göre MacRieve eşini bulmuş ve onu bir asırdan uzun zaman önce kaybetmişti.

Mari ona karşı sempati duyuyordu. Bir Lykae'nin tüm var olma sebebi eşine odaklıydı ve ölümsüz hayatı boyunca bir kere –sadece bir kere– mutluluğu yakalama şansı olacaktı.

Adamın yerinden kımıldamadığını görünce homurdandı. “İyi. Yaşlıdan önce güzel.” Fenerinin askısını indirdi ve emeklemeye başladı. Alan düşündüğünden daha dardı ama adam hemen arkasından geldiği için kararını gözden geçirecek vakti yoktu. Oluruna bırakarak nefes verdi ve yolunu aydınlatmak için fenerini kaldırdı.

Taş soğuk ve nemliydi bu yüzden pelerini olduğu için şanslıydı... ta ki en sonunda boynundaki bağcık dizine takılıp başını aşağı doğru çekene kadar. Aynı şey tekrarlanınca yalpaladı ve ilerlemek için bağcığı arkasına doğru attı. *Şimdi oldu. Böyle daha iyi.*

Beş saniye geçti... “MacRieve pelerininim üzerindeisin. İzin ver...”

Kız tepki veremeden, adam dizlerinin arasından göğsüne doru uzanarak bir pençesiyle boynundaki bağcığı kesti. Kızın gözleri kocaman açıldı ve elindeki feneri düşürerek giysisini avuçlasa da adam pelerini bir çırpıda ellerinin arasından çekti.

“Onu geri ver!”

“Seni yavaşlatıyor, dolayısıyla beni de.”

Mari dişlerini sıkıp öfkesini kontrol etmeye çalıştı. “Önden *sen* gitseydin...”

“Gitmedim. Eğer bunu istiyorsan, geri almak için neden sihir yapmıyorsun?”

Adam güçlerinin ne kadar değişken olduğundan kuşkulanıyordu. “Bunu yapmamamı gerçekten istemezsin.”

“Pelerinini gerçekten geri istemiyor olmalısın. O halde gel ve onu benden al, minik cadı.”

Büyü olsa da olmasa da pelerinin sağladığı fiziksel güvenliğe alışkın büyümüştü. Ve pelerinini adamdan alamayacağını anladığında, ani bir refleksle çıplak kollarını ovuşturdu. O anda şortunun ve kolsuz tişörtünün ne kadar kısa olduğunu ve neredeyse belinin aşağısındaki izi gözler önüne serdiğini fark etti.

Soğukkanlılığını koruyarak sesinin kayıtsız bir tonda çıkmasını sağladı. “Sende kalsın.” Adamın onu baştan ayağa süzdüğünü bilmesine rağmen kendini bir dizini diğerinin önüne atmaya zorladı. “Günün birinde para eder.”

Birkaç saniye sonra adam, “Endişe etme, cadı. Benim bakış açımdan pek uygunsuz görünmüyorsun. Bazı noktalarda biraz sıska olsan da yine de çok kötü sayılmazsın.”

Evet, arzuyla bakıyor. Poposunu tanımlayacak bir sürü sıfat kullanılabilirdi ama “sıska” bunların arasında değildi. Bunları sana sataşmak ve sinirlerini bozmak için söylüyor. Bunu bilmek, adamın çabalarının

boşa gitmesini sağlamıyordu! "Bazı noktalarda birazcık sıska mı, MacRieve? Komik, aynısını ben de senin hakkında duymuştum."

Adam neşesiz bir şekilde yarım ağızla güldü ve sonunda devam etti. "Hiç sanmıyorum. Belki de Lykae erkekleri hakkındaki söylentileri duymak için çok genç olduğundandır. Hassas kulaklar yüzünden."

Hayır, duymuştu. Ayrıca son iki gündür de bu söylentiye ve bunun adam için geçerli olup olmadığını merak ediyordu.

Lanet olası tünel ne kadar da uzundu...

"Yine de, küçük kız," dedi hırıltıyla. Adamın sıcak avcunu bacaklarının arkasında hissedince Mari'nin gözleri bir kez daha kocaman açıldı. "Saçlarının arasında bir akrep dolaşıyor."

"Çek ellerini üzerimden, MacRieve! Ne yaptığını anlamadığımı mı sanıyorsun? Bu tünelin her santimini inceleyip duruyorum, eğer bir akrep olsaydı görürdüm." Emeklemeye devam edince adam bacağına sıktı. Başparmağını bacağının iç kısmına bastırıyor ve kızın içine hiç beklenmedik bir arzu dalgası yayıyordu. Ürpermek için kendini zor tuttu.

Saçlarına hafifçe dokunulduğunu hissettiği anda akli tekrar yerine gelmişti. "Sanki bir akrep olduğuna ve içinde emeklediğimiz tünelde ona rastlayacağıma ve bu da yetmiyormuş gibi saçıma gireceğine inanacakmışım gibi. Uydurmak istediğin başka yaratıklar da var mı? Etrafta dolaşan bir mumyanın eli var mı? Klasik tarantula hikâyesi uydurmadığına şaşırdım doğrusu."

Adamın kolu birden bacaklarının arasına girdi –bir kez daha– ve eli vücudunun önüne doğru sokularak kızın önüne bir şey attı. *Kütlesi* olan bir şey. Kız fenerini ileri doğru tuttu...

Eli kadar büyük akrebin görüntüsü geri geri sendelemesine ve... MacRieve'e sımsıkı sokulmasına neden olmuştu ki bu herhangi biriyle bile hoş bir durum değilken bir kurtadamlı hiç değildi.

Adamın vücudunun her zerresi kasıldı. Kollarının şiştiğini ve arkasına değen karın kaslarının gerildiği hissediyordu.

Büyüyen erkekliği sırtına baskı yapıyordu. *Demek kurtadamlar hakkındaki söylentiler doğruymuş*, diye düşündü sersemlemiş bir halde. *Şekil bir A oldukça ısrarlı.*

“İlerle,” diyen adamın sesi hırıltılıydı. Kızın kulağının hemen üzerine doğru güçlükle nefes alıp veriyordu.

“Hayatta olmaz. Bir akrep ile sert bir yer arasında kaldım.” Du-dağın ısıırken arkadaşlarından birinin bunları söylediğini duymuş olmasını diledi.

Adam gerileyerek ondan uzaklaştı. “Onu öldürdüm,” dedi soluklarının arasından. “Geçebilirsin, sadece sana değmesin.”

“Neden umursuyorsun ki?” Adamın teması olmadan üşüdüğünü hissedince kaşları çatıldı.

“Umursamıyorum. Ama acı seni yavaşlatacak ve ben de senin arkandayım, unuttun mu?”

“Sanki bunu unutabilirmişim gibi.” Daha sonra adamın duygusuz sözleri içine oturdu. “Hey, kurtadam, avını yemen ya da patilerinle oynaman gerekmiyor mu? Onu sana bırakmamı istemez misin?”

“Onu tekrar bulduğum yere koyabilirim, cadı.”

“Ben de seni kurbağaya dönüştürebilirim.” Belki de patlak bir kurbağaya.

Adam aniden kızın kuyruk sokumunun yakınındaki siyah dövmesine dokundu. “Bu yazının anlamı ne?”

Kız, temasının şokundan çok buna verdiği tepkinin etkisiyle soluğunu tuttu. Eline doğru kıvrılmak istiyor ve bunun nedenini anlayamıyordu. Birden parladı. “*Sarkıntılık etmeyi bitirdin mi?*”

“Bitirdim diyemem. Ne anlama geldiğini söyle.”

Mari'nin bu konuda hiçbir fikri yoktu. Kendini bildi bileli o işareti taşıyordu. Tek bildiği eskiden annesinin, yazışmalarında o gizemli harfleri kullandığıydı. Ya da en azından annesinin Mari'yi New Orleans'ta terk edip iki yüz yıllık druid inzivasına çekilmeden önce kullandığı harflerdi.

Adam parmağıyla yazının üzerinde ritim tutarak, sabırsızlıkla bir cevap bekliyordu.

“‘Sarhoş ve iddiayı kaybeden’ anlamına geliyor. Şimdi, eğer bir amfibi² olmak istemiyorsan ellerini üzerimden çek.” İleride bir kapı görününce kız hızla oraya doğru emeklemeye başladı ve sonunda ayağa kalktı. Verdiği mücadele yüzünden elindeki fener çılgın gibi sallanıyordu. Yeni odaya doğru yalnızca birkaç adım atmıştı ki adam onu bileğinden yakalayıp kendi etrafında döndürdü.

Bakışları kızın üzerinde gezinirken uzandı ve omuzlarının üzerine dökülen uzun saçlarının bir tutamını çekti.

Başparmağını buklenin üzerinde usul usul gezdirdiğinin farkında değil gibi görünüyordu. “Bu yüz neden bir pelerinin arkasına gizlenir ki?” diye mırıldandı, başını bir yana eğip kızı incelerken. “Gördüğüm kadarıyla yüzünde bir sorun yok. Ama bir periye benziyorsun. Bu da ismini açıklıyor.”

“Bu hoş iltifatlara nasıl karşı koyabilirim?” İsmi konusunda haklıydı. Çoğu peri ismi Mari veya Kari'yle başlardı.

Mari saçını tutmasına imalı bir şekilde bakınca adam sıcak bir şeye dokunmuşçasına hemen bıraktı ve sanki suçlu Mari'ymiş gibi kaşlarını çatarak ona baktı.

“Şu anda büyü yapmakla uğraşıyorsun, değil mi?” Onu *koklamak* için uzanmıştı.

“Kesinlikle hayır. Eğer öyle olsaydı, inan bana bunu fark ederdin.”

2 Hem suda hem de karada yaşayan hayvan. (ç.n.)

Adam sanki onu duymamış gibi sözlerine devam etti. “Evet, yapıyorsun.” Tavrı bir anda yabancılaşmıştı. “Zaten bunu yapmak için doğdun.”

Ancak Mari nedense ürkmemişti. Daha çok... heyecan duymuştu. Adam onun gözlerinde hoşlanmadığı bir şey görmüş olmalıydı ki ansızın arkasını döndü.

Adam etrafa bakınırken Mari de görünüşünde seksi bulmadığı herhangi bir şey bulmak için dikkatle onu inceledi ama bulamadı.

Bütün ölümsüzler güçlerinin en tepesine ulaşmış en iyi hayatta kalabilecekleri zamanda ölümsüzlüklerinin içinde *donakalırdı*. Ancak MacRieve, Mari’nin İrfan’da gördüğü diğer erkeklerden daha geç dönüşmüştü. En az otuz beş yaşlarındaymış gibi görünüyordu. Ve lanet olası bu yaş onu çok yakışıklı gösteriyordu.

Kıyafetleri iyi dikimliydi ancak serseri bir tarzı vardı. Boynunda kısa bir deriye asılı küçük, antika görünümlü bir madalyon vardı ve büyük bir av bıçağı kemerinden sallanıyordu. Indiana Jones onun yanında sevimli bir taklitçi gibi kalırdı.

MacRieve’in yanında aynı zamanda bir de kırbaç vardı ve bunu Hücum’a katılan vampire hazırlıklı olmak için taşıdığından hiç kuşku yoktu. Çoğu iblis soyu gibi, vampirler de ısınlanabilir ya da diğer bir deyişle iz sürebilirdi ve bu da onların yenilmesini imkânsız kılırdı. Mari bazı genç vampirlerin kırbaçla yakalanabilip ısınlanmalarının önlenerek kolayca öldürüldüklerini biliyordu.

O gece toplantıda MacRieve, Mari’nin daha önce hiç görmediği kadar güzel hareketlerle vampirle kanlı bir kavgaya girmişti. Kavga bir Valkyrie tarafından dağıtılmıştı ama Mari onu saatlerce izleyebilirdi.

MacRieve gözle görülür bir şekilde gerilince Mari onun bakışlarını takip etti. Orada, arkadaki duvarın karşısında bir lahit vardı. Başlık da bunun içinde olmalıydı!

İkisi birden hızla atıldılar ve tam lahdin önünde çarpıştılar.

Adam inleyerek kızı kolundan tuttuğu gibi kenara ittikten sonra bakışları hemen mezara yönelse de durumu sonradan kavrayıp kaşlarını çatarak ona baktı. Kolunu tuttuğu elini gevşetirken artık tam karşısında duruyordu. "Gerçekten benimle oynayabileceğini mi sanıyorsun?" Elleri kızın kollarından aşağı kayarak kalçalarında durdu.

Kız titrek nefesini bıraktı. "Neden büyü yaptığımı sanıyorsun?" İhtiyacı olan adrenalin oluşmuş olabilirdi ama bunu odaklayamıyordu. Özellikle de şortunun kumaşından geçen sert ellerinin sıcaklığını hissettiğinden beri...

"Yüz seksen senedir bir başkasına dokunmadım." Kıza doğru iyice yaklaştı. "Hiçbir kadına ikinci kez bakmadım. Ama şimdi ellerimi bir cadının külotundan çekemiyor gibiyim," diye kulağına hırıltıyla fısıldadı. "Bende, onu öpmenin nasıl bir şey olacağını tatmak için uğrunda ölme duygusu yaratan bir cadı." Geri çekildi, yüzünde bir öfke maskesi vardı. "Bu tabii ki lanet olası bir büyü."

Şu anda Mari'yi öpmek mi istiyordu? Neden şimdi? Bunca zaman, ölen eşine sadık kalmışken. Her ne kadar paniğe kapılsa da bu fikir Mari'nin içini ısıtmıştı.

Peki ya Mari bir büyü yapmışsa? Elianna bir keresinde Mari'ye ne dileyeceği konusunda dikkatli olmasını tavsiye etmişti. Mari herkesin bildiği bu tavsiyeye başını sallayarak karşılık verince de Elianna, "Gerçekten. Dikkatli ol. Güçlerinin sınırını bilmiyoruz ve çoğu cadı yalnızca düşünerek arzularını etkileyebilir," diye eklemişti.

Mari, Bowen MacRieve'i öpmeyi onu büyüleyecek kadar çok mu istemişti?

Bowen onu lahdin üzerine kaldırıp kalçasını bacaklarının arasına soktuğunda Mari öyle yaptığından şüphe etti. Yutkundtu. "Neye benzediğini öğrenmeyi planladığını düşünüyorum."

Adamın kendiyile savaş verdiği yüzünden belliydi. "Durdur artık şunu, Mariketa." Adamın kendi aksarıyla ismini söyleme şekli

Mari'nin içini eritti. Ellerini üzerinden çekti ve kalçasının iki yanına koyduğu koyu renk pençeleri taşın içine gömülene dek kıvırdı. "Neden bu yarışmada olduğumu anlayamıyor musun? Onu tekrar istiyorum ve bunun gerçek olmasını diliyorum."

Eşini geri istiyordu. Tabii ki. Thrane'in Anahtarı'nı zamanda geri gitmek ve eşinin ölümünü önlemek için kullanmak istiyordu. Mari bu savaşçının yıllarca ona sadık kalmasına neden olmuş kadına şaşırtıcı bir şekilde kızgındı. "Yapmıyorum... ya da öyle bir niyetim yok... yani sana bir şey yapmıyorum," diye fısıldadı Mari, oysa adamın kokusuna, büyüleyici gözlerine ve bacaklarının arasındaki vücuduna tepki verme biçimi sözlerini yalanlıyordu.

Onda, Mari'yi sersemleten ve düşünmesini zorlaştıran bir hava vardı. Bu, sadece erkeksi ateş ve şehvet değildi. Bu kendi yoğunluğu içinde hayvansı, ham cinsellikti ve Mari de buna açtı.

Ah, tanrılar aşkına, adamın kendisini öpmesini *istiyordu*. Bunu tüm benliğiyle istiyor ve adamın bunu yapmasını diliyordu. *Beni, seni istediğim kadar şiddetli iste... şimdiye dek kimseyi arzulamadığın kadar arzula.*

Bowen kızı ensesinden tutarak süzdü. Mari büyülenmiş bir şekilde ona bakarken adamın kehribar rengi gözleri buz mavisine dönüştü. Umutsuzca Mari'de tanıdık bir şeyler bulmaya çalışıyordu ve bulamayınca da kızın üzerindeki eli titremeye başladı. "Kahrolası cadı, bir başkasını istemiyorum."

Mari bir anda iki şeyi birden anladı; adam onu öyle şiddetli öpmek üzereydi ki, bir daha asla kendini eskisi gibi hissetmeyecekti.

Ve Bowen bundan sonra kendinden nefret edecek ve sonsuza kadar Mari'yi hor görecekti...

2. Bölüm

Cadının her yerinden güç *akıyordu*. Sihirler ve büyüler etrafında dönüyordu. Bowe bunları hissedebiliyor, etrafını sardıklarını ve kendini ona bağladıklarını fark edebiliyordu; kız öpmesi için onu çağırıyordu...

Hayır, amacından sapamazdı! Sapmayacaktı. Bu yarışmaya çok umut bağlamıştı. Geçmişini, geleceğini. Bunu biliyordu –ne için mücadele ettiğini biliyordu– o halde neden gözlerini cadının yüzünden ayıramıyordu?

Kız başını kaldırıp ona baktığında yüz hatları değişmiş gibiydi. Göz bebekleri sıradan mavi renginden koyu gri renkte ışıdamaya başlamıştı. Dudaklarını yaladı ve Bowen'ın gözleri önünde dudakları pembeden koyu, baştan çıkarıcı kırmızıya dönüştü. Bowen'ın nabız gibi atan erkekliği pantolonunu zorluyordu.

Evet, onu tatmak zorundaydı. Işıl ışıl parlayan o dudakların ne vadettiğini öğrenmeden yürüyüp gitmek mi? Mümkün değil. Pelelerinin altına gizlediği vücudunu gördükten sonra mümkün değildi. Dolgun ve şaşırtıcı derece dik göğüsleri vardı. Ve bu tünelin içinde önünde emeklerken onu izlemiş, dolgun kalçalarının cazibesi bir sireninki kadar büyük bir güçle onu davet etmişti. Kaya gibi sert ve heyecandan deli gibi atan kalbiyle onu metrelerce takip etmişti. Daha

sonra bu pozisyonda ona yaslanmış bir haldeyken... Lanet olsun, kontrolsüzce ona sürtünmeden önce kendini durmaya zorlamıştı...

"Bowen..." diye fısıldayan kızın sesinde istek vardı.

Cadı istiyordu ve kendisi de vermemek için çabalıyordu.

Neredeyse iki asırdan sonraki ilk öpücük.

Onu ensesinden tutarak kendine doğru çekti, eğildi ve dudaklarını dudaklarının arasına aldı. Ufacık temas Bowen'ı sarsmıştı. İlk dokunuşta kızın dudaklarının nasıl davetkârca aralandığını hissetti. Kız hafifçe inledi ve ellerini adamın ensesine götürüp parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi.

Bowen dilini ağzının içine kaydırды ve Mari'nin dili onu yavaş ve istekli bir şekilde karşılayınca Bowen'ın keskin bir nefes alarak inlemesine neden oldu. Öpüşünü derinleştirirken serbest eliyle kızın bileğini kavramış, onu olduğu yerde tutuyordu ve Bowen'a karşı yumuşayan kız, onaylarcasına inledi.

Büyü yapan kızdı ama neden arzudan aklı başından gitmişti? Kız sanki... Bowen yüzünden kendini *kaybetmiş* gibiydi. Ne zaman geri çekilecekti? Bowen'ın geri çekilmesi mümkün değildi. Kız ona durmasını söyleyecekti ve Bowen daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi bir şekilde arzuladığı şeyden feragat etmeyi başaracaktı.

Oysa kız ona durmasını söylemedi. Öpüşmelerinin arasından fısıldayarak, "*Evet, Bowen, evet,*" diyordu. Adamın şehvetini kontrol etmek yerine sanki bir Lykae'nin kontrolünü yitirmesini istemiş gibi onu teşvik ediyordu.

Bowen sertçe kızın boynunu kavradı. Bin yıldan uzun süredir hep cadıları aşağılamıştı. Oysa şimdi cinsellikle ilgili tüm hayallerini gerçekleştirebileceğinden korktuğu, yumuşak, kırmızı dudaklı bir cadıyı, ahlaksızca ve kendinden geçerek öpüyordu. Bowe uzun zamandır seks yapmadığı için, bununla ilgili *sürekli* hayal kuruyordu.

Bunca zamandan sonra kendini kaybetmek... *Onu kayıtsızca takip et. Kendini ona bırak.*

Mari en sonunda adamın kendini bıraktığını hissetti, daha saldırgan, kızın beklediği kadar şiddetli davranmaya başlamıştı.

Dudaklarını hapsettiğinde adamın öpüşü sert ve ateşliydi. Ve Mari onun ihtiyaçlarını karşılamaya hazırdı. Farkında olmadan dizlerini kaldırmıştı, bedenini utanmazca onunkine bastırıyor ve sert erkekliğini karında hissediyordu.

Çok yakında bir ölümsüz olacaktı, bunu hissediyordu ve herkes değişime götüren tüm tutkulu hislerin güçlü olacağını söylemişti. Şu ana kadar *karşı konulmaz* olduğu kanıtlanmıştı. Burada olan da bu muydu? İki ölümsüz arasındaki şehvetin tadı Mari'nin hoşuna mı gidiyordu?

Bowen bugüne kadar öpüştüğü kişiler içinde en günahkâriydi ve onunla bir daha öpüşme şansı olmayacağını biliyordu. Bu yüzden adamın başını kavradı ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi onu öptü.

Mari geçmişteki sevişmelerinde çok önemli bir şeyin eksikliğini hissedirdi ve bu şey olmadan daha fazla dayanamayacağından korkardı. Şimdiyse o eksikğin ne olduğunu biliyordu. *Yoğunluk*. Bu tutkunun yoğunluğu o kadar kuvvetliydi ki mantığının yerini duyguların almasına neden olmuştu. Bowen bunu ona verebilirdi.

Belini tutan adam, başparmağını aşağı yukarı oynatarak bedenini okşuyordu. Göbeğindeki küçük halkaya dokunduğunda dudaklarının arasından çabuk ve şaşkın bir nefes aldı.

Adamın titreyen eli nihayet aşağılara doğru kaydı...

Mari de ona dokunma arzusuyla yanıp tutuşuyordu ve parmaklarını adamın geniş göğsünden aşağı kaydırdı. Tam kotunun beline ulaşmıştı ki adamın parmakları da şortunun içine doğru yol almaya başladı. Öpüşmelerinin şiddeti gittikçe artıyordu.

Mari birbirlerine böyle dokunup zevk vermelerini düşünürken kalçasını adamın ellerine doğru hafifçe sallamaktan kendini alamadı. Ancak meraklı parmakları aşağılara kayıp erkekliğinin kalın ve kaygan başını okşadığında Bowen sanki bu temas onu yakmış gibi ani bir refleksle sıçradı.

Bowen onu kendine çekmek ile kendinden uzaklaştırmak arasında kararsız kalmış gibi kızı bileğinden kavradı. *"Buna ihtiyacım var,"* dedi en sonunda hırıltılı bir ses tonuyla, kızı pantolonunun sıcaklığına doğru itip erkekliğini tutmaya zorlayarak. *"Hem de çok fazla."*

"Evet!" diye inleyen Mari adamın, külotunun kenarındaki danteli okşadığını hissediyordu.

Bowen inleyerek aşağılara doğru kaydı. Bacaklarının arasındaki nemli tenini avuçladığında, titredi ve kendini kızın elinin içine doğru itti.

Mari'nin birbirlerine zevk verecekleri konusunda hiçbir kuşku kalmamışken Bowen birden durdu. Kızın ellerinin arasındaki erkekliği hâlâ nabız gibi atmasına ve kesik kesik solumaya devam etmesine rağmen, ellerini kızdan çekip başını sertçe salladı. "Ama bunu yapamayız."

Birdenbire Mari'nin elini kavrayarak kendinden uzaklaştırdı ve bileğini öyle bir sıktı ki, büyü refleks olarak kızın avcunda oluşmaya başladı. Adamın soluk mavi gözleri yanıp sönüyordu. Sonra, sanki kim olduğunu hatırlamış gibi ona nefretle baktı. Kısık sesle, "Hücum'dan çekil, cadı," dedi.

Kız başını yavaşça iki yana salladı. "Hayatta olmaz, MacRieve." Buraya gelmek için yaptığı onca şeyden sonra olmazdı. Ayrıca bir sonraki Hücum iki yüz elli yıl sonra olunca olmazdı.

Bowen'ın dudakları hafifçe aralanarak, uzayan köpek dişlerini ortaya çıkardı. "Çekileceğine yemin et yoksa bir daha dikkatimi dağıtmaman için gerekeni yaparım."

“Dikkatini dağıtmaya çalışmıyordum...”

“Saçmalık!” Mari’nin üzerinde olduğu lahdin örtüsünü kenara iterek kulakları tırmalayan bir ses çıkardı. Elini içine daldırdı ve altın ve yeşim taşlı büyüleyici başlığı çıkardı. “Gerçekten istediğim şeyi az kalsın bana unutturuyordun.” Parmaklarını başlığın çevresinde gezdirirken tehditkâr bir gülümsemeyle Mari’ye baktı. Yapması gereken tek şeyin, ödüllü kalbinin üzerinde tutması olduğunu ikisi de biliyordu, böylece ödül Hücum’un Tanrıçası olan Riora’ya gidecekti. Bowen kaldırıncı başlık kayboldu ve kısa bir süre sonra Mari net bir gerçeklik içinde büyüüyü hissetti ve dünyanın diğer ucundaki Tanrıça’nın ormandaki tapınağının kokusunu aldı.

Mari bu puanları o kadar kolay kaybetmişti ki... ya da kendinden alınmalarına izin vermişti.

“Gerçekten beni alt edebileceğini düşünüyor musun?” diye sordu Bowen. “Beni değilse bile, Valkyrie’yi ya da vampiri?”

“Bir kâhin, Kaderin’in bir kereliğine Hücum’u kaybedeceği hakkında kehanette bulundu. Bu kimseye ait bir oyun değil.”

Bowen ona baktı. “Benim neden kazanacağımı biliyorsun. Sen neyin peşindesin?”

Herkese göstermenin! “Bu kişisel,” dedi düşündüğünün aksine. “Bak, ekip çalışması yapabiliriz. Anahtar iki kez işe yarıyor.”

“Seninle ekip olmak mı? Bundan başka bir önerin var mı?” Takındığı ifade kızın sözleriyle dalga geçtiğini gösteriyordu. Mari’nin gözleri kısıldı. Dalga geçmesi gerekmiyordu.

“Ben yeteneksiz biri değilim, MacRieve. İlk iki görevi başarıyla tamamladım.” Kendini nadiren zorlu durumlara sokan biri için Mari şaşırtıcı derece etkili olabiliyordu. Bir şey için uğraşmaya karar verdiği zaman oldukça fazla çaba gösterirdi. Sırf bir ölümlü olduğu için Hücum’da çok fazla çabalamak zorundaydı. “Ve inanıyorum ki burada seni yenerim.”

“Cadıları ne kadar küçük gördüğüm hakkında bir fikrin var mı?”

Çoğu İrfan türü aynısını yapardı. Cadılardan korkulur, onlara güvenilmezdi ve sadece satılık büyülerini için kullanılırlardı. Ve bu hor görülme Mari’yi şimdiye dek hiç şu anda olduğu kadar rahatsız etmemişti. “Hayır, dilini ağzımın içine soktuğun zaman bu detayı atlamışım.”

Bu hatırlatma adamı öfkelenlendirmiş görünüyordu. “Kendini avdan uzaklaştırmıyorsun demek? O zaman ben de avı senden uzaklaştırırım.” Dönerek ondan uzaklaştı ve hızla tünele doğru koştu.

Adamın ne planladığından şüphe eden Mari, içinden yükselen bir panik –ve büyü– hissine kapıldı. Başını hızla salladıktan sonra adamın peşine düştü. “Bekle, MacRieve!” Tünele girdiğinde, adam çoktan diğer ucuna tırmanmıştı. Yoğun bir büyü, avcunun içinde şekillenince bir hüzmelerini adama doğru fırlattı. Bunun sonucunda ne beklediğini bilmiyordu...

Büyü tıpkı bir lazer gibi doğrudan gitse de adamı ıskaladı. Tünelde kıvılcım ve güçten kalan alevlerden başka hiçbir şey kalmayınca Bowen aşağıya doğru uzanarak ona kötü kötü baktı ve gözden kayboldu.

Fenerini kapam Mari bu çirkin yerin içinde hızlı ve keskin soluklarla paniklemiş bir halde emekledi, büyü için baymıştı. Tünelde kurtulur kurtulmaz koridor boyunca koştu ve en sonunda ilk antreye ulaştı.

Mezarın girişi, bu odanın zemininden en az üç buçuk metre yukarıdaydı. Mari, adamın sıçrayarak bu mesafeyi rahatça aldığını görmeye yetişmişti.

Bowen girişten aşağı, ona doğru baktığında gözleri çıldırması gibiydi ve Mari onun daha da irileştiğini görüyordu. Bowen’ın üzerinde öfkeli bir canavarın görüntüsü belirdi. Adam eğilerek, kendini

demir parmaklıkların altına attı. Onu tutmak için ellerini yukarı doğru kaldırdığı zaman Mari, "Bunu yapma, MacRieve."

Ağırlığı kaldırdı... güçlkle ama tek başına. Bu ağırlığı kaldırmak için iki iblis çabalamıştı. Ve üç okçunun zorlanarak parmaklıkların altına ittiği o devasa taş... MacRieve bir tekmede onu kolayca kayalardan aşağı, Mari'nin yanına yuvarladı.

Sanki onları düşünmesi diğer rakiplerin gelmesine yetmiş gibi okçular dış salona girdiler, gülümsemeleri fenerlerinin ışığında aydınlanıyordu. Üçü de onu gördüklerinde pelerininin içinde olmadığına çok şaşırılmış gibiydiler. Hepsinin bakışları da kızın sivri kulaklarına odaklanmıştı. "Mariketa, sen bizim gibi bir peri misin?" diye sordu dişi olan Tera. "Bu, toplantıda konuşuluyordu..."

Mari sinirli bir şekilde çenesini MacRieve'in olduğu tarafa doğru sallayınca Tera'nın sesi kesildi. Okçular iyice içeri girdiler. Kısa bir süre sonra üçü de kertikli oklarını ona doğru fırlatmışlardı ama hepsi de eğer onu vururlarsa adamın kaldırdığı yükü düşüreceğini ve onları ezeceğini biliyorlardı.

Nasıl olsa Bowen bunu her durumda yapacak.

Sonra iblisler geldi ve hemen durumu kavradılar. Öfkeli iblis şeklini almaya başladıklarında köpek dişleri uzadı.

Derileri koyu kırmızı bir renk alırken gözleri daha da karardı. Genellikle şakaklarının biraz gerisinden başlarının iki yanına doğru kavis yapan, zarif kıvrımlı boynuzları şimdi düzleşmiş ve ölümcül uçlarıyla sivrilmişti ve normalde krem rengiyken şimdi siyaha dönmüştü.

Rydstrom, daha yaşlı olan iblis, dişlerinin arasından konuştu. "Bowen, planladığın şeyi iyi düşün." Belli ki birbirlerini tanıyorlardı.

Tera, Mari'ye doğru mırıldandı. "Mariketa yardım çağırabilir misin?"

Mari, meclisine ruhani bir mesaj gönderme niyetiyle, sağ avcunu kaldırdı. Hiçbir şey olmadı. Avcunu tekrar salladı.

Yine başarısız olunca MacRieve ona *güldü*. Hırıltıyla konuşurken sesi bir hayvanınkine benziyordu. "Pek de güçlü sayılmazsın, cadı."

Yeter. İçinden dalga dalga yükselen öfkeye daha önce ender rastlamıştı. Onun canını yakmak istiyordu, bunu *yapması gerekiyordu* ve bir anda hiddeti sayesinde odaklanarak gücünü kontrol edebildi.

Sol elini arkasına koydu ve avcunun içinden kırmızı bir ışık demeti yükselerek bir hançer şeklini aldı. Tera ne yaptığını görmüş olmalıydı ki ona sokularak büyüünün ışıltısını gizlemek için fenerini yukarı doğru kaldırdı.

Oluşuyor... Oluşuyor...

Mari bir anda elindeki ışıktan hançeri ileriye fırlattı. Hızına şaşırmış görünen MacRieve kurtulmak için kıvrıldı ancak hançer adamın kalbinin üzerinde patlayarak acı vermeyen parçalara ayrıldı.

Tam isabet. Usta atış.

Aşağı bakan Bowen güvende olduğunu düşünerek gülümsedi. "Birazcık etki oluşana kadar hançerlerini elinde tut, minik cadı."

Sakince bir adım geriledi... sonra taşı bıraktı. Taş, kulakları sağır eden bir gümbürtüyle çarptı, bir sürü ok içine gömülse de çok geç kalınmıştı. Kaya parçaları ve toz yağmuru Mari'nin yüzüne savruluyor, gözlerine doluyordu. Elf erkeklerinin öfkeyle bağırarak hızla ileri atıldıklarını ve duvara çarptıklarını duydu.

Mari gözlerindeki toprağı sildiğinde gördüğü şeye inanamayarak gözlerini kırıştırdı. Elfler sessizlik içinde gerilediler. Uzun zaman önce bir kere buradan kurtulma çabasıyla bir şey yerinden sıçramıştı.

Mezarın arka kısmında derin pençe izlerinden oluşan dehşet verici çentikler vardı.

3. Bölüm

Bowe mezardan yavaşça gerilerken etrafa sessizlik hâkimdi. İç-ten içe diğerlerinin ona lanet okuduğunun farkındaydı ancak bunları duyamazdı. Piramide benzer merdiven basamaklarının çoğu kalın toprak tabakasıyla, yüksek ağaçlarla ve kökleriyle kaplanmıştı.

Bu yıkıntının çevresini saran sık orman bile sessizdi.

Mabede bakmayı sürdürürken, burayı terk etmek istemediğini fark etti. Bir yanı oraya gitmek ve cadıdan hıncını almak istiyordu. Ve ne yazık ki bir yanı da gidip kızı geri getirmek ve başladıkları şeyi tamamlamak için can atıyordu.

Cadının, onları kapana kıştıracağını anladığı anı düşündü. *İncinmiş gibi* görünmüş ve büyü alevlenmişti.

O anda ölümcül öfkesinin etkisinde olmasına rağmen Cade'in anlamlı bakışları kıza yönelmişti. Pelerini üzerinde olmayan güzel Mariketa, iblisin ilgisini üzerine çekmişti. Kardeşi Rydstrom'un da dikkatini çekmişti.

Bowe, Mariketa'nın bahsettiği iki iblisin, tanıdığı kişiler olmasına şaşırmıştı. İki kardeşle asırlar önce omuz omuza savaştığı bir geçmişi vardı ve toplantıda gözlerini cadının üzerinden ayırabildiğinde onları belli belirsiz fark etmişti.

İblislerin kadınlar arasında bayağı popüler olduğunu hatırladı.

Kardeşlerden birinin Mari'yle birlikte olması fikri neden onu bu kadar rahatsız ediyordu ki? *Ona sahip olabilirler...* Son bir kez daha bakıp döndü ve kamyonetine doğru koştu.

Bowe'un, bir Lykæ'nin öne çıkan duyusu olan merak karşı bağışıklığı yoktu, dolayısıyla diğerlerinin araçlarının yanından geçerken içindekileri inceleme karar verdi.

Boş, yerel bira şişeleri ve ezilmiş enerji içeceği kutuları iblislerin kamyonetinin her tarafına atılmıştı. Okçuların kamyonetindeyse su şişeleri, protein gofretleri ve elektronik araç gereçler vardı.

Daha sonra sıra cadının Jeep'ine geldi. Zorlu ve çamurla kaplı bu dağ yolunu tek başına aşmış, siyasi huzursuzluğun ve tehlikenin yuvasına doğru yol almıştı. Bu sık ormanlık bölge iki insan ordusu arasındaki savaşın tehdidi altındaydı; uyuşturucu kartelinin ve uyuşturucu teröristlerinin oluşturduğu büyük bir grup arasındaki bir çete savaşıydı. Savaş kesinlikle yakın bir zamanda patlak verecekti.

Lanet olası bu kız ne sanıyordu ki? Mari'nin bir şekilde diğerleriyle aynı zamanda –ve Bowen'dan önce– buraya varmış olması gerçeğinin bir önemi yoktu.

Yolcu koltuğunun üzerinde iki haritayı açık bırakmıştı ve ikisinin üzerinde de notlar vardı. Arka koltuğun üzerindeyse –aralarında *Piramitler ve Saraylar, Canavarlar ve Maskeler: Maya Mimarisinin Altın Çağı olan*– dört tane araştırma kitabı vardı. Birçok sayfa düzenli bir şekilde renkli kâğıt tutturucularıyla işaretlenmişti.

Kitapların yanında eskimiş bir kamuflaj sırt çantası vardı. Çantanın bir yanında çamurla kaplı büyük bir bıçak asılıyken, diğer tarafında saçma sapan parlak pembe bir iPod vardı.

Tanrılar aşkına, üzerinde *kedi çıkartmaları* olan pembe bir iPod.

Acaba bu kız tam olarak kaç yaşındaydı? Ölümsüzlüğe daha yeni kavuşmuş olmalıydı ve büyük olasılıkla yüz yaşının üzerinde bile değildi.

Yaşı ne olursa olsun, bin iki yüz yaşındaki güçlü bir Lykae'yle oynamaması gerektiğini bilmeyecek kadar genç ve aptal olduğu ortadaydı.

Ama onunla oynamış ve kendisini öpmesi için onu büyülemişti. Bowen MacRieve cadıları hor görürdü ve onların *arzusuyla* aklı başından gitmezdi.

Babası, onlardan birinin entrikasının kurbanı olmuştu. Kuzguni saçları, inanılmaz derecede güzel ve söze dökülemeyecek kadar kötü olan cadıyla karşılaşmasını asırlar sonra anlatırken bile, babasının gözlerindeki hayalet gibi ifadeyi hatırlıyordu.

Angus MacRieve, ülkesinin karlı yolunda onunla karşılaşmıştı. Simsiyah as kürkünden bir atkı takmıştı, beyaz bir gece elbisesi giymişti ve adamın o güne dek gördüğü en güzel kadındı. Cadı, babasına eğer kendisini yakındaki bir kasabaya yönlendirirse bir dileğini yerine getirme sözü vermişti. Angus henüz on yedi yaşındaydı ve her zamanki dileğini istedi; bu dilek, kendisine iyi davransalar da yine de onunla acımasızca uğraşan ağabeylerinin içinde en güçlü kişi olmaktı.

Bir sonraki gün üç ağabeyi her gün karşıdan karşıya geçtikleri donmuş bir gölden geçiyorlardı. Kara kıştı ve buz kırılmış, hepsi boğulmuştu. Ondandır bir gün sonra iki ağabeyi bir tür ateşli hastalığa yakalanmıştı. Oldukça dinç ve güçlü delikanlılar olmalarına rağmen ikisi de hemen ölmüştü.

Kötü cadı, Angus'un dileğini yerine getirmişti. Angus gerçekten en güçlüleri olmuştu.

Bowe'un babası onu zayıflatan suçluluk duygusuna uzun süre dayanmayacaktı. Her ne kadar kasıtsız yapmış olsa da hareketleri

yüzünden Lykae Kralı'nın yedi oğlundan sadece ikisi; Angus ve çok genç kardeşi hayatta kalmıştı.

Daha da beteri, artık vâris kendisiydi ve bu konumdan feragat etmeye hazır olduğunu fark etmesi, Angus'u hasta etmişti.

O cadı, düşmanı olmayan ve öfkeyle kılıcını dahi ona kaldırmamış bir delikanlının hayatını mahvetmekten *zevk* almıştı. Cadıların huzursuzluk yaymak ve nefret uyandırmaktan başka amaçları yoktu. Bir zamanlar görkemli olan bir ailenin içine yıkım tohumları ekmekten başka...

Bir erkeği, ilk hatasını yapması için büyülemekten başka...

Bowe, lanet olası bir cadıyla yaptıklarını kavrayınca öfkeden deliye döndü.

Kükrediğinde sesi ormanın içinde yankılandı, daha sonra tırnaklarını Jeep'in yanına götürerek boydan boya çizdi. Sonra kalın lastikleri delip motoru şasesinden çıkaran Bowe diğer kamyonetleri de işe yaramaz hale gelinceye kadar parçaladı.

Nefes nefese kalmış ve metal kıymıklarla kaplanmış bir halde, kaşlarını çatarak ellerine baktı. On beş santim kalınlığındaki çelik plakayı alüminyum folyoymuş gibi hiç acı duymadan pençeleyebilirdi.

Oysa şimdi... *acı* hissediyordu. Hem de akıl sır ermez bir acı...

4. Bölüm

“Geri gelmeyecek, cadı,” dedi iblis Rydstrom, Mari’ye. “Zamanını onu bekleyerek boşa harcama.”

Diğerleri odanın etrafına bakıp yerdeki ve duvardaki taşları kontrol ediyorlardı ama Mari, MacRieve’in onu bu korkunç yerde mahsur bırakmış olmasına –ve bir ölümsüze yapılabilecek en acımasız büyülerden birini yapmış bir cadı olduğuna– inanamayarak girişe bakmaya devam ediyordu.

Cade, Mari’ye, “Bu arada Lykae’ye ne yaptın?” diye sordu.

Mari dalgın dalgın mırıldandı. “Onu öldürdüm.”

Sessizlik olunca Mari bakışlarını girişten uzaklaştırdı. “Yaraları iyileşmeyecek,” diye açıklama yaptı. “Geri almam için bana gelmediği sürece büyü onu er geç yok edecek.”

Tera’nın küçük erkek kardeşi gibi görünen Tierney, “Onu ölümlü mü yaptın?” dedi.

Yüzündeki şeytansı ifadeyle gıpta eder gibi görünen Cade dışında herkes yaptığı kötülüğe şaşırmış gibiydi. “Bana seni kızdırmamam gerektiğini hatırlat, cadı,” dedi.

Mari, Yüce Cade'in acımasız bir asker olduğunu daha önce duymuştu. Söylentiye göre para karşılığı o kadar çok savaşa girmişti ki istediği her krallığı yok edebilirdi.

Ağabeyinin kaybettiği taht dışında...

"Demek söylenildiği kadar güçlüsün," dedi Rydstrom, yüz hatları iblis görüntüsünü kaybetmeye başlamış ve normale dönmüştü. Onun normal hali, alnı boyunca uzanıp şakağından yanağına doğru inen derin yarayla bozulmuş, yakışıklı bir yüzdü. Siyah göz bebekleri, ilk gördüğünde Mari'yi şaşırtan yoğunluktaki yeşile dönüyordu. Rydstrom odanın diğer ucunda olmasına rağmen Mari onunla göz göze gelmek için hâlâ başını yukarı kaldırmak zorundaydı. Rydstrom neredeyse iki metre on santim boyundaydı ve tüm kasları da boyuna uyumluydu.

"Güçlü," dedi Cade, "ve benim gibi paralı bir asker." Kardeşi-ninki kadar yeşil gözleriyle onu tepeden tırnağa süzdüğünde, Mari pelerinsiz olmasının yanı sıra üzerindeki büyüünün kalkmak üzere olduğunu fark etti. Ama bunu yeniden başlatmak için ne enerjisi ne de isteği vardı. Şu anda bir ölümsüzün eşi olarak algılanmak kötü bir şey olmayabilirdi. "Büyüleyici," diye ekledi Cade haşın bir ses tonuyla.

Rydstrom'un yara izi ve bir şekilde zarar görmüş boynuzları dışında iki kardeş birbirine benziyordu. Ancak aksanları farklıydı. İkisi de bir İngiliz sömürgesinin aksanıyla konuşuyordu ama Cade'inki daha düşük sınıfa ait gibiydi. Ayrıca sanki iblis krallığında yetiştirilmemiş gibi ve neredeyse soylu bile olmayan tavırları Rydstrom'unkilerden tamamen farklıydı.

Kısacası Rydstrom korkusuz bir kral gibi davranıp zalim bir savaşçı gibi görünürken, Cade onun tam tersiydi.

Tera sinirli bir halde sırtındaki yayını ve sadağını düzeltilti. "Mac-Rieve, Mariketa'nın kaçmak için büyü yapacağını ve siz iblislerin

kendinizi dışarı ışınlayacağınızı biliyor olmalı. Giriş yolu bu kadar yüksekte olunca üçümüz taşı yerinden kaldırmayı bile deneyemeyiz.”

Kendilerini zeminden yukarı kaldırma yetenekleri olmadan elfler bir yana, iblisler bile onu kaldıramazdı. Zıplamadan kayaya ulaşamıyorlardı.

Tierney küplere binmiş gibi görünüyordu, sivri kulakları sarı saçlarına yapışmıştı. “Yalnızca bizim türümüzü kapana kısırmak istemiş olmalı.”

Rydstrom, “Eğer ışınlanabilseydim sizi de bu mezardan çıkarırdım. Bir daha dönmek üzere Hücum’dan çıkmanızı sağlardım ama bunu sizi burada bırakarak yapmazdım,” dedi.

Cade kınından çektiği kılıcını incelerken aynı şeyi yapmayacağı her halinden belliydi.

Hild, sessiz olan üçüncü okçu, “Neden *eğer* ışınlanabilseydim dedin?” diye sordu.

Mari tam onları neyin engellediğini sormaması gerektiğine karar vermişti ki Rydstrom hüzünle gülümsedi. “Darbe görüldüğü kadar kolay atlatılmadı. Cezalandırıldık.” Cade’e bakarken gözleri siyaha döndü. “Oldukça ağır bir şekilde.”

Demek bu yarışmaya girme nedenleri buydu; zamanda geri gitmek ve Rydstrom’un hükümdarlığını devam ettirmek.

“Kardeşim diğerlerine yardım etmeye gönüllü olabilir,” diye başladı Cade, “ancak Mariketa’nın Lykae’ye ne yaptığını gördükten sonra küçük cadının bizi burada çürümeye terk edeceğine bahse girerim.”

“Bu doğru mu?” diye sordu Rydstrom, Mari’ye.

Mümkün.

“Tabii ki değil,” dedi Tera onun yerine. “Bizim onu terk etmeyeceğimiz gibi, o da bizi terk etmez. Onun bir yanı peri. Kulakla-

rına bakın. Hücüm'a lanet olsun, zamanında onun ataları bizim de atalarımızdı."

"Ah, bu mantığa bakılırsa o zaman beni de terk etmeyecektir," dedi Cade alaycı bir tonlamayla. "İkimiz de para karşılığı savaşıyoruz. Bunda bir kural var."

"Eğer arkada birini bırakırsam bu kazara olur," dedi Mari en sonunda. "Bunu kaldıracabileceğimden emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Rydstrom. "Sen güçlü birisin. Şu anda bile kuvvetini hissedebiliyorum."

"Ben... ben her şeyi havaya uçuruyorum" diye itiraf etti. "Ve çoğunlukla amacım bu olmuyor. Çoğunlukla."

Cade başını iki yana salladı. "Bütün bina demir parmaklıkların üzerinde duruyor. Eğer taşı patlatırsan mezar, iskambil kâğıdından yapılmış bir ev gibi yıkılır."

Rydstrom, "Olasılıkları gözden geçirelim ve mantıklı bir karar alalım; tam olarak hangi sıklıkla bir şeyleri kazara havaya uçuruyorsun?" dedi.

"Büyümün işe yaradığı zamanları mı soruyorsun?" dedi. "Yüzde doksan dokuz."

Tierney dişlerinin arasından bir küfür savururken Cade, "Öyleyse başka bir çıkış yolu arayacağız. İçinizden biri herhangi bir odada çıkış buldu mu?" diye sordu.

"Herhangi bir çıkış yoktur," dedi Tera, dikkatini demir kapının yukarısındaki duvar süsüne çevirerek. Taşın üzerine karmaşık hayvan sembolleri ve hiyeroglifler kazınmıştı.

"Neden öyle dedin?" diye sordu Rydstrom.

Tera gözlerini kısarak oymalara bakarken hayvan ve geometrik şekilli kabartmalara bir şekilde anlam vermeye çalışır gibiydi. "Çünkü burası... *bir hapishane*."

“O işaretleri deşifre mi ettin?” diye sordu Mari, Tera’ya.

Tierney onu yerine cevapladı. “O bütün dilleri bilir.”

Tera onlara çeviri yaptı. “Bu mozolenin, güçlü bir büyücünün kızına karşı işledikleri anormal suçlar yüzünden altı öz hırsızı iblis –ifrit– barındıran bir hapishane olduğunu söylüyor.”

“Büyük bir ihtimalle hepsi kızı taciz ettiler, sonra da babalığı sinirlendirdiler,” dedi Tierney. “Ve onları buraya kilitledi.”

Tera başını salladı. “Mayalar onların hamileriydi. Onları kilit altında tutuyor ve belirli aralıklarla besliyorlardı.”

“Bu da kurban başlığını açıklıyor,” dedi Cade. “Maya kadınları onlara sunuluyordu.”

Tera sözlerine devam etti. “Burayı asla terk etmemekle lanetlendiler; ölümün bir başka çeşidi. Bu takvimlere göre yüz on bir yıldır buradalar.”

“Bu doğru olamaz,” dedi Mari. “Burada hiç kimse yok...”

Karanlığın içinde bir yerlerden tırmıklama sesi geldi. Herkes huzursuzca etrafına bakındı.

Yalnız değildiler...

“Ön kapıyı saatlerce açık bıraktık,” dedi Tierney. “Neden burada dursunlar ki?”

“Büyük ihtimalle mezarlığa bağlılar ve kapı eşiğinden geçemiyorlar,” dedi Tera.

“Hâlâ buradalarsa bu bir sorun olmasa gerek,” dedi Mari, Rydstrom ve Cade’in yanına giderken. “Öyle değil mi? Özellikle de Tera onların dilini konuşabiliyorsa.”

Mari’nin bildiği erkek ifritlerin hepsi ateşli ve çekiciydi. Onlardan birini yatağınızda bulmanız, iyi bir sorununuz olduğu anlamına gelirdi.

O halde neden ensesindeki tüyler diken diken oluyordu? Rydstrom'a bakarak mırıldandı. "Etrafında olmamın bir sakıncası var mı, koca oğlan?"

Rydstrom cevap olarak ve ilginç bir şekilde onu rahatlatarak iri elini kızın başının üzerine koydu.

Ansızın mahzene çürümüş et kokusu yayıldı. Mari kötülüğün etraflarında döndüğünü hissediyordu... *kadim* bir kötülüğün...

Gözleri çevreyi hızla kolağan ederken, bilinçsiz olarak tekrar büyü gücünü toplamaya başladı.

Bir şey düştü... yapış yapış bir şey Mari'nin omzuna çarptı. Kız fenerin suni ışığında yavaşça yüzünü kaldırdı. Dudakları aralandı, beyni algılayamıyordu.

"Mariketa," diye fısıldadı Tera onun yanına giderken. "Yüzün bembeyaz oldu. Bunun nedeni?.." Mari'nin bakışlarını takip ettiğinde sözleri boğazında tıkanı. Tera'nın yayı ve oku tekrar havalandı.

Oysa oklar zaten ölü olan şeyi öldüremezdi.

"İfritler!" Müphem varlıklar uçarak üstlerine doğru atılıp alana hücum ettiklerinde diğerlerinden biri haykırdı. Cade ve Rydstrom kılıçlarını çekti. Mari Hekate'ye³, bu hiç tanımadığı kişilerin onu koruması için dua ederken Rydstrom bir eliyle onu arkasına doğru itti.

Çıldırılmışçasına yapılan ilk saldırıda iblislerin kılıçları çarparak yön değiştirdi. Okçular oklarını delicesine fırlatıyorlardı. Yayların vınlaması ve çeliğin çarpma sesi yankılı alanda kulakları sağır eden bir gürültü çıkarıyordu.

Ancak ifritler saldırılarını Rydstrom'a yoğunlaştırmış gibiydi ve Mari'ye ulaşmaya çalışıyorlardı.

3 Koruyucu bir tanrıça olarak anılan Hekate ateş, ışık, ay, büyü ve şifalı bitkilerle bağlantılandırılmıştır. (ç.n.)

Hepsi birden Rydstrom'u kuşattılar. Onun koruması olmayınca Mari yere düştü ve yüzüstü öyle şiddetli kapaklandı ki dişleri birbirine çarptı. Başının bir yerlerindeki yaradan akan kan yanaklarına doğru süzülüyordu. Ellerinden ve gözlerinden titreyen mavi ışık kuvvetli bir şekilde fışkırsa da, hiçbir şeye çarpmıyordu.

"Cade!" diye bağırdı Rydstrom, şiddetli saldırının üstesinden gelmeye çabalayarak. "Buraya gel!"

Kardeşi kendi tarafında mücadele içindeydi.

"Cade'yi istiyorlar..."

Mari bir haykırıyla sendeleyerek kalkar kalkmaz tekrar yere savruldu. İfritlerin onu gruptan ayırmaya çalıştığını belli belirsiz fark edince olduğu yerde kaldı.

"Neden o?" Cade gözlerini Mari'den Rydstrom'a çevirdi. Mari Cade'in içten içe ona yardım etmek istemediğini anlamıştı, özellikle de kendisi ve kardeşi tehlikedeysen...

"Sence neden?" diye parladı Rydstrom kılıcını rastgele sallarken.

Cade'in gözleri kısıldı. "Ah, lanet olsun!" diye kükreyerek iki misli mücadele etmeye başladı.

Sivri dişler Mari'nin ayak bileklerine gömüldü. Acı içinde haykırırken, vücudu... hareket etmeye başladı.

Cade ona en yakın kişiydi ve bağırarak ona doğru hamle yaptı. "Tierney!" Okçu olağanüstü bir hızla oklarını yağdırarak onu perdede ama üzerlerine saldıran ifritler o kadar çoktu ki...

Vücudundan kan fışkırınca Cade öfkeyle haykırdı.

Mari bir yandan bağırırken bir yandan da bir şey onu çılgınca çekiştirerek geriye doğru sürüklüyordu. Mari taşları tırmıkıyor ve o şey onu karanlığın içine çekerken çığlık atıyordu.

5. Bölüm

*Yélsérk, Macaristan, Fyre Dragán Çukuru,
Tılsım'a Hücum'un finali
Ödül: Gizemli kör Honorius'un kılıcı*

Bu gece Mariah'sına tekrar sahip olacaktı.
Son bir yarışma. Mahvolmuş bedenini içine atacağı son bir mücadele. Daha sonra ödülünü alacaktı.

Bowe, Fyre Dragán'ın çukurundaki alevlerin içine açılan bunalıcı tünel boyunca koştuğunda yaralarının –ki bu yaralar iyileşmemişti– ağrısıyla mücadele etmesine rağmen bir beklentiye kapılmıştı.

Hücum beklediği –ve hazırlandığı– gibi zorlu geçmişti ama son gülün cadı olmuştu.

Mezarlıktaki zararsız sandığı büyü aslında bedenini ele geçirmişti. Çok güçlü kökleri olan bir sarmaşık gibi vücuduna yayılıyor ve ölümsüzlüğünü yok ediyordu. Artık yaralarını kendi kendine iyileştirme yeteneği olmadığı gibi, bin iki yüz yıl içinde ilk defa yaşlandığını hissediyordu. Aslında bu yarışmanın finaline de güç bela gelebilmişti.

Gücünü Hücum'da kaybetmekten daha kötü bir şey olamazdı.

Özellikle de ödül, Mariah'sını ona geri verecekken...

Pelerini kanla boyanmış karlara yayılmış bir halde, incecik bedeni yara bere içinde bulduğundan beri yüz seksen yıldır durmaksızın onu geri getirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Çoğu Lykae eşlerini kaybettikleri zaman ölmenin bir yolunu bulurken, Bowen yarı ölü gibi bir halde yarım yamalak bir hayatın içinde onu tekrar geri getirebileceğine inanmaya devam etmişti. Klanının diğer fertleri onun deli olduğunu düşünüyor ve bu sefil alacakaranlıktaki varlığını neden devam ettirdiğini merak ediyordu. Kardeşi gibi gördüğü kuzenleri Lachlain ve Garreth bile onu anlamıyordu.

Ama hepsine gösterecekti çünkü onca zaman araştırdıktan sonra o kadar kişi içinde deli bir Valkyrie kâhin bu yarışmaya girmesi için gözünü açmış ve bunun eşine kavuşmasına vesile olacağını söylemişti. Ne olursa olsun deneyeceğinden, yarışmaya katılmıştı. Hücum'un finaldeki ödülünün zamanda geriye gitmenin anahtarı olduğunu öğrendiği zaman onun için her şey bir anlam kazanmıştı.

Bowe asla olamayacak bir şey için aptalca umut beslememişti. Mariah'yı geri getirme şansı avcunun içindeydi ve o anahtar için zalimce mücadele etmişti.

Aynısını iki büyük rakibi de yapmıştı; Valkyrie olan Soğukkanlı Kaderin ve bir asker vampir Sebastian Wroth. Daha iki gece önce Kamboçya'da, Bowen'ı bir patlamanın içine itmişler, kaburgasına paslı bir şarapnel parçası girmiş, sol gözü ve alnının bir kısmı parçalanmıştı.

Cadının laneti yüzünden o korkunç yaralar olduğu gibi duruyordu.

Şimdiyse yarı kör ve müthiş derecede güçsüz olan Bowe'un kazanma konusunda içi rahattı çünkü şu andaki finalde sadece iki rakip vardı ve diğer finalist Kaderin'di. Evet, Valkyrie kararlı bir rakipti ama sonuçta yine de bir dişiydi.

Yavaşladı ve onun buraya gelip gelmediğini saptamaya çalıştı. Hücum'un final bölümünde öldürmek serbestti. Bowe bu gece Mariah'yı geri getirmek için bir dişi öldürecek miydi? Eğer fırsatı olursa, Valkyrie'nin suikast kılıcını alıp soğuk ve duygusuz gözlerini kırpmadan boynundan aşağı geçirip onu ikiye ayıracağından hiç şüphe duymuyordu.

Bowe'un tek bildiği, eğer kaybederse onu bu denli güçten düşüren cadıyı kesinlikle öldüreceğiydi.

Toprağın içinden gelen bir kükreme sesiyle mağara sarsılınca Bowe'un üzerine kaya parçaları ve toz yağdı. Söylentiye göre Fyre Dragán –bir basilisk⁴ kadar büyük, yılan benzeri ancak vücudu ateşten olan hayvan– Bowe'un geldiğini hissetmiş olmalıydı.

İrfan'da burası *ölümsüzlerin ölmek için gittiği yer* olarak bilinirdi. Çoğu ölümsüz sadece –zor bir intihar seçeneği olan– başının kesilmesiyle ölebilirdi ya da böylesine uhrevi sıcaklık yayan bir çukurun içine girerek. Ancak çağlar geçtikçe İrfan içinde çukurun yeri neredeyse kaybedilmişti. Şimdiye kadar...

Bir başka kükreme ve bir başka şiddetli sarsıntı. Mağaranın üst kısmından kayalar yağmaya başladı. Bowen onları atlatarak koşmaya devam ettiğinde yan tarafındaki yarası buna karşı koyarcasına müthiş derecede sancıdı. Ancak Mariah'yla bir araya geldiğinde yapacaklarını düşünürken vücudundaki ağırlara katlanabilirdi.

Birlikte yeni bir hayata başlayacaklardı ve biriktirdiği onca servetle onu şımartacaktı. İskoçya'daki malikânesinde veya Louisiana'daki Lykae mahallesinde yaşayabilirlerdi. Klanın yerleşim yerinde koşmak için kilometrelerce sulak arazi ve ormanlık vardı. Merkezde

4 Avrupa hikâyelerinde adı geçen efsanevi bir canavardır. Binlerce yıl yaşayabilen bir ejderha veya dev yılan olarak geçer. Zehirli dişleriyle öldürür. Bir efsane de bakışlarıyla öldürebildiğini söyler. (ed.n.)

toplanmak için kullanılan bir bina vardı ve etrafına birbirinden ayrı büyük avcı kulübeleri yayılmıştı.

Louisiana, Bowe'un ilgisini çekiyordu. Başının üzerinde hep ağır ağır üfleyen havalandırmalar var gibiydi. Rüzgâr sürekli farklı yemek kokularını ve müzik seslerini taşıyordu. Mutlaka kendisi gibi Mariah da bunu sevecekti.

Ve onu geri getirdiği zaman, kadının ona duyduğu korkuları giderecek böylece sonunda ona bütünüyle sahip olabilecekti.

Tanrılar aşkına, onu yatağında istiyordu. Vahşi orman mezarlığındaki o geceden beri uzun süredir göz ardı ettiği arzuları su yüzüne çıkmıştı. Mahvolmuş vücuduyla bile her geçen gün zonklayan erkekliğini rahatlatma ihtiyacı içindeydi.

Bu onu utandırorsa da, yatakta kendini okşarken aklı cadıya gidiyordu. Mariah'yla kurduğu, ona sahip olduğunu hayal ettiği her zamanki fantezileri, kızın büyüünün onunla ilgili anılarını bulanıklaştırmasına rağmen Mariketa'yla yer değiştirmişti.

Cadının vücudundan müthiş derecede hoşlandığını ve uyarıldığını hatırlayabiliyor ama nedenini hatırlamıyordu. Kızın kalçası ile beli arasındaki dövmesini daha net hatırlıyordu ve yüzünü ona sürttüğünü hayal etmişti. Hatta bacağının arkasını avuçladığı zamanki hissini hatırlamak onu ter içinde bırakıyor ve yumuşacık, davetkâr bacağının başparmağının altında olmasını yalnızca düşünmek bile onu ürpertiyordu.

Avuçladığı nemli tenin tadına bakmayı hayal etmek, gözlerini yuvalarında döndürecek kadar onu zorluyordu.

Rahatladığı zaman üzerine acı bir utanç duygusu çöküyordu. Ama her gece utancı, kazanma azmine dönüşüyordu.

Tünel dumanla ve uçuşan küllerle dolu mağara odasına açıldığında Bowe hızla içeri girdi ve lav çukurunun kenarında kolu iri bir kaya parçasının altına sıkışmış olan Sebastian Wroth'u gördü.

Vampir mi? Bu gece burada Kaderin'in olması gerekmiyor muydu?

"Burada neler oldu?"

"Bir sarsıntı oldu... kayalar," dedi Wroth güçlükle.

"Valkyrie nerede? Burada onun olması gerekiyor, senin değil."

"Onun yerine ben buradayım."

Bowe, Wroth'un vampire göre yeni dönüşmüş olduğundan şüphe etmişti ancak artık bunu biliyordu. Yaşlı ve daha g cl  bir vampir kayanın altından ışınlanabilirdi.

" d le ulaşamazsın," dedi vampir İngiliz aksanıyla. "Lavın öbür tarafında ve oraya giden kablo koptu."

Bowe alanı inceledi ve karşı duvardan sarkan kablonun kalıntıları nı gördü. Kamyonetinde ipi vardı ancak dik kayalığın üzerinde onu bağlayacak bir yer göremedi. Üstelik kamyoneti yukarıda oldukça uzaktaydı ve her geçen lanet olası dakika gücünü emip tüketiyordu.

Vampirin onları göz açıp kapayana kadar karşı tarafa ışınlayabileceğini biliyordu ama onu serbest bırakmak büyük bir riskti. Ancak Bowe zayıf olsa da, Wroth ondan daha beter görünüyordu. Ayrıca Wroth  d l  Bowe kadar çok istemiyordu ve bu yarışmayı Kaderin'i kazanmak için kullanıyordu.

Vampir  l  gibi solgundu ve etrafı kan g l ne dönmüştü. Bowe onu burada bırakıp çukuru kendi başına geçmeyi dener ve başaramazsa geri döndüğünde Wroth'un bilinci yerinde olur muydu?

Karar verdi. "Eğer beni karşı tarafa ışınlarsan, seni kurtarırım. Sonra da onu almak için bir yarışma yaparız."

"Sana kazık atabilirim."

Bowe tek gözünü kıstı. "Eğer sağlam kolunu tutarsam yapamazsın."

Kısa bir teredd tt n sonra vampir, "Tamam, hadi," dedi.

Bowe kayanın diğer tarafına geçip itti. Ne kadar zayıf düştüğü aklından hiç çıkmamasına rağmen yine de bir kayayı yerinden oynatamadığına afallamıştı. “*Lanet olası, adi cadılar,*” diye homurdandı. Sırtını kayaya vererek, “Bizi tam olarak nereye ışınlayacaksın?” diye sordu.

“Kablonun altında bir lav mağarası var.”

“Ben hiçbir şey görmüyorum,” dedi Bowe dişlerinin arasından.

“Orada. Ödülü istiyor musun? O zaman bir vampire güvenmek zorundasın...”

Kaya yuvarlandı. Wroth ışınlanamadan Bowe atılarak Wroth’un sol kolunu kavradı, sonra da vampirin sağ kolundan artakalana –ezilmiş kemik ve parçalanmış kaslara– hafifçe ısıklık çalarak baktı. “Çok acıyor olmalı,” dedi dudaklarını bükerek.

“Son zamanlarda aynaya baktın mı?” diye parladı Wroth.

“Evet.” Bowe onu ayağa kaldırdı. “Ve bunun için seni öldürmeyi planlıyorum. Bu yarışmadan sonra. Şu anda zamanım yok.”

Vampir, ayaklarının üzerinde sallanmamak için kendini zor tutuyor gibiydi. Sanki odaklanmaya çalışır gibi gözlerini kırptırdı.

Bowe onu dürttü. “Bunu becerebilecek misin?”

Vampir hiçbir uyarıda bulunmadan ışınladı.

Bir anda yeni bir tünelin içindeydiler. Wroth kendini kaybetmiş gibi görünse de bir şekilde bunu yapmıştı. Duman ve buhar burada daha yoğun ve alevler çıplak kayaların üzerinden fışkırıyor gibiydi.

Bowe, mağaranın tavanında bir yansıma gördü. Yansımanın kaynağını izlediğinde mağaranın diğer ucundaki bir kaya sütununda, bel hizasında parlak bir kılıç olduğunu gördü. Bowe birden atılarak ona doğru koştu. Wroth’sa ışınladı ve oraya ilk giden oldu. Sağlam eliyle kılıcı kaptı ve ışınlamak için gerildi.

Ancak Bowe kılıcını çoktan çıkarmıştı. Bir kez şaklatarak Wroth'u bileğinden yakaladı ve aşağı çekip ısınlanmasını önledi. "Onu ben alayım."

Wroth kaldırıp, zafer kazanmak için kılıcı sağ eline aldı. Ancak harap olmuş kolu cansızdı.

"Kalbine doğru kaldıramıyor musun?"

Vampir dişlerini gösterdi. "Bunu alamadan seni deşerim."

"O, eşimin hayatı demek."

"Aynısı benim için de geçerli," dedi Wroth.

"Valkyrie öldü mü?" Bu yüzden mi Kaderin'in yerine Wroth buradaydı?

"Uzun süreliğine değil."

Adamın gözlerindeki ifade Bowe'u duraksattı. Aynı kararlı ifadeyi aynaya bakınca kendinde de görmüştü. "Bunu paylaşabiliriz, vampir," dedi önerdiği şeye inanamayarak; özellikle de avantaj kendisindeyken. "Anahtar iki kere işe yarıyor."

"Kaderin için ikisine de ihtiyacım var." Aniden vampirin harap olmuş kolu havaya kalktı. İmkânsızdı... Kılıç sanki kendiliğinden hareket ediyormuş gibi yükseldi ve hızla aşağı indi.

Bowe'un bileğinden kan fışkırıyordu; kesilen eli yere düşerken hissettiği acı had safhadaydı. Kırbaçtan kurtulan vampir çukurun öbür tarafına, Bowe'un ulaşamayacağı bir mesafeye ısınlandı.

Dizlerinin üzerine çöken Bowe, vücudundan oluk gibi akan kanı boş gözlerle seyrediyordu. *Nasıl?* Hâlâ kılıcın sapını tutan kesik eline şaşkınlıkla baktı. O kılıç nasıl kalkmıştı?

Ben... kaybettim, öyle mi? Gerçeği kavrayınca vücudu şiddetle sarsıldı. "Seni öldüreceğim, vampir!" diye öfkeyle bağırdı.

Bowe kaybetmişti. Geçmişe gidip Mariah'yı kurtaramayacaktı... *kendisinden.*

Onu kaybetmişti. Bir kez daha...

"O kahrolası kalbini yiyeceğim!" Ancak vampir çoktan gitmiş ve Bowe'u ateş mağarasında, ölümsüzlerin ölmek için gittiği yerde mahsur bırakmıştı.

6. Bölüm

“A tla, Mariketa! Seni yakalayacağım.”

Mari karnının üzerinde santim santim sürünerek her yanına yayılmış pinekleyen ifritlerin kokuşmuş bedenlerinin arasında ilerledi. Son iki hafta içinde onları uyandırmadan inlerinin ucuna ilk kez bu kadar yaklaşmayı başarmıştı.

İlk saldırı gecesi biri Mari’yi karanlığın içine sürüklemiş, sonra da kurtulmak için çırpınıp tekme atmasına rağmen ayak bileklerinden aşağı sallamıştı. İfritler sürekli yukarı doğru uçtuğundan, kızın vücudu bez bebek gibi sallanmıştı. Baş, kabartmalı taşın pervazına çarptığı zaman gözleri kararmıştı. Mezarlığın üzerlerinde bir yerde, bu kaya çıkıntısında uyanmıştı.

Neredeyse geldim. Dirseklerinin üzerinde doğrulduğunda, öyle şiddetli sallandı ki başı bir aşağı bir yukarı gidip geldi. *Bunu yapabilirsin, Mari.* Bir dirseğini diğerinin önüne koydu. Nihayet... nihayet kenara geldi ve nefes sesini güçlükle bastırdı. Yüksek bir yerde olduğunu biliyordu ancak bu kadar kötü olacağını düşünmemişti. Yerden en az otuz metre yüksekteydiler.

Yükseklik. Bu süper oldu.

Tera, Mari'nin kenardan gözetlediğini görünce fenerini nazikçe kaldırdı. Diğer ölümsüzler değişken seviyelerde karanlıkta görebilirken Mari henüz göremiyordu. "Mariketa, iyi misin?"

Mari halsizce başını salladı.

"O halde gel. Söz veriyorum seni yakalayacağım," dedi Rydstrom bir kez daha kalın sesiyle.

Mari günlerdir beşinin savunma veya kaçış planlarını tartışmalarını dinlemiş ve sesleri ile kişilikleri hakkında bilgi edinmişti. En çok Rydstrom'dan hoşlanmıştı ve bunun nedeni yalnızca cesur ve yakışıklı oluşu değildi. Özellikle bir öfke iblisine göre genelde sakindi ve mahkûmiyetle geçen her saat mantıklı davranmayı sürdürüyordu.

Ancak onu kızdırmayı beceren Cade'den başka kimse yok gibiydi ve iki kardeş bazen ortam çok gerginken bile kavga ediyordu. "Hâlâ bir kral gibi davranıyorsun!" diye parlamıştı Cade. "Ama değilsin. Artık değilsin."

Rydstrom, "Peki bu kimin suçu, *kardeşim*?" diye karşılık vermişti.

Aslında ikisinin Hücum'a katılma amacı -Cade'in bazı eylemleri yüzünden kaybedilen- krallıklarını geri kazanmaktır.

Okçulara gelince Tera, asabi Tierney'nin kardeşiydi. Ve Mari güzel esmer elfin ikinci erkek okçu Hild'e büyük bir ilgi duyduğundan kuşkulanıyordu. Hild normalde sessiz biriydi ama konuştuğu zaman diğerleri onu dinliyordu. Mari bu üçlünün yarışmaya katılmak için özel bir nedenlerinin olup olmadığını anlayamamıştı.

"Hadi, Mari! Rydstrom düşmene izin vermeyecek," dedi Cade ve diğerleri de teşvik edencesine başlarını salladı. "Sadece atla!"

Tabii ya, tam yerine atlayayım da günümü göreyim.

İfadesi düşüncelerini ele vermiş olmalıydı ki Tera, "Eğer atlamazsan, o zaman büyü yapabilir misin?"

Bu kayanın üzerinde iki haftadan fazla süre boyunca başarısızlıkla sonuçlanan her girişimi ifritleri sınırlendirmiş ve Mari'yi daha da fazla bitkin düşürmüştü. Etrafını saran zifirî karanlığı birazcık aydınlatacak bir ışık bile oluşturmuyordu.

Mari başını iki yana salladı. Oldukça bitkindi. Geri çekildi ve sırtüstü düştü. Genelde nazlanmazdı ancak deniz seviyesinin altında olan bir bölgede doğup büyüümüştü. Korkudan eklem yerleri bembeyaz olmuş bir halde yanardağ silüetleri ve sık ormanlıklı tepeleriyle Guatemala kırsalından geçinceye kadar bir dağ bile görmemişti.

Çocukların bindiği dönme dolaplar bile ödünü kopartırken neredeyse bir futbol sahasının yarısı kadar yüksek bir yerden atlamak pek olası görünmüyordu.

İşin tuhafı diğer büyük fobisini –cadılara yakışmayan bir böcek korkusu– aşmıştı. Onları kovalamaktan yorulunca sürekli üzerinde gezinmişler ve bu duruma tekrar tekrar maruz kalınca da alışmıştı. Onu ısırmaslarsa, Mari de onları ısırılmazdı...

Orada uzanmış, boş gözlerle karanlığı süzerken ifritler tekrar hareketlenmeye başladı.

Asırlardır aç kalmış ama bir türlü ölememiş bu varlıklar aslında yaşayan ölüydüler. Ebedi esaret ve mahrumiyetleri yüzünden delirmiş olsalar da, vahşi güçlerini koruyorlardı.

Çok geçmeden kalkacaklar ve aşağıdaki beş kişiye, sanki ifritlerin evine değerli başlıklarını çalmak için giren hırsızlarmış gibi, ölüm-süzleri yok etmeye çalıştıkları gece saldırılarına devam edeceklerdi.

Peki ya Mari? Onların daha fazla “anormal suç” işleyeceğinden korkmuştu ancak şu ana kadar onu yollarından çekmek için dişlerini ya da pençelerini kızın bacaklarına geçirmek veya baktığında bile onu kusturan şeyleri yiyip içmeye zorlamak dışında, ifritler ellerini ondan uzak tutmuşlardı.

Henüz bir kuğu dalışı yapma zamanı değildi.

Onlarla iletişim kuramamasına rağmen –karanlık bir boşluk şeklinde, esner gibi ağızlarını açtıklarında ağızlarından cıglık veya solucandan başka bir şey çıkmıyordu– Mari onlar hakkında bir şeyler, mesela kendisinden ne beklediklerini anlamıştı.

Ölmek istedikleri için onu yaşıyorlardı.

Kadınların cinsel enerjilerini baştan çıkarmak için doğan, bir zamanlar güzel olan iblisler, canavara dönüşmüşlerdi.

Ve Mari onların ne olduklarını bildiklerini fark etmişti.

Mari karanlığın içindeki bu kayalığın üzerinde hayatı boyunca ilk kez, bazı ürkütücü yaratıkların yaptıklarından nefret duyduğunu gerçekten fark etmişti.

İfritle, ondaki büyük gücü hissetmiş ve onları yok edebileceğine inanmışlardı ancak dillerini konuşabilseydi, onlara yanlış kızı tuttuklarını söylerdi. Mari bir *toy* olarak bilinirdi ancak *toy* biri bile, bunun sosyolojideki açıklamasının *beceriksiz* olduğunu bilirdi.

Günün birinde ünlü olmaya degecek bir şey yapacağına inanıldığı için İrfan'da ün salmıştı. Hepsi yutturmacaydı, gerçeklik payı yoktu. İşte Mari buydu.

Meclisindeki herkes ondan destansı bir şey yapmasını bekliyor ve gözlerini sürekli üzerinde tutuyordu. Onun *beklemeye değer* biri olmasını istiyorlardı. Hatta İrfan'daki diğer gruplar bile onu umutla takip ediyordu çünkü çoğu cadı, beşli cadı kast sistemindeki bir, iki ya da nadiren üç seviyesindeki güce sahipken, Mari bugüne kadar *bütün* güçlere sahip olan tek cadıydı.

Teoride Mari savaşçı, şifacı, büyücü, kâhin ve afsuncuydu.

Tam bir baş belası potansiyeline sahipti.

Gerçekteyse Mari; okuldaki bursunu kaybetmiş, en basit büyüleri bile yapamayan ve sürekli bir şeyleri havaya uçurup duran biriydi. Hesabını bile bilmiyordu.

Yumruğunu kaldırıp sallayarak, size göstereceğim cinsinden bir telafi girişimi olarak mı Hücüm'da yarışmıştı? Şey... evet.

Şimdiyse, bunun bedelini ödüyordu. İfritler onu asla serbest bırakmayacaktı... hele kendileri de sonsuza dek mahkûmken. Mezarlığın etrafındaki orman insanlarla, gerillalarla doluydu ancak tapınağın çevresinde savaşıırken hiçbir zaman içeri girmeye kalkışmıyorlardı. Ne kadar ironik. Her gece içeride patlak veren savaştan hiç haberleri yoktu.

Ve Mari kurtadamın asla dönmeyeceğini biliyordu. Onları burada çürümeye bırakacak kadar acımasız birini nasıl arzulayabiliyordu ki? İrfan'daki birinin söylediğine göre, aslında Lykae'lerin kâbuslardaki kudurmuş hayvanlardan pek farkı yoktu.

Bowen MacRieve öyle olmalıydı. Yoksa neden gelmesin ya da en azından birini göndermesindi ki?

Belki de büyü yüzünden çoktan ölmüştü. Eğer bir şekilde hâlâ hayattaysa, buradan kurtulur kurtulmaz onu öldürecekti. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu, tek bildiği *yavaş* olacağıydı.

İfritler etrafında yükselmeye başladıklarında gözlerini sımsıkı kapattı ve kendini Lykae'ye ödetmekle ilgili hayallere kaptırmaya çalıştı.

Bowe oturduğu yerde kolunu tutarak mağaranın kızgın duvarına yaslandı. Dik durmakta zorlanmasına rağmen uzanmanın cazibesine kapılmamaya kararlıydı.

İşkence gibi gelen sıcaklığın buğusunun arasından, kraterin içinde sağa sola kıvrılarak onu bekleyen Fyre Dragán'ı süzüyordu.

Sağlam olan gözüne ter damlası akınca silmek için hamle yaptı ama eli yoktu. Olmadığını, bitmek bilmeyen acıdan biliyordu ama yine de kullanmayı deniyordu.

İçindeki canavar yaşamayı çok istiyordu ancak Bowe ipuçlarını okuyabiliyordu. İki haftadan fazla bir süredir mahsurdu ve ne dışarı çıkmanın bir yolunu bulmuş ne de çukurun karşısına geçebilmişti. Bu mağaranın başka bir çıkışı olmayacağını hiç düşünmemişti.

Eğer kaçamazsa bir ölümsüz olarak burada tükenip gidecek ve asla ölmeden kendi kendisinin gölgesi olacaktı. Ve Bowe kimsenin onun için gelmeyeceğini biliyordu. Kuzeni ve kral olan becerikli Lachlain bile burayı bulamazdı. Buranın koordinatları yalnızca İrfan'ın kuytu köşelerinde bilinirdi veya Bowen'in acı çekmesinden keyif alan vampir Sebastian Wroth bilirdi.

Vücudu işkence çekiyordu ve artık bir amacı yoktu. Ateşin içine atlaması gerekirdi. Bu şartlar altında yaşamaya çalışmak, hayatını sona erdirmekten daha korkakça görünüyordu.

Lanet olsun, neredeyse iki asırdır klanı ondan bunu yapmasını bekliyordu.

Unutulmak istemiştin. Bu da bunu sağlamanın yolu olacak.

Oysa vampirden öç almaya yemin etmişti. Ayrıca katlanılmaz yenilgisinin bedelini cadıya ödetmek için can atıyordu. Kız onun yarışmayı kaybetmesine neden olmuştu. Valkyrie ve vampirse sadece Mariketa'nın neden olduğu zayıflığından faydalanmışlardı.

Bowe, onun ve diğer beşinin mezardan uzun süre önce kaçtığını tahmin ediyordu; şimdiyse mahsur kalan kendisiydi. Onların karşılaştığı kötü sürprizi hatırlayarak kendini avuttu. Orayı terk etmeden önce araçlarını tahrip etmeke kalmamış, navigasyon cihazlarını ve cep telefonlarını da bozmuştu.

Cadıyı ormanın ortasında bırakmış olması yine de onun yaptığının yanında hiç kalırdı. *Kaybetmişti. Onun yüzünden.*

Mariah'yı yeniden kaybetmiş gibi hissediyordu. Bir umut ışığına tutunmuş ve eşinin, yanında olduğunu hayal etmişti. Kazanmak konusunda kendine güvenmişti...

Ta ki Mariketa ona büyü yapana kadar...

Kahrolası cadı düşüncelerini de ele geçirmişti. Mariah'yı hatırlamayı denediğinde onun yerine koyu gri gözleri ve kırmızı dudakları görüyordu. Cadıdan bu yüzden nefret ediyordu, eşinin yüzünü hatırlayamadığı için. Uyuduğu zaman rüyasında yalnızca Mariketa'yı görüyordu.

Bowe düşüncelerinde –ve eylemlerinde– eşine sadık olmamıştı.

Ateşten yılan, sanki Bowe'un karar vermesi için sabırsızlanmış gibi kükredi. Bowe birkaç kez denedikten sonra kalkmayı başardı, çukurun kenarında sallanıyordu.

Bitir artık. Yaşamaya devam etmek, korkaklık.

Hiç beklenmedik bir suçluluk duygusu hissetti. *Mariketa hâlâ yaşıyor...*

Neden düşmanı hakkında kaygı duyuyordu ki?

Tekrar farkına vardı. Kızın gözlerini süzerken kendini büyülediğini biliyordu. Ancak ne kadar kuvvetli büyü yaptığını ya da ne kadar kalıcı olduğunu bilmiyordu.

Bowe sadece bir büyüünün etkisinde değildi.

Sanki kendi *eşiymiş* gibi onun için endişeleniyordu. Sanki öyleymiş gibi onu rüyasında görüyordu. Onu kendisinin olarak görüyordu... *çünkü iğrenç büyülerinden biriyle Bowe'u buna zorlamıştı.*

Belki de o kahrolası cadının dileyeceği şey konusunda dikkatli olmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Bowe kenardan geri adım atarken ifadesinin şeytani olduğunu biliyordu.

7. Bölüm

Güneş ışığı ve gerçek yiyecek eksikliği etkisini göstermeye başlamıştı. Mari hastalanıyordu ve şu anda bile ateşliydi.

Rydstrom ve diğerleri atlaması için onu teşvik etmeye devam ediyorlardı. Eğer bu beş kişi timsahlarla dolu bir nehirde karşıdan karşıya yüzmesini ya da kılıçların üzerine gerilmiş bir cambaz ipinde yürümesini isteseydi belki yapabilirdi ama yükseklikle işi olmazdı.

Her geçen gün hezeyanı arttıkça onları göz ardı etmek daha kolay oluyordu. Arkadaşlarını veya evini düşündüğünde bazen karanlığın içinde kendini gülerken ya da ağlarken buluyordu.

Ateşler içinde yanarken hayal meyal New Orleans'ın hemen dışındaki meclisin malikânesinin olduğu Andoain'i gözünün önüne getirdi. Tüyler ürpertici bu yeri bu kadar özleyeceğini hiç düşünmezdi ama şimdi oraya dönmek için her şeyini verirdi.

Andoain çoğunlukla milyonerlerin yaşadığı ve kelebekleri kendine çeken rengârenk çiçeklerle bezenmiş bir yerdi. Arazinin çevresini saran parlak siyah renkli ferforje demir çitler panjurlarla mükemmel bir uyum içindeydi. Meyveli ya da çiçek açmış elma ağaçları çok verimliydi.

Fakat malikâne, büyüü olmadığında çürümüş korkuluklarına sarılmış yılanlarla dolu yıkık dökük bir binaydı. Elma ağaçları duruyordu ama büyüün içindeki her kelebeğe düşen birden fazla örümcek ve kurbaga bir arada yaşıyordu. Arazinin bazı yerlerindeki sazlıklarla dolu gölcükler fokurduyor ve kokulu duman yayıyordu.

Köhne malikânenin derinliklerindeki Mari'nin odası, pembe duvar kâğıdı, dantel perdeleri ve yerdeki amigo ponponlarıyla tamamen farklıydı. Kapısındaki büyü, meclisin zorunlu hayvanları olan siyah kedi ve köpeklerden daha küçük her şeyi odadan uzak tutuyordu.

Ancak yuvası yalnızca Andoain olmamıştı. Mari, çocukluğunun büyük bir bölümünde peri annesi Jillian'la birlikte Gulf Coast'taki aydınlık ve sade bir sayfiye evinde yaşamıştı. Mari'nin büyücü babası kısa bir süre sonra geri döneceğine söz vererek onları terk ettiğinden beri annesiyle birlikte hayatlarından memnun bir yaşam sürmüşlerdi.

Ama Mari'nin on ikinci yaş gününde, Jillian evi toparlamış ve onu Andoain'e getirmişti. Kollarını açmış ve orasının Mari'nin *yeni evi* olduğunu söylemişti. Kendini kaybeden Mari aksi yöne doğru, dondurma kamyonetine koşmasından bile hızlı bir şekilde koşarak kaçmıştı.

Annesi iki gün onunla birlikte orada kalmıştı. Daha sonra ön kapıda ondan zorlukla ayrılmıştı. Avrupa'da bir yerde gizli bir druid adasında uzun bir tatile çıkacağını söylemişti. Mari yıllarca annesinden olduğu söylenen tek tük mektuplar almıştı ama o, bu mektupları Elianna'nın yazdığından kuşkulanıyordu.

Elianna ve en iyi arkadaşı, meclisin kötü kızı Carrow olmasaydı Mari birdenbire bulaştığı bu cadı işinde o ilk ayların üstesinden gelebileceğini sanmıyordu. Tanrılar aşkına, şu an arkadaşlarını o kadar özliyordu ki...

Simsiyah saçlı, güzel Carrow, cadı olmanın dünyadaki en güzel şey olduğunu düşünüyordu. Nympha⁵ ve Satyr⁶ gibi İrfan yaratıkları ne zaman “büyülere” burun kıvırsalar, Carrow iki elini kaldırarak parmaklarıyla rockçıların yaptığı, boynuzlu şeytan işareti yapar ve “İki misli zahmet, iki misli dert çekin, götler! Lanetlendiniz!” diye bağırdı.

Daha sonra da onları gerçekten *lanetlerdi*.

Carrow üç özelliğe sahip o ender cadılardan biriydi, temelde bir savaşçı olmasına rağmen farklı aşk büyülleri yapma özelliğine sahipti. Azılı Carrow sözde Hücum’a Mari’yle birlikte katılacaktı ama sonra Mardi Gras’nun⁷ sonunda kamu suçu işlediği için tutuklanmıştı. Zavallı Carrow herkese malum olmayan bir moda kuralını hatırlatmaya çalışmıştı: “Üstünde boncuk varsa çıplak sayılmazsın.” Ancak meclisleri daha öncesinde bir sonraki suçunu ört bas etmeyeceklerine yemin etmişti.

Carrow şimdilik hapisteydi. Ya da belki şimdiye kadar çıkmıştı.

Ve Mari annesinin yerini tutan Elianna’yı çok özlemişti. Elianna ölümsüzlük özelliğini cadı annesinden almasına rağmen babasının insan olması onun yaşlanmasına neden oluyordu. İyi kalpli ve ara sıra kafası karışık olan Elianna dört yüz yaşının üzerindeydi ve büyüsü olmadan, geçen yaşlarının her dakikasını gösteriyordu. Bununla ilgili şaka yapmaktan hoşlanır, “Güneşlenen bir kişiye dünyadaki hiçbir egzersizin faydası yok,” derdi.

Mari, kendisi için çok fazla endişe etmediklerini umuyordu...

“Mariketa, zamanı geldi.” Rydstrom’un sesini duyunca düşüncelerinden sıyrıldı. “Bunu *şimdi* yapman gerekiyor.”

5 Yunan mitolojisinde kırlarda, sularda, ormanlarda yaşayan Tanrısal dişi varlıklardır. (ç.n.)

6 Yunan mitolojisinde doğayı simgeleyen cinler. Gövdelerinin üstü insan, bel-den aşağısı teke biçimindedir. (ç.n.)

7 Hristiyanların Büyük Perhiz’den önce düzenledikleri karnaval. (ç.n.)

Bowe'un tek gözü yalnız olmadığına dair bir şüphe duymasıyla aniden açıldı. Haftalar sonra ilk kez, artık yılandan başka birinin daha olduğunu sezmişti.

"Lachlain?" dedi hırıltılı bir sesle, odaklanmak için gözünü kırptırıyordu.

"Evet, Bowe, benim," diyen kuzeni yanına çömelirken, bakışları Bowe'un yaralarında geziniyordu. Bowe, onun şok geçirdiğini biliyordu oysa Lachlain bunu çok iyi saklıyordu ve sadece, "Seni eve götüreceğim," dedi, sonra da ayağa kalkmasına yardım etti.

Ağır duman ve neredeyse onu kavuran sıcaklık yüzünden Bowe'un koku alma duyusu hasar görmüştü ama yine de bir vampirin kokusunu alabiliyordu. Lachlain'den sıyrılarak arkalarındaki gölgemsi şekle doğru hamle yaptı.

Wroth, kenara ışınlanarak Bowe'un yere yuvarlanmasına neden oldu. Bütün yaraları tekrar açıldı ve oluk gibi kanamaya başladı.

Lachlain onu tekrar tuttu. "Lanet olsun, Bowe, ölmek mi istiyorsun? Seni almam için beni buraya o getirdi."

Bowe, onu sımsıkı tutan Lachlain'den kurtulmaya çalıştı. "Beni buraya tıkan o!"

"Sana karşı kötü bir niyet beslemiyorum, Lykae," dedi Wroth mesafeli bir tonlamayla.

"Lanet olası, kazandığın içindir!"

"Öyle," diye karşılık verdi vampir.

"Nasıl?" dedi Bowe tükürürcesine. "O kılıcı nasıl kaldırdın?"

"Hedefi asla şaşırmamakla kutsanmıştı," diye açıkladı Wroth. "Ben yalnızca hedefi gösterdim." Eğer Kaderin'i sonsuza dek kaybetmiş olsa vampir bu kadar soğukkanlı olmazdı.

"Valkyrie'yi geri getirdin mi?"

"Evet."

Anahtar işe yaramıştı! Bowe'un içinde bir umut ışığı yandı ve sorusunu sormadan önce yutkundu. "Onu... iki kez kullandın mı?"

"Evet."

Bowe başını eğdi. Bunu duymuş olamazdı; kendisinin başaramadığını, düşmanın başardığını... Başarısızlığının utancı onu yiyip bitiriyordu.

"Kaderin'in uzun zaman önce ölen kız kardeşlerini geri getirdik," dedi Wroth.

"Bunu sonra konuşun," dedi Lachlain ateşe bakarak. "Burada daha fazla kalmanın bir anlamı yok sanırım." Bowe, Lachlain'in rahatsızlığını anlıyordu. Yağmacı Vampirler yüz yıldan uzun süredir hiç sönmeyen bir ateşin içinde Lachlain'e işkence etmişlerdi. Her gün canlı canlı yanmış ama bir türlü ölememişti. Kısa süre önce kaçtığı için burada bulunmak ona dayanılmaz geliyor olmalıydı.

Bu Bowe'a bir şey hatırlattı. "Lachlain, bu vampire nasıl güvenebiliyorsun?"

"O Yağmacı değil. Ayrıca ağabeyi Emma'yı kurtardı." Lachlain'in sevgili eşi ve kraliçe olan Emma, yarı vampir, yarı Valkyrie bir öksüzdü.

"Evet, Emma'ya para karşılığında yardım etti. Peki bu seni buraya neden getirdi? Karşılığında ne istedi?"

"Emma'nın, isyancı vampirlerin kralı Kristoff'la buluşmasını," diye itiraf etti Lachlain. "Kristoff, Emma'nın birinci kuzeni."

Bowe başını iki yana salladı. "Çok tehlikeli. Emma'nın benim için böyle bir adım atmasını istemiyorum."

"Emma da onunla bir araya gelmek istiyor. Ayrıca başka seçeneğimiz de yoktu. Orta Amerika'daki o mezarlığın yerini sadece senin bildiğin gibi, buranın da yolunu bilen yalnızca Wroth ve Kaderin'di.

Bowe iki haftadır kan kaybından, açlık ve susuzluktan muzdaripti, bu yüzden Lachlain'in sözleri kafasını karıştırdı. Lachlain neden o mezarlıktan bahsetmişti?

"Eğer burayı terk etmek istiyorsan onun yardımını kabul etmek zorundasın," dedi Lachlain, sonra da Wroth'a, "Bir kolunu tut," diye ekledi.

Wroth başını hafifçe salladı ve bir adım attı.

"Bana dokunma, vampir," diye parladı Bowe. "Kendim kalkarım." Ayağa kalkmaya çabalarken dişlerini sıkıyordu. "Neden biri o mezarlığı bulmak istesin ki?"

Wroth cevap verdi: "Orada mahsur bıraktığın yanışmacılar geri dönmediği için."

"Ne?" diye hırladı Bowe, tam ayağa kalkmayı başarmışken. Bilincini kaybetmeden hemen önce...

8. Bölüm

“Sen ne yapıyorsun?” diye parladı Lachlain, Bowe yatakta oturmaya çalışınca. Onu Louisiana’daki Lykae’lerin yaşadığı yere getireli yalnızca bir gün olmuştu.

“Bir yere gitmem gerek,” diye cevap verdi Bowe. Sesi yorgun çıkmıştı ama davranışlarının altında bir heyecan yatıyor gibiydi.

“Henüz hiçbir yere gitmiyorsun.” Bowe önceki gün gelir gelmez, Lachlain onun bütün yaralarının pansumanını mümkün olan en iyi şekilde yaptırıp sardırmıştı. Bowe’un aldığı hasar sarsıcıydı. Bir elini ve bir gözünü kaybetmesinin dışında, bedeni bir tür paslı metalle parçalanmış ve ciğerinin alt tarafı yırtılmıştı. “Kısa zamanda ayağa kalkabilecek durumda değilsin.”

“Sorun değil.”

“Yaralarını tekrar açacaksın.” Ne uğruna mücadele ettiğini bilmeyen biri için Bowe’un bu halde mücadeleye devam etmesi fikri hayret verici gelirdi. Ama böylesi zorluklardan ve böylesi bir kayıptan sonra, Lachlain Bowe’un o çukura neden atlamadığını anlayamıyordu. Eğer Lachlain, eşi Emma’yı sadece bir kez değil iki kez kaybetseydi hiç düşünmeden o saniye atlardı. Bowe neden

yapmamıştı? Onu durduran neydi? Bu, klan arasında en büyük soru işareti uyandıran konulardan biriydi.

“Beni incelemekten vazgeç, kuzen.”

Lachlain nefesini verdi. “Bazen seni anlamıyorum.”

Bowe bacaklarını yatağın kenarından aşağı salladı, sonra gözle görülür bir acıyla dişlerini sıkı. “Bin iki yüz yıldır anlamadıysan, artık hiç anlamazsın.”

Lachlain onun haklı olduğunun farkındaydı. Ama diğer taraftan Bowe klan içinde hep kendine has biri olmuştu.

Birçok Lykae gibi Bowe da sabırsız ve hiddetliydi ama bir yandan da Amerikalılar kendi *futbolları*nı ortaya çıkarmadan önce en sevdiği spor olan ragbinin kurallarını İskoç çocuklara öğretmek için saatlerini harcayacak kadar sabırlı olmasıyla tanınırdı. Bowe her zaman çatışmaya ilk giren olur ve zayıfları cezalandırmaya bayılırdı, savaş sona erdiğindeyse o zayıf kişileri ilk affeden olurdu.

İskoçya’nın kuzeyinde kışlar çok çetin geçebilir ve klandakiler baharı dört gözle beklerdi, oysa Bowe en sevdiği mevsim olan kışın bitmesine hep üzülürdü. Lachlain, onun kıştan hoşlanmasının sebebinin kendisi gibi şiddetli olmasından kaynaklandığını sanıyordu.

En azından Mariah’ı kara kışın ortasında kaybedinceye kadar Bowe bu mevsimden hoşlanmıştı...

“Biraz daha dinlenmenden ya da beslenmenden önemli olan ne?” Lachlain elini yatağının yanındaki jelatinli yiyecek kutularına ve tuhaf kokulu mineralli içeceklere doğru salladı. Yemeden, içmeden geçen uzun bir aradan sonra Bowe’un bunların büyük bir kısmını tüketmesi gerekirken neredeyse hiç dokunmamıştı. “Bunun Wroth’tan intikam almak istemenle bir ilgisi var mı?”

Bowe hiçbir şey söylemedi, ayaklarını parke zemine indirerek kalkmaya hazırlanıyor gibiydi.

"Eğer öyleyse, bunu bir kez daha düşünmeni istiyorum. Ve sadece onun ağabeyine borcum olduğu için de değil." Nikolai Wroth olmasaydı, Emma... ölürdü. Bu düşünmek bile Lachlain'in birdenbire Emma'yı görmek ve hissetmek istemesine neden oldu, üstelik kadın yalnızca yirmi dakika uzaklıktaki haşin Valkyrie ailesiyle birlikteydi ve onu bekliyordu. Onu Val Malikânesi'nin kalın perdelerinin arkasında güneşten korunaklı ve mutlu mutlu video oyunları oynar vaziyette, güvenli bir ortamda bırakmıştı. "Bowe, bunun bir yarışma olduğunu unutmamalısın. Ayrıca elimize geçen bütün raporlar senin acımasız olduğunu ve Kaderin'in önceki üç Hücum'da yaptığından daha şiddetli davrandığını söylüyor."

Bowe omuzlarını silkti.

"Kaderin'i parlak bir nesneyle büyülediğini ve böylece onu bir kayanın ardında mahsur bıraktığını duyduk. Onu yalnız başına üç tane aç basiliskle birlikte kapana kısıtırmadın mı?"

Bowe'un gözlerinde -ya da gözünde- bir ışıltı belirince Lachlain bunun bir tür tatmin duygusu olduğundan kuşkulandı. "Ve Kongo'daki görevini yerine getirirken Sebastian Wroth'un yüzüne kürekle vurduğunu da duyduk. Onu patakladığını, sonra da azgın nehre attığını... Hem de *Afrika'nın* öğlen sıcağında..."

Kuzenin, bu davranışından vahşice bir heyecan duyduğu belliydi, hâlâ da duyuyordu.

"Bunun Wroth'la bir ilgisi yok," dedi Bowe. "Henüz yok."

"O halde aklın cadıyla meşgul."

Bowe nihayet ilgiyle ona döndü. "Ne duydu?"

"Laneti biliyorum. Ve bu yaralar yüzünden gerçekten ölebilirsin."

Bowe, bu hiç umurunda değilmiş gibi görünüyordu. "O cadıyla aramızda bir sürü yarım kalmış mesele var. Kimse bunu yapamaya-çağına göre mezarlığa gidip onu getireceğim. Aslında nasıl olup da

kimsenin orayı bulamadığını anlamıyorum. Hücüm'un o etabında koordinatlar *bütün* yarışmacılara verilmişti."

"Bana Tanrıça Riora'nın her etapta onları yok ettiği söylendi," diye açıkladı Lachlain. "Oraya bir gezi yapma planları yoksa adresi kimse not etmemiştir. Gidenleri de sen tuzağa düşürdün."

Bowe bu sözlerden sonra kaşlarını çatı. "Eninde sonunda kaçacaklarından emindim."

"Peki, cadı senin için ne ifade ediyor?" Aslında Emma, Mariketa'yı oldukça iyi tanıyordu çünkü cadı daha gürültücü Valkyrie'yi Val Malikânesi'nde sık sık ziyaret ederdi. Bu, Lachlain'i şaşırtmıyordu çünkü Val Malikânesi'ne neredeyse her gidişinde kendinden geçmiş cadıların kahkahaları ve sendeleyerek yürümeleri dikkatini çekmişti.

Bowe bir an tereddüt ettikten sonra, "Güçten düşürmenin yanında bana bir başka büyü daha yaptı. Onun için bir şeyler hissetmemi sağlayan bir büyü. Sanırım bu büyü onu... eşim olarak düşünmemeneden oluyor," dedi.

"Bunun bir büyü olduğundan emin misin?" diye sordu Lachlain telaşla. "Peki ya gerçekse?" Bunu sadece umabilirdi. Emma, ona birazcık çılgın mizaçlı olması ve bir cadının doğasında olan sinsiliği bir yana koyulursa, Mariketa'nın iyi kalpli biri olduğunu söylemişti.

Lachlain aynı şeyi Bowe'un önceki eşi için söyleyebileceğinden emin değildi. Mariah'yla, büyük bir peri grubunun kralı olan babasıyla toplantı yapmak için Bowe'la seyahat ettiği zaman tanışmıştı. Lachlain, Mariah'yı her zaman şımarık biri olarak görmüştü ve güzel, uzun ve sarışın olmasına rağmen Lykæ'lerin ünlü olduğu -yemek, temas ve seks gibi- tüm esas özelliklere tepeden bakar gibi bir görüntü sergilemişti. Ancak Bowe ondan hoşlandığı için Lachlain şüphelerini dile getirmeyip sessiz kalmıştı. Ama şimdi... "Bowe, sana iki eş verilmiş olabilir."

"Şimdiye kadar böyle bir şeyin olduğunu hiç duydun mu?" diye sorduğunda ses tonu yılgınlasmıştı.

"Şey, hayır, ama..."

"Klanın beş bin yıldır tuttuğu kayıtların hiçbirinde böyle bir örnek yok. Beş milenyum, Lachlain. Bunu biliyorum çünkü kayıtların her satırını gözden geçirmek beş yılımı aldı. Lanet olası her satırını..."

Lachlain, Bowe'un Mariah'yı geri getirmenin bir yolunu bulmak için ne kadar kararlı olduğunu biliyordu ancak onca kaydı gözden geçirdiğini fark etmemişti.

"Cadı bana bir büyü yaptı; bunu iki kez yapmadığını neden düşünmeyecekmişim?" diye ekledi Bowe.

"Ama bunu *neden* yapsın ki?"

Bowe sağlam eliyle ensesini ovuşturdu. "Beni... istediği kısıcık bir süre vardı. Onu öpmemi sağladı..."

"Sağladı mı?" Lachlain kaşlarını kaldırdı.

"Bunu yapmam için beni *büyüledi*."

"Peki onu arzulamadığından nasıl emin olabilirsin?"

"Çünkü böyle bir şeyin olduğunu hissedebiliyordum. Ayrıca o kadar yıl boyunca Mariah'ya sadık kaldım... ta ki o cadı benimle oynayınca dek."

Bowe'un bu kadar uzun bir süre boyunca bir başkasıyla yatmamış olması Lachlain'i şaşırtmamıştı. Lykae'lerin namı tatmin edilemez zevkleriyle yürümüş olsa da, sadakatin üzerinde çok az şeye saygı duyarlardı. "Emma cadıyı tanıyor ve onu pelerinsiz de gördü. Mariketa'nın çok güzel bir kız olduğunu söylüyor. Sen de öyle bulmadın mı?"

"Üzerinde büyü vardı. Görüntüsünü tam olarak hatırlayamıyorum."

“İçgüdü sana ne söyledi?” Bütün Lykae’lerin içinde doğduklarından bu yana taşıdıkları ve yol gösterici bir kuvvet olan İçgüdü, bir kişiyi klanın bütünü için olduğu kadar, onun için en iyi olan şeye doğru yönlendiren zihninin içindeki bir ses gibiydi.

Bowe itiraf etmeden önce tereddüt etti. “İçgüdü uzun zamandır sessiz.”

Lachlain bakışlarını ondan uzaklaştırdı. Kuzeninin İçgüdü’nün rahatlatıcı varlığına sahip olmaması Lachlain için acı vericiydi ama Bowe’un, ona acıdığını sanmasını istemiyordu. Lachlain işkence çekerken bile İçgüdü onu asla terk etmemişti.

“Sonuçta tanrılar *beni* bir cadıyla eşleştirecek kadar acımasız olamaz.”

İyi bir noktaya değinmişti. Hiçbir Lykae cadılara güvenmezdi –İçgüdü sürekli onları uyarırdı– ancak Bowe’un nefreti hep diğerlerininkinden daha belirgin olmuştu. Gençliğinden beri, hatta babasının onlardan biriyle trajik karşılaşmasını öğrenmeden önce bile, Bowe onlara karşı gözle görülür bir tiksinti duymuştu.

Yine de Lachlain, “Bana eş olarak yarı vampir, yarı Valkyrie verildi ve onu daha fazla sevemezdim,” dedi.

“Her şeyle baş edebildim... ama lanet olası bir cadıyla olmaz, Lachlain.”

Lachlain şimdilik bu konunun kapanmasına izin verdi. “Biraz güç toplamadan seyahat edemezsin. Ayrıca bir düşün, her ne sebeple olursa olsun onu gerçekten eşin olarak algılıyorsan, henüz onun için gidemezsin. Bugün çarşamba; cuma gecesi dolunay olacak.” Ve eş olan bütün Lykae’ler ayın sıcaklığında dönüşürlerdi.

“Tanrım. Değiştiğimde eşim olarak onun peşine düşebilir ve ona sahip olabilirim.”

Bowe sanki bu senaryodan ne pahasına olursa olsun kaçınılmalıymış gibi konuşuyordu, oysa Lachlain bu olasılığın onu içten içe heyecanlandırıldığını görmüştü. Bütün bedeni gerilmişti. Lachlain neredeyse iki bin yıldır kuzeninin böylesine heyecanlandığını görmemişti.

“Beklemek zorundasın.”

Bowe başını iki yana salladı. “Ondan önce gidip onun büyüüyü kaldırmasını sağlayacağım.”

“Peki ya reddederse?”

“Onu boğazlarım.”

“Lanet olsun, Bowe. Ben senin yerine giderim.”

“Dolunay yaklaşırken mi? Kadınından ayrı mı kalacaksın?”

Bowe, Emma ailesiyle dünyanın diğer ucunda Kaderin’in başında beklediği için Lachlain’in son dolunayı onunla birlikte geçirmediğini bilmiyordu. Emma’sız olmak Lachlain için işkenceydi ve bu durumun tekrarlanmasından korkuyordu ancak kuzeninin bir tuzağa düşmesine de izin veremezdi. “Daha çok dolunay olacak. Emma bunu anlayacaktır.”

“Peki, neden Munro ya da Uilliam’ı göndermiyorsun?”

Lykae ikiz kardeşler Lachlain’in askerleri arasında en güvendikleriydi. “Onları gönderdiğim son görevden dönmediler.”

“Peki ya Garreth?”

Lachlain’in küçük kardeşi üç gün önce aramıştı. “Hâlâ avcı Valkyrie Lucia’nın peşinde. Kız, Garreth için bile kolay bir av olmadığını kanıtladı. Ve bunu yapacağına güvendiğim başka hiç kimse yok. Ben gidiyorum. Bu konudaki son sözüm budur.”

Bowe'un ifadesi karardı. Lachlain emirler yağdırmaya o kadar alışmıştı ki, bazen Bowe'un emir almaktan çok vermeye yatkın güçlü bir alfa olduğunu gözden geçiriyordu. Lachlain'in kral olma nedeninin, Bowe'un babasının bu mirastan feragat etmiş olması gibi dile getirilmeyen gerçekse bunun cabasıydı.

"Kahrolası Hydra'yla⁸ savaşmayacağım, Lachlain. Uçacağım, araba kullanacağım ve bir cadıyı alacağım. Bunu yapamayacağımı gerçekten düşünüyor musun?"

Lachlain, Bowe'u sadece öfkelen-dirmiyor, aynı zamanda gücendiriyordu. Nefes verdi. "Hayır, tabii ki hayır. Sadece... sadece sana yardım edip edemeyeceğimi söyle."

Bowe başını onaylar gibi salladı. "Gitmeden önce Valkyrie kâhininin bana eşimi Hücum'da geri getireceğimi neden söylediğini öğrenmek istiyorum. Emma'yı arayıp Nix'i bulmasını sağlayabilir misin?"

Yeni çağrı cihazı çalmaya başlayınca Lachlain irkildi, bu çağın teknolojisine hâlâ ayak uyduramamıştı. Bu garip aleti ona Emma almıştı ve nasıl çalıştıracağını öğretmeye çabalamıştı ancak bütün gününü onu görmeden geçiren Lachlain'in tek düşüncesi kırmızı geceliğini dişleriyle parçalamak ve... Kırmızının, eşi olan erkekler şöyle dursun, Lykae erkeklerini en çok baştan çıkaran renk olduğunu Emma'ya henüz söylememişti.

Çağrı cihazını Bowe'a attı. "Bana ne yazdığını söyle. Ve eğer tek elle bu işi başaramazsan o zaman kesinlikle Guatemala'ya kadar düz vites araba kullanamazsın."

Bowe öfkeyle baktı, sonra da aleti kurcaladı. "'Odayı loş yap' diyor ve sevgilerini gönderiyor."

8 Yunan mitolojisinde çok başlı yılan. (ç.n.)

"Kahretsin!" Lachlain hızla perdelere doğru gitti ve bir hamlede kapattı.

İkinci pencereyi kapattığı sırada, Emma loş yatak odasının içine ışınlandı ve vakur bir ifadeyle ona usulca gülümsedi. "Gördün mü? Sistem işe yarıyor."

"Burada ne arıyorsun?"

Emma, Bowe'a sempatik bir ifadeyle bakarak, "Val Malikânesi'ndeki onca gürültü patırtıyı duyunca gelmek zorundaydım."

"Gürültü patırtı mı?"

"Bunu Nix teyzemin anlatmasına izin versem iyi olacak." Emma'nın güzel mavi gözleri üzgündü. "Buraya gelmek üzere. Bowe'un hemen onunla konuşmak isteyeceğini söyledi."

Bowe'un kaşları çatıldı. "Kahrolası tuhaf önsezi. Bundan sıkıldım ve sihirden... ve lanet olası bütün İrfan'dan!"

9. Bölüm

Nix birkaç dakika sonra neşeyle odaya girdiğinde Bowe, "Hücum'a katılırsam bana eşimi geri getireceğimi söylemiştin. Beni neden kandırdın?" diye sordu.

Soruyu duymazdan gelen Nix arsızca Bowe'un yatağının ayakucuna gitti. Tişörtünün üzerinde, *Sadece bir saniyeliğine acı verecek. Söz...* yazıyordu. Lanet olası tuhaf Valkyrie'ler... ve Nix, en tuhaflarından biriydi. Türünün ilk doğanı olarak muhtemelen üç bin yaşının üzerinde olsa da, Amerika'da alkollü içki alamayacak kadar genç görünüyordu.

Diğer erkekler Nix'i olağanüstü güzel görürdü, Bowe'un tek gördüğüyse kehanetiyle delirmiş, güçlü biriydi.

Nix yan tarafına uzandı ve dirseğini gelişigüzel bir şekilde esneterek, eliyle başını destekledi. Konuşmaya başlamadan önce iç geçirdi. "Bowen, seni gözde projem olarak ele aldım çünkü seni *süzme*ye bayılıyorum. Cinsel çekim gücün yüzünden." Kendinden geçmiş bakışları adamın yüzünde ve bandajlı kolunun ucunda gezindi. "Eğer kendini toparlamayacaksan, yani..."

"Bana cevap ver."

“Üzgünüm, bir başkasını sevmek için büyüleneceğini görmedim ya da daha doğru deyişle, *mest olacağını...*”

“Bunu biliyordum!” Bowe, Lachlain’e bir bakış attı.

“O halde bunun farkındasın?” diye sordu Nix.

“*Fazlasıyla,*” diye itiraf etti Bowe.

“Mariketa bu büyüü kaldıracak, bilirsin ya, zamanı gelince,” diye devam etti Nix. “Bu ölümlülük büyüü sinir bozucu olduğu kadar, onun peşinden gidip meclisine döndürmen gerektiği için aynı zamanda elverişli de.”

“Onu cadılara götürmek mi?” Bowe tatsız bir kahkaha attı. Şüpheleri doğrulanmıştı ve artık gerçekten Mariketa’yı boğazlamak istiyordu, ona rezil bir iyilik yapmak değil. “Beni iyileştirmeye zorladıktan sonra yaptıkları yüzünden onu balta girmemiş bir ormanın ortasına atmalıyım.”

Nix başını iki yana salladı. “Bu pek mümkün değil. Buraya gelen bir grup var. Aksiliği üzerinde olan... Işıltılı Regin. Onun ve -içlerinde daima hırçın olan Carrow da olmak üzere -Mari’nin birkaç cadı arkadaşının gelmesi an meselesi.”

Bowe, bu bilginin canını tam olarak ne kadar sıkıldığını Nix’ten gizlemedi. Regin, onun şu anki haliyle bile üstesinden gelebileceği genç bir Valkyrie’ydi. Ve hiçbir cadı, izin olmadan Lykae’lerin bölgesinden geçmeye cesaret edemezdi.

Emma, “Nix, Regin’in gelmesini geciktiremez misin?” diye sordu.

Nix başını iki yana sallayınca Bowe, “İşıldayan küçük cadıya ne yaptım ki?” diye sordu.

“Kuzenin Garreth yüzünden Lucia gitti. Onun, Regin’in EİA’sı, bıçkın arkadaşı, yurt içinde ve yurt dışındaki suç ortağı olduğunu herkes bilir...” diye cevapladı.

“Evet, evet biliyoruz,” diye onun sözünü kesti Emma.

"Bunun üzerine bir de *Mari'nin* ortadan kaybolması?" diye sordu Nix. "O da Regin'in arkadaşlarından biriydi. Onlar poker arkadaşı, *Wii* kardeşi ve Mari karaoke grubunun ateşli bir üyesi. Regin uzun süre cadıların şoförü gibiydi."

"EİA?" diye sordu Lachlain kaşları çatılmış bir halde. "Neyin kardeşleri?"

Emma bilgi verdi. "En İyi Arkadaş ve bir video oyunu."

Lachlain homurdandı. "Akrabaların *sorunlu*."

Emma gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Lachlain, bu konuda aynı fikirde olmamayı kabul edeceğimizi sanıyordum."

Bowe patlarcasına, "Onun *Valkyrie* bir arkadaşı *yok*. Hücum'un toplantısında sizin türünüz hakkında çok basit sorular soruyordu," dedi.

"Bunu bir başkasının çıkarı için mi yapıyordu?" diye sordu Nix.

Bowe geçmişi düşündü... Aslında o sırada vampir onu gizlice dinlemişti. Kahretsin ki cadı bunun farkındaydı ve vampire *Valkyrie*'ler –ve *Kaderin*– hakkında bilgi sızdırmıştı! "*Arkadaşımız* Mariketa, Hücum sırasında bir vampiri kasten kız kardeşinizin üzerine saldı. Yine de o hilekâr küçük cadıyı savunma taraftarı mısınız?"

"Lütfen," dedi Nix dalga geçer gibi. "Kad, onu yavaşlatmak için *Mari'nin* dizlerini bacaklarından ayırırdı. Sırf eğlence olsun diye. Ayrıca endişelenmen gereken sadece Regin ve yandaşları değil. Cadılar Evi'nin gelecekteki liderini saf dışı bırakmanla ilgilenen başkaları da var ve bunlar İrfan'ın en büyük gruplarından biri." Başını yana devirerek yumuşak bir ses tonuyla, "Canım, yaptığın şeylerin nasıl dallanıp budaklandığını bilmelisin," dedi.

Nix, ona evcil hayvanıymış gibi hitap etmeye, onu öyle düşünmeye başlamıştı ve Bowe ara sıra kendisine yardım ettiği için buna izin veriyordu. Eşini geri getirmek için bir başka aşağılanmaya daha

katlanıyordu... “Eğer Mariketa o kadar güçlü biriye, o halde bunu neden kaçmak için kullanmadı?”

“Değişken güçleri üzerinde kontrolü yok... ve oldukça fazla gücü var. Sürekli izleyip bekliyoruz ancak o güçleri kullanmak için henüz çok genç.”

Bowe’un sabrı tükenmek üzereydi. “O zaman cadının Hücum’a katılmaması gerekirdi!”

“Ne olursa olsun... Cadılar Evi, Mariketa’nın güvenli bir şekilde teslim edilmesini –veya senin başını– istiyor. Lykae’ler senin başını vermeyecekleri için de bu, savaş demek olur. Bu çatışmanın içinde Valkyrie’ler, Ev’e karşı sadakatlerini göstermek isteyecekler. Ve bu, dostlarımızın da sana karşı kötü niyet beslemeleri anlamına gelir. Tabii tayfların da hoşuna gidecektir. Asi Çilekeş vampirler, Valkyrie’lere bağlılıklarını gösterme fırsatı bulduklarına memnun olacaktır... tıpkı tek *mirasçısı olduğu gibi*, öfke iblislerinin asıl kralını mezara tıkmandan pek heyecan duymamış olan birkaç İblis Soyu gibi.”

Rydstrom’un asıl kral olduğunu Bowe da biliyordu ama kahretsin ki onların bir çıkış yolu bulacağını sanmıştı.

“Cadıların dört güçlü büyücüsü ve otuz yedi meclisi birleşerek bu hafta buraya gelecek.” Ses tonu ciddileşmişti. Bir düzine Furia bunun için uykularından uyandı,” diye ekleyince Emma’nın huzursuzca yutkunmasına neden oldu. “Okçu elflerin kimi tanıdıklarını anlatmayayım bile... sadece şöyle diyelim; onların babaları seninkinden büyüktür.”

“Bunların hepsi o cadı askerleriyle dost mu?”

Nix başını onaylarcasına salladı. “Haylaz Lykae, türler arasında özel bir durum yarattın. Altı ölümsüzü kapana kısırdın. Bu Charlie Foxtrot destanına eş değer bir şey.”

Lachlain kızgın kızgın bakınca Emma bilgi verdi. “Charlie Foxtrot... boktan bir durum kodudur.”

"Neden bana bu olanlardan bahsetmedin?" diye sordu Lachlain, Emma'ya.

"Ben sadece Regin'i ve Ev'in içinde dolaşan dedikoduları biliyordum. Cadılarla arkadaşım ama onlar çok ketumdur ve harekete geçmeye hazır olana kadar planlarını gizli tutarlar."

"Bu kadar abartılmasına gerek yok," diyen Lachlain'in ses tonu sakindi. Bowe, eylemlerinin nasıl sonuçlar doğurduğuyla ilgili Lachlain'in duyduğu endişeyi asla belli etmeyeceğinin farkındaydı ancak onun durumundaki biri de öyle yapmalıydı. "Bowe bana cadının nerede olduğunu söyleyebilir. Altısını serbest bırakıp Mariketa'yı getiririm."

Bowe nefesini üfledi. Lachlain hâlâ onu korumaya çalışıyor ve her zaman yaptığı gibi arkasını toparlıyordu. Bir an kararsız kalan Lachlain, "Of, Bowe bu sefer fena çuvalladın," dedi.

Ama diğer taraftan Lachlain şimdiye kadar böyle bir konuda ona asla kefil olmamıştı.

"Hayır. Sana söyledim. Bu benim sorunum." Bowe sendeleyerek doğruldu, sadece bunu yapmak bile başını döndürüyordu. "Bunu ben halledeceğim."

Lachlain başını iki yana salladı. "Altı öfkeli ölümsüze karşı kendini nasıl savunacaksın?"

"Geri döndüğüme minnet duymaları gerekir." Lachlain kaşlarını kaldırıncı ekledi: "Mezarın kapısını açmadan önce saldırmayacaklarına İrfan üzerine yemin etmelerini sağlayacağım."

"O zaman dolunay sonrasına kadar en azından beslen ve dinlen."

Nix dilini şaklattı. "Ev, kargaşanın önlenmesi için bir sonraki dolunaydan önce Mariketa'nın iade edilmesi gerektiğini söylüyor. Ayrıca bu kasaba o kadar grubu kaldıracak kadar büyük değil. Hepsi cadıların ya da Valkyrie'lerin müttefiki olabilir ama hiçbir

birbirinin müttefiki değil. Uzun süre bir arada kalırlarsa mutlaka bir şeyler olacaktır.”

Bowe öfkeyle Nix’e baktı. “Biraz abartmıyor musun, Valkyrie?”

Dışarıdan bir ses, “Benim cadımı küçük düşürmek mi istiyorsun? Oyunlarını oynamaktan hoşlanıyor musun? O zaman yakala!” dedi. Başının üzerinden bir şey vınladı; ev sallandı ve tavandan sıva dökülürken herkes başını eğdi.

“Lanet olsun, bu da neydi?” diye bağırdı Bowe.

“Bu Regin’di,” diye cevap verdi Nix sakince. “Lykae evinin üzerine bir araba fırlattı. Ne şans ki ev boş. Aracın senin olduğunu sanıyordu, Bowen. Ama aslında... onun.” Emma’ya imalı bir bakış atmadan önce kaşlarını çatan Lachlain’i gösterdi.

Bowe dişlerini sıkarak, “Lanet olası arabaları mı fırlatıyor?” diye sordu.

“Gördün mü? Abartmıyorum.” Ayağa kalkan Nix, hafifçe perdelerin arkasına kaydı, sonra da pencereden dışarı seslendi. “Kötü atış Regin! Yanlış araba.”

Hemen sonrasında ev yine sallandı. “Ah, çok daha iyi!” dedi Nix. “O Bowen’inkiydi!”

Malikâne bir kez daha şiddetle sallandı. Nix perdelere rahibe kıyafeti gibi sarnarak dışarıyı gözetliyordu. “Atmış dokuz model Chevrolet’ye benzeyeni kim kullanıyor...”

“Nix!” dedi Emma.

Kadın pencereden uzaklaştı. “Tüm bunların zamanlaması kumsuz,” dedi Nix ansızın ciddileşen bir ses tonuyla. “Tahta Çıkış gerçekten geldi.”

Emma ve Lachlain birbirlerine baktılar. İrfan türlerinin hepsinin Tahta Çıkış’tan ödü kopardı. Her beş yüz yılda bir olan ve ölümsüzleri öldüren bir tür gizemli itlaftı. Büyük bir savaş ya da belirlenmiş bir

çatışma şart olmasa da, kaderin gruplar arasına kargaşa ve birbirlerini yıpratma tohumlarını ekmesi gibiydi. Babası Bowe'a, kaderin bazı ailelerde eşleri bir araya getirerek tohum ekeceğini ama diğer birçoğundan da hasat yapacağını söylemişti.

"Bütün bunların nedeni ne?" Bowe giysi dolabına doğru eğri büğrü adımlar atarken, kaburgalarındaki acıya karşı dişlerini sıkmak zorunda kaldı. "Bir cadı üç hafta uzak kaldı diye bir İrfan savaşı çıkması sizce de biraz fazla değil mi?"

"Uzak kalmak mı?.. Peki kimlerin arasında?" diye sordu Nix. "Canım, gelinlik çağındaki genç ve güzel bir kadını bir ifrit grubuyla hapsettin. Her ne kadar Regin bunun bir ifrit grubu değil, bir hayvan sürüsü olduğuna yemin etse de..."

"Nix, odaklan!" dedi Emma ve Nix gönlüsüzce ona tısladı.

"İfrit mi?" diye hurlayan Bowe'un sırtından aşağı bir korku seli boşaldı. "Mezarlık boştu, uzun zaman önce terk edilmişti." Orada yaşayan ifrit yoktu. Olamazdı.

Nix'in şaşkın gözlerinde üzüntü belirdi. "Cadı o karanlık mezarın içinde üç hafta kaldıktan sonra açlıktan hasta olur." Günah çıkarır gibi bir tonlamayla ekledi: "Görünüşe bakılırsa ona yiyecek ya da su bırakmamışsın."

"Hiçbir koku almadım, hiçbir şey hissetmedim..." Nix'in amansız ifadesini gören Bowe kendini topladı, davranışlarının sonuçlarını düşünmesine gerek yoktu; onlar için bir şey yapmalıydı.

"Lachlain, ulaşım için bana yardım edebilir misin?" Giysilerini karıştırırken, baş dönmesine karşı mücadele veriyordu. "Eğer bir saat içinde yola çıkarsam, gün batmadan önce oraya ulaşabilirim."

"Tamam, o halde." Lachlain nefesini üfledi. "Tabii ki, ihtiyacın olan her şey için sana yardım edeceğim."

Bowe bunu rutin bir görevmiş gibi göstermesine rağmen Mariketa'yı kurtarmak ve Amerika'ya getirmek sayısız güçlükleri aşmadan olmayacaktı.

Son seyahatinde o *yollarda* yönünü bulmakta zorlanmıştı. Yağmur mevsiminin tam ortası olduğu için artık geçit vermez olmalıydılar. Özellikle de Bowe düz vites arabayı tek elle kullanmak zorunda kalacağı için. Ayrıca artık güçten düştüğü için bölgeyi kaplayan insan askerlerine yenik düşme ihtimali vardı ki, aslında bu tamamen dönüşmüş bir Lykae için bile muhtemeldi. Ölümlülük büyüsi kalkana kadar Bowe onlardan kaçmak zorunda kalacaktı.

Olanca kuvveti ve iki eli varken bile mezarlığın demir parmaklarını kaldırmak neredeyse imkânsız gelmişti... oysa şimdi? "Mezarlığa girmeme yardım edecek, basınçlı kaldıraç gibi bir şeye ihtiyacım olacak."

Lachlain başını onaylar gibi sallayınca Emma araya girdi: "Ben de bir cep telefonu verebilirim, böylece Mari fırsat bulur bulmaz arayabilir."

"Peki, ayrıca bana yedirmeye çalıştıkları o şeylere ihtiyacım olacak. İçeceklere ve buz torbalarına. Ve her ihtimale karşı bazı ilk yardım malzemelerine."

Bu faaliyet karşısında heyecanla ellerini çırpıp Nix şimdiye kadar hiç olmadığı kadar şaşkın görünüyordu. "Yardım edebilirim, yardım edebilirim! Mariketa için size bir kafiye verebilirim!"

Lachlain, Emma ve Bowe kısa bir süre durup öfkeli gözlerle ona baktılar.

"Bu olmadan evden ayrılamazsın!"

"Her neyse..." diye devam etti Bowe. "Yemeden ve su içmeden iki hafta dayandım. Üç hafta onu öldürmez."

"Yanılıyorsun."

Bowe, Nix'e baktı. Sorusunu sorarken sesi bir oktav alçalmıştı.
"Neden yanılıyorum?"

Nix gözlerini kısarak ona baktı ve bir an için nerede olduğu hakkında kafası karışmış gibi göründü. "Yanılığ nedir? Ben mi yanılıyorum?" Tırnaklarını parlattı. "Çok nadir yanılırım."

Bu tuhaf kadının boğazına sarılmamak için kendini zor tutan Bowe dişlerini sıkarak, "Üç haftanın cadıyı öldürmeyeceğini söylediğim zaman yanıldığımı söyledin," dedi.

"Ah, evet, öyle. Benden geçmiş yıldaki konuşmaları hatırlamam nasıl beklenilir ki? O mezarın içini göremiyorum –kötü büyü ve büyük bir sihir gözleri oradan uzak tutuyor– ama sağduyu, Mariketa'nın büyük bir ihtimalle ölmekte olduğunu söylüyor."

"Ölüyor mu? Nasıl?" diye homurdandı, Lachlain'in bu sert tepkisini incelediğinin farkındaydı.

"Çünkü canım, genç Beklenen Mariketa henüz dönüşmedi. O hâlâ... ölümlü."

Bir diğer araba başlarının üzerinden uçtu.

10. Bölüm

Bowe, palasıyla dallanıp budaklanmış tropik sarmaşıkları kese kese çalılıkların içinden geçiyordu. Mezarlığa giden yol yalnızca birkaç hafta önce temizlenmiş olmasına rağmen bitkiler tekrar büyümüştü.

Son gelişinde tahmin ettiği gibi, iki insan ordusu arasındaki kargaşa o zamandan beri büyümüştü. Askerler araba yollarına mayın döşedikleri için Bowe kamyonetini mezarlığın kilometrelerce ötesinde bırakmak zorunda kalmıştı.

Bir an önce Mariketa'ya ulaşma telaşı içindeydi ama vücudu içinde bulunduğu duruma ve yanında taşımak zorunda olduğu alet edevat dolu otuz kilodan ağır çantasına güçlkle dayanıyordu.

Daha önce gerekli malzemeleri toparlamak ve telaşla seyahate hazırlanmak Bowe'un aklını meşgul etmişti ancak uçuş sırasında duyduğu huzursuzlukla uçağın duvarlarını pençelemek istemişti. Nix'in Beklenen Mari'ye gönderdiği uzun mektubu çantasından çıkarmıştı. Kadın, şimşeklerini mızrak gibi etraflarına saçacak derecede öfkelenene kadar, Valkyrie'nin mektubu götürmesi konusundaki ısrarlarına aldırış etmemişti. Şimşekler o kadar şiddetliydi ki Regin ve cadılar bile hortlak görmüşçesine geri çekilmişti.

Uçakta yalnız kalınca Nix'in siyah bal mumu damgalı zarfını açtı ve tuhaf içeriği okudu; aynalar, fısıldama ve sırlar hakkında bir şiirdi. Sözcükler esrarengiz bir şekilde kanını dondurmuştu.

Ve bunu okumak sadece birkaç dakika oyalanmasını sağlamıştı. Düşünmekten başka yapacak hiçbir şeyi olmayınca Mariketa'dan nefret etmek ile onun hayatı için korku duymak arasında bocalamıştı. Yaptığı şeyden –ve onun kim olduğundan– nefret ediyordu ama onun ölmesini de istemiyordu.

Palanın kabzasını tutan eli yine su toplasa da Bowe buna aldırış etmedi. Ne de olsa ellerini dönüşümlü kullanamıyordu.

Kızın hâlâ hayatta olma ihtimali çok düşüktü ama Bowe'un umudu vardı. Yara izi olan iblis Rydstrom acımasız bir savaşçıydı ama aynı zamanda onurluydu. Ayrıca Bowe, Rydstrom ve Cade'in kız kardeşleri olduğunu biliyordu. Eğer Rydstrom cadıyı korumaya karar vermişse, kızın açlığa ve ifrite karşı hayatta kalma şansı olabilirdi.

Ve sonra Cade'in gözlerindeki o huzursuz edici ilgi ıslıtısı... Para karşılığı savaşan kızı korumak için harekete geçebilirdi... çünkü onu istiyordu.

Bu düşünce Bowe'un palasını gereğinden fazla kuvvetle vurmasına ve fidanları parçalayarak yolu açmasına neden oldu.

Lanet olsun, o küçük ölümlü Hücum'a katılırken ne düşünmüştü ki?

Kızın salaklığına lanet okumasına rağmen, özellikle genç olduğu için cesaretine hayran olmuştu. Bowe genç olmasından şüphelenmiş olsa da, Mariketa'nın bir şekilde *kronolojik olarak* yirmi üç yaşında olduğunu öğrendiğinde hayrete düşmüştü. Bu şaşkınlığının nedeni kızın sadece ölümsüzlüğe geçiş yapmadığı gibi, ortalama ölümlü yaşının üçte birini bile yaşamamış olmasıydı.

Bowe kronolojik yaşı seksen olan Emma'nın, Lachlain'e göre çok genç olduğunu düşünüyorsa, o halde Mariketa daha çocuktuktu.

Ve bir cadı...

Kulakları tırmalayan çığlıklar duyuldu. *Mezarlıktan mı?*

Bowe yaraları elverdiğince hızlı koştı ve devrilmiş ağaçların üzerinden atladı. Kesmek yerine hiç düşünmeden çalılıkların arasına daldı, boynuna ve kollarına dolanan sarmaşıkların sıyırdığı yerler yanuncaya kadar acıya aldırmadı.

En sonunda mezarlığın çevresini saran ağaçların arasından geçince içeride bir savaş oluyormuş gibi gelen sesleri duydu.

Taşa yeni oluşan çatlakların arasından beyaz ışık pırıltısı sızıyordu. Koskoca yapı sallandı. Bowe, Rydstrom'un acıyla haykırışını ve dişi okçunun ılığını duydu. Ama cadıyı duymuyordu.

Acaba çok mu geç kalmıştı?

Demir parmaklıkların olduğu taşı *abucak* nasıl kaldıracaktı? Kaldırıcı tek elle ayarlaması... çok zaman alırdı. Kendi başına kaldırabilmesi mümkün müydü? Öncesinden bin kat güçsüzdü. Dayanak olarak kullanabileceği bir taş yoktu.

İki eli yoktu.

Başka yolu yoktu...

Bowe en sonunda Mariketa'nın -cılız ve tiz- ılığını duydu. Kızın yaşamasının verdiği rahatlamaların mantığını çözmeye ayıracak vakit yoktu. Onun kötü bir şekilde yaralandığını ve korunmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Kaldırıcı boş ver!

Elini demir kapının altına soktu, pençelerini iyice sokarak doğru dürüst kavramaya çalıştı. Kızın ılığını duyunca vücudundaki bütün kasları zorladı.

Hiçbir şey olmadı.

Lanet olsun, eğer cadı gerçekten onun eşi olsaydı kapıyı kaldırabilirdi. Bu da, kız ona ait olmasa da bunu yapabileceği anlamına gelirdi!

Artık onu duymuyordu. İçini keskin bir korku sardı... Bütün gücünü kullanarak yüklendi, haykırdı. Taş kıvıldamaya başladı. Bir santim yükseldi, sonra iki...

Sadece otuz santim kaldırmıştı ki bitkin bedeni, verdiği mücadele yüzünden sarsıldı.

Mariketa? Evet, görünüşünü perdeleyen sihir olmadan zar zor tanısı da oydu.

Bowe ağırlığa karşı çaba gösterirken, İçgüdü zihninin içinde güçlü ve net bir şekilde çınlayınca şaşkınlıkla irkildi.

—*Senin.*—

Bunca zaman sonra neden şimdi geri dönmüştü? Neden kızı kendisine aitmiş gibi görmesine ve hissetmesine neden olmuştu?

Hayır, bu yalnızca kızın yaptığı büyüydü ve onu aldatıyordu. Bunu bilmesine rağmen, kızın vücudunun nasıl hırpalandığını kavrayınca kapıldığı panik duygusuyla savaşmak zorunda kaldı. Kalp atışlarının sesini dinlemeye odaklandı ve çok düzensiz olduğunu fark etti. Çatlamış dudakları solgun, yanaklarıysa içine göçmüştü. Ağzının kenarlarından kan sızıyordu.

Tıpkı Mariah'nın cansız bedeni karlar içinde yatarken olduğu gibiydi.

Taşı daha fazla tutamıyordu... bırakmak durumundaydı... ancak cadının bacağına üzerine düşebilirdi. Çizmesini yana doğru atıp kızı sürüklemeye çalışırken içerideki savaş devam ediyordu.

"Eğil!"

"Lanet olsun *vur* onları!"

"Oklarım bitti!" Okları mı bitmişti? Okçuların gizemli sadakları vardı ve hiçbir zaman boşalmadığı söylenirdi.

"Benimkiler de... *Kaç!*"

Dişi elf yardım etmesi için Cade'e bağırdı. Bir saniye sonra içeriden fırladı, kahrolası oku sırtına saplanmıştı. Daha sonra Cade ve Rydstrom sürünerek dışarı çıkarken pençeler telaşla onlara doğru hamle yaptı. Bowe'u fark etmeden hemen kılıçlarını kenara attılar ve son iki okçu dışarı çıkıncaya kadar güçsüzce taşı havada tutmaya çalıştılar.

Tekrar tekrar gerdikleri yayları kanla kaplıydı. Tam olarak neyle karşılaşmışlardı ki?

Bowe tam kaldırdığı yükü düşürecekken, sanki ona bir cevap gibi, gri keçeyle kaplanmışçasına ölü tenli varlığa ait bir el mezardan dışarı atıldı ve körü körüne ama hiç şaşmadan cadıya ulaştı. Pençeleri kızın ayak bileklerine gömüldü... cadı tepki vermiyordu.

Mezardan çıkan bir başka elin tuttuğu şey... *altın başlıklardan biri miydi?*

"Bırakın şunu," diye bağırdı Bowe ve üçü birden taşı bırakınca elleri parçaladılar. Bowe tamamen kapanmış olan girişe yaslanırken, Cade, Mariketa'ya atılarak pençeleri kızın ayak bileklerinden koparıp, attı. Kızın bileği kan içindeydi ve tekrar tekrar yaralanmıştı. Bowe, kızın sürekli olarak bu şekilde sürüklendiğini o anda anladı.

Gözlerini kısarak öteki korkunç ele baktı. Neden bir başlık sunuyordu?

Bowe bakışlarını kaldırır kaldırmaz, beş tane güçlü ölümsüzün intikam vadeden ölümcül bakışlarıyla karşılaştı.

"Şimdilik onu unutun!" Dişi okçu telaşla Mariketa'nın başını kaldırdı. "Şokta." Sivri kulaklarını oynatıp oradan kaçan bir okçu dışındakiler Mariketa'nın etrafına toplandı.

Cadı titremeye başlayınca Bowe kızın yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Su!" dedi dişi elf, Bowe'a. "Ölüyor!"

Bowe telaşla omzundaki su matarasını aldı ve kadına uzattı.
“Ona ne oldu?”

Kimse ona aldırış etmedi.

“*Lanet olsun, bana neler olduğunu söyleyin!*”

Yarındaki cadı birden durgunlaştı, belli ki bunun sebebi yüksek sesiydi. İnlerken gözleri sersemlemiş bir halde açıldı; kızın bitkin avuçlarından kaynakayan beyaz ışık gökyüzünde parladı. Kesik sokuklarının arasında dudakları aralandı.

Sonra birden ayağa kalktı, Bowe’un üzerine diktiği gözleri öfkeyle parlıyordu. Kızıl saçları sanki fırtına çıkmış gibi kanla kaplı yüzünün çevresinde uçuşuyordu. Kum ve yapraklar vücudunun etrafını sarmıştı. “*Sen.*”

“Ben...”

Kız elinin bir fiskeşiyle, Bowe’u gerisin geri mezarlığa doğru fırlattı ve çantasındaki malzemeler ezildi. Kızın boynundan tutarak duvara dayadığı Bowe boşuna kıvranıp nefes almaya çalışıyordu. Bowe bir yandan çabalarken, bir yandan da kızın ayak uçlarının aşağı doğru sarktığını fark etmişti... bunun nedeni cadının artık yere değmiyor olmasıydı.

Kızın bedeni bu gücü, hem de *hayal bile edilemeyecek* bu gücü göstermek için o kadar güçsüz, o kadar küçüktü ki... Bowe uzun hayatı süresince hiç ama hiç böyle bir şey görmemişti.

Cadı, hortlağı andıran dudaklarıyla gülümsedi. “Geri döndün,” diye mırıldandı, adamın boğazındaki baskıyı artırırken. Korkunçtu. Dehşet saçıyordu.

Ve Bowe ölmek üzere olduğunu farkındaydı.

11. Bölüm

“**M**ariketa, hayır!” diye bağırdı Rydstrom. “Bırak onunla ben ilgileneyim!”

Mari onu güçbela duyabiliyordu. Büyünün tesiri kulaklarını çınlatıyor ve hayatında ilk kez saf ve mükemmel bir şekilde damarlarında dolaşıyordu.

Bu harika bir his.

Kesik elinin ve yüzündeki bandajların kısmen farkında bir halde Bowe’un boğazındaki baskısını tekrar arttırdı.

“Onu bana ver!” Tierney kılıcını çekmişti. Cade ve Tera, MacRieve’e yaklaştı, her ikisi de yaptıkları yüzünden Lykae’yi öldürme zevkini tatmak istiyordu.

Mari onu bırakmayacaktı. Adamın kafası gövdesini terk edinceye kadar yapmayacaktı...

Yakın bir mesafede silah sesine benzer keskin bir patlama duyuldu. Mari kafasının içindeki çınlamaya rağmen bunu duymuştu.

“Mariketa,” diye söze başladı Tera temkinli bir tonlamayla, “onu bırak ve kaç. Hemen.”

Temkinli mi? Başlarına gelenlerden sonra mı? Daha fazla patlama oldu, bu kesinlikle silah sesiydi.

Mari, Hild'in açık alandan kaçtığını ve şimdiyse geri geldiğini hissetmişti... "Bir buçuk kilometre batıdaki çalılıkların içinde iki gerilla ordusu çarpışıyor," diye soluk soluğa rapor verdi. "Her biri en az iki yüz insandan oluşuyor. Roketleri ve havan topları var. Karar verirken kesinlikle onları da hesaba katmamız gerekiyor."

Bowe olan biten her şeyi görüyor ama hiçbir şey yapamıyordu. Cadının boğucu hâkimiyetinin verdiği acının yanı sıra içini hüsrana kaplamıştı. Kızın kuvvetiyle sırtı çantasına yapışmış, içindekileri eziyordu.

Daha sonra cadının gözleri değişti ve gümüşü bir tona –katıksız bir renge– dönüşerek ıslık ıslık parladı. Bowe kavrayamaz bir vaziyette gözlerini dikmişti, görebildiği... görebildiği şey... *aynalar*dı. Mariketa onu öldürürken bile, Nix'in garip şiiri zihninde canlandı.

Cadı diğer eliyle Bowe'a bir enerji dalgası gönderiyordu, bu sanki damarlarına asit naklediliyormuş gibi hissettiren bir hüzmeydi. *Kanını aside çeviririm*, demişti kız, Bowe'a.

Rydstrom, Mari'nin bileğini kavradı ve sihrini Bowe'un olduğu yönden çevirmeye çalıştı, sonra kızın incecik kolunu yerinden oynatamayınca kollarını çattı. İki eliyle birden çabalayınca en sonunda kızı yakaladı ve hedefini Bowe'dan, mezarlığa doğru çevirdi.

Kızın baskısından ve acıdan kurtulan Bowe nefes almaya çalışarak güçlükle uzaklaştı. Boğazını ovuşturarak oradaki dolaşımı sağlarken, kızın ışını taşlara çarptı. Bütün yapı titredi. İlk gümbürtü yapının üzerindeki ağaçları salladı. İkincisiyse sallanan dalları cıvılcıplak etti.

Cadının parlak gözleri büyülenmiş gibi görünüyordu.

Rydstrom bağırdı. "*Patlayacak!*" Mariketa'yı yanına çekti. Bitkin düşen kızdan çıkan ışık söndü.

Ama çok geçti.

Mezarlık öyle şiddetli bir şekilde patladı ki kocaman temel taşları bile havaya savruldu ve geride büyük bir çukurdan başka hiçbir şey kalmadı. İçeride yaşayan ne varsa yok olmuştu.

Rydstrom kollarında tuttuğu cadıyla hızla koşarak, yağmur gibi yağan taşlardan kurtulmak için kaçan diğerlerini takip etti. Bowe da hemen onların arkasından fırlasa da, nedense bir hamle yaparak kopmuş eldeki altın başlığı aldı ve ağır ganimeti çantasına soktu.

Rydstrom ağaçların olduğu yola ulaşmadan hemen önce devasa bir taş bacağının üzerine düşerek onu kapana kısırmıştı. İblis, Mariketa'yı sımsıkı tutmayı sürdürüyor ve kızın başını korumaya çalışıyordu.

Ormanın üzerinde yükselen gürgen ağaçlarının eğilmeye başlamasından ve bir zamanlar mezarlığın olduğu çukura doğru yuvarlanmasından bile önce Bowe olacakları sezmişti. "Onu bana ver!"

Rydstrom dişlerini gıcırdattı. "Seni... öldürmek üzere olmasından hemen sonra mı?"

Bowe'un açıklama yapacak zamanı yoktu, bu yüzden sadece, "Onu güvenli bir yere götüreceğime yemin ederim," dedi.

"Anlamıyorsun, MacRieve! O... ölebilir..."

"Evet, ölümlü, şimdi bırak onu!" Rydstrom yine tereddüt edince Bowe, "Neler olacağını bilmiyor musun?" diye sordu. Mezarlık bir kuvvet bölgesiydi. Sönen kuvvet ise bir hava boşluğu yaratırdı.

Rydstrom geriye doğru baktı. Başını sertçe iki yana salladı ve Mariketa'yı tutan elleri gevşedi. Bowe'a dönüp, "Kızın üzerinde bir sıyrık daha olursa, kafanı koparırım Lykae," diye uyardı.

Mari bir iniltiyle kendine geldi, gözlerini kırıştıtarak açtığında kendini bir adamın geniş omzunun üzerine sımsıkı bağlanmış buldu... ve bir dağın kenarından aşağı bakar bir halde. Yüzlerce metre aşağı

ğidaki ağaçlar ve toprak eskiden mezarlık olan boş çukurun içine doğru akıyordu.

Şiddetle sarsılarak, çığlık atmak için derin bir nefes aldı ancak hırıltılı bir ses, "Çığlıklarını tut ve bana tutun. Ayrıca daha önce yaptığın şeyi denemeye kalkma, cadı. Eğer buradan canlı çıkmak istiyorsan..." dedi.

MacRieve. Onu öldürmemiş miydi? Tutunmak için adamın geniş sırtını kavradı. "Diğer... diğerleri nerede?"

"Aşağıımızda, kurtulmak için çabılıyorlar."

"Neden yukarı çıktın?" En büyük korkusuyla yüzleşiyordu ve hayatı için bu Lykae'ye güvenmek zorundaydı.

"Yükseklikten pek hoşlanmıyorsun galiba? İnsanlar çıkamaya-cağı için yukarı çıktım."

Bir sarmaşığa tırmanarak mı yükseliyordu? "Bizi düşüreceksin... Sadece lanet olası bir elin var!" Sarmaşıkları aşağı doğru çekiyor ve daha yukarıdakini yakalayarak santim santim ilerliyordu.

"Evet ama diğer elime tekrar sahip olacağım. Gözümle birlikte. Şimdi. Lanetini kaldır ve beni iyileştir."

"Asla. Bundan ölmeni diliyorum," diye tısladı.

"O halde elimin bu kaygan sarmaşıktaki kaymamasını da dile. Bayağı aşağı ineriz ve hava boşluğu bizi kesin yakalar. Ah, şimdiden bacaklarımda bir çekilme hissi duyuyorum. Ve şimdi de yağmur yağıyor."

Mari inanamaz bir halde başını kaldırdı. Yüzüne iri su damlaları düşüyordu.

Adam sarmaşığı tekrar kavramadan önce kasıtlı olarak aşağı kayd ve Mari çılgın gibi gömleğine yapışmış bir haldeyken, onu sırtında zıplattı.

"Kes şunu! Ah, tanrılar aşkına, kes şunu!"

"Bana elimi geri ver!"

Düşün! Mari ne kadar bitkin olsa da, laneti başarıyla kaldıracabileceğine inanıyordu. Büyüleri kaldırmanın, yapmak kadar zor olmadığını kendi kendine hatırlattı. Elianna her zaman, "Bir çocuk güzel yazı yazamaz ama kolayca silebilir," derdi.

İçten içe mümkün olan ilk fırsatta ona yeni ve daha beter bir lanet okumaya yemin ederek, elini düz bir şekilde adamın sırtına koydu ve dışa doğru kaldırarak büyüü geri çekti.

Hiçbir şey olmadı. Dişlerini gıcırdatarak elini tekrar koydu ve bir kez daha denedi. Eli bu defa, sanki avcunu bir yapıştırıcı havuzuna koymuş gibi, bir dirençle karşılaştı. Büyüyü yakalamıştı!

Mari elini tekrar geri çekti. Esnetiyor... çekiyordu...

Adamın eli tekrar oluşmaya başladı... Yeni pençeleri sargı bezini yırtana kadar eli büyüdü ve bandajı şışirdi.

Bowe iyileşen eline bakarak, "Neredeyse başardın," diye mırıldandı. Sesi biraz şaşkın, biraz da iğrenir gibi çıkmıştı.

"Çok güçsüzüm."

"Daha fazlasını yap, cadı!"

Mari, adamın sırtına doğru başını iki yana salladı. "Tekrar bayılacağım."

"Umurumda değil."

"Benim umurumda! Beni güvenli bir şekilde Rydstrom'a ulaştıracağına dair İrfan'a yemin et."

"Rydstrom'a öyle mi?" diye parladı Bowe garip bir tonlamayla. "Bunu yap ve yemin edeyim."

Mari derin bir nefes alarak titrek bir deneme daha yaptı, geçen her saniye başı biraz daha dönüyordu.

“İşte böyle.” Adamın eli tekrar oluşmuştu ve boğuk bir sesle yine istedi. “*Daha fazlası.*”

Kız sıkıldığı dişlerinin arasından, “Elimden geleni yapıyorum,” diye söylendi.

Bowe yeni eliyle başındaki sargıyı çıkardı ve çıplak yüzünü yağmura doğru kaldırdı. “Aferin. Artık geriye sadece bir büyü kaldı...”

Bu boğuk inilti *kızdan* mı gelmişti? Ve dünya bir kez daha karardı.

12. Bölüm

Cadının hafif bedeni üzerinde cansızlaştığında, Bowe'un gücü yerine gelmişti. Gözlerini kırıştırdı, ellerini esnetti ve derin bir nefes aldı. Bir sürü küçük yarasını tam manasıyla gözden geçirdiğinde tamamen iyileştiğini –ve tekrar tam olduğunu– fark etti. Ağrısı yoktu ve her nefes alışında göğüs kafesini kavuran ızdırap yoktu. Kız bunu başarmıştı.

Bowe hatırladığından daha iyi hissettiğini fark etti.

Artık sarmaşıklara kolayca tırmanıyordu ve altı metre yukarıdaki dağın tepesinde duran kaya çıkıntısına bile zıplayabilirdi. Daha önce aşağıdayken yağmurun dinmesi olasılığına karşı bu yükseklikte bir yerde bir su kaynağının kokusunu almıştı. Aynı zamanda korunak olabilecek bir mağaranın küf kokusunu almıştı. Kızı, Rydstrom'dan alır almaz Bowe dağa doğru gitmişti.

Mağara kalın gürgenlerin yedi yüz metre kadar ardındaydı, bu yüzden cadıyı yedirip içirmeye karar vermişti, ne de olsa artık tehlike kalmamıştı. Düzlükteki küçük, kare şeklindeki alana doğru yürüdü ve zehirli bitkiler veya hayvanlar olup olmadığını kontrol etti. İyileşen keskin görüşüyle yağmur birikintisi ve sarmaşıklar haricinde hiçbir şeye rastlamadı. Evet, bu yer işini görürdü.

Mariketa'yı yapraklardan oluşan kalın bir yatağa yatırdığında çiseleyen yağmur kızın yüzündeki kanı yıkamaya başladı ve saçlarını sivri kulaklarının arkasına doğru yapıştırdı. Zarif kollarından biri bitkin bir halde yanına uzanmış, diğeriye başının yanında kıvrılmış bir haldeyken yalnızca hassas ve savunmasız bir dişi gibi görünüyordu, henüz tanık olduğu, ifade edilemeyecek kadar büyük güce sahip bir cadı gibi değil. Ve olabileceğini kanıtladığı bir katil gibi de değil.

Kızın oldukça sıradan görünüşüne dair Bowe'un anıları belli belirsizdi... özel veya göze çarpan bir şey yoktu ki zaten kullandığı sihirle cadının da yapmak istediği buydu. Şimdiyse solgun yüzü yaprakların arasında bütünüyle ortadaydı. Sipsivri, güzel, küçücük kulakları vardı. Üzerine giydiği kısa bluz ıslanmıştı ve dolgun göğüslerini neredeyse gözler önüne serecek kadar şeffaftı.

Kirli ve yaralı olmasına rağmen, müthiş derecede çarpıcıydı...

—*Senin.*—

İçgüdü teskin edercesine fısıldayınca Bowe gözlerini kapattı. Daha önce yanılmamış ve hayalinde canlandırmamıştı. Tanrılar aşkına, bunu ne kadar çok özlemişti, geri dönmenin verdiği zevkle haykırmak istiyordu.

Tekrar kıza baktığı zaman, kısacık bir anlığına, *Lanet olası büyü, İçgüdü'yu ve önümde bana sunulan güzelliği sürdürebilirim. Neden olmasın?* diye düşündü.

Başını sertçe iki yana salladı. İçini suçluluk kaplamış ve öfkesi alevlenmeye başlamıştı. Gerçekten de bir cadının akılsız kölesi olmayı mı düşünüyordu? Hem de sadece dakikalar önce oldukça vahşi olan bir cadının. Babası şu anda mezarında ters dönüyor olmalıydı.

Bowe çantasını çıkardı, kızın yanına koydu ve daha önce onu zorlayan bağcıkları artık iki eli olduğu için kolayca açtı. Dizlerinin üzerine çöküp içecek aradı, kırılmamış yalnızca iki şişe vardı. En azından besin tabletlerine bir şey olmamıştı.

Kolunu kızın boynunun altına koyarak onu kaldırdı ama kız bilinçsizken bile ona hafifçe direnç gösteriyordu. Defalarca denedikten sonra yarım şişe suyu içmesini ve biraz tablet yutmasını sağladı.

Şimdilik bu kadarıyla yetinen Bowe gözlerini kızın vücuduna kaydırды. Kızın görünüşüne dair daha önceki bulanık hatıraları netleşmeye başladı ve kızın büyük ölçüde kilo kaybetmiş gibi görünmediğini fark etti. Her nasılsa aç *kalmamıştı*. Ancak Bowe'un rahatlaması pek uzun sürmedi.

O şeyler ona sahip mi olmuştu?

Yüreği ağzında bir halde, yaralarını incelemek için kızı sırtüstü yatırdı, çiseleyen yağmurla kol ve bacaklarındaki kiri ve kanı temizledi.

Eğer ona sahip olsalar, şortunun yırtılmış olması gerekirdi ama öyle değildi. Parmak izlerinden kaynaklanan bereler olmasını beklerdi ancak kızın ne boğazında ne de solgun bacaklarında böyle izlere rastladı.

Bowe, kızın gömleğini aşağı doğru çektikten sonra, şeffaf süt-yeninden çok net görünen dolgun göğüslerine baktı. Oradaki beyaz teninde de herhangi bir bere yoktu. O ifritlerin en kötü saldırılarından korunmuş olması bir şanstı.

Bowe daha sonra arkasını dönmeye çalıştı ancak kızın koyu pembe göğüs uçları yağmur damlaları çarptıkça sertleşiyordu. Bowe bir küfür savurdu. Hiçbir cadı bu kadar güzel olamazdı.

O mükemmel görünüyordu ve çok hoştu ve adamın ağzı o dimdik göğüs uçlarını emmek için sulanıyordu. Kendine hâkim olamayıp parmaklarının tersiyle birini okşayınca kız ürperdi.

Bu delilik. Bowe kızın bluzunu indirir indirmez kızın çevresini saran yapraklar hışırdayarak hareketlendi. Bowe'un pençeleri sivrildi ve bir hayvanın yaklaştığını sanarak ellerini yanına indirdi ama sonra... *sarmaşıklar* kızın vücuduna tırmanmaya ve sanki korumak ister gibi onu sarmaya başladı.

Bowe gözleri büyümüş bir halde, “Ah, lanet olsun!” diye parladı ve geri kaçmamak için kendini tuttu. Sihir. Lanet olası, işte buradaydı. Kıza doğru uzanunca dikenli çalılar ona batarak derisini yırttı. O kadar gücüne rağmen sarmaşıkları kızın üzerinden alamıyordu.

Ama kıza tehlike arz ettiğini hissetmiyordu.

Mezarlığı havaya uçurması yeterince kötüydü ama bu tüyler ürpertici ve sinsî sihir çok daha fazla sinirini bozuyordu. Ayağa kalktı ve ileri geri yürürken bir yandan huzursuzca kıza bakarak parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı.

Yeşillikten oluşan bir kafesin içinde, gözlerinin önünde kızın teni pembeleşmeye ve bir kez daha dudakları kırmızılaşıp dolgunlaşmaya başlamıştı. Kız uyurken sanki orada doğmuşçasına doğal görünüyordu, yara izleri ve sıyrıkları kaybolarak geride sadece pürüzsüz, porselen bir ten bırakıyordu. Sihir midesinin bulanmasına neden olsa da, Bowe kıızı son derece çekici buluyordu.

Acaba bu bir başka büyü müydü? Bir iyileşme sihri değil de bir başka büyü müydü? Acaba kızın görüntüsü gerçekten böyle miydi? Lanet olsun, öyle olmadığını umuyordu. Hem doğal olmayan bir büyüye, *hem de* kızın doğal güzelliğine maruz kalmak?

Kendini, kızın onu keyifle boğazlarkenki görüntüsünü hatırlamaya zorladı. O, cadının gerçek haliydi.

Aşağılarındaki hava boşluğu yavaşlamaya başladı ve en sonunda durdu. Bowe, diğerlerinin tırmandığını onlar platoya ulaşmadan çok önce duymuştu. Rydstrom kenardan çıktığı zaman, bakışları Bowe’un elinde ve gözünde gezindi. “Seni iyileştirdi mi?”

“Evet. Ve kendisini de. Ama şimdi o sarmaşıkların içinde mahsur kaldı.”

Rydstrom başını salladı, ayağındaki yarayı umursamıyormuş gibi görünüyordu. “Onu kuru bir yere götürmemiz gerekiyor.”

Topallayarak kıza doğru gitti. "Hiçbirimiz bu gece buradan çıkış yolunu bulacak durumda değiliz."

Bowe beşinin de zayıf olduğunu, dudaklarının kuruduğunu ve gözlerinin çöktüğünü görüyordu. Cadının büyüü işe yarayınca ölümsüzlerden daha iyi duruma gelmişti.

"Peki ya İskoç ne olacak?" diye sordu erkek okçulardan biri.

"Cadı nerede, İskoç orada," diye cevap verdi Bowe.

"Sanırım Tierney artık bu Lykae'yi öldürebiliriz demek istedi," dedi Cade.

Rydstrom cadının yanına gidip üstüne eğildi. Dikenli çalılar onun için açıldı ve kızı kaldırmasına izin verdi. Rydstrom kızı kollarına alınca Bowe dudaklarının gerildiğini ve sivri dişlerinin uzadığını hissetti.

—O erkek senin yerini alıyor... Senin olanı alıyor.—

Hayır, lanet olsun, onun değildi. Cadı, laneti kaldırmak için son araçtı ve Bowe onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Ancak diğerlerinin ondan uzaklaşmayacağını biliyordu. Kendine artık gücüne kavuştuğunu hatırlattı. Onu kızı geri götürmekten kimse alıkoyamazdı.

"Patlama insanların dikkatini çekecektir," dedi Rydstrom kızı Cade'e verirken. "Onu gözlerden uzak tutmak en iyisi. Yakınlardaki bir mağaranın kokusunu alıyorum."

Bu, Bowe'un Mariketa'yla birlikte bu gece yatmayı planladığı mağaraydı.

Kavga etmeye dünden hazır olan Cade kızı alsa da oradan ayrılmakta tereddüt ediyordu.

"Bununla ben ilgilenirim," dedi Rydstrom. "Eski arkadaşım Bowen'la bir konuşma yapacağız."

Bir konuşma mı? Bowe tatsız bir kahkaha attı. O halde boynuzları neden koyulaşıp sivriliyordu? Bowe'un içindeki hayvan uyanıyordu ve eğer iblis işi oraya götürürse çarpışmaya hazırdı. Bowe bunun tersini umuyordu. Rydstrom'u sorgulamak istiyordu; öldürmek değil.

"Bir ateş yakacağım," dedi Cade en sonunda kıza bakarak. "Biraz yiyecek toplamaya çalışacağım." Cade yürümeye başladığı zaman Bowe kızı geri almak için neredeyse karşı koyamadığı dürtüyle savaşıyordu. Kendini kontrol etti ancak kızın uzun saçlarının Cade'in kollarının üzerinde dalgalanışını uzun süre seyretti.

Okçular tehdit dolu bakışlarla Bowe'u süzdükten sonra nihayet Cade'in peşine düşerek Bowe ve Rydstrom'u yalnız bıraktılar.

"Sana bir kan borcum olduğu için şanslısın MacRieve, yoksa yaptığın oyunun öcünü alırdım."

Rydstrom kral olduğu zamanlarda, Bowe'un ordusuyla –geçmişte yeterli miktarda Lykae varken ve kendi adamlarının komutanı olduğunda– müttefikti. Yağmacı Vampirler'e karşı bir savaşta, Rydstrom ve Cade'in en küçük kız kardeşi gizlice çarpışmaya girmişti. Bowe kızın hayatını kurtarmıştı.

"Ama bu, diğerlerinin denemesini durdurabilirim anlamına gelmez," dedi Rydstrom.

Onlar Bowe'un umurunda değildi. Artık güçlü olduğuna göre diğerleri onun için gerçek bir tehdit oluşturmuyordu.

Aslında tek tehdit cadıydı.

"Ayrıca eğer Mariketa tamamen iyileşmezse, Cade borcu düşünmeyecektir. Ya da kız ondan seni öldürmesini isterse."

"Cadı onun için ne ifade ediyor?" diye sordu Bowe. "Cade'in onunla ilgisi ne?"

Rydstrom omuz silkti. "Büyük bir olasılıkla girişim yapıyor."

Bowe yumruklarının sıkıldığını ve pençelerinin avcuna battığını hissediyordu. Lykae'ler eşlerini kokularından ya da görünüşlerinden tanıyabilirken, çoğu yetişkin iblis bir dişinin kendisine ait olup olmadığına onunla flört ederek karar verirdi. İblisler bu araştırmayı *girişim yapmak* olarak adlandırırđı.

"Neden kızın senin için ne ifade ettiğini bana söylemiyorsun?" dedi Rydstrom sert bir tonlamayla. "Neden omzumun üzerinden hâlâ onun olduğu yöne baktığını ve ellerinin kanadığını?.."

"Beni lanetledi ve bunu kaldırması için ona ihtiyacım var."

"Ama iyileştin."

"Cadı bana sadece ölümlü olmam için büyü yapmadı, eşim olduğuna inanmam için de beni büyüledi."

Rydstrom kaşlarını kaldırdı ama detayları soramadan Bowe, "Şimdi söyle bana, lanet olası o yerde kıza neler oldu?" dedi.

"Neler *olmadığını* sormak daha iyi bir soru olurdu." Bowe'un kaşları çatıldı ama Rydstrom, "Ne bekliyordun ki? Güzel bir dişiyi en az yarım düzine çıldırmış ifritin olduğu bir mezarda terk ettin," dedi.

"Bunu gösteren bir yarası yoktu." Bowe inatla kafasını iki yana sallıyordu. "O şekilde yaralanmış gibi görünmüyordu."

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Ama haftalarca cehennem azabı yaşadığını anlamak zorundasın."

"Sanmak mı? *Sanmıyorum* derken ne demek istedin? Onunla birlikte değil miydin?"

"Sen mezarlığı kapattıktan kısa süre sonra onu aldılar. Onu kaçırabilmek için bir fırsat kolladıklarından şüpheleniyoruz."

"Neden onu kaçırmadınız?" Bowe, Rydstrom'a iyice yaklaştı, boğazını parçalamaya hazırđı. "Cadı olduğu için mi?"

"Sen böyle bir önyargıya sahip olabilirsin ama benim tek gördüğüm genç ve savunmasız bir ölümlüydü. Onu kaçırmayı başa-

ramadım çünkü onu otuz metreden daha yüksekte bulunan, kendi inlerine götürdüler ve ne zaman yıkık dökük duvarlara tırmanmayı denesek, hayatım boyunca sadece birkaç kez gördüğüm savaşlardaki gibi acımasızca saldırdılar.”

“O zaman nasıl oldu da bu gece onu aldınız?”

“Atlaması için her gün onu ikna etmeye çalıştım ama yükseklikten korkuyormuş. Daha sonra, ifritler bugün öğlen uykusundayken en sonunda yapacağını söyledi. Sanki senin geleceğini biliyor gibiydi,” dedi geçmişini düşünürken. “Hemen onu yakaladım ve kontrol ettim –hastalanmıştı– sonra tekrar saldırdılar. Tam boyumuzun ölçüsünü alacaktık ki sen geldin.” Kaşlarını çatarak, “Mariketa’nın seni lanetlediğini öğrendiğim zaman huzursuz olmuştum, oysa şimdi eğer bunu yapmamış olsaydı hâlâ o cehennemde olacağımızı da anlıyorum,” dedi.

“Sadece büyülerini kaldırması için dönmedim,” dedi Bowe. “Daha fazlası var.”

“Ne?”

“Savaş. Benim türün, senin türün, Valkyrie’ler, Cadılar Evi. Onu geri götürmem ve iyi olduğunu meclisine göstermem için bana dolunaya kadar süre verildi.”

“Çantanda bir uydu telefonu var mı?”

“Evet,” diye cevap verdi Bowe. “Cadı beni duvara vurduğunda kırıldı.”

Rydstrom omuzlarını silkti. “Bizim kamyonette var.”

“Hayır. Hayır, yok. Arabalarınızı, bilgi sistemlerinizi ve telefonlarınızı parçaladım.”

Rydstrom gözlerini kıstı. “O halde kurtulacağımızı mı tahmin ediyordun?”

Şimdi de Bowe omuzlarını silkti.

“Bu diğerklerinin öfkelerini dindirmeye yarayabilir.”

“Onlar umurumda bile değıl. Ama senin bilmeni isterim ki cadının bu gece beni kaldırdığı kadar kolayca o taşı da kaldırabileceğine inandığımdan, kaçacağınızdan oldukça emindim.”

Rydstrom cadının olduğu yöne baktı. “Güçlerinin üzerinde çok az kontrole sahip ve hemen güçsüz düşüyordu; ifritler seri ve şiddetli bir şekilde saldırıyorlardı. İlerine çıkıncaya kadar kızın başını taşlara çarptılar ve bilinçsiz bir halde bıraktılar.” Bowe’un ifadesi karşısında, “Bunu duymak zor geliyor olabilir ama bir de seyretmenin nasıl bir duygu olduğunu düşün ve elinden hiçbir şey gelmediğini,” dedi. Sessizliğe büründü, o anları tekrar yaşadığından hiç şüphe yoktu. Bir kez daha Bowe’a baktı. “Şimdi bana neden tekrar batı yönüne gidemeyeceğimizi söyle.”

“Bunu nereden anladın?”

“Çünkü ben mahsurken onu kamyonetine taşıyıp gitmedin.”

“Gelirken orduların arasından geçtim. En son orada olduğumdan bu yana çatışmalar kızıştı.”

“Anlıyorum. Hücum’u kaybettiğin ortada. Kim kazandı?”

“Vampir.”

“Bir *vampir* seni yendi mi? Ve bir cadı seni lanetledi, ha? Lanet olsun, İskoç, oldukça boktan bir ay geçiriyorsun.”

13. Bölüm

Mari tekrar uyandığında gözlerini kısarak etrafına bakındı. Bir mağarada mıydı? Evet, Cade de tam önündeydi ve yeni yaktığı ateşe odun atıyordu, kılıcı hemen uzanabileceği bir mesafede duruyordu.

Adamın gömleğini çıkarmış olduğunu görünce suratı asıldı ama sonra gömleğin başının altına yastık olarak konulduğunu fark etti. Alevler arttıkça karanlık duvarların üzerinde gölgeler oluşmaya başladı. Işık, adamın pazısındaki geniş altın şeridi ve mağrur boynuzlarını parlatıyordu.

Bir iblisin boynuzlarını görmek Mari'nin her zaman hoşuna giderdi. Uyandığında karşılaştığı daha beter görüntüler de olmuştu.

İblis, sanki bakışlarının üzerinde olduğunu hissetmiş gibi döndü ve gülümsedi. "Seni kızdırmamam gerektiğini bana hatırlat, cadı," diye mezarlıktaki ilk gece söylediği sözleri tekrar etti.

Daha sonra Hild, Tierney ve Tera kolları yeşil muz ve kavun gibi kokan bir çeşit yuvarlak meyveyle dolu bir halde içeri girdiler.

"Bakın, kim uyanmış," dedi Tera kahverengi saçlarını yüzünden çekerek. Mari kendi saçlarının da onunki gibi keçeleşmiş ve dolaşmış olduğunun farkındaydı.

Açlık ve yorgunluk gözle görülür bir şekilde diğerlerinin gücünü azaltmış olsa da, onlar geçmişini unutup geleceğe bakan ve cesurca hayatlarına devam eden tipik ölümsüzlerdi.

Acaba Mari bir gün bu yeteneğe sahip olacak mıydı? Bir hortuma yakalanmış ve dönüp duruyormuş gibi hissediyordu. "Neler oldu?"

"Mezarlığı havaya uçurdun, kurtadama yakalandın, sonra da kendini iyileştirdin," diye cevap verdi Tera.

İyileşmek mi? Yaraları yok olmuştu, haftalardır çektiği baş dönmesi ve bitkinliği de... geçmişti. Yavaşça doğrulup nemli duvara yaslanarak oturdu. Mezarlıktan mağaraya kadar kendinde değildi. Şimdiyse güneşi görünceye dek on saat beklemek zorundaydı.

Dizlerini göğsüne doğru çekti ve olan bitene bir anlam vermeye çalıştı. Çok fazla şey olduğunu biliyordu.

Sorular altında eziliyordu. Bütün mezarlığı *nasıl* havaya uçurmuştu? Evet, imha onun uzmanlık alanıydı ama o yapının boyutu küçük bir stadyum kadardı. Daha önce hiç böyle bir güç sergilememişti.

Aynı zamanda Rydstrom onu durdurmamış olsa, MacRieve'i öldürüp öldürmeyeceğini düşündü. Ve MacRieve'i öldürmeyi tekrar denemeyi biraz olsun istiyor muydu?

Yaralarına dokunmak için elini yüzüne doğru kaldırınca haftalar boyunca oluşan hasarı nasıl tamamen iyileştirdiğini merak etti. "*Kendi kendimi iyileştirdiğimden emin misin?*"

Tera başını sallayarak onayladı. "MacRieve, o sarmaşıkların seni kapladığını ve onların içinde iyileştiğini söyledi."

"Sarmaşıklar mı?"

"Hepsi çok... cadı işine benziyor."

Mari şimdiye kadar asla kendini iyileştirememişti. Akşamdan kalma olduğunda, dört Advil ve kontrollü cadı asasıyla bile kendine gelemezdi.

Tabii, daha önce geleceği görme yetisi de yoktu. Oysa şafaktan hemen önce derin bir uykudan uyanmış ve bir şekilde aşağı inmesi gerektiğini fark etmişti. En sonunda o kuğu dalışını yapmıştı çünkü sonuçta MacRieve'in geri döndüğünü biliyordu. Ama nasıl?

"MacRieve şimdi nerede?"

Cade cevap verdi. "Rydstrom onu sorguya çekiyor."

"Mari onu duvara çivilediğinde Lykae'nin gözlerindeki ifadeyi gördün mü?" dedi Tierney meyveyi ısırırken. "Mari'nin onu öldüreceğinin farkındaydı." Kaşlarını çatarak Mari'ye baktı. "Şimdi sana bakıp mezarlığı yerle bir eden kişi olduğunu düşünmek çok zor." Diğerleri gibi Tierney de onu hayranlık ve temkinle, tuhaf bir şey olarak algılıyordu. "Her şeyi havaya uçuruyorum derken şaka yapmıyordun, değil mi?"

"Onu rahat bırak." Tera, Mari'nin yanına oturarak karmakarışık olmuş saçlarını okşadı. "Mariketa'nın savaş bunalımı yaşadığını anlamıyor musun?"

Savaş bunalımındaydı, kafası karışık ve çok kirli olmaktan iğreniyordu. Üzerindeki ifrit kokusunu alabiliyordu ve yağmurla yıkanmasına rağmen leş gibi koktuğunun farkındaydı. Aynı zamanda şimdiki planın ne olduğunu merak ediyordu...

MacRieve ve Rydstrom mağaraya girdiler. Mari hariç herkes telaşla ayağa kalktı.

"Onun burada ne işi var?" diye soran Cade'in eli kılıcının kabzasına gitti.

"Cade, seninle dışarıda konuşacağım," diyen Rydstrom'un sesinden tartışmaya açık olmadığı anlaşılıyordu. Oldukça azametliydi. "Hepinizle. Sizinle konuşmak istediğim haberler var."

Tera sert bir ifadeyle MacRieve'in olduğu tarafa baktı. "Peki ya MacRieve?"

“Onu bırakın.”

“Peki ya Lykae, Mariketa’ya bir şey yapmaya kalkarsa?” diye sordu Tierney.

Mari başını yukarı kaldırmadan yumuşak bir ses tonuyla cevap verdi. “Eğer Lykae bir şey yapmaya kalkarsa, Mariketa başladığı şeyi bitirir.”

Rydstrom bu sözler karşısında kaşlarını kaldırdı, sonra da mağaranın girişine döndü. Diğerleriyse gönülsüzce onu takip etti. Mariketa’yla baş başa kalan MacRieve kıza bakıp Keltçe homurdanarak ileri geri yürüyordu. Mariketa bu lisanı az da olsa anlardı –ne de olsa annesi druiddi– ve küfürleri adamın genel olarak düşüncesini anlamasına yetecek kadarını biliyordu.

MacRieve’in söylenmelerinin yanı sıra diğerlerinin dışarıdaki konuşmalarını da duyabiliyordu. Rydstrom, eğer dolunaydan önce Mariketa meclisine iade edilmezse neler olacağını ve MacRieve’in ona eşlik etme görevini nasıl üstlendiğini açıklayarak başladı.

Diğerleri pek çok neden ötürü kızı evine kendilerinin götürmesi gerektiğine karar verdiler. İlk olarak MacRieve’i doğrudan öldürmeyi planladılar ve bu yüzden kıza eşlik etme rolüne uygun olmadığını düşündüler. İkinci olarak, onların “küçük ölümlüyü” korumak istemelerinin nedeni okçular için, üçünün de onu periden sayması ve Cade içinse, “Canım öyle istiyor,” diye yaptığı açıklamaydı.

Bu durumda Rydstrom onlardan, ekstra bir kılıç gücü olarak kullanmak için Lykae’nin canını bağışlamalarını istedi. Medeniyete giden yolculuğunda Mari’yi korumak için ona neden ihtiyaç duyacaklarını anlattı çünkü şimdi bu yolculuk, kızın geldiği zamana göre çok daha tehlikeliydi. İnsan orduları harekete geçmişti ve onun için gerçek bir tehdit oluşturuyorlardı. Ancak diğerleri MacRieve’den nefret ediyordu, ona güvenmiyorlardı ve hepsi de, “Sert Bowen’ın

diğerlerine olan tavrının kesinlikle *iyi* olmayacağı,” konusunda hemfikirdi.

Sert Bowen mı? Ne kadar da uygun bir isimdi.

Aynı zamanda Bowen MacRieve kadar vahşi, acımasız ve alçak bir ölümsüz tanımadıkları konusunda da hemfikirlerdi.

MacRieve kaşlarını çatarak onlara baktı, sonra sanki Mari’nin bunu duymamış olmasını diler gibi tekrar kızı döndü. Konuşmak için ağzını açtı ama sonra kapadı. Ne söylemek istemişti? Ne söyleyebilirdi ki? “Ah, seni işkenceye ve dehşete maruz bıraktığım için ne kadar *kötü*yim ve bir daha asla aynı olmayacağının farkındayım *ama...*”

“Serbest kalmayı başaracağınızı sandım,” dedi en sonunda. “Niyetim seni bu kadar uzun süre mahsur bırakmak değildi.”

Mari ona aldırış etmeden gözlerini mağaranın ucundaki duvara dikti.

“Ayrıca daha erken de gelemedim çünkü ben de bir yerlerde mahsur kalmıştım. Yiyeceğim ve suyum da yoktu.”

Güzel. Mari hiç tepki vermeyince Bowe’un gerilimi belirginleşti. Yeni elini yüzünün üzerinde gezdirdi, elinin yenilenmiş olmasına şaşırmış gibiydi. Daha sonra sanki kendine hâkim olamamış gibi kızın yanına gitti.

Orada, ateşin ışığında oturdular. İki düşman. Bowe az kalsın onu yok edecekti. Mari neredeyse onu öldürecekti. Ve nedense bu, heyecan dolu gecenin en gerçeküstü anı hissini verdi çünkü Mari bir şekilde onun varlığında... *huzur* bulmuştu.

“Bu laneti üzerimden kaldırmak zorundasın, Mariketa.”

Mari en sonunda onunla yüz yüze geldiğinde alnı kırıkmıştı. “*Kaldırdım.*”

“Evet, birini kaldırdın ama bana birden fazla büyü yaptığını biliyorum.”

Mari başparmağı ve işaret parmağıyla alnını tuttu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Öpüştüğümüz zaman beni büyüledin. Seni... seni eşim olarak hissetmem için yaptın bunu."

"Neden bunu yaptığımı düşünüyorsun?" diye sordu o puslu geceyi hatırlamaya çalışarak.

"Çünkü üzerime büyüler yağdırmaktan hiç çekinmediğini gösterdin. Ayrıca Valkyrie Nix bunu doğruladı... aynı zamanda bu büyüyü kaldıracağını da söyledi."

Mari yutkundu. Nix'i tanır ve ona güvenirdi.

Bowe, onun ifadesini inceliyordu. "Bunu inkâr mı ediyorsun?"

Beni, seni istediğim kadar şiddetli iste... Gözlerini büyümekten zor kurtardı. Ah, Hekate aşkına, Bowe'un onu istemesini mi sağlamıştı? Eşi olduğuna inanacak derecede mi? Suçlu suçlu kızardı.

Daha sonra dudakları aralandı. *Kehanet*.

Klasik sözlerle başlıyordu, "Öyle olacak ki..." Sonra özünde şöyle diyordu: *Eğer ölümsüz bir savaşçı Beklenen Mariketa'yı kendisine ait olarak görürse, onu Cadılar Evi'nden kaçırarak. Adamın onu elinde tutmasına karşı koymak için hiçbir büyü yeteri kadar güçlü olmayacak.*

Kehanetteki kişi MacRieve miydi?

Bir ölümsüz müydü? Evet. Bir savaşçı. Evet. Mari'yi eşi olarak görüyor muydu? Lanet olsun.

Bunu değişken güçleriyle yapmış olabilir miydi? Belli ki öyleydi.

"Eğer bunu yapmadıysan, o zaman inkâr et. Yapmadığına dair İrfan'a yemin et ve sonra neler olduğunu anlamaya çalışalım."

Mari bunu yaptığını söyleyemezdi ama inkâr da edemezdi.

"Şu anda ikinci büyüyü kaldırmak için çok güçsüz olabilirsin. Bunu anlarım. Ama senin iyiliğin için de bu konuda ısrar ediyorum.

İçimdeki sana eşim olarak davranma ihtiyacı çok güçlü. Neredeyse kahredici derecede.”

“Şaka yapıyor olmalısın!” Ondan güçlkle uzaklaştı ve dehşet dolu bir bakış attı.

“Hayır, hayır, bu öyle bir şey değil.” Kız hâlâ ondan uzaklaşmaya çalışırken ellerini havaya kaldırdı.

“Yeryüzündeki son ölümsüz de olsan seninle birlikte olmam!”

Bowe’un kaşları çatıldı. “Bir çift olmak için bundan çok daha fazlası vardır.”

Mari ona şüpheyle baktı.

“Bana sadece dinlendikten sonra bunu kaldıracağını söyle. O zaman ne demek istediğimi anlatmak zorunda bile kalmam.” Ayağa kalktı ve tekrar gezinmeye başladı. “Birbirimizle bir daha asla konuşmak zorunda kalmayacağız. Bunu senin de benim kadar istediğini biliyorum.”

“Bilemezsin.”

“Sabrım la tanınmam ama sabretmeye çalışıyorum. Cehennem azabı çektiğini biliyorum ama niyetim sana bu kadar çok zarar vermek değildi. Senin niyetinse *öyleydi*. Şimdi, ilk büyüyü kaldırdığın zamana benzer bir durum mu yaratmalıyım?”

“Benzer durum mu?” diye haykırdı Mari. “Hayattaki en büyük korkumu yaşattığın ve sonra da o lanet olası sarmaşığı bırakıp beni insafsızca korkuttuğun gibi mi?” Hissiz piç! “MacRieve, seni büyülemiş olmayı diliyorum. O zaman, bana sahip olmayı isteyerek çürütebilirsin.”

Bowe’un gözlerinde ürkütücü bir ifade yanıp söndü.

“Oyunlarının neye mal olduğunu düşünmeden bunu o kadar kolay söylüyorsun ki.”

“Ne gibi?”

"Asıl eşim için geri gitmeye –onun ölümünü önlemeye– o kadar yaklaşmıştım ki... ve öyle olacağına inanıyordum. Oysa ciddi yaralanmıştım ve iyileşmiyordum. Hücüm'a mal olan bir karar vermek zorunda bırakıldım. Mariketa, senin yüzünden genç ve masum bir kadının hayatını kurtaramadım. Ona asla sahip olmayacağım; bu da onun hayatını ve benim geleceğimi, bir aileyi veya anlamlı olan herhangi bir varoluşu çaldığın anlamına gelir."

Mari dışarıdakilerin sessizliğe büründüğünü ve büyük ihtimalle kulak kabarttıklarını fark etti.

"Büyülerinle bana işkence çektirmeye devam edeceğine yine de memnun musun? Çünkü eşimi bir kez değil, lanet olsun ki iki kere kaybettiğim zamankinden daha beter incitemezsin!"

Mari'nin gözlerini öfke bürümüştü ve o da ayağa kalktı. "Peki ya beni incitmene ne demeli?" diye alçak sesle azarlar gibi konuştu. "Üç hafta boyunca gün ışığı görmeden, her gün ifritlerin kokuşmuş cesetlerinin ortasında yatmak zorunda bırakıldım. Ve karanlıkta beni her yakalayışlarında ve hayatta tutmak için zorla kan içirdiklerinde, bunu sana nasıl ödeteceğimi hayal ederek üstesinden gelmeyi başardım." Bowe'un kızgınlığı artarken elleri ve çenesi kasılıyordu ancak Mari'nin hiç umurunda olmadı. "Ardına bile bakmadan beni o iğrenç yere ölmem için tıktın ve sadece benden bir şey istediğin için geri döndün!"

Bowe yaklaştı ve kız onunla yüzleşmek için başını yukarı kaldırmak zorunda kaldı. "Mezarlığın kapısını açabileceğine beni ikna ettin ve eninde sonunda kaçacağına inandım. Ayrıca o mezarın dolu olduğunu bilmiyordum... ya da senin lanet olası bir ölümlü olduğunu!" Kızın omuzlarını kavradı.

Mari ondan kurtulmaya çalıştı ancak Bowe sımsıkı tutuyordu. Tanrılar aşkına, onu mağaranın diğer ucuna fırlatmak ve bunu daha önce onu çivilediği zamanki gücün aynısıyla yapmak istiyordu!

"Hücum gibi bir yarışmaya katılırken ne düşünüyordun?" Kızın omzunu dürttü. "Neye karıştığını biliyordun ve yine de başvurdun. Ölebilirdin!" diye gürledi kızı sertçe sarsarak.

Mari onu itmek için ellerini adamın göğsüne doğru kaldırdı; Bowe mağaranın diğer ucuna uçtu ve duvara çarptı.

MacRieve sanki Mari'nin güçlerinin paratoneri gibiydi ve yere düşen Bowe'un şaşkınlıktan dili tutulmuş gibi görünüyordu. Bu güçlerini ne zaman ona karşı kullanmak istese, *mükemmel* bir şekilde işe yarıyorlardı.

Bowe ayağa kalkmayı başardığında yüzü öyle tehditkâr bir ifadeyle buruştu ki Mari adamın, kendini öldürebileceğini düşündü.

Mari de onu öldürmek üzere olduğu için uyum içindeydiler. "Aynı şekilde sen de neye karıştığını biliyordun, MacRieve!" diye bağırdı. "Dolayısıyla sana okuduğum lanetler hakkında *sızlanmaktan* vazgeç! Eğer bir cadiya karşı ölümcül bir rekabete girdiysen, bana verilen silahları kullanabileceğimi bilmen gerekir."

Bowe parmağıyla Mari'yi işaret etti, ağzını açtı ve sonra da kapadı, kızım haklı olduğunu biliyordu. "Başına bunların gelmesini istemezdim! Bana kötü niyetle vurdun."

"Sadece bizi oraya tıkmak üzere olduğun zaman!"

"Bunu iğrenç büyüün yüzünden yaptım!"

"Tıpkı beni mahsur bırakmaya ve başıma bütün o korkunç şeylerin gelmesine kastetmemiş olduğun gibi, benim de eşini kaybetmene kastım yoktu ve bunun hiç kimserin başına gelmesini istemem, senin bile. Demek kâbusuma *kasıtlı* olarak neden olmadığını söyleyecek, sonra da problemlerin yüzünden beni suçlayacak kadar cesaretin var. Üç haftadan daha uzun bir süreçte Hücum'u kaybettin ve Hücum'u kaybettiğin için eşini kaybettin, demek bütün bunlar benim suçum! Seni en son yenen kişiyi suçlamayı deneyebilirsin... bunu pek de

nazik yapmadıklarından eminim. Ya da eşinin ölümünden sorumlu olan kişiyi suçlamayı denebilirsin!"

"Sorumlusu bendim," dedi dişlerinin arasından, gözleri ansızın o kadar umutsuzca kıza bakıyordu ki. "Bendim. Tanrılar biliyor ki bendim." Ardından hızla mağaradan çıktı ve yoluna çıkan suskun dinleyicilerini önünden iterek yürüdü.

14. Bölüm

“**K**ahrolası küçük *cadı!*” diye parladı Bowe düzlüğe doğru hızla giderken. Kız ona bu şekilde bağırırken ne düşünüyordu? Lanet olası, onu *fırlatmayı* mı?

Bowe yumruğunu bir ağaca vurduğu sırada, Rydstrom göründü. “Ağırına mı gitti?”

“Ne istiyorsun?”

“Neye karar verdiğimizizi sana söylemek istiyorum.”

“Neye karar verdiğinizi mi? Cadı benim sorumluluğumda.”

Rydstrom ona aldırış etmedi. “Hild bu gece yolculuğa çıkacak ve karmaşanın içine gidecek. Tek başına daha hızlı hareket edebilir ve orduların arasından gizlice geçip mümkün olan en kısa zamanda gruplara bilgi verebilir. Cade, Tera, Tierney ve ben kızla birlikte doğuya gideceğiz ve onu Amerika’ya götüreceğiz.”

Bowe kanlı yumruğunu gevşetti. “Peki, benim için ne öngördünüz?”

“Gitmeni istiyoruz. Varlığının kızın keyfini kaçırdığı ortada.”

“Ah, evet ya, beni taş sektirir gibi fırlatan zavallı küçük kız. Gitmemi istiyorsunuz ve inan ki ben de aynı şeyi yapmak istiyorum. Ama unuttuğın bir şey var; eğer kız oraya tek parça halinde

gitmezse kellem gider. Bunun vahşi ormanda 'ölümlüyü koruma' oyunu olduğunu göz önünde bulundurursak, sanırım kalacağım ve onun hayatta kalmasını sağlayacağım."

"Senin görevin sona erdi. Hild, Mariketa'nın bütün sorumluluğunu aldığıma dair herkesi bilgilendirecek. Ona herhangi bir şey olursa bu benim sorunum, senin değil." Bowe yerinden kıılmamayınca Rydstrom, "Eğer kalırsan birbirinizi öldüreceğinizi düşünüyoruz," dedi.

Bu mümkündü. "Cadı ikinci laneti kaldırmadan buradan ayrılamam. Anla beni, *ayrılmayacağım*," dedi.

"Ve ben de şu anda onun, istediğin her şeyi yapacağından eminim. Bowen, ne düşünüyordun?"

"Düşünmüyordum."

"Kadınları bundan daha iyi bilirsin."

"*Kadınları* biliyorum, cadıları değil. Ve inan bana iblis, arada fark var."

"Şimdiye kadar kendini böyle kaybettiğini hiç görmedim. Ayrıca birçok defa hiddetlendiğini görmeme rağmen," diyen Rydstrom'un sesi düşünceli bir tonda çıkmaya başlamıştı. "Onun tekrar dünyaya gelen eşin olmadığından emin olduğunu umuyorum."

Bowe donup kaldı. Bu düşünce tabii ki onun da aklından geçmişti ama bu fikri çürütecek düzinelerce neden vardı. *Yine de...* "Neden böyle dedin?"

Rydstrom topallayarak yıkık bir ağaca doğru gitti ve devasa gövdesiyle kütüğün üzerine çöktü. "Peki ya Mariketa sana büyü yapmadıysa? Eğer İrfan'daki hiç kimsenin ikinci bir eşi olmayacağı inancını kabul ediyorsan o zaman onu eşin olarak düşünmenin tek açıklaması reenkarnasyon."

Bowe, Rydstrom'un merakının herhangi bir Lykae'ninkiyle aşık atabileceğini, onun gizemleri çözmekten ve sorunları halletmekten hoşlandığını biliyordu. Rydstrom belli ki bu durumu biri ya da diğeri veya her ikisi olarak farz ediyordu. Böyle analitik bir yanı vardı, tüm mantığını kaybettiği iblis halinin zıttıydı ki böyle zamanlarda Bowe'un kurtadam halinden bile beter olurdu.

Ve Rydstrom'un sorunu da buydu. Şeytani olduğu zaman *gerçekten* şeytani oluyordu.

Rydstrom devam etti. "Reenkarnasyon oldukça nadir gerçekleşir, bu doğru... ama vardır."

"Hayır, cadı bana büyü yaptı," diye ısrar etti. "Valkyrie kâhin hissettiğim şeyi doğruladı. Hatta bana cadının eninde sonunda bunu kaldıracağını bile söyledi."

"Valkyrie kâhin mi?" Rydstrom'un kaşları birleşti. "Nix'i mi kastediyorsun? Ona böyle mi hitap ediyorlar?"

Zırdeli Nix.

"Öyle bir güzelliğin akıldan yoksun olması çok yazık. Ama böylesine önemli bir konuda neden o deli yaratığa güveneceksin ki?"

"Dünyada güvendiğim herkes, ona güveniyor," dedi Bowe. "Bu benim için yeterli." Oysa gerçekten öyle miydi? Lanet olsun, benzer peri isimleri ve sivri kulakları bir yana konulursa, Mariah ve Mariketa birbirlerine tamamen zıttı. Mariah oldukça masum ve ruhani biriyken, cadı oldukça şehvetli, sinsi ve oldukça... *cesurdu*. Hayır. Mariketa, Mariah olamazdı. Bu imkânsızdı.

Rydstrom, Bowe'u inceliyordu. "Ne olursa olsun, Mariketa'nın o olup olmamasının artık önemi yok."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Aranızdaki ilişki muhtemelen nefrete dönüştü. Ve bir dişinin, eşini kabullenmesi için kaynayan nefretini köreltecek hiçbir şey yoktur.

Özellikle de eşi, kendi türünden biri değilse.” Rydstrom, Bowe’un yüzünün asılmasına aldırmadan devam etti. “Ben sadece cadının sana gerçekten böylesine karmaşık bir büyü yapıp yapmadığını merak ediyorum. Bir düşün; bu senin böyle tepki vermene neden olacak basit bir aşk büyüğü olamaz.”

Bowe’un kesinlikle emin olduğu bir şey vardı ki o da kıza âşık olmadığıydı. Onu arzuluyordu ve onu korumak için güçlü dürtüleri vardı... ve yatağa atmak için. *Tanrılar aşkına, onunla yatmayı o kadar çok istiyorum ki.*

Ama ondan hoşlanmıyordu. Bu normaldi. Kızın ona saldırdığı düşünülürse. *Hem de iki kez.*

“Gücü muazzam olsa da,” diye devam etti Rydstrom, “çok değişken ve büyüler konusunda çok sakar. Ancak sana bu büyüyü yapması için, içindeki Lykæ İçgüdüğü’nü etkilemesi gerekir. Ve sadece *kurcalaması* yetmez. Kız, yüz binlerce yıldan fazladır bilenmiş olan bir gücü *oyuna getirmek* zorunda kalırdı. O halde, bize itiraf ettiğine göre yüzde doksan dokuz oranla yaptığı gibi seni kazara havaya uçurmak yerine diyelim ki bunu başardı. Bu gece sana yaptığı büyülerinden sadece birini kaldırıp diğerini bırakabileceğini mi sanıyorsun? Hem de onun durumundayken?”

Bowe alnında ter damlacıklarının biriktiğini hissediyordu. Peki ya... ya Beklenen Mariketa gerçekten... *onunsa?* Dışısı, ona dönmüşse? Hak iddia etmesi, koruması... *sahiplenmesi* için. Kıza sahip olma ve güçlü iradesinin üstesinden gelme fikriyle yabancı bir heyecana kapıldı.

Ya sefil bir halde geçirdiği onca yıldan sonra, nihayet kader ona merhamet gösteriyorsa?

Başını sertçe iki yana salladı. “İyileşme kabiliyetim de aynı süre içinde bilenmişti ama kız *onu* kurcalamayı başardı.”

“Birileri ona ölümlülük büyüünü öğretmiştir ama bir Lykæ İçgüdüğü’nü nasıl etkileyeceğini öğrettiklerini sanıyor musun?” dedi

Rydstrom. "Şunu sorayım, hiçbir şüphe bırakmadan onun sana ait olduğunu kanıtlayabileceğin bir yol yok mu?"

Bowe cevap vermekte tereddüt etti, sonra da homurdanarak, "Eğer ondan çocuklarım olursa," dedi.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye parladı Rydstrom, ardından gözlerini kısarak, "Bu doğru! Bunu şimdi hatırladım," diye ekledi.

Bowe ensesini ovaladı.

"İhtiyacın olan kanıtı böyle elde edebileceğine göre, senin yerinde olsam ne yapacağımı biliyorum, hem çok keyifli bir yöntem."

"Sakın düşüneyim deme yoksa boğazını parçalarım!"

Rydstrom kaşlarını kaldırdı.

"Demek yerimde olsan, İçgüdü'ye göre hareket eder ve kesin olduğuna karar verene kadar kıza büyük bir olasılıkla yıllarca seninmiş gibi davranırdın, öyle mi?"

"Eğer bu dediğin, o mağarada yıllarca kıvrıkcık kızıyla hoş vakit geçirmem anlamına geliyorsa, o zaman evet."

"Kahretsin, onun hakkında sakın böyle konuşma!"

Rydstrom takındığı ifadeyle, Bowe'a iddiasında haklı olduğunu söylüyordu. Tekrar.

"Peki, o zaman, er ya da geç bunun bir büyü olduğuna karar verdiğimi farz edersek?" diye sordu Bowe. "Onca zaman sonra ya ondan ayrılamazsam?"

"O da senden ayrılamazsa, bunun ne zararı olur?" dedi Rydstrom. "Bazı erkekler mutluluğu, buldukları yerde kabul ederler." Rydstrom'un gözlerinde duygusal bir ifade belirdi. Rydstrom da kaderindeki iblisi uzun süredir bulamamıştı. "Özellikle de başka herhangi bir yerde bulacağına dair hiçbir garanti yoksa." Gitmek için ayağa kalktı. "Ne yaparsan yap, öyle ya da böyle onunla ilgili kararını ver, Bowen ve o kararı uygula."

“Onunla olmam için bana yardım mı ediyorsun? Cade’in onu istemesine rağmen mi? Bunu eski arkadaşlığın hatırına mı yoksa onu kösteklemek için mi yapıyorsun?”

Eğer ikicisiyse, Cade bunu hak etmişti.

İki iblis arasında anlaşılması zor bir ilişki vardı. Bu sadece kişiliklerinin zıt olmasından kaynaklanmıyordu. Rydstrom bir sorunu sistematik olarak irdelemek için eline bir neşter alsa, Cade bir balta alıp vahşice sallardı. Aynı zamanda Cade’in, Rydstrom’un tacını kaybetmesi konusu da vardı.

Rydstrom, “İkisi de senin işine yarar, öyle değil mi?” diye cevap verdi.

“Doğru.” İblislerin geçmişine karışık denirse, Bowe ve Cade’in kine kavgalı demek doğru olurdu. İkisi de birbirine çok benziyordu; ikisi de kralların hizmetindeki katiller ve kader yüzünden başkasının peşinden gitmek zorunda olan liderlerdi. Bowe’un Lachlain’e itaat etme nedeni onu bir kardeş gibi görmesi ve hizmet edilmeye değmesiydi. Cade’in Rydstrom’a itaat etme nedeniyse, kendi şiddetinin yanlış yola sapması yüzünden, kaybını telafi etmek istemesiydi. “Peki hangisi?”

“Kardeşim Mariketa’yı güzel olduğu için istiyor...”

“Kana susamış bir cadı halinde beni boğduğu zaman da onu güzel mi buldu?” diye parladı Bowe. “Ya da mezarlığı ve içindekileri havaya uçurduğu zaman?”

“İkincisinde kız sadece işini yapıyordu.”

“Ne demek bu?”

“Cadılar savaşçılardır –bu hayatın bir gerçeği– ve sanıyorum ki ifritler kızın kendilerini öldürmesini *istiyorlardı*. Kız mezarlığın girişinin dışında bilinçsiz bir haldeyken onu sarsmalarının ve ona altın

başlığı vermeye çalışmalarının nedeninin bu olduğuna inanıyorum. Ona ödeme yapmak istediler. Umutsuzca.”

Bowe’un şimdi çantasında duran altın parçasıyla ona ödeme yapacaklardı.

“Her neyse, Cade büyük ihtimalle onun o halde güzel olduğunu düşünüyordur. Senin aksine, Cade onun tehlikeli ve ciddi yıkım potansiyeline sahip olmasından hoşlanıyor. Yine de, kız ona göre değil. Cade ona ait olacak dişiyi çoktan gördü ama inkâr içinde. Uzun hikâye ancak onu ilk gördüğünde bir süre nutkunun tutulduğunu söylemem yeterli olur.”

“Sırf ödeşmek için Cade ona yapışacaktır,” dedi Bowe.

Yedi yüz yıl önce Cade güzel bir *hancı kızına girişim* yapmaya karar vermişti. Bu konuda iyimserdi. Ama kız onun yerine Bowe’un yatağına girmişti. Bowe içkili bir gecenin sonrasında onun aynı kız olduğunu hatırlamamıştı.

Rydstrom kuru bir tonlamayla, “Doğal olarak evet, ödeşmek için. Mariketa’yı istemek için daha cazip bir neden olamayacağı ortada,” dedi. Gitmek üzere dönmeden önce ekledi: “Bir karar vermek gerektiğini unutma. Onunla, affedilmek için şansını deneyerek bir şeylere başlayabilirsin. Ve içimden bir ses, senin cadının, ona ait mi değil mi diye bir türlü karar veremeyen bir Lykae’den hoşlanmayacağını söylüyor.”

Bowe bir kez daha yalnız kalınca kalbinin deli gibi çarptığını fark etti. Kendini İçgüdü’ye bırakabilir miydi? Beyninin ne dediğine aldırmış etmeden bedeninin ve ruhunun kendine rehberlik etmesine izin verebilir miydi?

Mariketa’nın türüyle olan geçmişini göz ardı edebilir miydi?

Peki ya cadıya duyduğu isteğe teslim olmaya kafa yormayıp yüz seksen yıldır yorulmak bilmeden yaptığı gibi sadece araştırmaya

devam etseydi? Nix'in Hücum hakkındaki kehaneti dışında, bu onun şimdiye kadar sahip olduğu en umut verici ipucuydu.

Valkyrie'nin tam olarak ona ne söylediğini hatırladığında kaşları çatıldı. "Hücum sayesinde eşine sahip olacaksın," demişti. Eşinin ona *döneceğini* ya da Bowe'un onu *geri getireceğini* söylememiştir. Ve aslında Mariketa'nın ona bir büyü yaptığını hiç söylememiştir, sadece kaldıracağını söylemişti.

Bowe yutkundu. Bu... *mümkündü*.

Lanet olsun, Rydstrom haklı olabilirdi, çok geç kalmış olabilirdi. Peki ya çok büyük hasar verildiyse?

Hayır, Bowe dişilerin affedici yaratıklar olabildiğini biliyordu. Lachlain, işkenceden kurtulduktan sonraki o çılgın gibi geçen günlerde Emma'ya çok kötü davrandığını ve kızın yine de onu affedebildiğini Bowe'a itiraf etmişti.

Tabii Lachlain hiçbir zaman Emma'yı bir *mezara tıkmamıştı*.

Ancak Bowe bunun üstesinden gelmesi için Mariketa'nın tatlılıkla ikna edilebileceğine inanmak zorundaydı. Sonuç olarak kızın ona karşı zaafı vardı ya da ilk karşılaşmalarında öyleydi. Kızın vücudunun ona nasıl tepki verdiğini, kalçasını ona doğru hareket ettirirken nasıl ıslandığını hatırladığında dili ile dişleri arasından bir küfür savurdu ve kot pantolonunun önünü avuçladı.

Öyleyse kızın zaafından nasıl faydalanacaktı? Kur yapma deneyiminden fena halde uzak kalmıştı. Mariah'nın ölümünden beri dişilerle olan tek münasebeti ona yaklaşma cesaretini gösterenlere alaycı bir şekilde gülümsemektir. Oysa eskiden kadınlar tarafından çekici bulunduğu söylenilirdi. Öyle değil miydi? Mariah'dan önceki kadınları doğru düzgün hatırlayamıyordu.

O uzun yıllarda peşini bırakmayan zorunluluk duygusu şimdi ikiye katlanmıştı. Kendini bir türlü eşinin –her ne kadar onun öl-

mesini isteyen bir düşman şeklinde olsa da— bir kilometreden az bir mesafede olma şansının var olduğu fikrine alıştıramıyordu.

Haftalar süren güçsüzlükten sonra artık gücü geri geldiğine göre geceyi koşarak geçirmek istiyordu ama almayı amaçladığı ödülünden asla uzaklaşmayacaktı. Bunun yerine dağın zirvesine tırmandı ve etrafı kolaçan etti.

Bu noktadan birbiri ardına sıralanarak doğuya doğru akan nehirleri gördü ve sonra da tuzlu su kokusu aldı. O yöndeki Belize sahili çok uzakta değildi. Batıdaysa, bitkin düşen insanların karıncalar gibi kıvıldamamasını ve kırsal bölgeleri mayınlarla delik deşik etmeye devam ettiklerini görebiliyordu.

Mari kesinlikle doğuya gitmek zorundaydı. Bowe bir mayın patlamasında hayatta kalabilmişti ama bir ölümlünün —büyük bir olasılıkla kendisine ait olan bir ölümlünün— kilometre başı mayın döşenmiş bir yerde bulunması riskini göze alamazdı. Daha uzun bir yolculuk olacaktı ama sonuçta kız için daha güvenliydi.

Tabii dolunaydan önce oradan çıkmazlarsa...

Bu düşünceyle birden gerildi. Hayır, cuma günü sahile ulaşmış olurlardı.

Mezarın patladığı bölgenin tam aşağısında olması, ona Mari-keta'nın kim olduğunu ve sahip olduğu gücü hatırlatıyordu ve içine onunla ilgili şüphe doluyordu. Onun eşi olduğundan kesinlikle emin olsa bile, bir cadıyı kendinin olarak kabul edebilir miydi? Onu klanına dışısı olarak tanıtabilir miydi?

Onu tekrar altında şehvetli bir şekilde titrerken hayal edince bedeni buna hemen tepki verdi.

Lanet olsun, bir yol bulacağım.

Bowe yeni oluşmuş kraterin birkaç kilometre ilerisindeki parçalanmış arabaların oluşturduğu hatta baktı. Kızın eşyaları büyük bir

olasılıkla hâlâ içindeydi. Ve kızın durumundaki biri için en küçük bir konfor bile çok değerli olacaktı.

Bu gece oraya gidip kızın eşyalarını getirebilir ve onun için avlanabilirdi. Gücünü ve becerisini bir dışının –ona ihtiyacı olan bir dışının– ihtiyaçlarını sağlamak için kullanabilirdi. Bu fikir heyecanla titremesine neden oldu.

Koru. İhtiyaçlarını karşıla.

İçgüdü bir kez daha ona rehberlik ediyordu. Bowe itaat etmeye hazır bir şekilde ormana daldı.

Bir sonraki saat dağın yamacına doğru gitti ve zaman zaman yağın yağmurun altında yenilenmiş bir gaddarlıkla avlandı. En sonunda, bir ömür süren bekleyişten sonra, yapmak için doğduğu şeyi yapıyordu ve tatmin içinde gökyüzüne doğru ulumak istiyordu.

Evet, Bowe bütün bunların yanlış olabileceğini biliyordu. Akli gerçeklerden korksa bile bedeni ve ruhuyla bir tek şey hissediyordu. Oysa uzun zamandır mutsuzluk ve özleminden başka hiçbir şey bilmemişti.

Cadının karşı konulması çok zor olan çekimini Mariah bile anlardı...

Daha sonra bulutlar dağıldı ve ısıltı ısıltı parlayan ay ortaya çıktı. Başını yalnızca kendi türüne yön veren ışığa doğru kaldırdı ve tıpkı yaşamı boyunca olduğu gibi ışığın gücü huşuyla içini doldurdu. Ama şimdi, ay hem dehşetin hem de arzusun içinde savaştığına da neden oluyordu.

Başını indirip gözlerini kısarak Mariketa'nın olduğu yöne baktı.

Eğer gerçekten kendisine aitse... cadı, onun olduğu şeyden korksa iyi ederdi.

15. Bölüm

İlgisinden habersiz gibi görünen Tera'dan ayrılmaktan hiç hoşnut olmadiğini açıkça belli eden Hild yola çıktıktan sonra geride kalan beş kişi olgunlaşmamış meyvelerden yiyebildikleri kadar yiyip uyuklamak üzere ateşin etrafında yerlerini aldılar.

Cade, Mari'nin yanında uyumak için hareketlenince bu plan kızın işine gelmişti ancak Rydstrom'un iblis dilinde söylediği bir şey, mağaranın girişinde duran Cade'in yüzünün asılmasına ve dönüp Mari'den uzaklaşmasına neden oldu.

Diğerleri birer birer uykuya dalarken Mari cin gibiydi, hâlâ üşüyordu ve açtı. Sık bir ormanda olmalarına rağmen bu mağara yüksek bir yerdeydi. Gece içerideki hava nemli ve soğuktu ve saçları da kurumamıştı.

Rydstrom da hâlâ uyanıktı ve ateşe biraz daha odun attıktan sonra, aksayarak Mari'nin uzandığı yere geldi.

"Bacağı nasıl?" diye sordu Mari.

"Hızla iyileşiyor."

"Bunu duyduğuma sevindim," derken, yine adamın kendisi için yaptıkları aklına geldi. "Dinle, Rydstrom, bu gece bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Bütün yardımların için."

“Bir şey değil.” Rydstrom yanına oturunca Mari’nin dikkati adamın zarar görmüş boynuzlarına yöneldi. Birinde bir parça oyuk vardı ve diğerininse ucunun en az sekiz santimlik kısmı yoktu.

Mari’nin ilk –ve tek– uzun süreli erkek arkadaşı Acton bir fırtına iblisiydi. Yıllarca onunla flört ettikten sonra bir iblis erkeği için boynuzların ne kadar önemli olduğunu öğrenmişti. Hatta dışı iblisler bile daha çok, hoş bir saç aksesuarı gibi görünen incecik, tüylü boynuzlarıyla gurur duyarlardı.

Öfke iblisleriyse boynuzları dikleşip sivrildiği zaman uçlarından ölümcül bir zehir salgıylarlardı. Onların türüne genellikle arkadan atlanmazdı. Bir savaşçı için boynuzunun ucunu kaybetmek özürlü olma durumuydu. “Buraya ne oldu?” Uzanıp birine parmağını dokundurmamak için kendini tuttu çünkü bu kesinlikle yasaktı. “Acıdı mı?”

“Hem de nasıl. Gençken biraz kavgacıyım.”

“Cade’le kavga ettiğine bahse girerim.”

Rydstrom başını iki yana salladı. “Büyürken aynı evde yaşamadık. Vârisler her zaman ayrı tutulur.”

Bu aksanlarının ve tavırlarının farklılığını açıklıyordu.

Apaçık bir şekilde konuyu değiştirmeye çalışarak, “Bu gece bir şey bana garip geldi,” dedi.

“Sadece bir şey mi garip geldi?”

Rydstrom bir kaşını kaldırdı ve devam etti. “Lykae’ye bizi terk etmesini söylediğimi sana anlatınca daha fazla sevineceğini sanmıştım.” Rydstrom tepkilerini neden böyle inceliyordu?

“Fazlasıyla sevindim.” *Kesinlikle.* “İyi oldu.”

“Eğer hiçbir şey bilmesem, şu an bile onun geri dönmesini dilediğini düşünürdüm.”

"Ah ama biliyorsun. MacRieve kudurmuş ve sakinleştirilmesi gerekiyor. Ama belki de arkadaş olduğunuz için, gerektiği halde onun hakkında kötü bir şey söylememiş olabilirim. Bu gece onu benden kurtardın."

"Bunu senin için de yaptım. Onun kellesini alıp sonrasında pişmanlık duymanı istemedim."

"Ben bir cadıyım, bir yolunu bulup üstesinden geleceğime eminim." Başını yana doğru eğerek ona baktı. "Ve sen gerçekten diğerlerine karşı MacRieve'i kolluyor musun?"

Rydstrom başını onaylarcasına salladı. "Bowen'la yılarca birlikte savaştık. Ve bir savaşta en küçük kız kardeşimin hayatını kurtardı."

"MacRieve mi?" Rydstrom ciddi bir şekilde başını evet anlamında sallayınca, "O halde seni orada nasıl kapana kıştırabilirdi?" diye sordu Mari.

Rydstrom omuz silkti. "Sanırım o şokla gözleri karardığı için içeride olduğumu görmedi ama dürüst olmak gerekirse, ben de ona aynısını yapardım. Bu bir yarışmaydı ve Bowen o anahtarı delicesine istiyordu."

Mari ilgisiz bir tonlamayla, "Eşini müthiş derecede sevmiş olmalı," dedi.

"Bunu kesin olarak söyleyemem. O ve Mariah birlikteyken hiç yanlarında olma fırsatım olmadı. Mariah ölmeden önce sadece birkaç haftadır birlikteydiler."

"Mariah mı? O peri miydi?"

"Evet. Bir peri prensesiydi. Çok güzeldi, hem de her açıdan."

Prenses mi? diye düşünen Mari bir elini keçeleşmiş saçlarının üzerine götürdü. *Güzel mi?*

Kafası karışmıştı ama darmadağın görünüşü onu bir saniye öncesinden daha fazla rahatsız ediyordu. Rydstrom ona alaycı bir şekilde bakınca elini hemen indirdi. "Nasıl öldü?"

"Ormanda bir kaza olduğunu duydum."

"O halde MacRieve onun ölümünden sorumlu olduğunu söylemekle neyi kastetti?"

"Bowen onunla birlikteydi ve kendini suçluyor."

"Hikâyenin bundan daha fazlası olmalı."

"Üzgünüm, Mariketa ama bu benim hikâyem değil ki anlatayım. Ayrıca bunu ona sormanı da tavsiye etmem."

"Bunu düşünerek geceleri uykularım kaçmayacak sonuçta."

"Öyle mi? Onun hakkında meraklı görünüyorsun."

"O benim düşmanım. Onun hakkında bilgi edinmek iyi bir fikir."

"Haklısın, tabii ki. Cevaplayabileceğim her soruyu cevaplayacağım."

Mari bir an duraksadı, sonra da kendini sormaktan alamadı. "Genellikle nasıl biridir? Bir şey için mücadele etmediği zamanlarda?"

"Bir zamanlar neşeli biriydi ama hep kendi bildiğini yaptı. Eşi öldüğünden beri yavaş yavaş ölüyor, soğuk ve duygusuz birine dönüşüyor. Bazıları çıldırdığını bile söyler. Tam olarak aklında ne varsa dilinde olacak kadar kaba olabildiğini itiraf etmeliyim ancak bu gece diğerleri yanılıyordu, hiçbir zaman gereksiz yere acımasız biri olmadı."

"Cadılardan neden o kadar nefret ediyor?"

"Detayları bilmiyorum ama sanırım ailesi bir şekilde bir cadı tarafından ağır bir biçimde yara aldı. Ayrıca, Lykae'lerin hepsi cadılara karşı güvensizdir. Bir de sanırım içgüdüsel olarak biraz da onlardan korkuyorlar."

"MacRieve'in herhangi bir şeyden korktuğunu görmedim."

"Doğru, çarpışmada her zaman ilk sırada yer alırdı ve düşmanla ilk karşılaşan olurdu. Ama senin türünle..." Sustu ve sesini alçalttı. "Onun bir falcıdan bile uzak durmak için bilinçsiz bir şekilde cad-denin karşı tarafına geçtiğini gördüm. Bunun hiç farkında değildi."

"Olamaz!" Birisi uykusunda mırıldanınca ses tonunu yumuşatarak, "O halde bu geceki saldırım onu tamamen tuşa getirmiştir," dedi.

Rydstrom bembeyaz dişlerini ve kısa köpek dişlerini göstererek sırıttı. "Evet ama Bowen güçlüdür. Kısa süre içinde kendine gelecektir."

Mari öğrendiği şeyi düşünürken Rydstrom, "Bir daha ona ya da bir başka Lykae'ye rastlarsan, hatırlaman gereken bir şey var. Onları anlamanın anahtarını istiyorsan, tıpkı *kurtlar* gibi olduklarını bil. Yeteri kadar etraflarında bulunursan, bunu çok net görebilirsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Lykae İçgüdü'sü'nü hiç duydun mu?"

Mari başını salladı. "İçlerinde kurdun ruhunu taşıyorlar gibi bir şey. Bu onların aya karşı ulumalarına, yatak arkadaşlarını ısırmalarına ve uygunsuz bir şekilde tırmalamalarına falan neden oluyormuş."

Rydstrom nedense kızın uçarı cevabından hoşlanmış gibiydi. "Bundan biraz daha karmaşık. Ama bunları yarın konuşuruz." Yan dönüp yattı ve gözlerini kapadı. "Biraz uyu. Yolculuğumuz zorlu olacak..."

Mari saatler sonra hâlâ uyanıktı, daha da acıkmıştı ve artık titriyordu. Perişan halde olmasına rağmen hiçbir şekilde uyumayacağı düşünüyordu...

"Bana gel," denildiğini duydu uzak bir mesafeden.

Birden doğruldu, gözlerini kısarak gölgelere baktı. Mağaranın girişinde, karanlığın içinde kehribar rengi gözler parlıyordu. Geri gelmişti!

"Ah, demek dönüşüm seni heyecanlandırdı," diye mırıldandı Bowen. "Sesimin tınısını duyunca kalp atışların hızlandı."

Sinir adam! "Bunun tek nedeni seni etrafa biraz daha fırlatmak için can atmam. Bundan hiç bıkmayacağım."

"Üşüyorsun ve hâlâ sıırıslıklamsın."

"Gözünden hiçbir şey kaçmıyor."

"Sana yiyecek bir şeyler getirdim."

Mari, daha fazla besin tableti ya da yeşil muz düşüncesiyle neredeyse kusacaktı ama sonra pişmiş bir şeylerin kokusunu aldı, *olağanüstü* koku burun deliklerine saldırıyordu. "Bu koku da ne?" diye sordu diğerleri birer birer uyanırken.

"Senin için getirdiğim yiyeceklerin kokusu, Mariketa," diye cevap verdi Bowen. "Bir ziyafet." Mari, mağaranın kenarında, adamın yanında duran yassı bir kütüğün üzerindeki balık ve kerevit ızgarasına benzeyen bir şeylerin dışında kızarmış et çeşitlerini gördü. Olgun meyvelerden oluşan yığın arasında yeşil muzlardan yoktu.

Mari'nin ağzı sulanırken Rydstrom, "Bana öyle geliyor ki senin Lykae, seni etkilemeye çalışıyor. Alamadığı şeyi baştan çıkaracak," diye mırıldandı.

"Kapa çeneni, iblis," dedi Mari, Rydstrom yarım ağızla gülerken.

"Burada herkese yetecek kadar yiyecek var ve bu yüzden pazarlık yapacağım," dedi MacRieve.

"Ne istiyorsun?" diye soran Tera gözlerini ovuşturuyordu.

"Büyük bir olasılıkla kulak misafiri olduğunuz gibi, küçük cadı bana birden fazla büyü yapmış olabilir gibi görünüyor, onu eşim sanmama neden olan bir büyü. Bu yüzden onu gözümün önünden ayırmayacağım ve ormandaki yolculukta ona eşlik edip yoluma çıkmaya kalkan herkesle savaşıacağım. Onun için plan yaptığımda

ve o da bu planları kabul ettiğinde, sizler de buna uyacaksınız. Müdahale etmek yok."

"Benim için planların neymiş?" diye sordu Mari, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Üç seçeneğin var, Mariketa. Birincisi, büyü yaptığını inkâr etmen. İkincisi, gerçeği kabul edip büyüyü kaldırman. Üçüncüsü de yolculuğumuz sırasında yakınımda –ya da yanımda– büyü yapmayacağına ve kendini bir eş olarak hazırlayacağına yemin etmen."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Uzun lafın kısıası, seni besleyeceğim, koruyacağım ve sen de sana ne söylersem yapacaksın." Mari bir şeyler gevelerken Bowe devam etti. "Benim gibi –çok kuvvetli ve hükmedici bir Lykae'ye– sahip olmanın ve sana emir vermesinin nasıl bir şey olduğunu gördüğün zaman benden kurtulmak için ne gerekirse yapacaksın diye düşünüyorum."

"Senden *zaten* kurtulmak istiyorum!" diye haykırdı Mari. "Senin yerine lanet olası bir ifriti güle oynaya kabul ederdim."

"Ah, beni incittin, minik cadı," dedi Bowen ama sesi hiç de incinmiş gibi değildi.

"Beni suçladığın şeyi yapmış olsam bile bunu nasıl geri alacağımı bilmiyorum. Güçlerimin üzerindeki kontrolümün ne kadar az olduğunu sen de doğrudan gördün."

"Zorunluluk, yaratıcılığın anasıdır. Benden yeterince bıkarırsan bir çözüm bulacağından eminim. Ya da sadece bunu yaptığını inkâr edebilirsin."

"Mari, ona hemen bunu yapmadığını söyle," dedi Tera.

Yapamazdı ki! "Yaptığımı sanmıyorum. Ama... buna yemin edemem de."

"O halde iki seçeneğin var. Karar ver," diyen Bowen, Rydstrom'a döndü. "Onu koruyacak bir başka erkek ve bir ziyafet kazandın; tabii ona bana ait gibi davrandığın zaman müdahale etmezsen."

Mari mağaradakilere bakındı. *Bunu düşünüyorlardı!* Ölçüp biçen, huzursuz bir ifadeyle bakan Cade hariç hepsi düşünüp taşınıyordu. "Hepiniz delirmişsiniz. Ondan iğreniyorum," diyen Mari, MacRieve'in gözlerine baktı ve "Eğer seninle yatacağımı düşünüyorsan, kafayı yemiş dengesizin tekisin," dedi sertçe.

"Seni benimle yatmak için *zorlamama* gerek yok," diye onun sözünü kesen Bowen'ın ses tonu kibirliydi. "Bu, anlaşmanın bir parçası değil."

"Bunu asla kabul etmeyeceğim. Asla..."

"Karar vermeden önce," diye araya girdi MacRieve, "eğer eşimsen, rahat olman için ne gerekiyorsa yapacağımı bil." Arkasından kızın çantasını çekip içeri deşmeye giriştiğinde Mari'nin dudakları aralandı. "Diş fırçası gibi." Diş fırçasını çıkardı.

Arabasından eşyalarını mı getirmişti? Ve kişisel eşyalarını karıştırmıştı.

MacRieve'in yırtıcı tarafını görmüştü ve şimdiyse sinsi ve hilekâr tarafını gözlemlemiş oluyordu. Rydstrom'un söylediklerini anlayabiliyordu. MacRieve sanki... *kurt gibiydi*.

Mari daha sonra çantasında başka neler olduğunu hatırladı. Ah, yüce Hekate. Korkudan midesine kramp girdi. Çantada Mari'nin -kişiye özel cinsten- özel eşyaları vardı. Ruğun bunlardan biri olmadığı cinsten özel eşyalar.

"Veya bunun gibi." Adam doğum kontrol bandını pervasızca çıkardı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama bunu kullananların yenisine ihtiyaç duyabileceğini anlayabiliyorum." Daha sonra Mari'nin iPod'unu gösterdi. "Senin yaşındaki dişilerin müzik dinlemeden uzun süre dayanamayacağını veya mantıksız olacaklarını ve hakkında

gelinmelerinin imkânsızlaşacağını anlıyorum. Ne kadar zaman oldu?" Mavi etiketli bir şişeyi çıkarıp salladı. "Cipinde birkaç şişe Orangina vardı. Bunu seviyor olmalısın, değil mi?"

Orangina olmaz! Ağzı daha da fazla sulandı.

"Ve burada büyük bir olasılıkla sahip olmaya can atacağın bir parça Maya altını var." Bowen ağır başlığı çıkardı. *Büyüleyici.*

Mari bunu bir ifritin kopmuş elinde gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu ancak kraterin içinde kaybolduğunu sanmıştı. Eğer MacRieve ifritlerin başlığını ona verirse, bu Mari'nin gizemli bir asker olarak ilk ödemesi olacaktı.

Hayır, ona diren! Eşi gibi davranmak mı? Emirlerine uymak mı? Yiyeceklere ve Orangina'ya dayanabilirdi. Altına bile dayanabilirdi ama Bowen elini bir kez daha çantaya daldırdı.

Onu bulmuştu. Ama belki de onun aslında ne olduğunu anlamayacaktı...

"Ve *rujun*," dedi Bowen gözlerinde yaramaz bir pırıltıyla. Ah, hayır, biliyordu ve Mari'yle oyun oynuyordu. Küçük düşmüş olmaktan ötürü ölecekti!

Bowen konuşmaya devam edince Mari'nin yüzüne ateş bastı. "Üç hafta bundan uzak kaldığın için ızdırap içinde olmalısın."

Benimle oynuyor... "Eşyalarımı yerine koy," dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Hemen!"

"Bana gel, planlarımı kabul et ve yapayım. Medeniyete ancak cuma günü ulaşacağız. O zamana kadar da sana benimmişsin gibi davranacağım."

Yiyecek, kuru giysiler, bir diş fırçası ve küçük düşmenin verdiği yakıcı his...

"Bir gün," diye karşı çıktı Mari.

Bowen kesin bir ses tonuyla tekrarladı. "Cuma gününe kadar."

Mari uzunca bir süre tereddüt etti; adamın tavrı, sanki hayır dese umurunda olmazmış gibi soğuk ve ilgisizdi. Oysa beklerken onu yakından incelediğinde daha fazlasını keşfetti.

Bowen MacRieve nefesini tutuyordu.

Ona karşı büyü yapsın ya da yapmasın, Mari bu değiş tokuşta güçsüz olmayacaktı. Nedeni ne olursa olsun, MacRieve bu anlaşılmayı müthiş derecede istiyordu. Mari bunu kullanabilirdi.

Kendini kalkmaya zorladığı zaman Cade konuştu. "Gerçekten bunu kabullenmeyeceksin, değil mi? Biraz balık için onunla yatmayacaksın, değil mi? Çünkü eğer konu buysa, yakaladıklarımın geri dönmem için yarım saat bekle."

"Seksin bu anlamaya dâhil olmadığını söyledim," dedi MacRieve. "Aslına bakarsan Cade, onları güç bela uzak tutabiliyorken neden bir kadını yatağıma almak için pazarlık edeceğim ki?"

Mari bu konuşmanın altında yatan anlamı çözemeyerek kaşlarını kaldırdı. Aynı zamanda Cade'in saldırmak için fırsat kolladığını da seziyordu.

MacRieve'in yanına geçtiğinde adam eşyalarını çantasına koydu ve kendini beğenmişçesine yanındaki toprağa birkaç kez vurdu. Mari onun gösterdiği yerden uzağa çöktü ama Bowen onu yanına çekti. "Kız kendi payına düşeni kabul etti," dedi Bowen diğerlerine, bir yandan da balıkla doldurulmuş geniş bir yaprağı Mari'ye verdi. "Yolculuğumuzda bize müdahale etmeyeceğinizi kabul edin." Balığı, kalın kesilmiş bir avokado dilimi takip etti.

"Mariketa, bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Tera ama gözleri hâlâ yiyeceklerin üzerindeydi.

Mari çenesini kaldırdı. "Hayır. Yapacağım. İfritlerle hapsedilmek kadar iğrenç bir şeye dayandıysam, bir Lykae'ye birkaç günlüğüne tahammül edebilmem gerekir."

"Şey, yazılı bir davetiye beklemiyorum," dedi Tierney. O ve Tera sunulanlara saldırınca Cade mağaradan hızla çıktı, ölüm saçarı gibi görünüyordu.

"Senden bunun öcünü alacağım," diye fısıldadı Mari, MacRieve'e. "Beni küçük düşürmeye çalıştığına pişman olmanı sağlamak için büyü kullanmak zorunda değilim."

"Sanırım 'rujun' seni ikna etti. Üstelik onu açmak zorunda bile kalmadım."

Mari'nin yarıkları yine alev aldı. "Artık susar mısın?"

"Bilmem ki." Saniyeler geçtikten sonra Bowen, kulağına doğru uzanıp mırıldandı. "Yemek yedikten sonra sana güzel ve uzun bir banyo sunmaktan zevk duyacağım..."

16. Bölüm

“Neden o mağarada uyumadığımızı hâlâ anlamış değilim,” dedi Mari, MacRieve onu karanlığın içine doğru götürürken.

“Çünkü benim mağaram onlarınkinden daha iyi.”

“Sana göre öyle.” Yağmur sonrasında çalılıklardaki ağustos böcekleri ve kurbağaların gürültüsü tekrar etraflarını sarmış ve Mari’yi sesini yükseltmeye zorlamıştı. “Uzakta mı?” Adam başını iki yana sallayınca Mari, “O halde neden orman boyunca elini tutmak zorundayım? Bu yol buradan bir traktör geçmiş gibi,” dedi.

“Sen yemek yerken her şeyin temiz olduğundan emin olmak için bu yoldan geri gittim. Eşyalarını da bu yoldan getirdim,” dedi onu ışık sızan mağara girişine doğru yönlendirirken.

Eşikten geçtikleri zaman oranın işgal edilmesine isyan edercesine karanlığın içinde kanat sesleri duyuldu. İçeride bir ateş yanıyordu. Mari ateşin yanında, Bowen’ın çantasından çıkardığı bazı eşyalarının durduğunu ve *bir şiltenin hazırlanmış olduğunu* gördü. “Kimse sana kötümser diyemez, MacRieve.” Elini onunkinden çekti. “Gerçi *hayalci* demek daha uygun olur.”

Mari etrafı kendi kendine keşfederken MacRieve sadece duvara yaslandı, onu izlemekten hoşnut görünüyordu. Mari Guatemala’nın

bu kısmı hakkında bir şeyler okumuştı ve burada yer altına yayılmış, çok büyük örümcek ağlarına benzeyen kireçtaşı mağaralarının olduğunu biliyordu. Sarkıtlarla bezenmiş bir tavan üzerlerinde yükseliyordu. “Bu mağarayla ilgili bu kadar önemli olan ne?”

“Yarasaları var.”

Mari nefesini verdi. “Eğer senin yanında olursam, her şey *mükemmel* olacak.”

“Yarasa demek, daha az sivrisinek demektir. Aynı zamanda keyfini sürmen için bir de küvet var.” Elini sallayarak Mari’nin dikkatini daha derinlerdeki bölgeye yöneltti. Kumlu kıyısıyla bir yer altı çayı mağaranın içine doğru süzülüyordu. Kızın gözleri büyüdü. Kenarda geniş bir jakuzi büyüklüğünde bir gölcük vardı ve bir ucuna Mari’nin banyo malzemeleri, duş süngeri ve havlusu konulmuştu. Temiz giysileriyle dolu çantası ise hemen oracıkta duruyordu.

Mari bu görüntü karşısında inleyerek hemen çizmelerinin bağcıklarını çözmeye başladı. Çizmelerinden kurtulur kurtulmaz, ayaklarının üzerinde zıplayarak çoraplarını çıkardı. Şortunun düğmelerini çözmeye kalkışınca kadar hiç duraksamadı.

Ona doğru bir bakış attığında, adamın gözlerinde beklenti dolu bir ışıltıyla kendisini izlediğini fark etti. “Tabii ki beni yalnız bırakacaksın.”

“Veya sana yardım edebilirim.”

“Kendi kendime banyo yapmayı biraz biliyorum ve sanırım başımın çaresine bakabilirim.”

“Ama yorgunsun. Neden yardım etmeme izin vermiyorsun? Artık tekrar iki elim olduğuna göre, onları kullanmak için can atıyorum.”

“Mahremiyetime saygı göster yoksa giderim.”

“Tamam.” Omuzlarını silkti. “Senin gitmen gibi bir seçenek olmadığı için, ben gideceğim. Bana ihtiyacın olursa seslen.”

Çok kolay oldu. Mari, adamın çok çabuk pes etmiş olduğunun farkındaydı ama su karşı konulamaz bir şekilde davetkârdı. Soyundu, şortu, iç çamaşırlarını, atletini ve yaralarını sardığı bütün çaputları daha sonra ateşe atmak üzere bir kenara yığıdı. Ardından keyifle inleyerek suya girdi.

Su sıcak değildi ama ılıktı ve mağaranın nemli havasında harika bir his uyandırıyor. Başını suya soktu, sonra kenara doğru yüzdü. Adam her şeyi düşünmüştü... diş fırçası, diş macunu, saç ve vücut şampuanı. Diş fırçasına macun sıktı, sonra da her birine ayrı bir özen göstererek dişlerini fırçaladı.

Daha sonra süngerine duş jeli döktü ve bedeninin her milimini ovaladı. İkinci defa şampuanlanmayı ve durulanmayı henüz bitirmişti ki MacRieve soluk kot pantolonu ve boynundaki madalyonu hariç çıplak bir vaziyette içeri girdi.

Mari boynunun mesafesine gelinceye kadar suya daldı. "Mahremiyetime saygı göstereceğini söylemiştin!" diye kekeledi. "Söz verdin." Mari utangaç biri değildi ama aynı zamanda da onun asla sahip olmayacağı şeylerle adamı tahrik etmenin de bir anlamı olmadığını düşünüyordu.

"Evet ve sözümü tuttum." Mari ateşin ışığında adamın göğsünün üstünde geniş, kaslı ve bronz teniyle tezat oluşturan incecik sarı tüyleri olduğunu gördü. "Diğerlerinin seni görebilmesine imkân yok."

"Mahremiyetime senden saygı beklediğimi biliyorsun."

Bowen, Mari sanki abuk subuk konuşuyormuş gibi kaşlarını çattı. "Eşlerin mahremiyet kavramı farklıdır," dedi pantolonunu kolayca indirip muhteşem bedenini tamamen giysisiz bırakırken.

Dili tutulan Mari, adamın iri bedenine ve kaslarına bakmaktan başka bir şey yapamadı. Bakışları heykelsi gövdesinden aşağı doğru göbeğinin altındaki koyu tüy çizgisine kaydı. Gözlerinin, bu çizgiyi

takip ederek adamın devasa ereksiyonunu bulmuş olmasından bir tür şaşkınlık içindeydi.

Onun ne kadar iri olduğunu tahmin etmişti ama yine de bu ölçüye tanık olmaya hazır değildi. Şaşkın şaşkın baktığı her saniyede adamın penisi gözlerinin önünde daha da sertleşip, şişiyordu. MacRieve'in solukları hızlansa da, Mari gözlerini kaçıramıyor gibiydi.

Bir keresinde kısa bir süre okşayarak kayganlaştırdığı geniş uç kısmının görüntüsü, Mari'nin bacaklarının arasında onu neredeyse inletecek kadar güçlü bir kasılmaya davetiye çıkardı.

Mari neler olduğunu biliyordu; *aşırı uyarılma* olarak adlandırılan olgunun acısını çekiyordu.

Ölümlüden ölümsüze geçiş, rahatsız edici bir uyum süreciydi. Görme ve koku alma gücü giderek gelişiyor ve dokunma duyusu bile artıyordu ama geçiş dönemindeki ölümlüler için farklılığa alışmak zaman alıyordu.

Kısacası Mari'nin duyuları onu dört bir yandan bombardımana tutmuştu ve bu da bir sorundu.

Çünkü insanüstü duyular, insanüstü şehvet demekti.

"Tanrılar aşkına, Mariketa," dedi hırıltıyla MacRieve. "Gözlerini onun üzerinde *hissdebiliyorum*."

Mari nihayet bakışlarını uzaklaştırmak için kendini zorladı. Arkasını döner dönmez adamın suya girdiğini duydu. Soluğunu tutarak dışarı çıkmak için yana doğru atıldı ancak Bowen bir kolunu beline dolayıp onu yakaladı.

"Bırak gideyim!" dedi Mari ona karşı mücadele ederken, kaya gibi sert ereksiyonunun temasından bir süreliğine şaşkına döndü.

"Kıvrınman hoşuma gidiyor ama tekmelemen değil. Ah, dikkat et, testislerime vurmak istemezsin! İkimizin de onların çalışma düzenine ihtiyacı olacak."

Gıcık adam! "Seni piç, beni dürtüp durma... o şeyle!"

"Kıvrınmaya devam edersen, ben de kalçalarımı doğru düzgün tutamam."

Mari nefesi kesilmiş bir halde donakaldı ve onunla hiçbir şekilde mücadele edemeyeceğini anladı. MacRieve de hızlı soluyordu ama çaba sarf ettiği için değil. Ilık soluklarını boynunda, kulağında hissedilen Mari'nin göğüs uçları sertleşerek adamın koluna değiyordu.

"Burada yardımına ihtiyacın var; bunu itiraf etmesen bile."

"Kendi kendimi temizleyemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Dişlerini on dakika boyunca fırçaladın, saçlarını iki kere yıkadın ve büyük bir ihtimalle fazladan bir kere daha yıkarsın ama kolların yorulmuş olmalı."

"Yorulmadı!" *Yorulmuştu.* "Ben iyiyim."

"Öyle mi? O zaman ellerini görmeme izin ver."

Mari gözlerini devirdi ve ellerini kaldırdı. Adamın cık cık sesini duyunca ellerine baktı. Tırnakları kirliydi! Yüzü müthiş derecede kızardı! *Kahrolsun!*

MacRieve onu döndürünce Mari kollarını göğüslerinin üzerine sardı. Gözlerini tavana dikerek adamın, elini yıkamasına izin verdi. Bowen sabun kullanarak her parmağına bir uçtan bir uca masaj yapıyordu.

Adam başparmaklarını bir bir avuçlarının içine bastırdıkça Mari'nin göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı. "Ellerin çok küçük," diyen adamın sesi memnun edici derece gür ve kısık. "Ama güzel." Mari ürpermesini zor bastırdı.

Adam en sonunda onu bırakınca Mari utanç verici bir şekilde sallandı. Onu tekrar azarlamak için enerji toplayıp gözlerini açtığı zaman, adamın başparmağının tırnağını kireç taşına sürterken buldu. "Bunu ne için yapıyorsun?"

“Kenarlarını törpüliyorum. Tekrar o küçük elleri ver bana.” Mari’nin içindeki savaş, yerini keyfe terk edinceye kadar masaj devam etti. Adam törpülediği pençesiyle her tırnağının içini özenle temizlerken Mari onun yüzünü seyrediyordu. MacRieve, sanki bu onun için çok önemliymiş gibi, görevini titizlikle yerine getirmeye odaklanmış bir halde kaşlarını çatmıştı.

“İşte,” dedi adam bitirdiği zaman. “Şimdi sıra saçlarında.” Kızı tekrar döndürdü.

Hâlâ rahatlamış ve işbirliği içinde olan Mari, adamın kendisiyle ilgilenmesine izin verdi. MacRieve tırnaklarını geri çekerek, Mari kendini hamur kıvamına gelmiş gibi hissedene kadar, başına güzelce masaj yaptı. Ve bunu yaparken Mari onun aynı şekilde odaklandığını biliyordu çünkü işini tam yapmak istiyordu. Ancak Mari bunun sebebini bilmiyordu.

Eğer bunu Mari’nin büyüüyü kaldırması için yeteri derecede zavallı hissetmesini sağlamak ve ona işkence etmek için yapıyorsa, o zaman boşa çabalıyordu.

Ama MacRieve, onun gerçekten kendine ait olduğuna inanamazdı. İnanabilir miydi?

17. Bölüm

MacRieve saçlarını şampuanlarken, "Gördün mü bak, Mari-keta, o kadar da kötü değil. Eğer böyle muamele göreceğini bilseydin büyük bir ihtimalle sana şantaj yapmak zorunda bile kalmazdım," dedi.

"Eşyalarımı öyle karıştırmaya hakkın yoktu."

"Beni otoriter bulacağına dair seni uyarmıştım. Tuhaf olan şeyse, eşyalarını incelediğim zaman cevaplanılardan daha çok soru oluştu. Çantadaki o bant ne için?"

Kız omuzlarını silkti. "Doğum kontrolü."

"Bir gebelik önleyici mi?" diye telaşla sordu Bowen. Harika.

"Evet, ne var?" Mari gerilmişti. "Şimdi benim kolay biri mi olduğumu düşünüyorsun?"

"Bu konuda hassas mısın, Mariketa?"

"Benim yaşımdaki çoğu erkek belimdeki dövme ve kolumdaki banda sokak serserisi damgası olarak bakar."

"Sokak serserisi?.. Ah, anladım."

"Değilim. Yani serseri değilim."

"Tabii ki hayır," diye kabul eden adam eğlendiğini belli etmemeye çalışıyordu. "Senin yaşındaki çoğu erkek, senin öyle biri olduğunu *umuyordur*. Ama öyle olsaydın bile seninle ne yapacaklarını bilmezlerdi."

"Peki, tam olarak kaç yaşındasın, MacRieve?"

"Aşağı yukarı bin iki yüz."

Mari, adam sanki şaka yapıyormuş gibi tekrar ona baktı. MacRieve kaşlarını kaldırıncı da, "Yüce Hekate, sen bir *antikasın*. Bir yerlerde sergilendiğin bir müze falan yok mu?" dedi.

MacRieve onun sözlerini umursamadı. "Bir başka gizem; çantanda bir tıraş aleti bulmadım ama kolların ve bacakların tertemiz."

"Lazer epilasyon yaptırdım," dedi Mari, sonra da ekledi: "Aklının karıştığını *hissede biliyorum*, Nuh Nebi," diyerek Bowe'u şaşırttı çünkü adamın gerçekten de kafası karışmıştı.

Mari daha fazla açıklama yapmadı, oysa MacRieve hiçbir şeyi kaçırmıyordu. "Bir adamın aklına başka nerenin bu kadar bakımlı olduğunu düşürüyor." Yalnızca kulağına mırıldaması bile Mari'yi ürpertmeye yetmişti. "Oraya tekrar dokunmayı dört gözle bekliyorum."

"Ne! Buna izin vereceğimi de nereden çıkardın?"

"Senin şehvetli biri olduğunu öğrenmiş bulundum. Ve diğer ufak seçeneğini ortadan kaldırdım. Onu bir nehre attım." Kız soluşunu tutunca devam etti. "Onun ne olduğunu çözmem bir dakikamı aldı... ve ona gerçekten sahip olduğuna inanmam için bir dakika daha geçti. Daha sonra onu kullandığını hayal edince öyle bir duruma geldim ki sendelemeden koşamıyordum."

"Beni yine utandırmaya çalışıyorsun. Kes şunu. Benim yaşımdaki diğer kızlar gibiyim diye utanç duymayacağım."

"Senin utanmanı istemiyorum; böyle konularda asla. Çok yakında ölümsüz olacağını biliyorum ve ihtiyaçlarının karşı konulmaz

olabileceğini de biliyorum. Aslında birçok dışının yeni edindikleri şehvet duygularıyla kafaları karışır," dedi. "Ölümsüz sekste onlara rehberlik edecek sıkı birini bulmak en iyisi."

"Ve senin memnuniyetle gönüllü olacağına bahse girerim."

MacRieve haksızlığa uğramış gibi bir ses tonuyla iç geçirdi. "Eğer öyle yapmam gerekiyorsa... Şimdi geriye yat ki saçlarını durulayabileyim."

Mari bir an duraksadı, sonra dediğini yaptı. MacRieve matarasında ıltıdığı suyu kullanarak onu ödüllendirdi. "Aaahh," diye usulca inleyince erkekliğinin daha da sert zonklamasına neden oldu.

"Güzel tepki." Mari'nin saçlarını tamamen duruladığında sesini alçaltarak, "Eğer o kadar yorgun olmasaydın birkaç kez orgazm olmanı sağlardım," dedi.

Mari birden doğrulunca saçları çenesine ve boynuna savruldu. "Böyle bir şey olmayacak! Seninle ilgili dersimi aldım." Ondan uzaklaştı. "O gülün goncası kesinlikle açmayacak."

"Nasıl?"

"Kendimi bir öpücüğe kaptırınca, kan içmeme neden olan antikçağ kötülükleriyle dolu bir mezara tıklıp kaldım. Tamamen sebep sonuç ilişkisi. Sonuç olarak sen hiç iyi biri değilsin."

"Bana verdiğin süre içinde farklı düşünmeni sağlayacağım."

"Peki, bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu küçümser bir tonlamayla. "Beni çok, çok güzel yıkayarak mı?"

"Hayır, seni baştan çıkarmak için karşı konulmaz çekim gücümü kullanmayı planlıyorum."

"Ama çekici değilsin."

MacRieve bunun kesinliğinden endişe etmesine rağmen kibirli bir şekilde yarım ağızla güldü. "Henüz senin üzerinde denemeye başlamadım bile. Şimdi buraya gel, beni yıkayacaksın."

Mari ona hiddetle baktı. MacRieve'in bu yeni çapkın hali hiç hoşuna gitmiyordu çünkü lanet olsun ki, adamın karşı konulmaz bir çekim gücü vardı. "Sen öyle san. Ben çıkıyorum ve bana bakmanı da istemiyorum."

Sanki Mari yok yere oyuncakını almış gibi, MacRieve kaşlarını hayal kırıklığıyla çatarak ona baktı.

"En azından bunu yapabilirsin."

MacRieve en sonunda geniş sırtını ona dönünce Mari kendini tekrar adamın nemli tenini ve kaslarını süzerken yakaladı. Başını sertçe sallayarak aceleyle sudan çıktı, sonra da adamın oraya koyduğu havluyu alıp vücuduna sardı.

Çantasının yanına çömelip içini karıştırdı ve uyurken giyeceği bir şey aradı. Çantasına bol bir tişört koymuştu. O neredeydi? *Bir saniye...* Gözlerini kısarak onun olduğu yöne baktı ve adamı göz kapakları ağırlaşmış ve titreyen eliyle yüzünü ovalar bir halde buldu.

"Çıkarken beni seyrettin, değil mi?" diye dalgın dalgın sorduğunda, adamın sağ elini suyun altında göremediğini ve o kolundaki kasların hareket ettiğini fark etti.

"*Tabii ki, seyrettim,*" diye cevap verdi MacRieve hiç utanmadan. "Ve onu hayatımda çığır açan bir görüntü olarak tanımlardım. Bu görüntü aynı zamanda, sertleşen penisimin yumuşatılamayacağı konusuna kafa yormama neden oldu."

Adamın kendisine bu şekilde davranmasından rahatsız olan Mari öfkeyle tavana baktı. "Uyurken giydiğim tişörtü çantamdan aldın mı?"

"Evet. Çantanın içinde benim için giymeni istediğim ipek giysiler buldum." Utanmaz, hilebaz kurt.

Mari, onun görmüş olduğu üç iç çamaşırı setini incelerken dudaklarını kemirdi. Adam muhtemelen *nemfoman, fahişe ve sürtük* gibi

kimbilir başka neler düşünmüştü. Mükemmel. İç çamaşırını almaya bir daha Carrow'la giderse...

Ayağa kalktı, MacRieve'in çantasına doğru gitti ve bulabileceği en bol tişörtü bulmak için çantayı didik didik aradı. Birini çekince gözü bal mumu damgası kırık, katlanmış bir mektuba ilişti. Silik ve kadınsı bir el yazısıydı.

Hangi kadın ona mektuplar yazıyordu? Ve neden bu seyahatte yanında getirecek kadar önemliydi?

MacRieve'in sudan çıktığını sanıp çantasını kapattı. Arkasında adamın saçlarını kurt gibi salladığını duydu ve ayağa kalktığında birkaç damla suyun üzerine sıçradığını hissetti.

Arkası ona dönük bir halde, havluyu kendine siper ederek hiçbir yerini göstermeden giyinmeye çalıştı.

"Bunu bütün gece seyredebilirim ama zahmete girmemeni söylemem gerek, minik cadı. Şu ana kadar vücudunun her santimini gördüm."

Mari omzunun üzerinden baktığında adamın kot pantolonunu giymesine sevin sin mi yoksa üzülün mü bilmiyordu. "Bu nasıl olur?"

"Arkandayken yukarıdan seni görece k kadar uzun boyluyum. Ve görme gücüm de suyun içini kolayca görece k kadar keskin."

Mari muhafazakâr biri değildi ve yüzü kızaran bakireler gibi böyle vücudunu saklamak da tarzı değildi. "Bu durumda..." dedi havlusunu yere düşürerek.

Bowen ısı k çaldı. Mari rahatça giyinmeye koyulunca da hırıltıyla, "Çekingen değ ilsin, ha?" dedi.

Çekingen mi? O ve arkadaşları çılgınlığın kitabını yazmıştı. "Sadece yaşlı kurtadama hayırseverlik yapıyorum."

18. Bölüm

Şuh, dolgun bir kalça, düzgün bacaklar, ince bir sırt ve bel...
ŞBowe hayatı boyunca böylesine baştan çıkarıcı bir endam görmemişti. Ve uzun, çok uzun yaşamıştı. Yirmi üç yaşında bir cadının vücudunun, nutkunun tutulmasına neden olduğunun gayet bilincindeydi.

Ya çınlıplak bir halde havlusu için eğildiği zaman? Bunun kalp durduracak bir görüntü olacağına kendini hazırlamamış olsa, yıldırım çarpmışa döner ve suda boğulurdu.

Şimdiye seksi iç çamaşırlarını seyrederken inlemesini bastırıp gözlem yaptı. “Şimdiye kadar ‘kızın kıcında çeyreklik sektir’ sözünün tam yerini bulabileceğini hiç sanmazdım.”

“Kıcım ile ilgilendiğini düşünmüyordum. Bazı yerlerimin sıska olduğunu söylediğini sanıyorum.”

“Sen de benim hakkımda aynısını söyledin. İkimizin de yanıldığı *ortada*. Ayrıca kıcınla çok ilgiliyim. Ona olan yakınlığım her dakika artıyor.”

Mari ona öfkeli bir bakış attıktan sonra adamın tişörtünü giydi ve çok bol gelince kollarını kıvırdı. Mari ikinci bandı çıkarıp dirseğinin

iç tarafına yapıştırdı Bowen'ın kaşları çatıldı. Onun ne olduğunu anlamış olsaydı, çoktan fırlatıp atardı.

Bir bandın içinde gebelik önleyici. Ve o lanet olası şey onunla alay eder gibiydi.

Bowen, ateşe biraz daha odun koyduktan sonra şiltenin yanına oturdu ve yanına gelmesi için Mari'yi ikna etmeye çalıştı. "Gel minik cadı, saçlarını kurutacağım."

"Kendim yapabilirim."

"Bu, anlaşmanın hâlâ bir parçası; kabul ettiğin anlaşmanın."

Mari içini çekerek yanına gitti. Dışarıda tekrar başlayan yağmur geniş yaprakları dövüyordu. İçerideyse çıtırdayan ateş adamın, parmaklarıyla tarayarak iri bukleler yaptığı uzun kızıl saçlarını parlatıyordu. Kızın, yıkadığı saçlarının ve teninin kokusu muhteşemdi ve duyularını doyuruyordu.

Evet, Mari bunu kendisi yapabilirdi ancak Bowe bunun gibi görevlerden geri kalmak istemezdi. Bu görevler onu farklı bir şekilde memnun ediyor, yıllarca mücadele ettiği özlemi yatıştırıyordu. En azından o boğucu zorunluluk hissinden, eşini geri getirmenin yolunu bulmaya çalışmaktan ötürü acı çekmiyordu.

Göz kapaklarının yalnızca arzuyla değil, aynı zamanda *doyumla* ağırlaştığını hissediyordu. Tatmin duygusunun nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu. Kıza sahip olma ihtiyacı hâlâ baskın geliyordu ama bunun bile tadını çıkarıyordu. Doyuma ulaşmamış bir arzuya, onu dindirme umuduyla katlanmayı, uzun süredir acısını çektiği umutsuzluğa tercih ederdi. Çekincelerini bir kenara itebileceğini ve yalnızca, olması gerektiği yerdeymiş hissini tadını çıkarabileceğini fark etti. O kadar rahatlamıştı ki Mari'nin yüzünden yaşlar akmaya başlayınca gözlerine inanmadı.

"Lanet olsun, Mariketa. Neden ağlıyorsun?"

Mari yanaklarını sildi. "Ben senin düşmanımın. Acınacak halde olduğumu görmenin seni memnun etmesi gerekir."

"Gerekir. Ama etmiyor." Mari... *acınacak halde miydi?* Kızın başka ne isteyebileceğini bulmak için beynini zorladı. Kız konusunda ilerleme kaydettiğini düşünmüştü. "Mutlu olman için ne yapmalıyım?"

Mari sıçrayarak geri çekilince Bowe onun canını yakmamak için parmaklarını saçlarından tam zamanında çekti. "Bunu yapamam! Senden gördüğüm bu nezaket... kafamı karıştırıyor. Üstelik çok yorgunum ve senden o kadar çok *nefret* ediyorum ki." Gözyaşları yüzünden süzölmeye devam ediyordu.

"Kes ağlamayı, Mariketa."

Bunun üzerine kız dizlerinin üzerinde doğruldu ve Bowe'un omzuna yumruk attı. İfadesi bu yumruğu şaşırtıcı derecede tatmin edici bulduğunu gösteriyordu, bu yüzden tekrar tekrar yumrukladı ve tokat attı. "Beni orada bıraktın!" Mari ona vururken Bowe'un gözleri kısılmıştı ama kızı durdurmadı. "Ve geri dönmenin tek nedeni iyileşmek istemendi."

"O gece tekrar yaşansa, farklı davranırdım."

En sonunda Mari'nin enerjisini tükenmişti, bitkin bir tokat attıktan sonra poposunun üzerine çöktü. Sersemlemiş bir tonlamayla mırıldandı. "Beni... *terk ettin.*"

Cadı sinirlerini boşaltmıştı ve güçlerini kullanmaktan da çekinmiyordu; saldırısı yüzünden Bowe'un boynu hâlâ acıyordu. Peki ama kayayı bıraktığı zaman Mari buna benzer bir şaşkınlık ve güvensizliği tutsak kaldığı için değil, bunu ona Bowe yaptığı için mi yaşamıştı?

"Bu bir yarışma olduğu için, şikâyet edemeyeceğimi söyleyen sendin. Her şeyin mubah olduğunu söyledin."

"Öyle zaten. Fakat bu, beni yaralayan bir adam tarafından baştan çıkarılmak isteyeceğim anlamına gelmez. Gözlerimin içine baktın ve

beni tuzığa düşürdün, cehenneme tıktın. Gerçekten senin yanında uyanmak isteyeceğimi nasıl düşünürsün? Ya da seviştikten sonra beni seyrettiğini görmek isteyeceğimi?" Avcunu alnına dayadığında Bowen onun, sözlerini tutamayacak kadar yorgun olduğunu düşündü. "Senin farklı olduğunu sanmıştım."

"Suçladığın davranışlarım yüzünden pişmanım. Güçten düşüren büyüünün beni çok kötü etkilediğini bilerek mutlu olabilirsin." Nefesini uzun uzun üfledi. "Bir mayın tarlasındaydım ve vampir ile Valkyrie'ye karşı yarışıyordum. O lanet vampir tam altımdaki mayının patlamasını sağladı. Gözümü kaybettim ve yüzümün yarısı yandı. Bir şarapnel gövde mi deldi. İyileşemiyordum ve yara üstüne yara alıyordum. Bu bilginin seni memnun etmesi gerekir."

Mari ağlamaya devam ediyordu, burnunu çekerek Bowen'ın sözlerini tekrarlardı. "Gerekir. Ama etmiyor."

Lanet olsun, bu dayanılacak gibi değil. Bowe'un ağlayan bir kadını susturma deneyimi olmadığından, ne demesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Sonuçta hiçbir şey söylemedi, yalnızca avcuyla kızın omzunu kavrayarak onu şiltenin üzerine uzattı.

Mari sersemlemiş bir halde gözlerini ateşe diktğinde Bowen arkasına geçti, eliyle saçlarını kızın yüzünden çekerken diğer elinin başparmağıyla da gözyaşlarını sildi. Elini kızın sivri kulağının ucuna sürtünce kulakları dikilerek tepki verdi.

Mari'nin göz kapakları en sonunda ağırlaştı. Ama gözleri kapalıyken bile gözyaşları akmaya devam ediyordu. Bowen sıkıttığı dişlerinin arasından homurdandı. "*Lanet olsun, cadı, seni incitemem...*"

Kız derin ve düzenli nefes almaya başlayınca uykuya dalmış olduğunu fark eden Bowen, bakışlarını ona çevirip onu inceledi. Küçük ve kalkık burnunun üzerinde belli belirsiz çiller vardı, inatçılığını vurgulayan çenesi çok zarifti. O ipeksi saçlarsa ince kemikli yüzünün etrafında dalgalanıyordu.

Kıpkırmızı dudakları, uyurken hafifçe aralanmıştı. Ufak tefek olsa da muhteşem bir kadındı.

Ve tanrılar yardımcım olsun, o... o benim olabilir.

Bowen kendine hâkim olamayarak kızın arkasına uzandı. Kollarını ona sarıp da kızın ufacık bedenini kendisinininkine yasladığında, Mari iç geçirdi. Bowen bir deneme yaparak, burnunu onun boynuna sürttü. Kızın kulakları tekrar dikildi ve Bowen'a doğru sokuldu. Uykusunda bile sanki ona aitmiş gibi tepki veriyordu.

Bowen'ın bildiği iki şey vardı; ona sahip olmak, şimdiye kadar hayalini kurduğu hiçbir şeye benzemeyecekti. Ve ikincisiyse, onun eşi olduğundan emin olmak için ilk fırsatta o bandı kolundan çıkarması gerekiyordu.

19. Bölüm

Mari gecenin bir vaktinde uyandı, nedense MacRieve'in çantasındaki mektubu okumaya kendini mecbur hissediyordu. Onca şeyden sonra bile bunun nedeninin kıskançlık olmasından korkuyordu.

Şilteden kalkınca adamın uyanmış olmasından kuşkulandı ama eşyalarının yanına gittiğinde Bowe hiçbir şey demedi. Aslında Mari'nin eşyalarına yaptıklarından sonra ne diyebilirdi ki?

Mari mektubu bir kez daha çıkarıp açtı ve bunun Valkyrie Nix'ten geldiğini ve kendisine yazılmış olduğunu görünce kaşlarını çattı. MacRieve mektubu neden ona vermemişti? Piç herif, bunun yerine damgayı kırıp mektubu okumuştı!

MacRieve'in olduğu tarafa öfkeyle bakıp satırlara göz gezdirdi.

Mariketa,

Mutlu Tahta Çıkış'lar! İşte, bir hediye. Bir tür maymuncuk...

Cam içindeki Cadı için bulmacanın bir parçası.

Sevgiyle kal,

Leydi Nix,

İlk-Valkyrie

*Annem, geçmemelisin der,
O camın yakınından,
Göreceğimden korkar
Bana benzeyen küçük bir cadıyı,
O ki, hafifçe fısıldar kıpkırmızı ağzından,
Ve bilmemem gerekenleri söyler!*

Not: Bana hâlâ elli dolar borcun var.

Bu da ne?

Ne camı? Bahsi geçen Mari'nin annesi miydi? Nix neden Mari'nin buna ihtiyacı olacağını düşünmüştü?

Mari kendini bildi bileli Nix'i tanırды ve sürekli kafası karışık görünmesine rağmen Valkyrie'nin nedensiz bir şey yapmadığını bilirdi. Aslında Mari –çok tutarsız görünmesine ya da kulağa çılgınca gelmesine rağmen– saçma bir kelimeden öylesine bir dokunuşa kadar, yaptığı her şeyin bir amacı olduğunu bilecek kadar Nix'in etrafında bulunmuştu.

Mari bunları düşünürken sessizce MacRieve'in ve ateşin yanından geçerek suya doğru yürüdü. Havuzun kenarına gelince çömeldi ve kelimelerin büyü sözleri olup olamayacağını merak ederek, suyun pürüzsüz yüzeyine dikkatle baktı.

Mari'nin büyü yapımı en iyi anlatımla gelişigüzelde ve cadılar kendi büyülerini yaparken bir diğerinin büyüüne karşı çok savunmasızdılar. Büyüler kapıları açardı ve içeri her şey girebilirdi.

Elianna'nın öğrettiği gibi: "Güce ulaş, gücünü savunmasız bırak."

Mari'nin gücüyse kontrol edilemez, hatta neredeyse işe yaramazdı. Burada gerçekten kaybedilecek ne vardı ki? MacRieve'i havaya uçurabilme yeteneği dışında?

Kararını verdi, sözleri tekrar etmeye başladı, bir kere, iki kere... üçüncü tekrarında sanki suya bir şey düşmüş gibi, yansıması değişmeye başladı. Daha sonra hiç beklemediği bir şeyi gördü. Gözleri ayna gibiydi ve saçları başının çevresinde kıvrıla kıvrıla uçuşuyordu, oysa Mari rüzgâr olmayan mağaranın içinde sırtına dökülen saçlarını hissediyordu. Sudaki, kendisiydi ama değildi de.

"Bu... bu da ne?" diye fısıldadı.

Yansıma konuştu, cevap veriyordu. "*Büyücülük.*"

Mari gerçekten büyücülük mü yapıyordu? "Sen kimsin?" dedi şaşkınlıkla soluklanarak.

"*Senin,*" diye cevap verdi yansıma.

"Ama nasıl?"

"*Sen Ayna Cadı'sın. Yansımalar, güçlerini sana getirir.*" Ses, Mari'nin kendi sesiydi ama rüzgârın sisle kaplı yaprakların arasından geçerken çıkardığı ses gibi hissettirili geliyordu.

"Aynayla kehanette bulunabilir miyim?" Bunu yapabilen birkaç cadı tanıyordu ve işe yarar bir kabiliyet olduğunu biliyordu.

"*Sen gerçek bir ayna kâhinisin.*"

Vay canına. Sadece işe yarayan bir kabiliyet de değil; ayna kâhinlerine çok ender rastlanırdı. Onlar astrologların yıldızlarla yaptığı gibi aynalar aracılığıyla geleceği görmekle kalmaz, aynaları odaklanma aracı ve koruyucu tılsımlar gibi kullanabilirler ve hatta seyahat etmek için kapı olarak da kullanırlardı. "Ama anlamıyorum. Bugüne kadar büyü yaparken hiç ayna kullanmadım."

"*Benimle gel... sana göstereceğim.*"

Korkudan kanı donan Mari geri çekildi. "Oranın içine mi?"

"*Hazır mısın, Mari?*"

"Ne... neye hazır mıyım?" Tehlike ile cezbediciliğin mücadelesini hissediyordu; dürtüsü, isteksizliğiyle savaşıyordu. Bu bir büyücünün

hilesi, Mari'nin güçlerini almak için bir büyü olabilirdi. Başını iki yana doğru çılınca salladı. "Hayır. Hazır değilim... hazır değilim."

Solgun bir el suyun yüzeyine çıkınca Mari geriye doğru hamle yapıp bundan kaçmak istedi ama neredeyse şeffaf olan avcun içinde kendisine sunulan pırıl pırıl elmaya bakakalmıştı. Yansıma, iç çeker gibi sesiyle ikna etmeye çalışıyordu. "Sadece tadına bak..."

20. Bölüm

Bowe gördüklerine inanamayarak gözlerini ovuştururken yutkundu...

Fakat Mariketa hâlâ oradaydı ve ıslak, ruhani bir elin verdiği elmayı almaya uzanıyordu.

Birden ayağa fırladı ve ona doğru koşarak kükredi. *"Sakin ona dokunma!"*

Haykırması tekrar tekrar yankılandı. Etraflarını saran karanlığın içinde yarasalar çılgın gibi uçuşmaya başladı. Suyun yanından hızla koşarken gözü cadının yansımasına ilişti ama bu görüntü Mari'ninkiyle eşleşmiyordu. Mariketa ona bakmamıştı; ama suyun içindeki kadın parlak gözlerini üzerinden ayırıyordu.

Mariketa'ya doğru atıldı ve elindeki elmayı aldı, sonra da duvara öyle sert fırlattı ki elma parçalara ayrıldı. Yarasalar üzerlerine üşüştüğünde Mari'yi aşağıya çekti ve üzerine kapanarak başını ve vücudunu korudu.

Dakikalar geçti. Yarasalar dağılınca Mari gözlerini açtı ve gözleri yavaş yavaş netliğini kazanmadan önce *Bowen'ı* yansıttı.

"Etrafımda büyü yapmayacağına dair bana söz vermiştin!"

"Ben... uyuduğumu sanıyordum."

"Bu daha da kötü!" Bowe uyandığında kollarında cadının sıcaklığının, kıvrımlı hatlarının olmadığını fark etmiş ve bu durum canını şaşırtıcı derecede sıkımişti. Çantasının karıştırıldığını duymuş ve kendisiyle aynı nedenden dolayı kızın, çantasını araştırdığını düşünmüştü çünkü ona olan merakının, Mari'nin içini kemirdiğini sanmıştı. Oysaki kızın niyeti o tüyler ürpertici mektubu almaktı. "Çantamı karıştırdın."

"Sen de benimkini! Mektubu bana neden vermedin? Bana yazılmış!"

"Çünkü buna benzer lanet bir şey olacağını biliyordum. O şey suyun içine o şiir yüzünden geldi, değil mi? Peki ya o kahrolası şey de neydi?"

"Bilmiyorum."

"Sana benziyordu." Tabii şeytani bir biçimde. "Eğer ne olduğunu bilmiyorsan, o zaman sana zarar vermeyeceğini nereden biliyorsun?"

Mari omuzlarını silkti.

Bowen nefesini vererek konuştu. "Eğer böyle şeyler yaparsan seni nasıl koruyabilirim?" Büyülerden bu kadar nefret etmesinin bir nedeni de buydu: göremediği, anlayamadığı ve savunma yapamadığı bir düşmandı. O şiiri ve ona karşı böyle güçlü bir tepki vermesinin nedenini anlamamıştı. "Bilmediğin şeyler hakkında fikrinin de olmadığını düşünüyorum."

"Evet. Hiçbir fikrim yok." Mari'nin bakışları, adamın yüzünde gezindi.

Gözleri cadı gibi görünmediği zaman müthiş derecede güzeldi. Kalın kirpiklerle çevrelenmiş gözlerinin rengi fırtına bulutları gibi griydi ve onunla ilgili her şeyde olduğu gibi yoğundu. Bowe, onun kendisine sanki böyle bakması *gerekiyormuş* gibi hissediyordu. Çekim gücü çok kuvvetli olan İçgüdü, kızı korumakla doğru şeyi yaptığını

hissetmesine neden oluyor ve şimdi de güvenli bir şekilde kollarında tutmasını sağlayarak bunun ödülünü veriyordu.

Kızı öpme hissi ansızın çok güçlü bir hal aldı...

"Ah, yine olamaz!" Kıvranarak altından çıkmaya çalışan Mari'nin bu hareketi yalnızca erkekliğinin daha da sertleşmesine neden oldu. Kızın dudakları nefes almak için aralandığında Bowen onun bu sertliği hissettiğini biliyordu.

"Seni mağaranın diğer ucuna fırlatacağım, MacRieve."

Bowen bir anda kızın bileklerini kavrayarak sırtına doğru itti. "Ellerin bu şekildeyken yapabileceğini sanmıyorum." Kızı yan döndürdü ve boşta kalan eliyle gömleğinin düğmelerini yavaşça açmaya başladı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun..." Bowen dizini kaldırıp bacaklarını bacaklarının arasına doğru sertçe bastırıp kadınlığının üzerinde yavaşça gezdirdiği zaman Mari'nin sözleri küçük bir inlemeyle kesiliverdi.

Bowe köprücük kemiğine şehvetli bir öpücük kondurup gömleğin önce bir ucunu sonra da diğerini çekerek açtı ama şeffaf sütyeni ön taraftan açmayı beceremedi. Bunun nedeni biraz modern kadınlarla deneyimi olmamasından, biraz da göğüs uçlarının gözleri önünde sertleşerek, şeffaf kumaşın dışına çıkıntı yapmasından kaynaklanıyordu.

En sonunda öndeki kopçayı pençesiyle kesti. Sütyeni gergin göğüs uçlarının üzerinden çektiği zaman, Mari'nin hararetlenen solukları, çıplak kalan göğüslerinin oldukça baştan çıkarıcı bir şekilde inip kalkmasına neden oldu.

Bowen tam ona dokunmak üzereyken Mari tekrar mücadele edince göğüsleri titreşti. Bowen hırıltıyla, "Ah, güzelim, şimdi daha iyi sergiliyorsun," dedi.

Mari sakinleşti, yüzü ve göğsü kızarmıştı.

Bowen göğüs ucuna doğru eğilerek, "Cadılarla yatmak konusunda söylentiler duymuştum, eğer dudaklarını birinin göğsüne yaklaştırırsan cadı, ellerinin kölesi olurmuş," dedi.

"Ben bir köle... ahh." Bowen göğsünü yalayıp emince Mari sırtını sertçe geriye doğru kıvrıdı.

Bowen diğer göğsüne geçti ve göğüs ucuna diliyle vurdu. Kızın gözlerini kapatmadığını ve kendinden geçmiş bir halde onu izlediğini görünce göğsünün üzerine doğru inledi.

Külotunu parçalamak ve bacaklarının arasına atılmak için yanıp tutuşmasına rağmen dokunuşlarını yavaşlatmak, ona nazik davranmak için kendini zorladı. *Piercing*'i gözüne ilişince parmaklarının tersini üzerinde gezdirmesi, Mari'nin sıçrayarak tepki vermesine neden oldu. "Geçen haftalar boyunca bunu sık sık düşündüm. Bunun etrafını öpmeyi, dilimle yalamayı." Sözlerinin Mari'yi daha fazla uyaracağını biliyordu ve kızın nasıl ıslanmış olduğunun kokusunu alabiliyordu.

"İstemiyorum," dedi Mari bir ürpertiyle, gözleri mahmurdu.

Bowe elini yan tarafında dolaştırınca Mari vücudunu ona doğru gerdi. "Sen böyle diyorsun ama vücudun bana tamamen farklı bir şey söylüyor."

"Yanıhyorsun."

"Neredeyse iki asırdır ne seks yaptım ne de üç haftadır yaptığım gibi kendimi bıraktım. Ve kendimle son ilgilendiğimde, vücudunu tıpkı bu şekilde altımda yatairken hayal ettim. Bu, aklı başından giden bir adam için yeterliydi ama sonra senin de benim için uyarıldığını bilmek..."

"Senden o kadar da tahrik olmadım."

"Başka şeyler için yalan söyle ama bunun için değil. Benim bir Lykae olduğumu unutuyorsun; uyarıldığının kokusunu alabiliyorum

ve bu beni çıldırtıyor. Bacaklarının arasını okşarsam ıslandığını görürüm, değil mi? Tatmin edilmek için *azap* çekiyorsun."

"Belki de. Ama senin tarafından değil, MacRieve." Başını sertçe iki yana salladı ve gözleri kısıldı. "*Asla* senin tarafından tatmin edilmek istemiyorum." Tamamen gözü kara görünüyordu. "Çekil üzerimden, yoksa çılgılık atarım."

Belli ki genç cadı düşmanına duyduğu arzuyu inkâr edebiliyordu.

Bowe o anda aynı yeteneğe sahip olmayı diledi.

21. Bölüm

MacRieve elini ağzının üzerinde gezdirdi. En sonunda kızın üzerinden çekildi, bir dizini kaldırarak mağaranın duvarına yaslanıp oturdu.

Gömleğini ilikleyen Mari de oturdu ve MacRieve en sonunda konuşana kadar uzun süre bekledi. "Yorgunum, Mariketa. Lanet olası çok yorgunum. Senin bu işkencen olmadan da yeterince uzun zamandır acı çekiyordum."

"Ah, seninle yatmadığım için sana işkence mi etmiş oluyorum?"

"İçimde bir kuvvet –oldukça güçlü bir kuvvet– var ve senin bana ait olduğunu haykırıyor. Bana sadece seni bu şekilde istememi sen mi sağlıyorsun onu söyle."

Mari dudaklarını ısırды. Bilmiyordu! "Gerçekten... senin eşin olabileceğimi düşünüyor musun? Sadece tek bir eşe sahip olursun."

"Bunun başka açıklaması olabilir," dedi Bowen kayıtsız bir tonlamayla. "Eğer herhangi bir hile olduğunu kabul edersen öfkelenmeyeceğim." Kızın ifadesine bakıp düzeltti. "Tepem atar ama bu hemen geçer. Kin tutmam."

Mariketa cevap vermeden gözlerini kaçırınca Bowen iç geçirdi. “Mariketa, hiç yolunu kaybettiğini hissettin mi? Artık hiçbir şey bilmek istemeyecek kadar çok sersemleştğini?”

Şu anda öyle. Adamın tavırlarındaki ani değişiklik karşısında sersemlemişti ve kendisini onu onaylarken buldu.

“Ben hissetmedim. Asla. Benim yolum daima nettir. Her şey beyaz ya da siyahtır. Artık hiçbir şey öyle değil.”

“Ne gibi?”

“Her gece seni nasıl hayal ettiğim ve orada eşimi geri getirmek için savaştığım günlerde seninle ilgili nasıl fanteziler kurduğum gibi.” Utanmış gibi bakışlarını kaçırdığında ateşin ışığı yüzünü gölgeledi. “Duyduğum suçluluğun yanında yaralarımın acısı hiç kalır.” Hüzünlü bir kahkaha attı. “*Hep* o lanet olası suçluluk duygusu... *Sadece* bunu hissetmenin ne demek olduğunu anlayamazsın.”

Ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. Neredeyse kendi kendine konuşarak, “Ya da artık tek parça olmadığının ve bir daha asla olmayacağının ne demek olduğunu,” dedi. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, sonra da durup kızın gözlerine baktı. “Ama seninle her şey farklı görünüyor –farklı hissettiriyor– ve ben... lanet olsun, Mariketa, bunu *istiyorum*. Kahretsin, çok istiyorum.”

Kızın yanına gitti, kolunun üst kısmından kavradı ve onu ayağa kaldırdı. Eğilmiş, kıza bakarken sesi çok kısık çıkıyordu. “Beni, bir kere daha mahvetmek için hayata döndürme.”

Adamın ifadesindeki sersemlik ve derin acı Mari’yi sarstı. Ve her şeyden sonra bile ona karşı sempati duyuyordu. “Bak, peki sana bildiğim her şeyi –sadece gerçeği– söylesem ve neler olduğuna kendin karar versen? Her şeyi anlatacağım çünkü ben anlamıyorum.”

MacRieve başını onaylarcasına hızla salladı, ardından kızın kollarını bırakarak onu ateşin yanına götürdü. Sanki ev sahibiymiş

gibi, oturması için elini şilteye doğru salladı. Mari oturunca o da iri yarı bedeniyle çökerek karşısına oturdu.

“MacRieve, tamam, İrfan üzerine yemin ederim ki eşin olduğuma inanmanı sağlamak için bilinçli bir şey yapmadım. *Hiç kimseye* büyü yapmadım. Arkadaşlarım, öğretmenleriyle birinci sınıftan beri çalıştı ama benim hiç böyle bir yeteneğim olmadı.”

Bowen’ın gözlerinde bir umut ışığı belirmeye başlayınca Mari aceleyle ekledi. “Ama diğer taraftan mezarlığa kadar bir kâhin de değildim.” Adam soru sorar gibi bakınca açıkladı. “Her mecliste beş cadı grubundan üyeler vardır. Birbirimize bağlıyız çünkü bir araya gelinmesi gücü doğuruyor. Şey, bende her grubun –savaşçının, afsuncunun, kâhinin, büyücünün ve şifacının– güçlerinin olduğu farz ediliyor ama bunların hiçbirisi ne işime yaradı ne de onları kullanabildim. Daha sonra o gece nasıl olduysa senin geleceğini bildim. Dolayısıyla kâhinlik kısmı tamamdı. Sana saldırdığım ve ifriti öldürdüğüm zaman savaşçı kısmı da oldu. Ve şimdi, efsunla o yansımayı oluşturdum.”

“Ve aynı zamanda kendini de iyileştirdin. Eğer bana büyü yaptıysan, beşte beşini başarmış olursun.”

Mari başını sallayınca Bowen’ın içindeki umut sönmeye başladı. “Peki, o halde Hücum toplantısındaki o gece?”

Mari kaşlarını çattı. “O gece *hiçbir* şey yapmadım.”

“Eğer bir şey yapmadıysan, o zaman neden gözlerimi senden alamadım? Ortalıkta lanet olası bir vampir vardı –mücadele ettiğim biri– ve ben gözlerimi senden çekip onun üzerinde tutmak için kendimi parladım.” *Ve o vampir...*

Bowen bilge bir baş sallamasıyla kollarını göğsünde kavuşturunca Mari söyleyiverdi. “Öpüştüğümüz gece beni, seni istediğim kadar şiddetli istemeni diledim, bunu bilinçli olarak yaptım, hatta sonra seni *büyülüyor olmaktan* endişe bile ettim!”

Bowen hayal kırıklığına uğramış gibi görünmek yerine buna memnun olmuş göründü. "Demek beni *şiddetle* istiyorsun?"

Mari yanaklarının kızardığını hissetti. "O, o zamandı, şimdiyse farklı, MacRieve. Ayrıca şunu da bir düşün, eğer birini büyüyle etkilemeyi başaracak olsam, bu sen olurdun çünkü sen güçlerimin paratoneri gibisin."

"Öyleyse ben de senin için tekim. Belki de bir şekilde sana yardımcı oluyorumdur."

Mari bu sözlere aldırış etmeden devam etti. "Gerçekten istediğim sen olmayabilirsin bile. Beni pelerinsiz gördüğün gece olan oldu. Belki de ben sadece bu durumun avantajını kullanıyordum..."

"*Olan oldu* derken neyi kastediyorsun? Ayrıca neden pelerinin ve büyüünün ardına *saklanıyordun*?"

Ona her şeyi anlat. Bırak bunu anlasın. Soluğunu üfledi ve mırıldanarak, "İrfan'dan bir savaşçının beni eşi olarak göreceğine dair bir kehanette bulunuldu..." dedi.

"İrfan'dan bir *savaşçı* mı?" *Ve tekrar umutlandı!* "O zaman bu benim!"

Tanrılar aşkına, gülümsemesi çok seksi. Her zaman sert ve acımasız bir görüntü sergiliyordu ama sonra dudaklarının kalp durduran kıvrılmasıyla bütün çehresi değişiyor ve kehribar rengi gözleri sımsıcak oluyordu.

"Bu ben olmalıyım."

"Ama bu sadece bir aldatmaca olabilir! Beni eşin olarak görüyorsun, tamam ama bu, böyle düşünmen gerektiği, hatta bunun doğru olduğu anlamına gelmiyor. Seni pekâlâ büyülemiş de olabilirim. Bazı cadıların bir şeyi istediklerini sadece fark etmeleri yeterlidir ve sonra birdenbire o şey onların olurur. Böyle olmuş olabilir."

"Peki ölümlülük lanetini kaldırıp o büyüyü bırakmış olabileceğine gerçekten inanıyor musun? Gücsüzdün, yorgunluğun ve yaraların neredeyse aklını başından almıştı. Gözlerimin içine bakıp sadece birini kaldıracak yeteneğe sahip olduğunu söyleyemezsin."

Mari dudaklarını büzünce o da kaşlarını kaldırdı.

Mari gözlerini kaçırdı ve "Belki geçmişte değil..." dedi.

"Bir başka büyüünün olduğunu mu hissettin?"

Mari kısa bir an sonra başını iki yana salladı.

"Ve Hücum'da bana hiçbir şey yapmadın. Eğer o gece üzerinde büyü olmasaydı o zaman seni kokundan tanırdım." *İşte bu kadar.*

"Kesin bir şey istediğinden bu sonuca varıyorsun. Siyah ya da beyaz olmasını istiyorsun. Ve bu da bende bulacağın bir şey değil."

Adamın yüzünde kendinden memnun, rahat bir bakış vardı ve bu da Mari'nin düş kırıklığıyla inlemek istemesine neden oluyordu. "Mariketa, eğer bana doğruyu söylüyorsan, o zaman gerçekten eşim olma şansın var."

"Neden iki tane eşin olsun ki? Sen özel misin?"

"Sen... sen reenkarnasyon geçirmiş olabilirsin." Kaşları çatıldı. "Şaşırmış görünüyorsunuz."

"Hayır. Arkadaşım Regin'in, ona çılgın gibi âşık olduğu için sürekli gelip duran yeniden doğmuş bir berserki var. Tahta Çıkış'ı hiç kaçırmaz."

"Evet, Tahta Çıkış'ın bu tür olaylara zemin hazırlaması mantıklı. Ve *senin* yeniden doğuşuna da..."

Mari bunun ikinci turu olduğunu hissetmiyordu; bunu bir şekilde sezmez miydi? "Eşin bana benziyor muydu? Birbirimizi andırıyor muyuz? Benzer davranıyor muyuz?"

"İsminiz ve kulaklarınız dışında birbirinize benzer hiçbir yanınız yok. O da bir periydi."

"Onunla nasıl tanıştın, mezara tıkarak mı?"

Bowen imasına aldırış etmeden cevap verdi. "Onu hayatı boyunca tanıyordum. Beş yıllık bir aradan sonra babasının krallığına geri döndüğümde büyümüş ve bir kadın olmuştu."

"Onunla karşılaştığın ilk dakika, ne olduğunu anlamaz mıydın?"

Bowen başını iki yana salladı. "Her zaman değil. İçgüdü'yü harekete geçirmek için farklı türlerdeki dişilerin genellikle olgunluğa erişmeleri gerekir."

"Ben kendimde böyle bir şey hissetmiyorum. Ayrıca o berserk önceki hayatıyla ilgili anılarını hep taşıyor. Ben böyle bir şey hatırlamıyorum."

"Hâlâ gençsin."

"Diyelim ki hepsi doğru..."

"Doğru."

"...seni istemediğim gerçeği var. Kader, eş olduğumuza hükmetmiş olsa bile ben bunu kesinlikle kabul etmiyorum. Hatta senden hoşlanmıyorum bile."

"Eğer aramızda düşmanlık olmasaydı, benden... hoşlanır mıydın?"

"Çekici gelirdin ama seninle uzun süreli bir şey kesinlikle istemezdim, düşmanlık olsun olmasın."

"Benimle ilgili bu kadar kötü olan ne?" Gözlerinde bir ışık yandı ve yeni açığa çıkardığı şüphe belirtisini bir kibir dalgasıyla bastırdı. "Güçlüyüm, seni koruyabilirim ve zenginim. Ve sana yemin ederim ki küçük hanım, bir kez benimle yatma tecrübesini edindiğinde, bir daha asla terk etmek istemeyeceksin."

Son cümleyi söylerken kızın gözlerinin içine baktı ve Mari düşüncelerine rağmen, adamın bu konudaki güveni onu etkiliyor ve on iki asırlık yaşlı ölümsüzün onca yıl ne hünerler biriktirdiğini merak etmesine neden oluyordu.

Mari içten içe kendini silkeledi. "MacRieve, normale döndüğüm zaman bunu bir erkekle -ah, bilmiyorum ki- espri anlayışı olan veya alçakgönüllü olan bir erkekle yaşayacağım. Cadılara karşı yakıcı bir nefret gütmeyen biri mesela. Belki biraz da hayattan keyif alan biri. Aynı milenyumda doğmuş olmasını istemek biraz fazla mı olur?"

"Bunlardan bazıları değiştirilemez ama şunu bil ki her zaman bu kadar... şimdi olduğum kadar ciddi değildim."

"Bunun bir önemi yok. Biz çok farklıyız. Benim arkadaşlarımla, cadı arkadaşlarımla bir arada olacak ve emo rock ile jangle pop müzikleri arasındaki farkı anlayacak kadar güncel ve beni Zelda'daki buz dünyasından geçirebilecek bir erkeğe ihtiyacım var.

MacRieve kuşkusuz bu gizemli ülke Zelda'nın hangi buz boyutunda olduğunu tahmin ediyordu. En sonunda, "Bu farklılıkların üstesinden gelinebilir..." dedi.

"Peki ya yaş farkının? Sürekli ne kadar genç olduğumdan bahsediyorsun ama bunu yaparken bana ne kadar yaşlı olduğunu hatırlatıyorsun. Bana her an, 'Senin yaşında olduğum zaman...' diye başlayan bir şey söyleyebilirsin ve sana gülmekten kendimi alamam."

Bu sözler Bowen'ın suratını asmasına neden oldu ama yine de, "Benim hakkımdaki fikrini değiştireceğim. Bana ısınacaksın," dedi.

"İki günde mi? Planın bu mu? Unut gitsin."

"Lanet olsun, cadı, bunun seni nereye götürebileceğini de mi merak etmiyorsun?"

"Hayır ama benim türümü küçümsediğinde nasıl olabileceğini merak ediyorum. Hücum'da birlikte hareket etmemizi önerdiğimde, bunu ne kadar da çabuk belirtmiştin! Nefretini asla unutmayacağım." Adamın çenesi mi kasılmıştı? "Bizden neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Bowen omuzlarını silkti. “Konu cadılar olduğunda neye bulaştığını asla bilemezsin. Hepsi ikiyüzlü ve sinsî.”

“Ama Lykae’ler göründükleri gibidir, öyle mi? Ah, bir dakika, içinde yaşayan canavarı tamamen unutmuşum. Ve sonra, neye bulaştığını anladığın anda artık çok geçtir, değil mi?”

Bowen’ın gözleri kısıldı. “Ben bu dünyadaki en güçlü türün bir örneğiyim –hiçbir tür Lykae’lerden daha güçlü değildir– ve savaş için eğitildim veya bütün hayatım boyunca bunun için mücadele ettim. Ama sen, minnacık bedenle ve oldukça yetersiz eğitimle beni boğazımdan kaldırıp duvara çivileyebiliyorsun. Bu *doğal* değil. *Cadılar* doğal değil.”

“Hepsi bu kadar olamaz.”

“Bu gece duyup duyacağının hepsi bu.”

“Biliyor musun? Oyun oynayacağız. Eğer bir soruya doğru cevap verirsen, sana belki de beni kazanmak için bir şans verme olasılığını düşünebilirim.”

“Sor, küçük hanım.”

“Aramızdaki engelleri bir şekilde kaldırmayı başarırsak ve bir ya da iki yıl birlikte olursak ve sonra sana geri gidip eşini getirme fırsatı verilirse ne olur? Bir başka anahtar olabilir. Eğer bu anahtar sana verilirse, reddeder misin?”

Adamın yüzünden duygular gelip geçti. Elini ensesine götürerek ovaladı. “Yalan söyleyebilirdim ama yapmayacağım. Anahtarı kullanırdım.”

Mari’nin dudakları aralandı. “O zaman sen aynısını yapmayacak olduktan sonra, ne demeye zamanımı ve duygularımı boşa harcayacağım ki?” Ayağa kalktı ve hızla ondan uzaklaştı. “Oyun bitti, MacRieve.”

"Ama nedenini anlamak zorundasın." Birden ayağa kalktı ve kızı dirseğinden yakaladı. "Onun sen olduğuna inanıyorum."

"Önceden sahipli bir ruhum varmış gibi hissetmiyorum. Ve üstelik kendimi seviyorum. Geç gelişmiş sihirli güçler ve bazı mühür yemiş hukuki kayıtlar dışında, oldukça güzel ve etkileyici olduğumu düşünüyorum. Ama beni tamamen silip atacaksın, öyle mi?"

"Silip atmayacağım. Bu farklı."

"Peki ya arkadaşlarıma ve aileme ne olacak?" Mari'nin ailesinin -Jillian'dan ibaretti- onu çok özleyeceği yoktu aslında. "Ya Beklenen olduğum hakkındaki kehanet? Benim sorumluluklarım var."

"Başka ailen, bir başka kaderin olur..."

"Eğer ben bir başkasının ruhuna sahipsem ve doğduğumda o ruh uygun değilse o zaman ben, *ben* olmam. Bunun doğru olduğunu biliyorsun." Hayvan herifin bu konuyla kendisini ne kadar incittiğini fark edince sarsıldı. "Sana bir taktik vereyim: Gelecekte bir kadınla flört ederken bir anahtarı çevirerek onun bütün varlığını silip atmaya hazır olduğun -başka birini ona tercih ettiğin- konusunda açık vermemeye çalış!"

22. Bölüm

Çok zekice, *MacRieve*, diye düşündü Bowe uzandığı yerden mağaranın tavanını süzerken. Yer çekimine yenilen su damlacıkları sarkıtlardan süzülerek yere damlıyordu. Nefesini üfledi. Mariketa'yla bir ilerleme kaydetmemiş olduğu gibi, büyük olasılıkla kızın nefretini de körüklemişti.

İsteddiği gibi davranmaya –ve diğerlerinin de bunu yapmasını sağlamaya– alışkındı. Oysa onunla biraz daha konuşup açıklama yapmak istediği zaman, kızın gözlerindeki ifade delirmek üzere olduğunu söylemişti.

Bowe o şekilde cevap vermemesi gerektiğinin farkındaydı. Mariketa durumu tabii ki onun gördüğü gibi görmeyecekti. Ama sorusuyla Bowen'ı tamamen savunmasız yakalamıştı. Bunları uzun uzadıya düşünmeye alışmıştı ama Mariketa'nın da düşünmüş olmasını beklemiyordu.

Yalan söylemesi gerekirdi. Bu düşünce aklına gelir gelmez hemen kovaladı çünkü kadınına yalan söylemeyi asla istemezdi. Tabii kızın hiçbir zaman ona ait olmayacağı ve artık Bowen'ın buna ulaşmasının kesinlikle çok uzak bir ihtimal olması da ayrı bir durumdu.

Ateşin diğer tarafında, sırtını ona dönmüş bir şekilde yatan kıza doğru bir bakış attı. Mariketa gerçekten Mariah'nın farklı bir hali olabilir miydi? Oldukça farklı bir hali? Yoksa Bowen, Mariketa'nın ölümüyle ve bir başkasına duyduğu inkâr edilemez arzuyla ilgili suçunu bastırmak için reenkarnasyona mı sarılmıştı?

İkisinin arasında kulakları dışında hiçbir benzerlik yoktu. Mariah uzun boylu, esnek bir yapıya sahipti ve o kadar zarıftı ki yürürken süzülüyormuş gibi görünürdü. Ufak tefek olan cadıysa, kalçalarını sallayarak yürürken attığı her adımla Bowen'ın kanının beyninden uzaklaşarak kasıklarına dolmasına neden oluyordu. Bu gece otuzuncu defadır elini erkekliğinde dolaştırıyordu. Kızın çıplak bir vaziyette, yattığı yatağa doğru yürüdüğünü seyretmek istiyordu.

Kendi kendine, hangisinin *daha iyi* olduğuna karar vermek için değil, sadece reenkarnasyon teorisinin doğruluğunu araştırmak için iki kadını karşılaştırdığını söylüyordu.

Lanet olsun, şimdi anahtarla ne yapacağını bile bilmiyordu. Cadının hiç yaşamayacağına inansa, gerçekten geçmişe gider miydi?

Bu, çözülmesi zor bir durumdu çünkü cadıyı yok edeceğini bilseydi o zaman onun Mariah'yla aynı ruhu paylaştığından emin olabilirdi. Ve bu gerçekse, bir anahtar olsa bile cadıyla birlikte kalmayı seçebilirdi ve suçluluk hissetmezdi.

Bir dakika. Bu durumda neden hemen cadı üzerinde karar vermişti ki? Eğer Mariah'ya sahip olmak bu kadar kolay olabiliyorsa, onu tercih etmeyecek miydi? Mariah mükemmel denilebilecek her şeye sahipti.

Ama Bowe'un güçlkle ve huzursuz bir şekilde ilk kez kabul ettiği bir şey vardı ki, o da Mariah'nın mükemmel olamayabileceğiydi... *kendisi için.*

Bowe, yetişkinliği boyunca çoğu zaman sonuçlarına bakmadan aklındakini söylemişti. Hayat bunu yapmamak için çok uzundu. Ancak

en hafif küfürlerinden bile Mariah'nın hoşlanmadığını hatırlıyordu. Bu kelimeler kötü sayılmadan önce, onun ve halkının o kelimeleri asırlarca kullanmış olmasının Mariah için hiçbir önemi yoktu.

Bowen, onun yanındayken genellikle temkinli davranırdı. Onun gözünde bir beyefendi olma umuduyla kendini değiştirmeye çalışmıştı. Oysa bazı özellikleri yalnızca tabiatının bir parçasıydı.

Yatakta terbiyesiz oyunlardan hoşlanırdı ve türünün bütün erkekleri gibi o da yatakta oldukça sertti. Ancak, Mariah bin sekiz yüzlerde yaşayan bir peri prensesiydi ve cinsel konulardaki oldukça kısıtlı zihin yapısıyla kendisine sürekli engeller koymuştu. Bowen tarafından hiç uyarılmamıştı ve Bowen'un onu istediği kadar asla Bowen'u arzulamamıştı. Kadın hiç saklamadığından, Bowen bunu biliyordu. Pırl pırl parlayan menekşe gözleriyle Bowen'un çenesini okşarken onun hayvansı doğasını ıslah edeceğine yemin ederdi.

Dolayısıyla temel dürtülerine göre hareket ederse Mariah dehşete düşer, hatta belki de bayılır diye Bowen bu dürtülerine aldırış etmemeye çalışmıştı. Kullanmak istediği cinsel terimleri bastırmıştı. Onu öpmek istediği yerleri aklından çıkarmaya çalışmıştı...

Ona asla sahip olmamıştı, bir keresinde kadının bacaklarının arasına dokunmuş ve onun, okşamalarından hiç etkilenmemiş olduğunu görünce yüreği sıkışmıştı. Bir buz kadar soğuktu.

Ama Mariketa'yı okşadığında, şehveti ve ıslaklığıyla vücudu Bowen'ı kabul etmeye öyle hazırды ki. Peki ya Bowen'ın konuşma biçimi? Kızı *tahrik ediyordu*. Bowen, kendine zevk veren cadıların onlara doyum getirecek her şeye teslim olduklarını biliyordu. O gece mezarlıkta kızın tadına bakmaya karar vermiş olsaydı, Mariketa beklenti içinde inleyip bacaklarını onun için açacaktı.

Belki de o gece güçle dolup taşmak yerine tutkuyla, Bowen'ın canlandığı bir tutkuyla dolmuş olacaktı. Bowen, Mariah'nın arzu-

dan yoksun olmasının kendine olan güvenini ne kadar etkilediğini şimdiye kadar fark etmemişti.

Sevgiden yoksun düşünceleri yüzünden yanakları aniden kızardı. Mariah sevimli bir kadındı ve bir erkeğe sunacak çok şeyi vardı.

Mariah, asil ve iyi bir aileye sahip nazik bir periydi ve onunla evlenmek Bowen ve onun türü arasında değerli bir dostluk kurulmasını sağlayacaktı. Zarif Mariah, kendini gözetmesi için Bowen'ı seçmişti. Bir sürü asil damat adayı arasından evlenmek için onu seçmişti. Mariah iyi bir eş ve ilgili bir anne olacaktı.

Bowen'ın kaşları çatıldı. Tabii, Mariah ona çocuk sahibi olmak istemediğini söylemişti. Bowen'ın uzun zamandır bir aileye sahip olma isteğinin Mariah'nın gözünde hiçbir önemi yoktu.

Ama diğer taraftan Mariah, lanet olası bir cadı da değildi.

Bowe, Mariketa'ya arkasını döndü. Bu akıl karışıklığı, daimi suçluluk duygusu kadar acı vermiyordu ama suçluluk duygusunda en azından nerede durduğunun farkındaydı.

Mariketa'nın kıpırdandığını duydu ve kızın arzusunun bir kez daha harekete geçtiğini fark etti. Mariketa yan döndü, sonra tekrar sırtüstü yattı. Ah, lanet olsun, o hassas göğüsleri sinsice okşuyor olamazdı. Bowen'ın uğrunda memnuniyetle cinayet işleyeceği şeyi, Mariketa mahvediyordu.

Kotunun içinden bir kez daha erkekliğini avuçladı ve can çekişir gibi acıyla soludu. Bir başkası için boşalmayalı yüz seksen yıl olmuştu. Bir erkeğin dokunuşu için can atan, fantezi şekline bürünmüş titrek bir arzu yumağı ondan on adımdan daha az bir uzaklıkta yatıyordu.

Bowen daha ne kadar dayanabilirdi?

23. Bölüm

Aşırı uyarılma.

Ölümsüzlüğün eşiğinde olmak geride arzu duyacak çok fazla şey bırakıyordu. Tam manasıyla.

Çantasında bir vibratörü yok yere taşımak istememişti. Hasta birinin ilaca gereksinim duyması gibi, kullanım şartlarında belirtil-diği gibi günde üç kere onu kullanması gerekiyordu. Ve şimdi bir orgazmı o kadar şiddetli istiyordu ki, kısa bir süreliğine MacRieve'i kullanmayı bile düşündü.

İtirafından sonra onu hâlâ nasıl çekici bulabiliyordu? İhtiyacını görmezden gelmeye çalıştı. *Başka şeyler düşün.*

Adamın dudaklarının nasıl sert olduğunu ve kalçasına sürttüğü zaman erkekliğinin nasıl da sert olduğunu *düşünmeyecekti.*

Adam duymadan bunu kendi kendine halledip edemeyeceğini merak etti. İki hızlı sürtünmeyle üstesinden gelmiş olurdu. En azından birkaç saatliğine... Belki MacRieve çoktan uyumuştı...

"Tanrılar aşkına, Mariketa, sana dokunmaya ihtiyacım var."

Uyumuyordu. "Cehenneme kadar yolun var."

"Bir erkeğe ne kadar ihtiyacın olduğunu anlamadığımı mı sa-nıyorsun? Benim kim olduğumu sürekli unutuyorsun."

“Senin ne olduğunu *kesinlikle* biliyorum. Ve neler yapabildiğini.”

Bowen yanına o kadar sessizce gelmişti ki, yanına uzanıncaya kadar Mari onun kıpırdadığını bile fark etmemişti. “Sana yardım etmeme izin ver.”

“MacRieve, biraz daha yaklaşırsan seni tavana çivilerim ve yüz ifadene cadı gibi –ki öyleyim– kahkahalarla gülerim.

Mari’nin gözleri değişmiş olmalıydı çünkü Bowen gözlerini kısmıştı. “Bu sadece daha kötü olur. Eğer gerçekten dönüşüyorsan, nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.”

Lanet olası derecede kötü. Ve Mari *kötüyle, azgınlığını* kastediyordu. Duyduğu, dindirilmez bir ihtiyaçtı, buna nasıl alışacağını hayal bile edemeyeceği kadar yoğundu. Ölümsüzlüğün ve ebediyen sürecek insanüstü şehvetin eşliğinde olmadan önce bile seks yapmayı zaten çok severdi.

Hal böyleyken bir de *dört yıldır* seks yapmamıştı. İblis Acton’la ayrılığının zamanlaması çok kötü olmuş ve tam pelerin giymesi gereken döneme denk gelmişti. Bir başka sevgiliyi cezbedecek şansı olmadığı zamandı.

Artık yeniden seksten keyif alabilirdi. Şimdi bu Lykae’nin kendini okşaması için can atıyordu.

“Eğer zevk almana yardım etmeme izin vermeyeceksen, o zaman bunu kendin yap.” Mari, daha fazla uyarıldıkça adamın aksanının daha fazla göze çarptığını fark etmeye başlamıştı.

“Belki yaparım... eğer gidersen.”

“Seni burada yalnız bırakıp gidemem. Yap hadi. Utangaç biri olmadığını anladık.”

Bowen, vücudunun sıcaklığını hissedebileceği ve temiz erkekse kokusunu alabileceği kadar yakınındaydı. “Oyununu biliyorum.

Kendimi kaybedeceğimi ve uzandığın zaman da dokunmana gönülden izin vereceğimi sanıyorsun...”

“Sana dokunmayacağıma dair İrfan’a yemin ederim. Bu sana istediğin şeyi, bana da güvenini kazanma fırsatını verecek. Sırf bana güvenmediğin için acı çekmene gerek yok.”

“Peki, sen ne yapacaksın?”

“Aynısını.”

“Ah,” diye anlamsız bir cevap verdi. Adamın boşalana kadar kalın erkekliğiyle ilgilendiğini görme fikri, Mari’nin mantıklı düşünme yetisini kaybetmesine neden oldu.

“Seri buna ikna edeceğini bilsem dizlerimin üzerine çökerdim.” Kehribar rengi gözleri öyle yoğun bakıyordu ki... sanki dünyada bakmaya degecek başka bir şey kalmamış gibiydi. “Ya da bu gece bana verdiğin eli geri çevirirdim.” Kısık bir ses tonuyla, “Mariketa, bunun ne kadar iyi hissettireceğini bir düşün,” diye ekledi.

Elini külotunun önüne kaydırıp şaşkına döndüğünde bile gözlerini adamınkilerden alamıyor gibiydi.

Bowen’ın kaşları çatıldı. “Ah, çok iyi,” dedi hırıltıyla.

Mari yutkundu. “Sen başla.”

Bowen’ın eli uçarcasına fermuarına gitti. Fermuarı açmaya başladığında mağaranın içinde şaşırtıcı derecede yüksek bir ses çıktı. Sanki yapmak üzere olduğu şeyle Mari’yi ürkütmek istemiyormuş gibi yavaşça açıyordu. Pantolonun içinden kendini kavracağı zaman Mari’nin solukları hızlandı.

Ancak gözünün ucuna ilişen bir kıpırtı Mari’nin dikkatini dağıttı. Büyük bir mağara örümceği adamın bacağına ilerliyordu ama MacRieve tüm dikkatini ona öylesine yoğunlaştırmıştı ki bunun farkına bile varmadı.

Mari dizlerinin üzerine kalkarak ona uzandı. Bowen, kızın erkekliğine doğru uzandığını sandığı için bir küfür savurdu ve elleriyle Mari'nin belini kavradı. Mari örümceği üç parmağıyla tutarak, uzatıp ona gösterdi. MacRieve birden onu serbest bıraktı.

Hayvanı dışarı bırakıp geri geldikten sonra tekrar yerine uzandığı zaman MacRieve'in gözleri kısılmıştı. "Mezarlıktaki o akrebi görünce *dehşete düşmüştün* ama aynı ölçülerdeki bir örümcekten hiç korkmadın."

"Artık böyle şeylerden korkmuyorum, bütün vücudumda böcekler gezindikten sonra korkmuyorum..." *Karanlıkta, haftalar boyunca.*

Mari'nin dudakları aralandı. Hatırlatma yapmak için ne uygun bir zamanlama.

Tepesinden aşağı bir kova soğuk su boşalsa Mari'yi bu şehvet sarhoşluğundan bu kadar çabuk çıkaramazdı. Sesinin iğneleyici çıkmasını sağlayarak, "Hatta ifritlerin günlük kan diyetimi onlardan bazılarınıninkiyle çeşitlendirdiğini sanıyorum, bu yüzden alışkanlık kazandım. Zaten bir *cadı* olarak daha alt seviyedeki bütün yaratıklarla bir bağım olduğu varsayılır," dedi.

Bowen'ın yüzü düştü.

"Senin gerçekten neye benzediğini *az kalsın* bana unutturuyordun, Sert Bowen." Ondan uzaklaşıp yan tarafına döndü. "Ama artık tetikte olacağım."

24. Bölüm

Mari ertesi sabah bir ayının kışın ortasında uyanması kadar suratsız kalktı. Kendi teninden rahatsızdı ve vücuduna yerleşen bastırılmış arzuların şaşırtıcı taleplerinden yorgun düşmüştü.

Gözlerini uyukulu bir şekilde ovuşturdu ve mağaraya göz gezdirdi ama MacRieve'i göremedi. Gitmişti, ardında da Mari'nin öfkeyle baktığı meyveleri ona bırakmıştı. Mari'nin kahvaltıdaki başlıca yediği meyve değildi. Kahvesever değildi ama *waffle*'a bayılırdı ve haftalardır bir tek *waffle* yememişti.

MacRieve aynı zamanda onun için giysi de bırakmış ve tırmanış takımları ile tuvalet malzemeleri dışında her şeyi toparlamıştı. Şimdi de onu giydirmeyi mi düşünmüştü?

Yığının içinde eksik olan tek şey pelerindi. Mari yıllardır ilk defa bir pelerin veya büyü olmadan güne hazırlanacaktı.

Kehanet hakkında endişeleniyor muydu? Pek sayılmaz. "Ölümsüz savaşçıyla" baş edebileceğini sanıyordu. Stratejisi mi? Onu fırlatmaktı.

Aslında bundan uzun zamandır bu kadar çok korktuğuna inanamıyordu ve sahillerde geçirebileceği onca günü kaçırdığını ve metrelerce kırmızı kumaşla kaplanmış çok çirkin bir cüce olduğunu sandıkları için, flört edemediği erkekleri düşününce kaşlarını çatı.

Önceki gece büyüsunü yeniden başlatabilirdi ama ne işe yarardı ki? İş işten geçmişti. Ayrıca ondan kurtuluncaya kadar büyüünün ne kadar boğucu ve büyük bir yük olduğunu fark etmemişti. Üzerinden beş kiloluk bir parazit kalkmış gibi hissediyordu.

Ayağa kalkıp harekete geçtiği zaman kulaklarını kapatmak için yıllarca yapmak zorunda kalmadığı bir şeyi yapıp saçlarını iki yandan ördü. Daha sonra makyaj çantasından aynalı pudralığını çıkardı ama saçlarını kontrol etmek ya da dün geceki ağlamasından sonra gözlerinin şiş olup olmadığına bakmak için *değil*. Hayır, keşfini biraz daha araştırmak istiyordu.

Aynayı süzerek yutkundu, sonra da fısıldadı. “Annem, geçmemelisin der...” Şiiri tamamladığı zaman kendi yansıması parlak gözlü ve uçuşan saçlı görüntüyle yer değiştirdi. Mari gerçekten sihir yapıyor ve bir başka sınıfın gücünü kullanıyordu. Çünkü o... bir ayna kâhiniydi!

Aynaya hep bilmek istediği bir şeyi sormaya karar verdi. “Sırtındaki işaretin anlamı ne?”

“Ölü bir dilde, Yansımaların Kraliçesi demektir.”

“Bir kraliçe mi?” Bir cadı, bir elementle diğer cadılardan daha güçlüyse o cadı, o elementin kraliçesi olarak nitelendirilirdi. Mari daha önce hiç böyle biriyle karşılaşmamıştı.

“Şiirdeki uyarı nedir? Bilemediğim ne?”

“Sana göstereceğim.”

Bir el camı esneterek aynanın yüzeyine çıktı ve içinden kadının sunduğu elma çıktı.

Mari parlak elmaya gözlerini diktiğinde, elma sanki bir *waffle*’muş gibi ağzı beklenmedik bir şekilde sulandı. Başını sertçe iki yana sallıyordu. “Hayır, neden sadece bana cevap vermiyorsun?”

“Eğer benimle gelersen, bütün soruların cevaplanabilir.”

"Peki, eğer o kadar çok biliyorsan, o zaman bana bu şiiri Elianna yerine neden Nix'in verdiğini söyle. Ya da Jillian yerine."

"Elimi tut."

"Hiçbir şeyi istediğim gibi cevaplamayacaksın, değil mi?" Mari farkındalıkla gözlerini kıstı. "Ve klasik, sinir bozucu bir kâhin gibi, tahminler ya da öğütler vereceksin."

Yansıma mahcup bir şekilde sırtıttı. Harika. Camsı bir büyül kâhin topu. Mari bu yansımanın küçük bilgisayar yardım ataçı gibi –önce yardım edip sonra da ölmesini istediğiniz ataç– olduğunu göstereceğinden şüphelenmeye başladı.

Ne olursa olsun, ona mektubu neden Nix'in vermiş olduğuyula ilgili Mari'nin kendi kuşkuları vardı. Valkyrie yaşlandıkça güçleniyordu ve İrfan'daki bazı kişiler, Nix'in Tahta Çıkış'ın akıbetini etkilemeye yetecek kadar güçlü olacağını fısıldamaya başlamışlardı. Hatta Nix buna mektupta değinmişti.

Mari, yansıma konuştu. "Eğer bütün söyleyeceğin buysa, o zaman bağlantıyı keseceğim."

"Elmayı sakın unutma."

Mari elmayı aldığı anda, kendi kendine mırıldanarak, "Elmayı sakın unutma, peh, peh, peh," derken kendi sesiyle dalga geçtiğinin farkındaydı.

Çok istemesine rağmen huzursuzdu, hemen bir ısırtık atmayı istese de bunu yapmaya korkuyordu.

Peri masallarında –ki bunlar neredeyse her zaman doğruydugünahkâr cadılar elmaları kötü niyetle sunarlardı. Oysa bilginin ve önsezinin sembolü olan elmalar, bütün cadılar tarafından kutsal sayılırdı. Bunun kötü olduğunu düşünmenin, iyi olduğunu düşünmekten daha mantıklı bir yanı yoktu.

Elmayı iki elinin arasında tutarak huzursuzca etrafa bakındı. Bunu ilk defa yaparken belki de loş mağaranın içinde yalnız olması gerekirdi. Evet, onun tadına bakacaktı... *daha sonra*. Kararını verdi ve elmayı dağcı çantasının içine attı.

Mağaradan çıktığında sabah sisinin kalın ve gökyüzünün bulutlu olduğunu gördü. Gözlerini kırptırdı ve başını eğdi, güneşi hissetmemenin verdiği hayal kırıklığı üzerine çökmüştü. Son yirmi bir gündür vampirler bile ondan daha çok güneşe çıkmıştı.

Ve Mari'nin ilerleyen saatlerde de güneşi görmesi pek mümkün görünmüyordu. Bu yolculuğa hazırlanırken bölgedeki sık orman hakkında yazılar okumuş ve sadece küçük bir oranda güneş ışığının yağmur ormanlarının gölgesini aşıp yere ulaşabildiğini öğrenmişti. Işığı yakalamak için ince ve uzun olan çoğu ağacın tepesinde şemsiye gibi yaprakları vardı. Bu da sıradışı bir çevre oluşturuyordu; hatta orman, kasvetli olduğu kadar aralıklı sütunların tavanı desteklediği bir depo gibi açıktı.

Diğerlerinin yakın bir yerde toplandıklarını gördü, MacRieve ise kenarda duruyordu. Bütün gözler ona çevrildi, Cade'in yoğunlaştığı yerse Mari'nin boynuydu. Kendisini incelemelerinden sınırları bozulan Mari, "Hiçbir şey yapmadık!" diye bağırarak istedi.

Bunun yerine Rydstrom'a döndü ve öylesine, "Selam, patron, ne yapıyoruz?" diye sordu.

MacRieve dişlerinin arasından, "Onu kim... patron yaptı?" diye sordu.

"Rydstrom bir *kral* gibi." Mari, onu tepeden tırnağa süzdü. "Sense... öyle *değilsin*."

"Ben üçüncü sıradayım..." Rydstrom'un alaycı bakışını görünce sözlerini tamamlayamadı.

Rydstrom, Mari'ye cevap verdi. "Sen çağırılmadan önce Belize'ye varmak için çok çaba sarf etmek zorunda kalacağız. Ama dinlenmen

gerekirse, bize haber ver." Mari başını sallayınca devam etti. "Cade önde. Ben öncülük edeceğim, kadınlar erkeklerin arasında olacak." MacRieve'e dönerek, "Sen de geriden geleceksin," dedi.

Mari, hırıltıyla konuşan Lykæ'nin gözlerinin poposunda olduğunu biliyordu. "Benim için hava hoş."

Daha sonra MacRieve, Mari'nin hemen arkasında bitiverdi, sanki görevini çok ciddiye alıyormuş gibi ayak ucu kızın topuklarına değiyordu. "Tırmanırken yardıma ihtiyacın olursa sana yardım ederim. Ve kıpırdayan ya da cansız olan hiçbir şeye dokunma. Asla sarmaşıklara asılma ve diğerlerinin bastığı yerlerin tam üzerine basmaya çalış. Bırak riski onlar alsın. Bu çalılıkların arasında bazı yılanlar saldırmak için yollarını değiştirecektir. En başta fer-de-lance⁹."

Mari, araştırma yaparken bu fer-de-lance'ın kötüye eşit olduğunu bilmeye yetecek kadar çok okumuştı.

"Ve kaynatılmamış olan suyu içme. Çantamda senin için hazırladığım bir matara var. İçmek istediğinde bana söylemen yeter."

"Zaten bildiğim şeyleri açıklamayı bitirdin mi?" diye soran Mari kızgın bir şekilde sırt çantasını düzeltilti.

Bir muzı bitirip hızla diğerini soyan Tierney güldü. "Dün gece kurtadam topu dışarı atmış görünüyor, ne dersin İskoç?" dedi ısınkıların arasında, kaybettiği tüm kiloları bir sabahta almaya kararlı görünüyordu.

MacRieve'in, kendisinin diğer versiyonunu tercih ettiğini hatırlayan Mari, omzunun üzerinden geriye doğru fazlasıyla memnun bir gülümseme gönderdi. "Bütün seriyi kaybetti. Bütün bayrak yarışları... uçtu gitti."

Cade yola koyulmadan önce Mari'ye sınıttı.

9 Andlar'ın doğusunda, Güney Amerika'nın kuzey kesimlerindeki tropik bölgelerde bulunan bir çingiraklı yılan türüdür. (ç.n.)

“Adımlarına dikkat et, minik cadı,” dedi MacRieve hırıltıyla kızın kulağına, öfkesinin kabardığı ortadaydı. “Henüz en iyi oyunumu oynamaya başlamadım bile.”

Yolculuklarının sadece bir kilometre sonrasında Bowe iyice gerilmişti.

Kıza zarar verebilecek çok fazla şey vardı. Ölümlüyü koruma oyununu oynarlarken etraftaki her şey onlara karşı komplo kurmuş gibi görünüyordu. Kirli su, yılanlar ve bir tür *kurbağa* bile kızı öldürebilirdi.

Bowe sanki bir savaş alanının içinde en değerli kristali taşıyor-
muş gibi hissediyordu.

“Demek her şeye ek olarak bir de beni giydirmeyi planlıyordun?”
diye sordu Mari, zorlu bir tırmanışı tamamladıklarında.

“Sen daha çok uyuyabilesin diye toparlayabileceğim ne varsa toparlamayı planladım,” diyerek sesini alçalttı. “Yoksa dün akşam bitirilmemiş şeyle ilgilenirdim.” Bu kadar özverili davranmış ol-
masına şaşıırıyordu. Kızın tatmin edilmemiş arzusu, Bowen’ın onu yatağa atma ihtimalini güçlendiriyordu, hal böyleyken kızın acı
çekiyor olması düşüncesine katlanamazdı. “Düşünceli davranmaya
çalışıyordum. Her ne kadar bu konuda çok az deneyimim olsa da.”

“Seninle bu konuda konuşmuyorum. Kesinlikle.”

“İhtiyacının benimki kadar güçlü olduğunu hissedebiliyorum.”

“İhtiyaçlarım olsa bile bu, onlarla ilgilenmen için seçtiğim kişi
sen olacaksın anlamına gelmiyor.” Gözleri kana kana su içen Cade’e
kaydı.

Bowen’ın kısık sesi, köpürmüş bir haldeydi. “Bir kere daha onu
değerlendiriyormuş gibi bakarsan, Mariketa, o iblisin ölümüne neden
olursun. Onun tek istediği sana ‘girişim’ yapmak. Bunun ne anlama
geldiğini biliyor musun?”

"Aslında, bunun ne anlama geldiğini biliyorum. *İşin içinde olunca bilirsin.* Erkek arkadaşlarımdan biri iblisti."

"Erkek arkadaşlar mı?" Kaşları çatıldı. "Sevgililer demek istiyorsun. Lanet olası, kaç tane oldu ki?" Durdu. "O zaman serbest birisin, değil mi? Diğer erkekler konusunda? Çünkü bu sona erecek..."

"Ne sanmıştın?" diye omzunun üzerinden sordu. "Bakire olduğumu mu?"

"Sadece yirmi üç yaşındasın," derken sesi kendine bile oldukça geri kafalı geldi. "Ve benden önceki hiçbir erkeği düşünmemeye çalışıyorum. Ama masum değilsen, o zaman bunun bir kere olduğunu ve karanlıkta sosis parmaklı bir adamla, esnemeni ya da kahkahanı bastırmak için kendini tutacak kadar kötü olduğunu umarım."

Mari omuzlarını silkti. "Karyolamın direğindeki çentiklerin seninkilerle kıyaslanamayacağından eminim."

"Evet ama ben bin iki yüz yaşındayım! Her yıl bir kadınla birlikte olsam bile, hepsinin ne kadar edebileceğini anlarsın."

"Eh, ben gencim." Bowen tam bir rahatlama hissedecekti ki, Mari seksi bir sesle mırıldandı: "Ama *meşguldüm* bebeğim."

Bowen yumruklarını sıktı.

"Kıskandın mı?"

Mari onun büyük bir olasılıkla bunu kabul edeceğini düşünmezdi ama Bowen alçak bir ses tonuyla konuştu: "Evet, elleri sana dokunmuş olan her adamı kıskanırım." Mari gizemli ve inceleyen bir ifadeyle ona baktı. "Şimdi, yatağına kaç kişi aldığını tahmin edeceğim sen de bana doğru bilip bilmediğimi söyleyeceksin."

Mari bir kez daha aceleyle önüne döndü. "Oyun oynamak yok. Konu kapandı."

Bowen gözlerini kıstı. "Bir. Bir kişiyle birlikte oldun." Omuzları belli belirsiz gerildiği zaman, Bowen rahatlama duygusuyla yere çökmek istedi.

"Neden bir dedin?" diye sordu Mari kayıtsız bir tonlamayla.

"Çünkü sana layık olan her erkek, seni ondan çalmaya kalkan bir rakibi öldürecektir. İblisin senin ilk ve son erkeğin olduğunu tahmin ediyorum. Peki seni bırakmasını nasıl sağladın?"

"Sana onunla hâlâ görüştüğümü söylesem?"

Bowe başını iki yana salladı. "O ilk gece bana davranış şekline bakılırsa, hayır. Ayrıca, eğer seni korumak için yanında olmadan Hücum'a katılmana izin verdiyse seni hak etmiyordur. Döndüğümüz zaman ilk iş olarak onu öldüreceğim."

25. Bölüm

Daha derinlere doğru gittikçe Mari'ye her şey *Zaman Öncesi Topraklar* misali göründü.

Gövdelerinde büyüyen bir şey, ağaçların siste kürkle kaplanmış gibi –ve tüyler ürpertici– görünmesine neden oluyordu. Gözüne ilişen sincaplar gri değil, kırmızıydı ve çalıların yaprakları Mari'den daha büyüktü.

Çoğu ince uzun ağacın toprağın *üzerinde* çatallanmış olan kökleri damarlara benziyordu, ki zaten öyleydiler, buna karşın kapok ağaçlarının gövdesi dev gibiydi, Mari'nin boyu kadar olan kökleri Andoain'deki masası kadar kalındı.

"Eğil." MacRieve bıçağıyla kızın üzerinden uzanarak, sarkan bir çalıyı kesti. MacRieve yolu açmaya devam ederek, kızın önündekilerden daha geniş bir alanı temizliyordu; Mari'nin ihtiyacı olanın iki katı genişlik oluncaya kadar.

"Kalçalarım düşündüğümden daha mı büyük?"

"Bir hayvanın sana yaklaşmasını istemiyorum. Buradaki tehlike senin fark ettiğinden daha fazla."

Tam o anda, uluyan maymunların tam üstlerindeki gölgelikten bağırımları Mari'yi şaşırttı.

“Bu arada kalçaların kusursuz.”

Adamın iltifatı onda ufak –aslında saçma– bir heyecan yarattığı kadar kalçalarını sağa sola sallama dürtüsü de uyandırdı. Daha sonra tekrar ormanın içinde yol bulmaya odaklandı.

Akarsuların toprağı aşındırdığı yerlerdeki ağaçlar devrilmişti, bu yüzden bölge Lego gibi üst üste yığılmış kütüklerin oluşturduğu setlerle dolmuştu. Güneşi bulan fırsatçı çalılar artınca zemindeki bitki patlaması, aralarından geçmeyi bir hayli zorlaştırıyordu.

O ve MacRieve diğerleriyle arayı yavaş yavaş açıyorlardı; Rydstrom hemen arkasındaki Tera’yla birlikte çok çaba sarf ediyordu, ileride Cade öncü görevini üstlenmişti ve Tierney sürekli ortadan kaybolup daha fazla yiyecek avlıyordu. Bu durum, yanağından süzülen teri silmek veya saçındaki yaprağı almak gibi, Mari’ye dokunmak için her fırsatı kollayan MacRieve’in işine gelmiş görünüyordu.

Bir başka kütük yığınındaysa, MacRieve onu kaldırıp taşıymıştı. Daha sonra bir dereyi geçerken de bunu tekrarlamış ve bir kez daha bir kütük yığınının altından geçirmişti. Ağaçların arasından, üstünden veya altından geçerlerken de.

Üstten, alttan, üstten... alttan. Bir noktada Mari’yi yüksekçe bir kütüğün üzerine oturtturarak yüz yüze gelmelerini sağladı. “Şu anda senden bir öpücük çalma şansım nedir?” Beyaz gömleğinin düğmeleri yarı beline kadar açıktı ve kaslı göğsü terden parlıyordu. Dün gecedden sonra, Mari artık adamın bütün vücudunun nasıl nefes kesici olduğunu biliyordu... her santiminin...

Yine de cevap verdi. “Hiç şansın yok. Beni öpmeni istemiyorum.”

“Sanırım biraz istiyorsun.” Kızın alnındaki nemli perçemi geri itti, sonra da Mari vurmada önce elini hemen geri çekti.

“Tek istediğim eve ulaşip Lykae olmayan hayatıma geri dönmek. Şimdi beni aşağı indir.”

"İndirmeyeceğim. Bir öpücük ödemesi olmadan olmaz." Bowen, Mari sanki korkutup kaçırmak istemediği ürkek bir hayvanmış gibi yavaşça sokuldu. Mari *aşırı uyarılması* üzerinde zaten zayıf olan kontrolünü kaybetmekten korkmasına rağmen, yine de gözlerini kapatıp adamın dudaklarını kabul etmek için baştan çıkmış bir haldeydi.

"İşte bu, küçük hanım," diye gürleyen Bowen koca eliyle kızın yanağını kavradı.

Son saniyede Mari sırt çantasına uzanarak elmasını çıkardı ve ikisinin arasında tuttu.

Bowen'ın gözleri kocaman açıldı, sonra da kısıldı. "Sakin cüret etme," dedi.

Mari, doğal olarak, buna cüret etti. Kocaman bir ısırık aldıktan sonra Bowen irkilmesini bastırmış gibi görünerek elini indirdi.

Mari ağzı dolu bir halde, "Ama öpüşmek istediğini sanıyordum!" dedi.

Mari'yi sertçe yere indirdikten sonra arkasını döndü ve onu tattığı lezzetten gözleri dönmüş bir halde bırakıp yürümeye devam etti. Mari daha önce yediklerinden daha gevrek, daha sulu, daha lezzetli olan müthiş bir elma yiyor gibiydi. Hatta daha enerji verici olduğunu bile hissediyordu. Mari elmayı yalayıp yuttuktan hemen sonra canı bir tane daha istedi ve yansımayla tekrar ne zaman buluşacağını merak etti.

Elmanın koçanını fırlatınca MacRieve geriye doğru dönüp ona bir bakış attı. Bir gözünün üzerine düşen simsiyah gür bir perçem, Mari'nin iç çekmek istemesine neden oldu. Mari onu öpmek istediğini üzücü bir şekilde fark etti. Her şeyden sonra ona karşı hissettiği çekim her zamankinden de yakıcıydı. Oysa MacRieve seksi olsa bile -dayanılmaz bir şekilde öyleydi- Mari, önceki gece onun söylediği nefret verici şeyleri affedecek kadar baştan çıkmayacaktı.

Özellikle de yolunun üzerinden biraz yaprak topladı diye...

Mari'yi unutmak isteyeceğini ve harika bir peri prenses için geri gideceğini itiraf etmişti. Mari'nin nefret ettiği bir şey varsa o da vazgeçilmiş olmaktı. Ama yine de bu başına gelip duruyordu.

Bendeki sorun ne? diye sordu kendi kendine bininci kere.

Annesi de babası da onu büyütmekten daha tercih edilebilir bir şey bulmuşlardı. Bu onun zahmetli bir çocuk olduğundan değildi. Lanet olsun, eğer babası ölmemiş olsa her an geri dönebilirdi ve Mari geçmişini affederdi. On beşinci yaş gününde çay seti ya da bir Barbie fırını gibi ne alması gerektiğini bilmeyen-kayıp-baba hediyeleriyle ortaya çıkabilirdi. Mari buna o kadar sevinirdi ki ehliyet almak için beklemeyi bile göze alırdı.

Oysa babası gelmemişti; hatta onu aramamıştı. Bir kere bile. Yeryüzünden silinmiş gibiydi. Bir gün bir babası vardı ve bir sonraki gün yoktu.

Ama Jillian'ın ortadan kayboluşu Mari'yi daha beter incitmişti. Aralarında kötü bir şey geçmiş olsa, o zaman ayrılık bu kadar yıkıcı olmayacaktı. Ama onunla hayat *mükemmeldi*.

Annesinin sahilde gözleri bağlı, kolları havada, gülümseyerek, kahkahalara boğulmuş olan kendisini yakalamaya çalıştığı halini hatırladı. "Benim küçük cadım nerede?" diye sevgiyle konuşurken kızıl saçları güneşte ateş gibi parlıyordu. Mari, kendisini yakalamasını sağladığı zamansa Jillian onu yukarı kaldırıp döndürmüştü ve ikisi birlikte kahkahalar içinde kuma yuvarlanmışlardı.

Elianna, anne ve babasının Önemli Kişiler olduğunu -ya da olmuş olduğunu- ve Yapacak Önemli İşleri olduğunu -ya da olmuş olduğunu- söylemişti...

Mari'nin ilk aşkı Acton da ondan kurtulmuştu. Genç iblis yıllarca erkek arkadaşı olmuştu. Mari'ye ikisi de on dört yaşındayken kur yapmış, on altısında onunla birlikte olmuş ve Mari sonraki üç yıl boyunca onunla birlikte olmak için her fırsatı değerlendirmişti.

Mari onunla mutluydu, ta ki Acton onu ince uzun altın sarısı örgüleriyle kuğu gibi salınan bir periyle aldatana dek. Fırtına iblislerinin kaderlerinde tek eşlilik olmadığı ve genellikle haremli olduğu için Acton perinin yanında Mari'yle de hâlâ bir ilişkisinin olmasını istiyordu. Bu yeterince kötüydü ama Mari eğer oyunda kalmak isterse B takımında olacağından kuşku yoktu.

Tabii ki kalmadı ancak Aston'u kaybetmek onu çok incitmişti ve bunu atlatması uzun sürmüştü. Acton, onun ilk aşkıydı ve gitmesine izin vermek, Mari'nin neredeyse canına mal olacaktı.

Mari daima B takımında gibi görünüyordu. Bu onun kaderi miydi?

MacRieve'e doğru öfkeyle baktı. Bire karşı on olasılıkla onun peri prensesi de sarışın ve uzun boyluydu.

Ayrıca Lykae, başka kadını seçmekle kalmıyordu, Mari'nin bir diğer hali olduğunu düşündüğü kadını tercih ediyordu.

Mari'nin aklını okumuş gibi, "Dün gece bana sorduğun soruyu düşünüyorum," dedi MacRieve.

"Ah, ben de öyle," dedi kasıtlı bir tonlamayla, öfkesi yavaş yavaş artıyordu. Patisine göz dikmiş bir ilkbahar kapanının etrafında dolaştığından kurtadamin hiç haberi yoktu.

"Peki, ne sonuca vardın?"

"Hayır, olmaz, önce sen." MacRieve tereddüt edince, "Israr ediyorum," diye ekledi.

"Aynı şekilde cevap verir miydin, bilmiyorum," dedi en sonunda. "Etrafında daha fazla dolaştıkça, gözüme daha... iyi görünüyorsun, bir cadı olmana rağmen."

Nazik Lykae, yüreğimi erit.

"Şimdi sen söyle."

Mari onun gözlerine baktı. "Farklı bir sonuca varmazsan, kendimi korumak zorunda kalacağımı düşünüyordum."

MacRieve duraksadı, belli ki beklemediği bir cevap almıştı.

“Bu basit bir kendini savunma konusu, MavRieve. Eğer bu reenkarnasyon işinin gerçekleşmesi mümkün olursa, o zaman geri gidip beni ortadan kaldırmaya kesinlikle izin vermem. Önce ben seni yok ederim.”

“Bunu yapabilecek misin? Dün beni öldüremedin.”

“Dün beni hayattan silmeye kalkışmamıştın.” Adama tehditkâr bir gülümsemeyle baktı, kendini fazlasıyla cadı gibi hissediyordu. “Ayrıca günlük kotamı doldurmuştum.

26. Bölüm

Cade birkaç kilometre ötedeki keşiften döndüğünde, "Meclisin kapıları ardında neler olduğunu hep merak etmişimdir," dedi Mari'ye.

"Diğer meclisler adına konuşamam ama benimki oldukça önemsiz. Bir sürü pembe dizi ve internet bağımlılığından ibaret." Mari'nin onları çok iyi bir duruma getirmesi bekleniyordu ama Mari de dizileri seviyordu. "Bir kazan üzerinde kahkahalarla gülen bir sürü ak saçlı yaşlı kadın hayal ediyordun değil mi?"

Cade kaşlarını kaldırdı. "Evet."

"Eğer birileri kazandan kaçarsa onlara kahkahalarla güleriz ve aylarca 'gerikafalı' oldukları için onlarla dalga geçeriz. Ayrıca beyaz saçlı yaşlı kadın sürüsünü nadiren görürsün, çünkü çoğu cadı bir tür büyü kullanır."

MacRieve'in ilgiyle dinlediğini fark etti. Rydstrom ve okçular bile bu konuyla ilgilenmiş görünüyorlardı.

"Gerçekten büyüleri tekrar eder ve kan feda eder misiniz?" diye sordu Cade.

"Yeni oldukları zaman büyüleri tekrar ederiz ama çabucak doğal bir alışkanlık haline gelirler. Bu senin kendine, 'Mutfağa yürüyorum

ve orada çay yapmak için su kaynatacağım,' demeyeceğin gibi bir şeydir. Sadece yaparsın. Ama bu senin ilk mutfağa gidişin ya da çay yapışınsa, o zaman kendi kendine konuşabilirsin."

"Peki ya kan adakları?" diye atıldı MacRieve.

Mari herkesi gözden geçirdi. "Cadılık konusunda konuşmamı gerçekten istiyor musunuz?"

Cade telaşla, "Evet," derken aynı anda MacRieve de, "Evet," dedi. Mari'nin açıkladığı her şeye tüm dikkatini vermiş görünüyordu. Sahte bir ilgi gösterebilir miydi?

"Şey, bazı cadılar hâlâ kan işleriyle uğraşıyorlar. Ama bizim meclisimizde buna şöyle bakıyoruz; değer verilen ve kişisel olan herhangi bir şeyden vazgeçmek de bir fedakârlıktır. Eski zamanlarda bu bir koyun ya da bir tavuktan çünkü yiyecekten vazgeçmek büyük bir fedakârlıktı. Ama şimdi... Hekate'nin sunağını ziyaret etmek istesem iPod'umdan ayrılabilirim ve bunun acısını hissederim."

"Sen ne yapmak için bekleniliyordun?" diye sordu Tera.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi. "Hiç kimse bilmiyor... Spekülasyondan başka bir şey değil."

"Belki de o mezarlığı yok etmen bekleniliyordu," dedi Cade.

MacRieve neşesiz bir kahkaha savurdu. "İçindeki bütün cadılığın bunun için olduğunu mu düşünüyorsun? Gücünün sınırlarını benim gibi görmediğindendir."

Mari şaşırmıştı, o da aynı şeyi düşünüyordu. Sadece yirmi üç yaşındayken hayatının zirvesine ulaşmış olmak istemiyordu.

"Hakkından gelebildiğiniz düşmanlarınız kimler?" diye soran Tierney kırdığı Hindistan cevizinden bir parça koparıyordu. Bir palmyeye ulaşmak için sahile doğru tam olarak ne kadar koşmuştu?

Mari cevap verdi: "Bazı büyücüler kötüleştii, hamile cadıları öldürmekten hoşlanan bir kadın büyücü var..."

"Eğer en yüce cadı sensen," diye onun sözünü kesti MacRieve, "o zaman en büyük kötülükle mücadele etmek için buraya getirilmişsinizdir. Kader, mermilerini boşuna harcamaz."

"Bu mümkün değil," dedi Mari. "Hiçbir ölümlü, hatta bir ölümsüz bile en büyük düşmanımıza karşı gelemmez."

"Neden gelemeyecek ki?"

"Çünkü o bir tanrıça." Mari kaynamış sudan kana kana içti, sonra da ağzını omzuna sürterek sildi. "Ya da öyleydi. Adı Hăxa, Sahte Yüzlerin Kraliçesi. "

"Onun zararı ne?" diye sordu Tera.

"Tekrar soruyorum, bunu gerçekten duymak istiyor musunuz?"

MacRieve ve Cade aynı anda, "Evet," dediler.

"Pekâlâ," dedi Mari usulca. "Cadılığın başlangıcında üç tane cadı tanrıçası vardı ve bunlar kardeşti. Hela iyiydi, Hăxa kötüydü ve Hekate'ye hem iyi hem kötüydü."

"Ama sen Hekate'ye taptığını söyledin, öyle değil mi?" diye sordu Tierney ağzındakini çiğnerken. "Bu, bir yarı kötü olan bir tanrıçaya ibadet ettiğin anlamına geliyor."

"O iyyinin ve kötünün bir dengesi. Biz her şeyin dengeyle ilgili olduğuna inanırız. Her zaman iyi olmak kötüdür. Evren yok etmeden bütün yaratıkları idare edemez."

"Sürekli güneş çöle neden olur," dedi Cade ve Mari gülümseyerek, "Kesinlikle," deyince MacRieve ona öldürücü bir bakış attı.

"Neden onu öldürmediler?" diye sordu MacRieve. Doğal olarak onun ilk tepkisi bu olacaktı.

"Yapamazlardı. Üçü de kalbi olan cadılar ve bizim türümüz için kendi ailemizin bir üyesini öldürmek imkânsızdır. Ayrıca diğerleri de onu alt etmeyi başaramıyor çünkü Hăxa hâlâ olağanüstü bir güce sahip; o mutsuzluktan besleniyor ve bunu diğerlerine ekip sonra da

hasat ediyor.” Hatta ininde sonsuz bir ızdırap içinde dondurduğu ve mutsuzluklarını sonsuza kadar beslediği canlı varlıklar tuttuğu bile söylenirdi.

“Neye benziyor?” diye çabucak sordu MacRieve.

“Canlı ya da ölü, her şeyin veya herkesin kılığına girebilir. Kimse onun gerçek yüzünü bilmiyor. Bizlerden biri olabilirdi...” Sesinin abartılı derecede tehditkâr çıkmasını sağladı. “...ve bunu asla fark etmezdik.”

“Kurbanlarını nasıl seçiyor?” diye sordu MacRieve sabırsızca.

“Ayırt edici bir özellik yok. Bir zorbaya da çiftçi kızına saldırdığı kadar kolayca saldıracaktır.”

MacRieve uzun süre bu cevaba kafa yorduktan sonra, “Siz cadıların diğerlerini ödeme yapılmazsa iyileştirmedığınız doğru mu?” diye sordu.

Mari’nin, MacRieve’in cadıların diğer İrfan türlerinin saygısını asla kazanamamalarının nedenini söyleyerek tam on ikiden vuracağını tahmin etmesi gerekirdi. Yutkundu ve itiraf etti. “Bu genellikle... doğru.” Bir sessizlik oldu. “Ama nedenini anlamak zorundasın.” MacRieve sanki bunu duymak için sabırsızlanıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. “Bin yıl önce cadılar bunu ücretsiz yaparlardı, tekrar tekrar yaparlardı ama en sonunda bunun yüzünden hep eziyet gördük. Atalarım türümüzün korunması gerektiğine karar verdi ve bu da parayla yapılabilirdi. İşin özü, konaklarda yaşayan ve bilgi sızdırabilen cadılar, orman kenarındaki kümes gibi evlerde yaşayanlar kadar sıkça yakılarak öldürülüyordu.”

MacRieve’in ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu ve Mari diğerlerinin ne düşündüğünü de çözemiyordu. Cadıların durumu hakkında onları ikna etmeyi denemesi gerekir miydi? İrfan’daki hiçbir grubun onlar kadar eziyet görmediğine değinmesi gerekir miydi?

Çalılıklar sıklaştınca buna fırsatı kalmadı. Sohbet etmek zor hale gelince bu durum aynayla daha fazla deney yapması için Mari'nin serbest kalmasını sağlamıştı.

Pantolonunun geniş cebindeki pudra kutusunu açtı. Sadece cama dokunması bile odaklanmasını sağlıyor gibiydi. Mari'nin, bütün büyülerin onu beklediğini ama onları kullanmayı hiç başaramadığını öğrenmesi uzun sürmüştü. Bir odaklanma aracının yardımıyla artık bunu başarabilir miydi?

Başparmağıyla aynanın üzerinde daireler çizdi, sihir elinin içinden yükseliyordu ama artık merkezde ve odaklanmış bir his veriyordu. Aslında aynanın yaptığı, neredeyse elektrik topraklama kablosu gibi Mari'nin güçlerini idare ederek yönlendirmesiydi.

Mari bu kontrol gücünün keyfini çıkarırken, kurtadamin üzerinde ufak birkaç büyü denemesi yapmaya karar verdi çünkü bu iyi alıştırma olacaktı, iyi alıştırmadan kastı eğlenceydi.

Adamın ayağının hemen önündeki bir ağaç kökünün havaya kalkmasını sağladı. MacRieve tökezleyince de, gülmesini bastırmak için dudaklarını sıktı.

Sihir... güzel.

Sonraki bir saat boyunca ne zaman botlarının bağcıkları çözülüp bağcıklara ısırın karıncalar üşüşse veya dallar yüzüne çarpsa ya da üzerine gelen kuşları ve maymunları güçlükle atlatsa her seferinde MacRieve kısılmış gözlerle Mari'yi şüpheyle süzüyordu. Mari'ye ona, "Aaa?.." der gibi bir ifadeyle bakıyordu.

Ama MacRieve hiçbir şey söylememişti ve Mari'ye gelince, o bunu bütün gün yapabiliirdi...

Mari'nin gözünün ucuna bir hareket ilişti. Bir sarmaşığa benzeyen bu şey toprağın üzerinde aniden kıvrılarak kendisine doğru uçu. Mari çılgık atıp onu savuşturmak için bir enerji akımı göndermeye çalıştı. Oysa MacRieve yılanı çoktan yakalamış olduğu için Mari'nin

sihri onu yakaladı ve uçurarak çalılarının içine savurunca adam yoluna çıkan ağaçları beraberinde yıktı.

MacRieve otuz metre uzağa düşüp yılanı öfkeyle fırlattıktan sonra ayağa kalktı ve gözleri öfkeden buz mavisine dönmüş bir halde, hışımla Mari'nin yanına geldi. *"Kahretsin, cadı, yine mi?"*

27. Bölüm

“Bu bir kazaydı!” diye haykırdı cadı, doğruyu söylüyor olabilirdi ama Bowe bunu umursamanın ötesine geçmişti.

“Sabahtan beri benimle oynuyordun, değil mi?” Daha yakınına gelerek içindeki canavarı Mari’nin iyice görmesini sağladı.

Oysa sesli sesli yutkunduktan ve birkaç adım geriledikten sonra Mari kendini direnmeye zorluyor gibi görünüyordu.

Bowen, onun korkudan sinmediğine hayret etmişti. Savaşın katılaştırdığı vampirler bir Lykae’nin kurtadam şekliyle karşı karşıya gelince geri çekilirlerdi ancak Mari botlarını yere sımsıkı basmıştı ve yerinden kımıldamamıştı.

Hatta çenesini yukarı kaldırmıştı.

Cade onu korumak istercesine hızla aşağı indi. Bu durum Bowe’un, dişlerini göstermesine neden oldu. Adamın yeni öfkesinin şüphesiz kendisi yüzünden olduğunu düşünen Mari, sihri ellerinin içine çekti.

Parlayan iki avcunu kaldırdı ve parmaklarını oynatarak onu işaret etti. “Hadi, o zaman. Bir tur daha yapacağım. Gerçi benimle dans edilmeyeceğini şimdiye kadar bir amip bile öğrenmişti.”

Herkes susarak öylece durdu. Sonra Cade tekrar onun yanına doğru inmeye başladı, hızını artırmıştı.

“Hayır, Cade, bunu hallederim,” diye sakince konuşurken gözlerini Bowe’dan hiç ayırmıyordu.

Bu sırada Bowe şimdiye kadar hiç görmediği bir yaratık türüyle karşılaşmış gibi hissederek başını hafifçe geri çekti. Daha sonra Rydstrom’un eğlenir gibi baktığını fark etti, iblisin bundan hoşlandığı ortadaydı ve kendini de... gülerken buldu. “Kedicik o pençeleri çabuk çekti, öyle değil mi?”

Rydstrom, Bowe’a bakarak sanki kaçınılmaz ve eli kulağındaki ölümüne üzülmüş gibi başını üzüntüyle iki yana salladı, daha sonra isteksiz olan Cade dâhil herkesi toparlayıp tekrar yola koyuldu.

Bowe, Mariketa’yı geçerken kıza yaklaştı. Şaşırdığını gizlemeye zahmet etmeden, kızın kulağına mırıldandı. “Eğer onları bana batırmazsa, buna lanet okurum.”

Mari’nin gri bakan gözleri temkinliydi. Bowe yola koyulmalarından sonra kızın bir süre sihri avuçlarında tuttuğunu fark etti.

Küstah sihir gösterisinden sonra bile Mari’nin dik duruşundan oldukça gurur duymuş olan Bowe, karşısında cesaretle dikilip onu eşi olarak göstermek istemişti. *İşte benim kadınıam. Benim.* Oysa dolunayın sıcaklığında tamamen dönüştüğü zaman, Mari’nin ondan kaçmayabileceğinin farkına vardığı için kalbi deli gibi çarpıyordu. Bu dolunaydan önce onu kendinden uzaklaştırmaya niyetliydi ama gelecekte değil...

İçi heyecanla kavruluyordu ve kendini ona yaklaşmış bir halde konuşurken buldu. “Saldırmak üzere olduğun zaman çok sevimlisin.”

“Tabii.”

“Hadi ama pençelerini içine çek, kedicik. Ve bir kez daha arkadaş olalım.”

“Biz hiç arkadaş olmadık!”

“Bana ısındığını söyleyebilirim.”

"Doğru. Sadece ilgi duyduğum erkekleri fırlatırım. Ayrıca bana bir daha kedicik demeye kalkışma!"

"Küçücük ve sivri kulaklarınla kediye benziyorsun."

"Bitti mi?"

"Bittiğini söyleyemem." Bowe birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra ekledi: "Senin bugüne kadar gördüğüm en cesur kız olduğunu düşünüyorum. Her ne kadar sihirlerini bana karşı kullanmanı hoş karşılamıyor olsam da. Bu seni eğlendiriyor mu?"

Mari bunu bir an düşünür gibi oldu, ardından kaşlarını kaldırdı. "Eğlendiriyor. Ayrıca arada sırada birinin gözünü korkutması gerekiyor. Büyük ve güçlü Lykae'ye o kadar da yenilmez olmadığının hatırlatılması lazım."

"Evet, hatırladım." Tokalaşmak için kızın elini tuttu. "Anlaştık."

Mari elini onunkinden çekti. "Geçici işler yapmam. Ve senin tek sunduğun da bu."

Aslında, Bowe sabahtan beri bu durumu tekrar değerlendiriyordu...

Yolculuk boyunca Mari bir kere bile şikâyet etmemiş veya onlardan yavaşlamalarını istememişti, gerçi Bowe onun yorulmak bilmeyen ölümsüzlere yetişmek için büyük çaba sarf ettiğini biliyordu. Mari'nin, yapmak zorunda olmamalarına rağmen onların kendisine yardım etmelerini takdir ettiği belliydi.

Ayrıca yürekli biri olduğu için kolayca güçlü bağları olan arkadaşlıklar kuruyordu. Ve her şeye merakla ve hayranlıkla bakıyor gibiydi. Bowe, onun birkaç kez etkileyici manzaraları incelemek için durmaya can attığını fark etmişti. Yalnızca ikisi olsa ve zaman sorunu olmasa onun etrafı keşfetmesini sabırla beklerdi. Bowe, merakının bir bölümünün kızın yaşından kaynaklandığını biliyordu ancak onun böyle meraklı davranmayı da bırakmayacağını düşünüyordu.

Bugün Mari'nin bir sunakta kan akıtmamış olduğunu öğrenmişti... Olası bir eş hakkında öğrenilecek hoş bir detay...

Cadının, en ateşli fantezilerindeki kadına benzediğini söylemeye gerek bile yoktu. Lanet olsun ki Mari birini ıslak uyandırabilecek bir rüyaydı.

Sanki Bowe'un düşünceleri resme dökülmüş gibi, Mari saçlarını havalandırmak ve ensesini ovmak için duraksadı. Mari bunu her yapışında tişörtünü kaldırıp alnını silmek üzere olduğunu bilen Bowe heyecanla gerilerek avcunu ağzının üzerinde dolaştırıyordu. Bunu bir kez daha yaptığında belindeki zarif işareti Bowe'un gözlerinin önüne serdi. Bowe'un gözü işaretin tam altındaki düşük belli ipekli siyah külotunun kenarına ilişti, görüntü bunun sabahleyin fark etmediği bir tanga olduğunu anlayacak kadar belirgindi.

Ve bu iç gıcıklayıcı görüntü hiç hoş olmayan bir durumu ortaya çıkardı. Erkekliği kalkmış bir halde Guatemala'yı boydan boya geçecek gibi görünüyordu.

Tabii rahatlaması için Mari'yi ikna etmediği sürece.

Oldukça dik bir bayırı çıkmaya başladıklarında ve Mari halsizleşmiş gibi görününce Bowe kızın poposunu tutup onu yukarı itmeye karar verdi. Tam ona uzanıyordu ki Mari, "Bir patiyi kaybetmek için iyi bir yol, MacRieve," dedi.

Bowe gülümsedi. "Bunu tavsiye etmem."

"O zaman onları kendine saklamaya bak."

Tırmanış yolunun sonuna ulaştıkları zaman çok güzel bir boğazla karşı karşıya geldiler. Küçük bir nehir kireç taşı şelalenin içine ağır ağır akıyordu. Masmavi su çok berraktı.

Mariketa manzara karşısında soluğunu tuttu, sonra Rydstrom'a döndü. "Burada durabilir miyiz?"

Rydstrom başını iki yana salladı. "Devam etmemiz gerekiyor. Oraya zamanında ulaşmak zorundasın."

Mari henüz içinden çıktıkları kasvetli ormana bakarken o kadar üzgün görünüyordu ki Bowen kendini Rydstrom'la konuşurken buldu. "Her halükârda günün geri kalanında kız için su kaynatmam gerekiyor." Etrafa bakındı ama ne bir kuru odun ne de kuru bir zemin gördü. Aşağıdaki ormana geri dönmek zorundaydı. Cade'e bakındı ve kokusunu, kendisini ve de Tierney'yi görmeyince Mariketa'ya dönerek, "Ben, suyunu hazırlayana kadar buradasın," dedi.

Mari'nin yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlandı, bu şimdiye kadar Bowe'a ilk defa gerçekten gülümseyişiydi.

Ah, lanet olsun. Büyüleyici bir gülüşü vardı. Evet, kahretsin ki öyle.

Daha sonra Mari suyun kenarına koştu ve yüzünü güneşe doğru kaldırdı. Üç haftadır bu ışıltı hissetmemişti. Onun yüzünden. Pişmanlığından kurtulmaya çalışarak Tera'ya yaklaştı. "Bir ateş yakmak için kuru bir yere gideceğim ve... senden Mariketa'ya göz kulak olmanı isteyecektim."

"Bunu yapacağım ama sana iyilik olsun diye değil," diye kısaca cevap verdi Tera. Bowe, onları uzun süre mahsur bırakmak gibi bir niyeti olmadığını söylediğinden beri okçuların ona eskisi kadar sinir olmadıklarını fark etti. Ama bir Lykae'yle dost olmaya da pek hevesli değildiler.

Bowe çantasını indirdi. "Herhangi bir şeye ihtiyacı olursa havlusu ve eşyaları burada." Sonra sesini alçalttı. "Ama cadının başka bir yere gitmesine izin vereyim deme. Onun suyun kenarında durmasını sağla. Ve hiçbir şeye dokunmasına izin verme. Büyük olasılıkla bir şeyi merak edip uzaklaşacaktır, dolayısıyla sakın gözlerini üzerinden..."

"Lykae, yeter. Su kaynayana kadar onun öldürülmesine izin vermeyeceğim, tamam mı?"

Mari neredeyse heyecandan titriyordu. Burası... cennetti.

Çiçekler güneşte açmışlardı. Kırmızı ve yeşil renkli taç yaprakları o kadar parlak ve kusursuzdu ki âdeta sahte gibi görünüyordular. Aşağı doğru yumuşacık basamaklar oluşturan sığ havuzcuklar art arda dizilmişlerdi. Su, turkuaz rengiydi ve her havuz eğrelti otlarıyla çevrelenmiş, üzerlerine çiçekler dökülmüştü.

Mari herhangi biri güneş yüzünden değil de güneşe ait bir vaha görmeyi dilese, herhalde bununla ödüllendirilirdi, diye düşündü.

MacRieve ve Rydstrom ateş yakmak için gittikten sonra o ve Tera çantaya saldırmışlardı. Tera sabun, şampuan ve ödünç kıyafet için, Mari'ye mayosu için saldırmıştı.

Elini mayosuna –siyah string bikinisine– uzatmadan hemen önce bir anlığına alışkın olmadığı bir bocalama evresi geçirdi. MacRieve dışında hiç kimse onu bu kadar küçük bir şey giymiş bir halde görmemişti. Kenarları inceydi ve arka kısmı da tangaya yakındı.

Ayrıca Mari pek ince yapılı sayılmazdı.

Daha önce hiçbir zaman birçok kadının aerobik yaparak eritmeye çalıştığı kıvrımlarından utanmamıştı. Liseye başladığı ilk yıl kendi kendine bir anlaşma yapmıştı. Eğer bikiyli haliyle sahildeki ateşli gençlerden en az birinin şortunun hareketlendirmeyi başaramazsa diyet yapacaktı.

Bozuk değilse kurcalama...

Güneşle buluştuğu zaman, Mari havludan çıkan çıplak vücudunu gözetleyen MacRieve'in tepkisini hatırladı.

Şimdiyse Tera kremle kaplanmış saçlarıyla uzandığında, Mari de kendi saçlarının örgülerini açtı ve iPodu'ndan müzik dinleyerek güneşin keyfini çıkardı. Burada sabahki büründüğü bütün görünüşü değiştirmişti.

Mari hâlâ kehanet hakkında o kadar endişelendiğine inanamıyordu. *Onu bir yere kapatmanın peşinde olan biri mi?* Onu hiçbir şey tutamazdı! Ne ölümsüz bir savaşçı ne de ifrit mezarlığı.

O yerde öleceğini sanırken artık özgürdü. Çok yakında arkadaşlarını tekrar görecekti. Regin ve Carrow'la birlikte Cat's Meow'da biraz daha kötü karaoke yapacaktı... ve bunu pelerini olmadan yapacaktı. İsimsiz ve pelerinli bir halde yapılan karaoke aynı hazzı vermiyordu.

Ayrıca bu seyahatte ifritleri alt ederek muazzam bir şey başarmıştı. Hücum'da kazanmamış veya finale bile kalmamış olabilirdi ama New Orleans'a döndüğünde kasıla kasıla yürüyecekti.

Acaba herkes onu bekliyor muydu? Yani, Mari bin yaşındaki kötülük kaynağını yok ettiğine göre... *İslıklar ayna kâhini için!*

Bunu kimse ondan alamazdı. Tarihî kötülüğü yok etmişti; vatandaşlık dersini geçememiş olmasından duyduğu pişmanlık, artık aynı şekilde canını yakmayacaktı.

Sonra, bütün senaryonun en iyi kısmı gerçekleşmiş ve karşılığında Mari'ye ödeme yapılmıştı. İrfan'daki birçok grup, malları ortak bölüşürlerdi ama cadılarda tam tersiydi; meclisteki her şey kişisel mülkiyet esasına dayanırdı. "Paylaş ve benzerini paylaş" Valkyrie'lerin sloganı olabilirdi ama cadılarınki "Benimki benimdir" idi. Mari'den kendi üzerine düşeni yapması beklenirdi.

Şimdi bunu *altınla* yapacaktı.

Resmî olarak gizemli bir savaşçıydı ve Ev'in en az kazananlarından biriydi. Daha önce başlığın içinde olup olmadığından emin olmak için MacRieve'in çantasını tekrar kontrol etmiş ve adamın başlığı bir havlunun içine sardığını görünce kaşları çatılmıştı; sanki onu Mari için güvende tutmak istemiş gibi...

MacRieve her ne kadar Mari'nin kızmasına, kafasının karışmasına ve hayal kırıklığı yaşamasına neden olsa da Mari'nin bugüne kadar

gördüğü en muhteşem ve en ilgi uyandıran erkeklerden biri olduğu gerçeği yadsınamazdı ve o erkek, patilerini ondan uzak tutamıyordu.

Bütün sabah dört erkeğin görüntüsünü ele almıştı ama sevişme hayali kurduğunda üstündeki kişinin yüzü MacRieve'inki olmuştu. Önceki gece onun nasıl bir sevgili olacağını bir anlık görme şansı olmuştu.

Vahşi olurdu.

Mari'ye göre Acton'la sevişmek fevkalade olmasa da her zaman zevk vericiydi. Acton'un, Mari'ye olan arzusu yüzünden aklı başından hiç gitmemiş ve ona azgın bir şehvetle sahip olmamıştı. Mari onunla mutluydu ve cinsel ilişkilerinin asla mükemmel olmayacağını biliyordu, oysa uzun zamandır şiddetli bir cinselliğin hasretini çekiyordu.

Ama MacRieve de *çok mu* şiddetli olurdu? Ölümsüz erkekler durmak bilmeyen sevgililer olmalarıyla bilinirlerdi, oysa Lykae'ler aynı zamanda ısırıp tırmalıyorlardı. Ve MacRieve çok iriydi; her bakımdan.

Bunu neden düşünüyorum ki?

MacRieve görüş açısından çıkıncaya kadar Mari onu ne kadar sıklıkla sinsi sinsi gözetlediğinin farkında değildi. O ve Rydstrom'un işi daha ne kadar sürecekti?

Büyük erkekler aralarında konuşuyorlardı. Mari onların konuşmalarını dinleyebilmek için canını verirdi...

Bir dakika... Kulaklıklarını çıkardı ve pudra kutusunu alıp açtı.

Bunu sadece dinlemeyecek... aynı zamanda görecekti de.

28. Bölüm

“**M**ari’yle bir ilerleme yok, öyle mi?” diye soran Rydstrom, iri bir kayanın üzerine oturmuş kılıcını, keskinleştiriyordu.

Bowe hafif hafif büyüyen ateşin yanında dolaşıyordu. “Görünüşe bakılırsa sıfıra sıfır.”

“Dolunay yarın gece.”

“Bana bilmediğim bir şey söyle.” Bowe’un cadıyı korumaktan, ellerini ondan uzak tutmaya çalışmaktan, kızın kendisi için ne anlama geldiğini düşünüp durmaktan sinirleri bozulmuştu. Ayrıca bir de sürekli peşini kovalayan ayın gölgesi vardı.

Oysa Mariketa’nın güvenliğinden endişe etmesine rağmen, onun kolay kolay dizginlenmeyecek kadar hayat dolu olduğunu fark ediyordu. Cadı, bir savaşçıydı.

Ne yazık ki Bowe onun kendisini düşman olarak görmesini sağlamıştı.

“Senin bu yolculuğa katılmama neden izin verdiğini merak ediyorum,” dedi Rydstrom. “Ben sadece fazladan bir kılıç değilim, değil mi?”

Bowe başını iki yana salladı. "Eğer buradan zamanında çıkmazsak, onu benden uzak tutmak zorundasın. Güvenini kazanacak ya da onu hazırlayacak zamanım olmayacak."

"Senden kaçacağını mı sanıyorsun?"

"İşi şansa bırakamam..."

Ormanın içinde olmasına rağmen serin, tuhaf bir rüzgâr esince durdu. İkisi de etrafa göz gezdirdiler. Bowe aniden izlendiklerine dair esrarengiz bir hisse kapıldı.

Rydstrom, "Orada benim görmediğim bir şey mi görüyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Buraya yaklaşan birinin kokusunu almıyorum." Bu duygudan sıyrıldı ve izleyeceği yolun ne olması gerektiğini düşündü. *Mari'yle bir sonraki adımım ne olacak?*

Meydan oku ve Cade'i öldür.

Tabii.

"Bunu düşünüp durmayı kes," dedi Rydstrom. "Cade'i öldürmene izin vermeyeceğim, bu yüzden bunu aklından çıkar."

Bowe gözlerini kıstı. "Zihin okuma yeteneğinin ışınlanmanla birlikte gerçekleşmesi gerektiğini sanıyordum."

"Bu konuda bir zihin okuyucusu olmam gerekmiyor. Şunu bil ki eğer birisi kardeşimi öldürecekse, o ben olacağım. Ayrıca, endişe duyman gereken sadece Cade değil."

"Ne demek bu?"

"Mariketa çok yakında dönüşecek," dedi Rydstrom.

"Ee?"

"Yani bir eş için hazır olduğu kesin." Rydstrom çenesini ovdu. "Bir kadını hiç bu kadar hazır görmedim."

"Sakın onun hakkında böyle konuşma!"

Rydstrom omuzlarını silkti. "Tierney'yi duyman gerekiyordu. Üç hafta boyunca ona yakındım ve her gün daha güçlü hale geliyordu.

Eğer aranızda bir bağ olmadan onu medeniyete geri götürürsen... diğer erkekler onu senden çalmak için ellerinden geleni yapacaklardır."

"Bir bağ mı? Bunun yakın gelecekte olacağını sanmıyorum. Benden nefret ediyor." Bowe bir kütüğün üzerine çöktü. "Eskiden kadınlarla ilişkide hiç zorlanmazdım." Böyle bir deneyimi yoktu. Bin yıl boyunca parmağını şaklatmasıyla istediği herkesi tavlamaştı. Şimdiyse Mariketa'yı kazanıp kazanmayacağı gerçekten şüpheliydi.

"Gerçekten de bir cadıyı istemen ve karşılığında onun seni istememesinde hoş bir ironi var."

"Bundan eğleniyorsun, değil mi? Bizim uygun olmadığımızı söyledi ya da buna benzer saçmalıklardan bahsetti." Kaşları çatıldı. "*Jangle pop*'un ne demek olduğunu biliyor musun?" Rydstrom başını iki yana sallayınca devam etti: "Ayrıca bana Mariah için geriye gidip gitmeyeceğimi sordu."

"Zekice sorulmuş bir soru."

"Lanet olası sen kimin tarafındasın?" diye sordu Bowe, oysa Rydstrom sadece omuzlarını kaldırdı. "Bunu sordu ve ben de ona... gideceğimi söyledim."

"Düşüncesiz İskoç."

"O zaman ben de böyle hissettim. Ona yalan mı söylemem gerekiyordu?"

"O zaman mı? On iki saat sonra farklı mı hissediyorsun? Ben sana bir karar ver ve kararına sadık kal demedim mi?"

"Bu o kadar kolay değil. Ne zaman onu ne kadar çok istediğimi fark etsem, kendimi sadakatsiz biri gibi hissetmeye devam ediyorum. Ayrıca Mariketa'nın, sadakatsiz olduğunu düşünmesini istemiyorum. Ama eğer o, gerçekten Mariah'ysa o zaman aslında öyle değişim." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bütün bunları düşünen biri aklını yitirebilir."

"Sadece akıl yürüt. Onunla birlikte olmanın artıları ve eksileri neler?"

"Akıl yürüt! Hep şu senin lanet akıl yürütmen. Neyle eğleneceğimi biliyor musun? İblis eşinle karşılaştığında ve o senin soğukkanlı duruşunu sarstığı zaman. Kadın ne zaman yürüse, sen kızgın haline dönüşüp boynuzların kıpkırmızı ve dimdik bir hale gelince kahkahalarla güleceğim."

"Kayda geçti. Şimdi, artılarla başla."

"Pekâlâ. Akıllı, cesur ve bütün tanrılar tarafından onurlandırılmış bir şekle bürünmüş. Ve tipik bir erkek olduğum için özür dilemeyeceğim, şimdiye kadar göz koyduğum en seksi kadının benim olmasını *isterim*. Onu kollarımda ve yatağımda istediğimi itiraf etmeliyim. Onun da beni arzulamasını sağlayarak kendimden gurur duymak isterim."

"Eksiler..."

"Hemen cadılığa dönelim. Eğer senin kadının sana her kızdığında bir atom bombasına denk gelen gücünü açığa çıkarsa, cesareti kırılmış bir çocuk gibi olmaz mısın?"

Rydstrom merhametle, başını onaylarcasına salladı sonra da, "Onun bir cadı olduğu gerçeğini bir yana koy..." dedi.

"O gerçeği bir kenara koyacağım," diye araya girdi Bowe. "Cadılık uygulaması gönüllü yapıyor. Mariketa'nın bir daha *asla*..."

Hiç beklenmedik bir anda Bowe'u bir arı soktu. "Kahretsin," diye homurdandı ve arıya vurarak onu uzaklaştırdı, ardından sözlerine devam etti. "Onu meclisinden koparıp Lykae'lerin arasına sokarsam..."

Bir başka arı sokması. "Lanet olsun!"

Tuhaf rüzgâr bir daha esince Bowe gözlerini kıstı. "Cadı." Gök yüzüne ve etrafına bakındı. "Yine benimle oynuyor! Bunun için onu dizime yatıracağım."

Mari, Cade ile Tierney'nin geri döndüğünü görünce telaşla aynayı kapatıp cebine koydu. Oysa şimdi bile MacRieve'in söylediklerinden hâlâ başı dönüyordu ve tabii onu bir kez daha sokmak için yanıp tutuşuyordu.

Kendisini neyin daha kötü etkilediğini bilmiyordu; MacRieve'in, büyüsunü bu kadar kolay kaldırmayı düşünmesi mi, yoksa ona gördüğü en seksi kadın olduğunu söylemesi mi. *En seksi* demek MacRieve'in mükemmel eşinden de seksi demekti.

"Gördüğüm kadarıyla dün gece hayatta kalmışsın," dedi Cade, Mari'nin olduğu kayanın yanındaki bir yere oturarak.

"Sinirden ölmek üzereydim ama hepsi buydu."

Cade terden ıslanmış tişörtünü çıkardı. "Olayların farklı olacağını sandığımı itiraf edeyim." Mari kaşlarını kaldırıncı. "Bowen kadınlarla ilişkisinde başarı elde etmeye alışkındır. Ya da sonradan onlara dediği gibi 'fahişelerle'. Her gece biriyle..." diye ekledi.

Fahişeler mi? "Öyle mi?" Mari kıskanmıyordu. Hem de hiç. "Rydstrom onunla arkadaş gibi görünüyor ama sen değilsin. Neden böyle?"

"Bir kadın yüzünden kavga ettik tabii ki."

Belki bir parça kıskanıyordu. Mari için hiçbir erkek kavga etmemiştir. "Ne oldu?"

"Kızın kendi eşi olmadığını biliyordu ama benim olabilirdi. Bana inat kızla birlikte oldu. Ondan sonra Bowen onu hiç görmemesine rağmen, kızın bir iblis askere ayıracak zamanı olmadı."

"Beni kullanarak ondan öç almaya mı çalışıyorsun?"

Cade elini boynuzunda dolaştırdı. "Belki. Bu seni gücendirir mi?"

"Hayır, çünkü ben de onu kıskandırmak için seni kullanıyor olabilirim."

"Onu istediğin için mi?"

"Hayır, o beni istediği için," dedi ve sevimli bir ifadeyle gülümsedi. "Ayrıca onun canını yakmak istiyorum."

"Senin gibi biri için MacRieve'in vadesi çoktan doldu."

"Elimden geleni yapıyorum." Mari saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Cade, bir şeyi merak ediyorum. Rydstrom bana ikinizin aynı evde büyümediğinizi söyledi."

"Ben dışarıda büyüdüm. Ailemi nadiren görüyordum ama bu bir gelenektir."

"Ah, bu korkunç olmalı."

"Aslında, harikaydı. Hiç dönmek istemedim... hatta Rydstrom savaşa giderken, yönetimi devralmam için beni çağırdığında bile bunu reddettim. Tacı elinden gittiği için beni suçluyor, biliyorsun. Krallığından onca yıl uzaktayken, ben orada olsaydım tacına hâlâ sahip olacağını söyledi. Lanet olsun, bütün sorunları için beni suçluyor."

"Mezarlıkta ikinizin tartışmasını duydum. Geri dönmüş olmayı diliyor musun?"

Cade başını onaylar gibi yavaşça salladı. "Her saat." Etrafa bakındıktan sonra, Mari'ye doğru sokularak mırıldandı. "Mari, bunu diğerlerinin önünde söylemezdim çünkü soğuk, bencil ve güvenilmez olma şöhreti bana uyuyor ama bana yerine getirmen gereken bir kaderin var gibi göründün. Ve kaderinin davetine sırt çevirirsen -gözü korkmuş bir Lykæ eşi ve karısı olabilmek için- sana pek yumuşak davranmayacaktır." İfadesi ciddileşti. "Seni cezalandıracaktır, tekrar tekrar..."

Arkalarından ani bir kükreme sesi geldi. Mari göz ucuyla kocaman bir yumruğun Cade'e doğru gittiğini gördü.

Bu, MacRieve'di. Ölümcül bir öfke içindeydi.

29. Bölüm

Cade kayaların diğer ucuna uçup çalılıkların üzerine düşmeden
Önce Mari kemik kırılma sesi duydu.

Mari adamın köprücük kemiğinin kırıldığını sandı ama Cade,
MacRieve'le yüzleşmek için sendeleyerek kalktı.

Cade kükrerken gözleri ve boynuzları siyaha döndü. MacRieve'in
dişleri ve pençeleri uzamış olsa da tamamen canavarı ya da delirmiş
bir şeyle dönüşmediler, ikisi de sadece sınıra gelmiş gibiydi.

Mari kararsızlıkla ayağa kalktığı zaman, Tierney arkasından
konuştu. "Aralarına girmeyi aklından bile geçirme." Böyle bir za-
manda *yemek mi yiyordu?*

Mari gözleri ikisinden ayırmadan, "Ama birbirlerini öldüre-
cekler!" dedi.

"Birinden gelen rastgele bir yumrukla ölürsün."

Mari onların kavga edişini seyrederken buna gerçekten inanmaya
başladı. İkisi de diğerinin zayıf tarafını yakalamak için birbirinin
çevresinde dönüyor ve ara sıra hızla yumruk savuruyordu. Ne
zaman birinin yumruğu diğerinin yüzünde patlarsa Mari irkildiğini
fark ediyordu.

İkisi de bir mermi gibi fırlayarak saldırdı, ağır ve kuvvetli adımları kırılğan kireç taşı zemini deliyordu. Birbirine girmiş yumruklar ve pençelerle ormanın içine yuvarlandılar ve sert ağaçları yerle bir ettiler.

MacRieve bir başka öfkeli hamleyle iblise saldırınca ikisi birlikte tekrar şelalelerin olduğu tarafa doğru yuvarlandı. Bir kayaya çarpınca dışındaki katmanı tuzla buz ettiler, sonra sekilerden birinin kıyısına sürüklenerek bir alttaki havuzun içine daldılar.

Avantaj Cade'de görünüyordu, MacRieve'in üzerine düşmüştü ama bu kısa sürdü.

Cade'i geri iten MacRieve bir eliyle gırtlığına sarıldı; diğer eliyle de pençesini azgınca sallayarak Cade'in gövdesini boydan boya yırttı. İkisinden fışkıran kanlar temiz suyun içinde kayboluyordu.

MacRieve tıpkı toplantı gecesinde yaptığı gibi, öylesine azgın bir vahşetle savaşıyordu ki Mari onu saatlerce hayranlıkla izleyebilirdi...

Rydstrom aniden ikisinin ortasına dalarak yumruklarını savurdu. En sonunda onları ayırdığında üçü de nefes nefese kalmıştı ve yaraları kanıyordu.

MacRieve başını çevirerek kan tükürdü, sonra da sıktığı dişlerinin arasından, "Cadı benim," dedi. Mari bir tepki vermeden önce MacRieve kızın olduğu kayalara yanaşmıştı. Mari'yi sımsıkı tutarak yanına çekti ve devasa elini kızın ensesine koydu. Dudakları sivri köpek dişlerini gösterecek biçimde geri çekilmişti.

Karşılık olarak Cade de dişlerini sıktı.

"Bir daha benim olanın yanına yaklaşırsan, seni yok ederim." Bunu söyledikten sonra Mari'yi omzuna attı ve havuzları geçerek ormanın diğer tarafına doğru yürüdü.

Mari adamın sırtını yumrukluyor ve kurtulmak için tekmeler savuruyordu. "Lanet olası, sen ne yapıyorsun?"

“Çırpın dur. Eğer herhangi biri beni takip edecek kadar aptalsa, bu manzara karşısında kesin yollarında kalakalırlar.”

Mari yarım yamalak örtülü poposunun tamamen gözler önüne serildiğini fark edince çabalamayı kesti. “Beni nereye götürüyorsun?” diye sordu.

“Yalnız kalacağımız bir yere.” Bir sıçramada nehrin kollarından birinin karşısına geçince Mari’nin soluğunu tutmasına neden oldu ve “Halletmemiz gereken konular var,” diye ekledi.

Dakikalar sonra gürül gürül akan şelale sırtında çağlayınca Mari çığlık attı. MacRieve bir adım bile şaşmadan saçlarını salladı, tam bir kurt gibiydi.

Başka bir mağara olamaz!

Bir dakika önce güneşte oturmuş bir iblisle sohbet ediyordu. Şimdiyse bir kez daha bir Neandertal’in ödülü gibi karanlığın içine taşınıyordu.

Ancak MacRieve daha derinlere doğru gitmeye devam ettikçe, güneş ışınlarının süzülerek geldiği bir yere ulaştılar. Nasıl oluyordu bu? Mari başını yukarı kaldırdı. MacRieve onu bir obruğa, dibinde temiz bir havuz olan, bölgedeki çökme çukurlarından birine getirmişti. Mari okuduklarından bu çukurların Mayalar için kutsal sayıldığını biliyordu.

MacRieve içeride onu ayaklarının üzerine indirince parladı. “Bir daha asla böyle giyinmeyeceğini kafana sok. Doğrusunu söylemek gerekirse, eğer büyünü hemen yeniden yapmazsan seni bir başka rezil pelerinin içine sokarım!”

Buranın güzelliğine duyduğu hayranlık, yerini öfkeye bırakmıştı. “Sen çıldırmışsın.”

“Olabilir ama senin diğer kadınlara benzemediğin gün gibi ortada ve onlar gibi giyinemezsin.”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye haykırdı Mari.

“Seninle ilgili –kıvrımlarından, kızıl saçlarına ve göbeğindeki lanet olası o halkaya kadar– her şey bir erkeğin sağduyusunu kaybetmesine neden oluyor. Cade neyi göze aldığını biliyordu, yine de sana yakın olmak için benimle uğraştı.”

“Bir kez daha söylüyorum. Ben... senin... değilim. Ayrıca Cade’e o şekilde vurman... çok yanlış! Onu öldürebilirdin.”

“Bunu yapmamı ister misin?”

Mari uzaklaşmaya başladı. “Onun iyi olup olmadığına bakacağım...”

“O halde *istiyorsun!*” Mari’nin dirseğini yakaladı ve hızla çevirdi, gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Neredeyse tamamen yırtılmış gömleği, kavganın etkisiyle hâlâ inip kalkan göğsünü ortaya çıkarıyordu. “Bu hassas bir zaman. Seni sahiplenmedim ve dolunay da yaklaşıyor. Yine de bir başka erkeğin ilgisini kabul mü ediyorsun? Cadı, ateşle oynuyorsun!” Elinin tersiyle kanayan şakağını sildi. “İblisi unut. Senin ona ait olmadığını biliyor. Eğer gerçekten öyle olduğuna inansaydı daha farklı dövüşürdü. Azgın haliyle çarpışmadı bile.”

“Sen de benim için değişip kurtadam olmadın!”

“Bunu görmeni istemedim!” diye kükredi, kolunu kavrayarak. “Bir daha sakın arzumdan şüphe duyma. Sana sahip olma hakkı için gerçekten bir yarışmada olsaydım, o adamın kahrolası gırtlığını ısırp koparırdım, sonra da ayaklarının önüne sererdim!”

Mari’nin dudakları aralandı. Bir Lykae erkeğinin düşüncelerinin iç yüzünü birazcık kavradığını sanıyordu.

Ve bu... *hoşuna gitti.*

MacRieve inip kalkan kaslı göğsüyle güçlkle soluyordu. Gözleri hâlâ o açık mavi rengindeydi ve sanki göz koyduğu –ve kaybetmekten korktuğu– bir şeye bakıyormuş gibi Mari’ye odaklanmıştı.

MacRieve kavgadan henüz çıkmıştı. Evet, Mari toplantıda onu saatlerce seyredebileceğini fark etmişti, oysa şimdi o gece bu Lykae'yi ne kadar arzuladığını fark ettiğini de itiraf ediyordu.

O gece MacRieve'i arzuladığı gibi öpememiş ve güçlü bedenini okşayamamıştı.

Oysa şimdi...

Vahşilik, yorgunluk. Mari bunlara hasretti ve bu kontrol edilemeyen ölümsüz ihtiyaç kendisini tüketmeye başlamadan önce bile hep hasret kalmıştı. *Bunu iste... MacRieve'i iste.*

Yüz ifadesi Mari'nin açlığını ele vermiş olmalıydı. MacRieve'in kaşları çatıldı ve dişlerinin arasından, "*Mariketa?*" diye sordu.

Mari'nin eli birden havaya kalktı ve adamın ensesini kavrayarak, öpebilsin diye onu aşağı doğru çekti.

Şaşkınlığı aşıkâr olan MacRieve bir anlığına duraksadı. Daha sonra inleyerek, sımsıkı tuttuğu Mari'nin kolunu serbest bıraktı. Elleri tüm ağırlığıyla kızın kalçasına giderek sanki Mari'yi böyle hissetme fırsatı kolluyormuş gibi onu sıktı. Kızının ağzının içine doğru hırıltıyla, "*Şehvetli cadı,*" dedi.

"Beni gerçekten çok sert öp, MacRieve."

"Şehvetli ve talepkâr. Tanrılar, beni ne kadar memnun ettiniz." Sonra dudaklarını dudaklarının üzerine yapıştırarak ve dilini arasından kaydırıp diline değdirerek, Mari'yi öptü. Ateşli... ıslak... *sert.* Mari akli başından gitmiş bir halde ona karşılık vermek dışında bir şey yapamadı.

Kalçasını tutan iri avuçlarıyla onu kendine doğru çekerek, Mari'yi sertleşmiş erkekliğini hissetmeye zorladı.

Mari kendini cennette gibi hissediyordu...

Ancak MacRieve geri çekildi. Soluklarının arasından hırıltıyla, "Benim olanı paylaşmam. Başka erkekler olmayacak. *Sadece ben.* Senin için sadece ben olacağım," dedi.

Mari gözlerini kırıştıtarak açtığında, öpüşü karşısında bacakları tutmaz olduğu için MacRieve'in bir şekilde dik durmasını sağladığının farkına vardı. Daha sonra kaşları çatıldı. "Peki ya sen?" diye sorarken, MacRieve boynunu aç gözlü bir şekilde öpüp yalamaya başladığı için aklına sahip olmaya çalışıyordu. "Benim sadece senin olacağımı söylüyorsun ama bir yandan da ilk fırsatta beni sepetlemeyi planlıyorsun, değil mi?" Her kelimedede küskünlüğü biraz daha artıyordu.

MacRieve geri çekilerek kızın gözlerine baktı. "Artık aynı şeyi yapacağımı kesin olarak söylemem."

"Ah, vazgeçmek üzere olduğumu düşündüğün için mi?"

MacRieve yutkundu, sonra da boğuk bir ses tonuyla, "*Öyle misin?*" diye sordu.

Mari öfkeyle baktı. Daha sonra gözleri adamın mükemmel yüzünde ve kaslarla bezenmiş vücudunda gezindi. Onun için o kadar açtı ki. Ama Mari atlatılmış olmayı atlatamazdı, bu da onun vahşiliğinin keyfini çıkaramayacağı anlamına gelirdi ve bu da artık çok öfkeli olduğu anlamına gelirdi. Arzusu yine ön plana çıkıyor ve kontrolü dışında alevleniyordu ama bunu bütünüyle hak etmeyen bir adama yoğunlaşmış bir halde duruyordu.

"Mariketa, senden ayrılabilir miyim bilmiyorum..." Bunu fark etmiş olmaktan çok şaşırmış gibi, kendi kendine mırıldandı. "Bu doğru."

Yeterince iyi! "Tamam, sana bunun için saygılarımı sunuyorum." Bir kez daha adamın tadına derinden bakmak için yüzünü kaldırdı. Mari öpüşmeleri arasında nefes nefese konuştu. "Bu güzel bir saçmalama... ve işe yarıyor! Beni daha çok öp!"

Ancak MacRieve yüzünü avuçlarının arasına alarak, onu geride tuttu. "Saçmalama değil."

Mari gözlerini kırıştırarak ona baktı. Onun için yanıp tutuşuyordu ve adam çene mi çalacaktı? "Seninle zeki sohbetini tekrar dinlemek için bir mağarada değilim. Kaldır şunu ya da kapa çeneni, İskoç."

MacRieve kaşlarını kaldırdı. "Seni küçük günahkâr cadı." Aksanı Mari'yi ürpertecek kadar belirginleşmişti. "Sana o sözleri yedireceğim." Yırtık gömleğini bir çekişte çıkardı ve yere attı. Bir eliyle Mari'yi arkadan, bacaklarının arasından kavrayarak kaldırdı ve onu kuma serdiği gömleğinin üzerine yatırdı. "O güzel poponu buraya koy ve sana istediğin şeyi vereyim."

30. Bölüm

Bowe bikinisinin üst kısmını yana çekince Mari dirseklerinin üzerinde doğruldu. Mahmur gözleriyle adamın, göğüslerini ortaya çıkarmasını izliyordu.

Göğüs uçlarının görünüşüne karşı Bowe'un nabız gibi atan erkekliği pantolonunu yırtmak üzereydi. "Seni o kadar sert emeyeceğim ki günün geri kalanında hep beni hissedeceksin. Bunu yapmamı istiyor musun?"

Mari vücudunu geriye doğru kavis yaparak küçük elleriyle onu saçlarından tutup bir göğsüne doğru çekince Bowe inledi. Coşkuyla göğsünün ucunu emerken dilinin altında sertleştiğini ve şiştiğini hissediyordu. Diğer göğsüne geçerken, "Mariketa, bugüne kadar gördüğüm en güzel vücuda sahipsin. Ve yapmak istediğim binlerce şey var ama nereden başlayacağıma karar veremiyorum," dedi.

Adam dudaklarıyla diğer göğüs ucuna kapanınca Mari inliyordu. "Ne yapacaksan çabuk yap! Gelmeye çok yakınım."

Bowe kaşları çatılmış bir halde geri çekildi. Mari, vücudunu kendisini alması için hazırlamasını bekleyemeyecekti. Dolayısıyla ona sahip olmadan önce onun boşalmasını sağlayacaktı.

Tekrar kızın bacaklarının arasını hissetmeye can atar bir halde, kalçasının sağındaki siyah bağcığı çekti. Mari önceki kadar ıslanmış olacak mıydı? Kalçasının solundaki bağcığı çözmek için uzandığı zaman Mari, sanki bir an önce kıyafetlerinden kurtulmak istiyormuş gibi kıpırdanarak adamın işini kolaylaştırdı.

Üçgen kumaş aşağı doğru çekilip kahverengi tüylerini gözler önüne serdiğinde, hâlâ dirseklerinin üzerinde olan Mari mest olmuş bir şekilde adamı süzüyordu. Bowe boğulurcasına konuştu. "Bacaklarını aç. Bana ne kadar ıslanmış olduğunu göster."

Mari cevap olarak ürperdi ve dizlerini iki yana açtı. Kadınlığının kendisi için parladığını gören Bowe'un göğsünden bir inleme yükseliverdi. Penisi bunun içinde olmak için şişiyordu ve ağır toplarındaki baskı neredeyse acı veriyordu. Onu okşamak için aşağı kaydıracağı eli titriyordu.

Bowe'un ilk teması, Mari'nin başının geriye düşmesine neden olunca soluğunu tutan adam o anda boşalabileceğini düşündü. "Çok ateşli ve kaygan. Penisimi içine aldığın zaman nasıl hissedeceğini hayal bile edemiyorum."

Mari başını bir kez daha kaldırdı, kaşları çatılmıştı. "Ah, tannılar... *Bowen*..."

Bowen başparmağını ve işaret parmağını kullanarak kadınlığını araladı ve minik gergin klitorisini okşamak için diğer işaret parmağını kullanmak üzereydi. Mari'nin her nefes alıp verişinde kısa süreli, hafif iniltilerinin sesi biraz daha yükseliyordu. Çok yakındı...

Ucuna doğru yükselen tohumları, bir an evvel rahatlamak isteyen sertliğinin zonklamasına neden oluyordu. Oysa Bowen her ne kadar kızın kalçalarını yere çivilemek ve içine girmek için yanıp tutuşsa da, Mariketa'nın orgazmın eşiğindeki görüntüsünün tadına varmak istiyordu.

Kızın tepkisi Bowen'ın bugüne dek gördüğü en erotik şeydi.

Mari sarsılmaya başlayınca göbeğindeki halka, içeri süzülen güneş ışığının altında parlıyordu. Göğüsleri çok dolgundu ve şişmiş göğüs uçlarının çıkıntısı sanki daha fazla emilmek için yalvarır gibiydi. Mari onun okşamak üzere olduğu yere baktı, sonra da nefesi kesilmiş bir halde Bowen'ın gözlerinin içine baktı.

"Bowen, lütfen..."

Mari dirseklerini indirerek uzandı ve adamın bileğini tutup serbest elini de kaldırdığı kalçalarına doğru çekti.

MacRieve sanki gördüğüne inanmıyormuş gibi başını sertçe iki yana salladı. "Sadece benimle, cadı," diye hırladı, bakışlarını kızın vücudunda gezdirirken. "Bu *sadece* benim olmalı."

Mari o anda ona her şeyi söyleyebilirdi. Boğuk bir sesle, "Sadece seninle," dedi.

"O halde benim için çok sert gel." İri parmağının bir fiskeyiyle kızı okşadı. Mari boğuk bir iniltiyle vücudunu yay gibi sertçe geri attı ve kendinden geçmiş bir halde kalçalarını adamın eline doğru salladı. "Güzel," diye gür bir sesle inledi Bowe, Mari çaresizce kıvrılırken. "Bundan hoşlandın."

Bowen tekrar tekrar aynı şeyi yapmaya devam etti, ta ki Mari aşırı zevkten adamın elini itmek zorunda kalana kadar. Bowen en sonunda onun durmasına izin verdi.

Kızın açılmış bacaklarının arasında diz çöken Bowen pantolonunu iterek dizlerine indirdi. Erkekliği serbest kalmıştı ve Mari elini ona doğru uzatınca Bowen bir küfür savurdu. Mari onu hissetmekten çok hoşlanmıştı, sertliği uzunluğu boyunca ileri geri hareketlerle sevgiyle okşadı. Bu okşama, Bowen inleyip kalçalarını sallayarak penisini kızın ellerinin arasına doğru itinceye kadar devam etti.

Bowen daha sonra orta parmağını kızın ıslaklığının içine kaydırınca kızın inlemesine, kendisinin de bir tıslama çıkarmasına neden oldu. “Çok dar.” Kelimeler dişlerinin arasından dökülür gibi, “Canını acıtmak istemiyorum. Hazır olduğundan emin olmalıyım,” dedi.

Boynundaki kaslar düğüm düğüm olmuştu, göğsüyle şelalenin suyundan ve terden ıslanmıştı. Bakışları Mari’nin bedeninde geziyordu ama her seferinde gözlerine geri dönüyordu sanki göğüslerinden uyarıldığı kadar gözlerinden de tahrik oluyormuş gibiydi.

“Cadı, o yumuşak ellerini durdurmazsan beni boşaltacaksın.”

Mari dudağını yaladı ama zonklayan erkekliğiyle ilgilenmeye devam etti. Bowen ikinci parmağını kızın içine soktuğu zaman Mari bir kez daha kendini sınırdan hissetti. “Bowen...”

“Bu tonlamayı ayırt etmeye başlıyorum. Gelmek üzere değilsin, değil mi? Böyle olacağını biliyordum. Biliyordum.”

Mari tam adamın çabucak parmağıyla penisinin yerini değiştireceğini düşünüyordu ki, hızlı bir boşalma yaşayarak haykırdı.

“Kasıldığını hissedebiliyorum. Bitti.” Serbest eliyle Mari’nin elini yumruk yaptı ve “Kendimi tutamıyorum, Mari,” diye hırladı. Vücudu kasıldı ve tamamen duruldu, sonra da sertçe bağırdı. Bowe son saniyede kızın vücudundan uzaklaşmıştı. Bowe, hemen yanındaki toprağa uzun uzun boşalınca soluğunu tutan Mari, bu iri adamın vahşi zevkin doruğundayken bu kadar mükemmel olmasından büyülenmişti.

Bowe’un boşalması titreyerek sonlanınca Mari tekrar yığıldı ve adam sırtüstü yanına yattı, penisi hâlâ nabız gibi atıyordu. Bowe orada yatarken bile başı dönüyor gibiydi, uzandı ve kızın elini elinin içine aldı ve solukları düzene girene kadar öylece tuttu. Yaptıkları şeylerden sonra Bowe onun elini tutma ihtiyacı hissediyordu.

Yan yana ve el ele loş güneş ışığına baktılar.

Mari, olan oldu ve aklın başından gitmek üzere.

Bowe ona doğru döndüğünde gözleri kehribar rengindeydi ve dudaklarının kenarları kıvrılmıştı. "Beni daha fazla memnun edemezdin. Mümkün değil." Mari sanki gerçekte olduğundan daha fazla teslim olmuş gibi, Bowe kıvanç içindeydi.

Ve Mari, Bowen MacRieve'in heyecanlı olduğunu biliyordu çünkü büyük ihtimalle iki yüz yıla yakın bir süredir ilk defa gerçekten geleceğe bakmaya başlamıştı.

Ancak Mari'nin hayatında ona bir yer olmadığı için, adamın umutlanmasını istemiyordu. Onu mahsur bıraktığı için Bowen'ı affetse bile ve hatta biraz önce paylaştıkları şeyin daha da ateşli olacağını bilse bile, aynı zamanda onunla olmak için hayatında radikal değişiklikler yapmak zorunda olduğuna da inanıyordu. Ayrıca sadece arzuladığı biri için yapmak şöyle dursun, sevdiği biri için bile bunları yapmaya hazır olduğundan emin değildi.

O arzusunun ne kadar güçlü olduğunun bir önemi yoktu.

"Şimdi, hazırlanman için..."

Mari adamın elini itti ve ayağa kalktı. "Hayır, benim işim bitti."

"Bitti mi? Daha yeni başlıyoruz! Ben... yanlış bir şey mi yaptım?"

Mari omuzlarını silkip giyinmeye başladı. "Gitmemiz gerekiyor."

Bowen'ın kaşları çatıldı. "Yaptığımız şeyden pişman mısın?"

"Bu şekilde birlikte olmamızdan mutsuz değilim. Ama mutlu da değilim."

Bowen kot pantolonunu yukarı çekti. "Seni mutlu etmek için ne gerekiyor?"

"Bak MacRieve, daha önce sana yalan söylemiyordum; bana göre bir erkek değilsin. En sonunda neye karar verirsen benim buna rıza göstereceğimi düşünüyorsun ama bu böyle olmaz. Sen kararını

vermeye çalışırken, benim çoktan vermiş olduğumu bil. Hayatımda sana yer yok.”

“Bundan sonra bile mi?”

Mari gözlerini devirdi. “Ah, lütfen, yatıp yuvarlandığın onca ‘fahişeden’ sonra düzüşmenin hiçbir anlamı olmadığını herkesten önce senin bilmen gerekir.”

“Yatıp yuvarlanmak mı? Sen neden bahsediyorsun, tanrılar aşkına?”

“Cade, uğrunda kavga ettiğiniz kadından bana bahsetti.”

“Lanet olsun, yatağıma giren oydu!”

“Ve dün gece ona yaptığın acımasızca yorum artık çok anlamlı oldu. Tabii arkadaşın için kadını yatağından atamazdın ya.”

“Biraz içkiliydim ve onun Cade’in istediği kadın olduğunu bile fark edemedim.”

Mari tek kaşını kaldırdı. “Diğerlerinin arasında bir fahişe ha?” diye sordu ve arkasını döndü.

Mari sinirliydi ve aralarındaki şeylerin çok hızlı ilerlemesinden rahatsız olduğuna şüphe yoktu. Ancak soğuk davranması, Bowen’ın gözünü hiç korkutmamıştı çünkü onu kazanabileceğini biliyordu. Mari biraz önce ismini haykırmıştı. Onun ismini. Mari için mücadele etmeye hazırlanmıştı, bundan sonraysa tek yapacağı, çabasını iki katına çıkarmaktı.

Bowe cinselliğe dair tüm hayallerini –ki sürekli hayal ediyordu– bu cadının gerçekleştirebileceğinden korkmuştu.

Şimdiyse kızın bunu yapabileceğini biliyordu.

31. Bölüm

Eğer diğerleri Mari ile MacRieve'in yakınlaşmış olduğunu şim-diye kadar anlamamışsa bile, MacRieve'in davranışlarından tahmin ederlerdi.

İkisi sessizce giyinip diğerlerine katıldıktan sonra MacRieve zafer kazanmış bir edayla omuzlarını geri atmıştı. Gözleri sürekli Mari'nin üzerindeydi, bakışlarıysa ateşli ve *sahipleniciydi*.

Gün gibi ortada olan doyum duygusu, bütün sabah boyunca sergilediği öfkeli bakışlarıyla yüz seksen derece zıttı. Artık erkeksi doyunluğun somut bir örneği idi.

Mari iç geçirdi. Ve lanet olsun ki MacRieve'in bu görünüşü çok güzeldi.

Rydstrom ve Tera, Mari'ye soran gözlerle bakıyorlardı. Bir gözü neredeyse kapanacak derecede şişmiş ve çenesi yara bere içinde kalmış olan Cade'in bakışlarıysa yine Mari'nin boynuna odaklanmıştı. Cade'in dikkatli bakışları altında kızarıp gözlerini kaçırان Mari, onun MacRieve'e homurdandığını duydu. "Hâlâ işaretini görmedim."

MacRieve kibirli bir tonlamayla, "Daha gün bitmedi, iblis," dedi.

Bu sözler karşısında Cade, Mari'ye bir bakış attı, ardından, "Ben tekrar keşfe çıkacağım," derken onlardan uzaklaşmak ister gibi görünüyordu.

Grup nehir kenarını takip ederek dağa doğru yürürken arazi koşulları tek sıra halinde gitmelerine neden oldu. Bu da iyi bir şeydi. Mari'nin bütün olanları gözden geçirmeye ihtiyacı vardı. Tek bildiği bunların çok fazla olduğuydu.

MacRieve arkasından seslendi. "Ne düşündükleriyle ilgili endişelenme."

"Tabii, sen böyle diyebilirsin. Ne de olsa senin zayıf biri olduğunı düşünmeyecekler. Ya da kolay biri olduğunı."

"Senin zayıf biri olduğunı düşünmelerine imkân yok. Gücünü birçok kez sergilediğini gördüler. Ayrıca kolay biri de değilsin. Hepsi de, senin kadar genç bir kızın baştan çıkarma becerisinin bin iki yüz yaşındaki yaşlı bir Lykae'ninkiyle kıyaslanmayacağına inanacaklardır."

Mari sıkıldığı dişlerinin arasından, "Her neyse... *ben sana atladım!* Bunu ben başlattım," dedi.

"Evet," diye ağırbaşlı bir şekilde söze başlayan Bowen, "ve bu uzun hayatımın önemli bir noktası oldu," dedi.

"Tabii ya." Yanakları kızaran Mari, bir karınca yolunun üzerinden atlarken onların taşıdıkları yaprakları ilgiyle inceledi.

"Bu doğru, Mariketa. Daha önce o güzel poponla daha fazla ilgilenmeye fırsat bulamamam çok yazık olsa da..."

"Şişşt!" diye tısladı Mari. "Seni duyacaklar!"

"Beni duyacaklar mı? O kadar şehvetli inilti kopardıktan sonra şimdi buna mı kaygılanıyorsun? Her zaman bu kadar gürültü yapar mısın?"

Önünde giden Tierney, omzunun üzerinden geriye bakıp kaşlarını kaldırıncı Mari'nin yüzü alev aldı. Yavaşlayarak öndekilerle arasında mesafe kalmasını sağladı.

"Cevap vermedin?" diye tekrar sordu MacRieve.

Tamam, oyun oynayabilirdi. Ona döndü ve tekdüze bir ses tonuyla, "Ah, bebeğim. Ah, Bowen. Senin içindi. Sadece senin içindi," dedi.

Bowen gülünce sergilediği görüntü Mari'nin de gülmek istemesine neden oldu. Basamaklar halinde akan nehri takip ediyorlardı ve güneş ışıldıyordu ve Mari iki kez orgazm olmuştu, ruh hali kesinlikle daha iyiydi.

Hayır! MacRieve'in gözle görülür heyecanını yakalayamazdı çünkü Mari onun heyecanının sadece yapmış olduklarından değil, yapacaklarını beklediği şeyden kaynaklandığını biliyordu.

Oysa ne zaman ona karşı daha önce duyduğu öfkeyi çağır-maya kalksa, zihninde sürekli adamın Rydstrom'a jangle pop'un ne olduğunu sorduğu zamanki kaşlarının çatıldığı hali canlanıyordu. Mari bir şekilde, MacRieve'in bu soruyu yalnızca merak ettiği için sormadığını, onunla ilgili bilgi edinmeye çalıştığını biliyordu.

Ayrıca, Hekate yardım etsin, basit gerçek şuydu ki, Mari onun etrafında olmaktan *hoşlanıyordu*. Ondan nefret ederken bile varlığı bir şekilde Mari'ye güven vermişti. Artık ondan nefret etmediğine göre MacRieve onu heyecanlandırıyor ve memnun ediyor...

Sadece birkaç santim arkasından MacRieve, "Merak ettim de, her zaman bu kadar çabuk mu gelirsin?" diye sordu.

"Bilmiyorum... ya sen?"

Bowen kesik bir kahkaha attı. "Talepkâr cadı. Ne kadar uzun zamandır bunu yapmadığımı unutuyorsun. Ama hızlı kıvama gelen biriyim." Gizlice kızın elini yakaladı ve büyüyen erkekliğini tutmasını sağladı.

Eğer Mari'yi utandırmak istiyorsa bundan daha iyisini yapmalıydı. Mari hiç zaman kaybetmeden, "Hey, Bowen, bana cilve yaptığını sanıyorum," dedi. Arkasına bakmadan merakla okşadı. Adamın, kalçasını kızın eline doğru sallamasını sağlayacak kadar onunla oynadıktan sonra bıraktı ve neşeye yoluna devam etti.

Bowen konuştuğunda sesi haşındı. "Kesin olarak bilmediğine göre cilve konusunda iyi değilim demek." Kuru bir ses tonuyla da ekledi: "Belki de daha dolaysız davranmalıyım, ne dersin?"

Kendini tutamayan Mari kıkırdadı ama sesini bir öksürükle gizledi. Çekici olması beklenen kişi Mari'ydi ama MacRieve övgüye layık bir iş çıkarıyor ve Mari'nin, isteği dışında gülmesine neden oluyordu.

Yeri göğü sarsan iki orgazm yaşadı diye ve ona karşı sarsılmaz bir çekim gücü var diye geçmişlerini unutabilecek kadar kolay bir kadın mıydı? İçinden kendine cevap vererek, *O halde neden bununla mücadele ediyorsun?* diye düşündü. Mari kaybeden olmak şöyle dursun, hiçbir zaman savaşta mücadele eden biri olmamıştı ki.

Bowen ona doğru uzandı ve kulağına mırıldandı. "Bana o güzel göğüslerini göster."

"Daha yeni gördün!" diye çileden çıkmış bir şekilde söylense de, adamın vücudundan bu kadar çok hoşlanmasından gizliden gizliye mutluluk duyuyordu.

"Bana kalsa, minik cadı, bir daha asla üstüne bir şey giymezdin."

Mari gülümsememek için yanağının içini ısırsa da, adamın görmesini istemediğinden adımlarını sıklaştırdı. "Beni ormandan sağ salim çıkarmayı düşünmen gerekmiyor mu?"

"Gel, o zaman, bana uğrunda ölmekten çok memnun olacağım şeyi hatırlat."

Bu adam çok... kurt gibiydi. Çok muzipti. Ve Mari bunun bir tür eğlence olduğunu fark etti. Biraz da olsa, onun kendisiyle oyun oynamasını ve kulağını hafif hafif ısırmaya başlamasını bekliyordu. Ve Mari, bundan hoşlanacağını sanıyordu.

Bekledi ve geride kalması ve Mari'nin aldırış etmediğini sanması için ona yeteri kadar zaman verdi, daha sonra kaşları –ve kıyafetinin üst kısmı ve sütyeni– kalkmış bir halde ona doğru döndü. Bowen adımını şaşırarak tökezledi. Elleri kalbinin üzerinde bir halde dizlerinin üzerine çöktü; Mari giysilerini aşağı indirdi ve hızla dönerek şapşal bir gülümsemeyle yoluna devam etti.

Ama Bowen bir saniye içinde hemen arkasında bitmişti. "Aferin sana," dedi hırıltıyla. "O zaman bize bir de duyguyu yaşat." Mari ona vurdu. "Şakacısın."

"Baştan çıkarıcıyım," diye karşılık verdi Mari.

"Evet, öylesin. On dakika önce gözlerim yuvalarında dönene dek boşalmamı sağladığından ve sütçü kızla yaşadığım ilk tecrübede olduğumdan daha azgın bir hale getirdiğinden değil."

Mari döndü ve parmağıyla çenesinde ritim tuttu. "Hımm. Bir korse giymemi ve bir kovaya eğilmemi ister miydin?"

Bowen'ın ağzı açık kaldı. "Eğer bir erkeğin aniden boşalmasını görmek istiyorsan, yap."

Mari, adamı kalın sertliğini süzdü. "O gün bugündür gibi duruyor."

Bowen inleyerek bir çırpıda tekrar yanına geldi. "Seni bir kenara çekip bir kayaya dayamama ramak kaldı."

Ha! "O halde..." Elini kalça kemiğine götürerek devam etti: "bu yükseklikte bir kaya bulmaya bak."

"Ah, senin bu yanını seviyorum! En son ne zaman böyle bir şey hissettiğimi hatırlamıyorum, böylesine..." Sanki ne yaşıyor olduklarının tam anlamıyla anlamamış gibi duraksadı.

"Eğlendiğini mi?" diye destek verdi Mari.

"Evet, eğlendiğimi. Ayrıca senin anahtarını da keşfettiğime inanıyorum."

"Neymiş o?"

"Eğer seni doyuma ulaştırırsam karşılığında bir gülümseme alıyorum, küçük hanım. Bu anlaşmayı sevdim, kedicik."

"Kahretsin, MacRieve, bana kedicik diye hitap etmeyi sürdürürsen o zaman ben de av köpeği gibi buna eş değer bir şeyle seni çağıracağım ve sonuçta ikimiz de kaybeden oluruz."

Bowe buna güldü ve sordu. "Peki, Rydstrom'la konuşmamın ne kadarını duydun?"

Mari parmaklarını göğsüne bastırdı. "Nee?.."

"Hadi ama. Kulak misafiri olduğunu biliyorum, cadı. Ne duydun?"

"Seksi olduğumu düşündüğünü duydum. En seksi."

"Evet, şüphesiz öylesin," deyince Mari'nin böbürlenmek istemesine neden oldu. "Peki ya sen? Beni senin şu iblis oğlandan daha çekici buluyorsun."

"Erkek arkadaşım. Onun erkek arkadaşım olduğunu söyledim. Ayrıca seni daha çekici bulmuş olsam bile, bunu söyleyerek egonu asla şişirmem."

"Seni bırakmasını nasıl sağladın?"

"Neden sordun?" diye sordu, MacRieve'e karşı daha da yumuşadığını hissederek. "Bunun ona zor geldiğini mi düşünüyorsun?"

Mari sanki saçma sapan bir soru sormuş gibi MacRieve sabırsızca kaşlarını çatarak baktı. Ve Mari ikinci defadır, *bu adam yüzünden aklım başımdan gidebilir*, diye düşünüyordu.

Ama sanırım bundan hoşlanıyorum.

"Ne kadar zamandır onunla birlikteydin?"

Mari omuzlarını silkti. "Neredeyse yedi yıl."

"Bu hayatının üçte birine yakın bir süre!" diye kükredi MacRieve. "Tanrım, bu umurumda değil. Peki onu... seviyor muydun?"

"Evet," diye dürüstçe cevap verdi Mari.

Bowen sorusunu sorarken sesi alçalmıştı. "Onu hâlâ seviyor musun?"

Mari omzunun üzerinden, "Sanırım kalbimin bir kısmı daima ona ait olacak," diye karşılık verdi.

MacRieve'in durduğunu fark edince geri döndü. Adamı çenesi kasılmış, gözleri tekrar buz mavisine dönmüş ve pençelerinin daha uzun ve koyulaşmış olarak buldu. İçindeki canavarın daha önce olduğundan bile fazlasına tanıklık ediyordu.

Mari yutkundü ve onun yetişkin bir Lykae erkeği olduğunu tekrar hatırladı. Ayrıca o, Mari'nin asırlardır özlemini çektiği eşi olduğunu sanan biriydi. Mari ateşle oynuyordu. Cinselliğe aç olan bir kurtadamlı daha fazla şakalaşmak ve daha fazla oynamak yoktu. "Söylediğim her şeyi unut..."

Bowen diğerlerinin görüş açısından çıkarak, Mari'yi bir ağaca yasladı. "Pençelerimi o iblisin boğazına saplayıp lanet olası omurgasına kadar deşmek istiyorum."

"MacRieve, dur..."

Eli birden havaya kalkarak, kızın başının arkasını kavradı. Kulağına doğru uzandı. "Bu gece senin bana ait olmanı sağlayacağım, Mariketa." Aksanı ağdalıydı ve sanki biçim değiştirmeye başlarken

ses telleri bozuluyormuş gibi sesi boğuk çıkıyordu. “Bu diğer adam kalbinin bir parçasına sahip olabilir ama ben bütün vücuduna sahip olacağım.” Diğer elini kızın boynundan göğüslerine kaydırdı ve ikisini de sırayla avuçladı. Sıcak ve sert elinin altındaki göğüs uçları –tıpkı MacRieve’in söz verdiği gibi– hâlâ sızlıyordu. “Sözümü not et, sana öyle bir sahip olacağım ki, başka hiç kimseyi hatırlamayacaksın.”

Yoğunluk... Mari ona bakarken kendini öyle küçük ve kırılgan hissediyordu ki, korkması gerektiğini fark etti. Bunun yerine bir kez daha uyarıldı; derinden gelen sesinden, onu okşayan elinden, muhtemelen saatler içinde ona sertçe sahip olma fikrinden...

“Bu geceden sonra sana dokunmam için kıvranacak, seni öpmem için can atacaksın. Ateş başına vurunca bedeninin her zerresi benimkini efendisi olarak görecektir.”

Mari, onun sözlerinden ve kendine güveninden şaşırılmış –ve evet, heyecanlanmış– bir halde nefesini titrekçe üfledi.

“Bunu olmuş bil, cadı.”

32. Bölüm

“Ah, hayır, ben bu filmi biliyorum,” dedi Mariketa, bir nehir boğazının yüzlerce metre üstündeki tahta bir köprüye geldikleri zaman. O kadar yüksekti ki aşağıdaki nehir iplik gibi görünüyordu. “Üstelik bu bir komedi filmi de değil!” Mari geri dönüp sendeleyerek doğruca Bowe’un yanına gitti ve kaskatı kesildi. Mari geri çekilemeden önce Bowe bir kolunu kızın göğsünün üzerine, diğerini de beline doladı.

Bowe onu daha önce de korkuttuğu için neler olduğunu anında anlamıştı. Ancak daha önce asla tanımadığı biri için hiç buna benzer bir kıskançlıkla dolmamıştı. Ve Mari’nin bir başkasını sevmesiyle ilgili itirafından allak bullak olmuş ve testislerine tekme yemiş gibi hissetmişti.

Bowe kendi kendine, Mariketa’nın *sevgisine* ihtiyacı olmadığını söyledi. Sadece *ona* sahip olduğu sürece...

Öyleyse neden o kim olduğu belli olmayan ve Mariketa tarafından sevilmenin neye benzediğini bilen, kısa süre içinde ölecek olan iblisi o kadar çok kıskanıyordu?

Şimdi Mariketa sanki destek almak ister gibi ona doğru sarılınca Bowen ona teşekkür edercesine burnunu saçlarının arasında gezdirdi. "Mariketa, titriyorsun."

"Yükseklikten çok korkarım."

"Rydstrom söyledi. Bu korku niye? Sana bir şey mi oldu?"

"Evet, deniz seviyesi yüzünden. Sürekli deniz seviyesinde yaşayan biri olarak, nadiren bunun üstüne çıktım."

"Tamam, o zaman." Bowe, Rydstrom'a dönüp, "Karşıya geçmek için başka yol bulabilir miyiz?" diye sordu.

Keşif gezisinden henüz dönmüş olan Cade, "Yolculuğa iki gün eklemekten olmaz," diye karşılık verdi.

İki gün Bowe ve Mariketa için çok geç olurdu. Rydstrom'a baktı.

"Köprü sapasağlam," diye Mariketa'ya güvence verdi Rydstrom. "Bu ordular kamyonlarını köprünün üzerinden geçiriyorlar. Bu yoldan gitmemiz gerekiyor."

Tera, "Tamam, kayalarla ilgili o zorunlu şeyi kim yapıyor?" dedi.

"Neyi?" diye sordu Bowe.

"Bilirsin ya, biri bir kayayı düşürür ve hepimiz sessizce onu izlerken aniden düşerek ölmeyi düşünürüz," dedi Mariketa.

Ah, şu kaya işi. "Mariketa, kimse düşmeyecek. Bu güvenli bir geçiş olacak. Hatta kenarlarda halatlardan korkuluklar bile var. Bunu yapacağız." Mariketa onun sözlerine karşı usulca inlemekten başka bir şey yapmadı. Diğerlerinin önünde -ve İrfan dünyasında da- güçlü görünmenin ne kadar önemli olduğunu bilen Bowe onu bir kenara çekti. "Peki ya köprünün karşısına koşarak geçip sana güvenli olduğunu göstersem, sonra da seni taşımak için geri gelsem nasıl olur?"

Mari başını ısrarla iki yana sallıyordu. "Her adımda köprünün direncini zayıflatabilirsin."

Bowe parmaklarını kıvrırarak kızın çenesini tuttu. "Küçük cadı, canının yanmasına izin vermeyeceğim. Asla."

"İçimde kötü bir his var."

"Evet, senin akrofobin var; bu konuda iyi bir hissin olabilmesi zaten mümkün değil. Hemen geleceğim."

"Hayır, bekle," diye fısıldayan Mari, adamın elini yakaladı. "Gitme."

Bowe diğerlerine el sallayarak, "Size yetişiriz," dedi.

"İyi misin Mari?" diye sordu Tera.

Mari acı çeker gibi gülümsedi. "Çok iyiyim."

"Seri taşımama izin ver," dedi Bowe yalnız kaldıkları zaman. "Böylece gözlerini kapalı tutabilirsin."

"A-ama ikimiz birlikte? Sen yüz yirmi beş kilo olmalısın."

"Diğerlerine bak," dedi Bowe. Tierney halat korkuluğun üzerinde yürüyordu ve Mariketa'yla dalga geçiyordu.

Mari'nin gözleri kısıldı. "Bana... eksik etek mi dedi?"

"Evet, öyle dedi."

Mari bozguna uğramış gibi nefesini üfledi. "Yaşıtlarımın baskısı daima zaafım olmuştur." Bowe'a bakıp, "Eğer köprünün diğer ucuna kendim yürürsem, beni takip edecek misin?" diye sordu.

Daima. "Hemen arkanda olacağım."

"Çok yakın ol," dedi Mari, sonra telaşla ekledi: "Ama benimle aynı tahtanın üzerinde durma."

"Tamam, anladım. Artık aşağıya bakma. Gözlerini Rydstrom'un sırtından ayırma. Bak, çoktan yolu yarıladi."

"Tamam." Mari başını sertçe salladı ve korkuluğa uzandı. "Bu... bunu yapabilirim. Aşağı bakmak yok."

Korkudan eli ayağı tutmuyordu, gözbebekleri fal taşı gibi açılmıştı ve halatı tutan eli zangır zangır titriyordu ama yine de ufack çizmelerinden biriyle köprüünün üzerine adım attı. Bowe onun yürekli bir kadın olduğunu biliyordu ama Mari ilk adımını atınca gururla ulumak istedi. Bunun yerine, “Düşünüyorum da, eğer daha az paragöz olsaydınız İrfan türleri sizden daha çok hoşlanırdı,” dedi.

“Öyleyiz!” diye parladı Mari arkasına dönmeden.

“Bunu anlıyorum ama böyle olmanız mı gerekiyor?”

“Bin yıldır Ev paragözlerle dolup taşı. Bu Lykae'lere, daha az kurt gibi olursanız insanlar sizi daha çok sever demeye benzer. Ve sana şunu söyleyeyim, sen *fazlasıyla* kurt gibisin.”

“Tabii, zengin olmam iyi bir şey, böylece seni destekleyebilirim, kedicik. Senin Ev'de çok para kazandığını zannetmiyorum.”

Mari dişlerinin arasından konuştu. “Neden böyle söylüyorsun ki? Ayrıca bana kedicik deme!”

“Gerçekçi olalım. Senin yönteminle yani bir şeyleri havaya uçurarak çok para kazanabileceğini hayal edemiyorum. Meclisin, para iade garantisi veriyor mu?..”

“Korkumu unutmanı sağlamak için beni kızdırmaya çalışıyorsun.”

“Evet. İşe yarıyor. Çoktan yolun yarısına geldin.”

“Üçkâğıtçı, lanet olası kurt...”

Birden boğazın iki tarafındaki ağaçlardan kuşlar uçtu.

Saniyeler sonra yer sarsılmaya başladı. Kolunu Mari'nin beline sarıp onu sımsıkı kendine doğru çeken Bowe dışında, köprüünün üzerindeki herkes şaşkınlıkla donakaldı.

“Ah, *tanrılar aşkına!* MacRieve?” diye gergin bir sesle fısıldayan Mari'nin avuçlarında refleks olarak sihir oluşuyordu.

“Buradayım, Mariketa.” Birkaç saniye içinde her şey duruldu. “Bitti. Ormanın sakinleştiğini duyuyor musun...”

Bir sarsıntı daha. Kız, ışıldayan elleriyle korkuluklara ölümüne yapışmıştı, bacaklarının dermanı kesilmiş gibiydi ama Bowe onu ayakta tutuyordu. "Hayır, hayır, Mari, seni yakaladım. Hadi gel. Eğer bırakırsan aynı yoldan geri dönebiliriz bile."

Mari başını çılınca iki yana sallıyordu, gözleri ayna gibiydi.

"Mari, bırakmak zorundasın. Ellerini yaralamanı istemiyorum."

Havada ani bir basınç dalgalanması oluştu. Bowe başını hızla kaldırdığı zaman, gözleri Rydstrom'un çatık kaşlı bakışlarıyla buluştu.

"Eğilin!" diye bağırdı Rydstrom ve koca bir kaya parçası dosdoğru üzerlerine düşecekken, Bowe, Mariketa'yı hemen kenara çekiverdi. Kaya, köprüye çarpınca onu koparmadan önce bir kırbaç gibi dalgalandırdı.

Bir elini halata dolayıp, kolunu kızın vücuduna saran Bowe, sarp kayalıklara doğru hızla sallanırlarken halata tutunmaktan başka hiçbir şey yapamadı.

33. Bölüm

Dağa doğru hızla savrulurlarken Mari çılgık atıyordu. MacRieve sadece bir eliyle halata tutunmuş olduğu için havada dönüyorlardı. Mari gözlerini sımsıkı kapattı, Bowe'un onu saran eli gitgide daha sıklaştığından çılgılığı kesilmişti.

Bu olamaz!

Kayaya çarpmalarından önce Bowe dönerek, vücudunu Mari'ye siper etti. Sıçradılar ve Bowe bir kez daha döndü.

En sonunda durdukları zaman, Bowe, "Yaralandın mı? Mariketa? Bana cevap ver!" dedi.

Heyelan taşları ve kumu karıştırmıştı ve Mari haykıramadan önce öksürdü. "Ah, tanrılar aşkına, bu olmaz."

"Şişşt. Seni yakaladım. Sakin ol bakayım. Seni tutuyorum."

Gözlerini silme isteğine aldırış etmedi ve bunun yerine ona daha sıkı sarıldı. Bowe'un kollarını o kadar sıkı kavradı ki, tırnakları kaslarına gömülüydü, yine de Bowe hiçbir şey demedi. "Sen... sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim. Toz dinince hemen yukarı tırmanacağım."

"Bu... neydi?"

"Bir depremli. Bu bölge depremleriyle bilinir."

"Diğerleri? Onlar güvende mi?"

"Bunu anlamam için bana bir saniye ver. Orada da toz daha yeni diniyor. Kuşkusuz onlar da bizim gibi asılı kalmışlardır."

Bowe'un çenesi gevşemişti. Havadaki toz bulutu dinince köprünün diğer tarafının... olmadığını gördü.

"Onları görüyor musun?"

"İyiler. Karşıya geçmişler," dedi Mari'ye. Bu bir yalan sayılmazdı. Köprü yıkılmadan önce karşıya atlanmış olabilirlerdi ve düşmüş olma olasılıklarının daha kuvvetli olmasının şü anda bir önemi yoktu.

Yine de kafalarını kaybetmedikleri sürece, düşmek onları öldürmezdi. Ayrıca Mariketa'yı bu dağdan indirip bu zor durumu atlattıncaya kadar, ona arkadaşlarının yüzlerce metreden düşmüş olabileceğini söylemenin pek akıllıca olduğunu sanmıyordu.

"Şimdi, bizim de kendimizi güvenli bir yere atmamız gerekiyor. Köprünün tahtalarını basamak olarak kullanabilirim. Sadece tırmanacağız. Tamam mı, Mari?"

"B-Bowen bekle! Tırmanırken beni düşürmezsen, sana daha iyi davranacağım ve... seninle yatacağım! Gerçekten yapacağım."

"Tabii, bu durumda ben de seni sıkı tuttuğumdan emin olacağım," dedi yukarı doğru uzanarak.

"Bana gülüyorsun."

"Dünyadaki hiçbir şey seni düşürmeme neden olamaz." Neredeyse tepedeydi. "Bana karşı acımasız olsan bile."

"Sana karşı acımasız mıyım?"

"Evet, benimle oynuyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Mari.

"Beni, ayrılacağımızı düşünmeye yönlendirip sonra da tam tersini yapıyorsun."

"Seni asla yönlendirmedim!"

"Üzerime atlamadın mı?"

"Yine dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun..." Bowe köprüden kenara sıçrayınca Mari'nin sözleri, adamın kulağına doğru attığı çığlıkla kesildi.

"İşte, tekrar sağlam zeminin üzerindeyiz. Bak her şey yolunda." Bowe ağaçların altına gitmeyi başarır başarmaz, Mari'yi yere indirdi ve kendiliğinden ayakta duruncaya kadar onu omuzlarından tuttu. Ancak Mari tekrar adama atılarak, bir ağacı kucaklar gibi kollarını beline sardı.

Bowe başını eğip ona baktı. "Mariketa?"

"Öl... ölmeme izin vermediğin teşekkür ederim."

Bowe kızın kollarını boynuna doğru sürükledi ve başını göğsüne yaslayarak onu iyice kendine çekti. "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim." Mari onu kavrayınca Bowe ihtiyaç duyulan biri gibi ve güçlü olduğunu hissetti. Sonunda olmak için doğduğu gibi, bir koruyucu gibi hissediyordu.

Mari fısıltıyla, "Bowen, şu anda dünyadaki en sevdiğim kişi olma olasılığın çok yüksek," dedi.

-Senin-

Biliyorum. Biliyordu. Haftalardır onu düşünüyor, onu hayal ediyordu. Mari'nin tutkusu onda saygı uyandırıyor. Cesareti ve güzelliği Bowe'u büyülüyordu. Şimdiyse sadece, deli gibi istediği şeyi kabul etmek için kendine izin veriyordu.

Mari onundu.

Onun için vardı.

“O şekilde tutunabildiğine inanamıyorum,” dedi Mari. “Sen gerçekten, ee, çok güçlüsün.”

“Seni korumak için öyle olmam gerekiyor.”

İkisi de sessizleşti.

“Beni değil, MacRieve.”

“Bir karar verdim, küçük hanım.” Geri çekildi ve kızın yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Eğer bir şans verilirse, geri *gitmeyeceğim*. Sen benimsin. Ayrıca ben senin oluncaya kadar da ne gerekiyorsa yapacağım.”

Mari hüsrana uğramış gibi bir ses çıkardı. “Tipik erkek! Mağarada olanlar yüzünden, değil mi?”

“Evet, biraz. Ama aynı zamanda sonrasında olanlar yüzünden de. Birbirimize uyuyoruz, sen ve ben ve bir hayatı paylaşabiliriz. Ayrıca, cadı,” bakışları kızın kilerle buluştu, “inanılmaz derecede güzel zaman geçireceğiz.”

34. Bölüm

Yollarına devam ettiklerinde, MacRieve dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuşçasına sessizliğe bürünmüştü. Mari, onun düşüncelerini okuyamıyordu ve biraz önce yaptığı açıklamadan pişmanlık duymasından korkmaya başlamıştı.

Mari, sessizliği bozmak için konuşmaya başladı. "Klanını özlüyor olmalısın. Sıkı bağlara sahip bir topluluk olduğunuzu duydum."

MacRieve omuzlarını silkti. "Ben o grubun bir parçası sayılmam... ya da bir süredir öyle değilim." Mari'nin soran gözlerle baktığını görünce, "Kaybımdan sonra neden ölmenin bir yolunu bulmadığımı sorguluyorlar. Seni onların arasına götürüp 'Bunun için yoluma devam ettim, lanet herifler. Ve ödülüne bakın,' demek istiyorum," dedi.

Mari -dikkat et- aklın yine başından gidiyor!

"Daha önce benim türümün arasında çok bulundun mu?" diye sordu MacRieve.

"Bourbon Caddesi'nin dışında bir çift Lykae gördüm -ikizdiler- ama onlarla hiç tanışmadım."

"Ah, adı kötüye çıkmış Uilliam ve Munro. Yanında bitmemiş olmalarına şaşıyorum. O zaman *iblisinle* birlikte miydin?" İblis kelimesi ağzından dış gıcirtısıyla birlikte çıktı.

"Hayır. Daha önce ayrılmıştık."

"Neden onunla ilişkisini bitirdin? Sana zarar mı verdi?"

"O, beni terk etti."

"Yalan söyleme..."

"Söylemiyorum! Benimle ilişkisini koparan o."

MacRieve başını usulca sallayınca Mari, "Ne? Bunu kolayca anlayamadın mı?" diye sordu.

"Hayır, ben sadece klanımın bir değişimini düşünüyordum: 'Kucağınıza bir armağan düşerse keyfini çıkarın. Gafil bir adam tarafından kaybedilmişse bunun tadını çıkarın.'"

Aklım başımda değil. Mari belki karşı koymak için çok gençti. Belki MacRieve onunla hamur yoğurur gibi oynuyordu. Çünkü MacRieve'in bu gece onunla birlikte olmak konusundaki tahmini şimdi kesinleşmişti. "Beni bir hediye olarak mı görüyorsun?"

"Evet." Bakışları o kadar derin ve samimiydi ki. "Yanında olmaya can attığım bir hediye."

Mari iyice bocaladı ve o anı geçiştirmek için, "MacRieve, öyleyse bana hakkında bilmediğim beş şey söyle," dedi.

MacRieve, Mari'nin önerisinden tuhaf bir şekilde rahatsız olmuştu. "Bunu neden istiyorsun?"

"Tırmanırken zaman geçirmek için."

"Önce sen, küçük hanım."

"Peki, başım dönene kadar ofis sandalyelerinde dönmeyi severim. En iyi arkadaşım *"Laissez les bons temps rouler"*¹⁰ sözünün "plastik boncuklar kıyafet yerine geçer" anlamına geldiğini sanıyor. Bir ponpon kıızıydım; sisteme karşı cadı ponpon kız olduğumu

10 "Hayatın tadını çıkar" anlamına gelen bir Cajun deyişi. Plastik boncuklar Mardi Gras'da kullanılmaktadır ve festival arabalarından seyircilere atılır. (ed.n.)

biliyorum. Ama burs almak için en iyi yol buydu." Derin bir nefes aldı. "Pelerinli günlerime kadar."

MacRieve kaşlarını kaldırdı. "Amigoluğu *futbolda* mı yapıyordun?"

"Ve bazı basketbol maçlarında ama genellikle futbol maçlarında."

"En sevdiğim spordur."

"Benim de! Peki, kaç tane oldu."

"Üç. Devam et, o halde. Bu çok etkileyici."

"Para için poker oynamayı ve havuz temizleyen oğlanları severim. Şimdi senden beş şey."

"Peki ya ailen?" diye sordu MacRieve. "Annenle baban? Kardeşlerin?"

"Kaytarıyor musun?"

"Seninle ilgili konuları merak ediyorum. Beni hoş gör." Yarım bir gülüşle Mari'ye baktı. "Seni biraz önce düşürmediğime göre."

Mari bakışlarını kaçırarak, "Çocukken annem de babam da farklı zamanlarda beni terk etti. Babam bir büyücüydü, o daha önce beni başından defetti ve kısa bir süre sonra da öldü. Annem bir peri druid, kulaklarımı ondan almışım. Beni druidlik üzerine eğitim görmek ya da adına her ne deniliyorsa onun için terk ettiğinde on iki yaşındaydım," diye açıkladı ve ne yaptığının bilinciyle irkildi. "Tanrım. Gerçekten içlerlemiş görünmemeye gayret ediyordum."

"Üzgünüm, Mariketa. Bir anne ve babanın çocuklarını nasıl bırakabildiğini anlayamıyorum."

Mari nedense Bowen'ın, ailesi hakkında kötü düşünmesini istemiyordu. "Kendi nedenleri olmalı. Birlikteyken beni önemsiyorlardı." Mari en azından bundan emindi.

Bowen tamamen ikna olmuş gibi görünmeyince Mari açıklamaya başladı. "Dört yaşındayken annemle babamın beni Disney World'e götürdüklerini hatırlıyorum. Babam halka atışındaki bütün ödülleri

kazanmam için büyü yapmıştı ama kaşlarını çatıp ona her baktığımda masum bir ifadeyle ellerini havaya kaldırmıştı. Annem de babam da oldukça sıkıcı olan bütün müzikallere gitmiş, ne varsa ona binmiş ve bu sürede ne kadar içi doldurulmuş hayvan varsa yüklenmişlerdi.

“Öğle vakti babam beni omuzlarında taşımaya başlamıştı. Günün sonunda ikisinin de gözleri eğlence parkı cezasının sonuna varmış diğer anne-babalarda olduğu gibi kan çanağına dönmüştü. Buna rağmen, son kez bana bir şey ismarlamak için durmuşlardı. Yorgunluktan annemin gözleri neredeyse şaşkınlıkla bakıyordu ve az kalsın dondurmaların parasını druid bozukluklarıyla ödeyecekti. Daha sonra bir meydanda dondurmalarımızı yerken, babam birden sıçrayarak banktan kalktı. ‘Jill!’ diye bağırdı. ‘Mari nerede! Ah, tanrılar aşkına! Kızımızı kaybettim!’ Sonra annem parmağıyla işaret ederek omuzlarında olduğumu gösterdi.”

Üçü de gözlerinden yaşlar gelene dek gülmüşlerdi.

Bowen başını Mari’ye doğru eğdi. “Sana çok düşkünlermiş gibi geliyor.”

Düşkün. Ne kadar uygun bir kelime. “Sanırım öyleydiler.” Mari’nin babası gittikten sonra annesi onu ilgiye boğmaya devam etmişti. Gerçi Jillian ne zaman çok eğlenseler, hep hüzünlenmiş gibi görünürdü. Hatta ikisinin sahilde geçirdikleri o harika günün sonunda bile tasalanmış görünüyordu...

Mari birden havada sıradışı bir keskinlik hissetti ve bakışlarını yukarı kaldırdı. Başının üzerinde kuzgunların dolaştığını görünce sırtından aşağı bir ürperti yayıldı.

“Ne?” diye sordu MacRieve nazikçe kızı omuzlarından tutarak. “Ne oldu?”

“Bilmiyorum. Büyük olasılıkla hiçbir şey,” dese de, etrafını gözetlemeye devam etti.

“Eğer içine bir şey doğduysa bilmek isterim. Köprü konusunda seni dinlemem gerekirdi, bundan sonra sözüne kulak vereceğim.”

Ancak, Mari hissettiği şeyi söze dökemiyordu, çünkü ne olduğunu anlamamıştı. “Hayır, ben iyiyim,” diye ısrar ederek kendini gülümsemeye zorladı. “Bana hâlâ beş şeyi anlatma borcun var.”

Bowen elini ensesinde dolaştırırken sanki gizemli bir tehlikeyle uğraşmayı, kendisi hakkında beş gerçeği açığa çıkarmaya tercih edermiş gibi görünüyordu.

35. Bölüm

Bowe cevap vermek için ağzını açtı, sonra hiçbir şey demeden tekrar kapattı. Şaşırtıcı değildi. Kendisi hâlâ hiçbir koku almamışken, Mari'nin bir tehlike sezmesi onu endişelendirmişti. Ayrıca bir de ona söyleyecek hiçbir şeyi olmaması gerçeği de vardı.

Yıllar boyunca hayatının merkezinde Mariah'yı geri getirme hedefi vardı. Bu konudan, Hücum konusunda yaptığı gibi uzak durmaya çalışıyordu. Ancak bu uğraşları bir kenara koyarsa, hatırladığı gerçek bir hayatı olmamıştı.

Hissiz ve işe yaramayan bir varlığa sahip olduğunu biliyordu ama bu gerçek onu hiç bu kadar derinden sarsmamıştı.

Mari'ye eskiden bir orduyu, hem de güçlü bir orduyu yönettiğini söyleyebilirdi. Ama Rydstrom'un tacını kaybettiği savaşta Yağmacı Vampirler ortalığı kırıp geçirmişti ve Bowen hatasını Mari'nin öğrenmemesini tercih ederdi. Bugün Mari ona farklı gözle bakmaya başlamıştı ve Bowe bunun değişmesini istemiyordu.

Bowe öldürmek konusunda iyiydi. Bunun da Mari'yle ilgili mücadelesine yardımcı dokunmazdı.

Peki ya arkadaşları? Bowe'un sürekli gördüğü çok arkadaşı yoktu; daha doğrusu hiç arkadaşı yoktu. Arkadaşlıklarının yok olmasına

izin vermişti çünkü ona başsağlığı dileklerini iletmeleri her zaman çok rahatsız edici olmuştu. Bowen onları bu zahmetten kurtarmayı tercih etmişti, ayrıca başsağlığı kısmı çoğunlukla sınırı aşar ve acıma haline gelirdi. Ya da Lachlain'ın yaptığı gibi onu incelerlerdi. Bowe, Lachlain'ın ilgisine katlanıyordu çünkü onu kardeşi gibi görüyordu ama diğerlerinininkine katlanmazdı.

Lanet olsun, o bir hiçti.

İlk defa Mariketa'ya layık olup olamayacağı konusunda endişe ediyordu. Hatta onu hak ediyor muydu? Evet, o bir cadıydı ama aynı zamanda çarpıcı derecede güzel, cesur ve akıllıydı.

"Futbolu ben de severim," dedi en sonunda.

"Bunu çoktan söyledin, dolayısıyla sayılmaz."

"Gözlerinin rengini seviyorum."

Mari saçının bir buklesini sivri kulağının arkasına attı ve büyüleyici bir gülümsemeyle ona bakınca Bowen'ın kalbinin çılgın gibi atmasına neden oldu. "Gitmeyi en çok sevdiğin yer neresi?"

Bowen dalgın dalgın cevap verdi. "Sen neredeysen orası."

"Bowen, senin hakkındaki beş şeyin hepsi benimle ilgili olamaz."

Ama sahip olduğum tek güzel şey sensin. "Neden olmasın?"

"Evin nerede? Nerede yaşadığını bile bilmiyorum."

"Louisiana'da bir evim var ama asıl evim Kuzey İskoçya'da." Her ne kadar *evim* dese de, restore ettirdiği büyük avcı evi çoktan onların evi olmuştu ancak Mari'yi daha fazla korkutmak istemiyordu.

"Peki ya ailen? Bir Lykae olarak büyük bir ailen olduğuna bahse girerim."

"Sıradışı bir ailem var. Ben tek çocuğum." Erkek kuzenleri dışında kimsesi kalmamıştı.

Belki de bu nedenle çocuk sahibi olmak ve kendi ailesini kurmak istiyordu. Çok yakında, Mari'ye eğlence parkındaki o gözleri kan çanağına dönmüş ebeveynlerden olmak *istediğini* itiraf edecekti. Ayrıca onun ve Mariketa'nın cesur çocukları olacaktı... hatta korkusuz. Uzun zamandır istediği bir ödüle, artık avuçlarının içinde olduğuna inandığı bir ödüle sahip olmasını engelleyen Mariketa'nın bantlarına içermeye başlamıştı.

Şimdilik anlatmak için bir şey bulmaya çalışıyordu. "Bana kendinle ilgili, sadece yakın arkadaşlarının bildiği bir şey söyle."

Mari dudaklarını kemirdi. "Sihir gücümü kontrol edemiyor olmak beni çılgına çeviriyor. Canımı sıkıyormuş gibi davranıyorum ama sıkıyor. Hücum için ayrılmak üzereyken, altı ve yedi yaşlarındaki o bebek cadılar yanıma geldi ve şöyle dediler: 'Mari, ne yaptığımıza bir bak,' ve küçük sihirleri benim başarabildiğimden daha iyiydi."

"Belki sen o yaştan daha geç başladığın içindir."

"Hayır, *şimdi* başarabildiğimden de daha iyiydi."

Bowen avcuyla ensesine vurdu. "Ah, peki."

"Neden böylesine bir güçle donatılıp sonra onu kontrol edemiyorum? Bu birine yola çıkmak için can atan bir Ferrari vermeye benziyor ama sonra parlak deri döşemeli sürücü koltuğuna oturuyorsun ve o da ne, direksiyon yok. O kadar sinir bozucu ki."

"Bunu duymaktan hoşlanmayacağını biliyorum ama senin gibi biri için bunun böyle olması gerekiyor."

"Bu ne demek oluyor? Ayrıca dikkatli ilerlemen için seni uyarıyorum."

Bowen'ın dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. "Efsanelerde ve İrfan'da senin gibi yeteneklerini kullanmak için çabalayanları duyuyoruz. Bu çabalar, mükemmele ulaşılmasını sağlar. Güçlerin kaza olmaksızın, kolayca eline geçseydi, onların değerini asla gerektiği

kadar bilmezsin. Ayrıca iyi bir lider olmazsın çünkü çok çalışmak zorunda olan diğerlerine karşı sabırsız davranırsın. Tarihteki bütün büyük savaşçılar için de bu *asla* kolay olmamıştır.”

“Senin için kolay oldu.”

Bowen yarım ağızla güldü. “Peki, benim büyük bir savaşçı olduğumu nereden çıkardın?”

“Rydstrom her çatışmada ön saflarda olduğunu söyledi ve hâlâ yaşıyorsun. Bu yüzden... büyüksün.”

Bowen başını eğerek ona sırtıttı. “Bu çok tatlı okşama için egom sana teşekkür eder.” Gülmesi süratle kayboldu. Rydstrom aklına geldi, köprünün yıkılmasından beri saatler geçmiş olduğunu fark etti ve hâlâ diğerlerinin kokusunu bir kere bile almamıştı. Yüzlerce kilometre öteden bulabileceği eşini ayırt edebildiği kadar kolay ayırt edemese de, bunun dörtte biri kadar uzakta olsalar yine de kokularını alması gerekirdi. Ama hiçbir şey yoktu.

Bir sonraki gün dolunay vardı, zamana karşı yarışmışlardı ve şu andan itibaren Mari’yi –kendisinden– koruyacak kimsesi kalmamıştı. Bowen ona Mariah’nın nasıl öldüğünü itiraf etmeli mi, etmemeli mi diye tekrar tekrar düşünmüştü. Tarihin kendini tekrar etmesi düşüncesinden dehşete düşüyordu ve ona söylemenin bir kendini gerçekleştirme kehanetini başlatacağından korkuyordu.

Eğer Mariketa hemen ondan kaçarsa...

Bowen başını iki yana doğru sertçe salladı. Bu gece ardı ardına onunla birlikte olacaktı, sahiplendiğine dair işaret bırakacaktı ve içindeki canavarın büyük bir bölümünü ortaya çıkaracaktı. Diğerleri yarın mutlaka onlara yetişirdi. Ama eğer yetişmezlerse, kızın vücudunu kendininkine alıstırarak ve sonra ayın sıcaklığında kontrolünü kaçınılmaz bir şekilde kaybettiği zaman, Mariketa belki şoktan etkilenmeyecekti. Mariketa’nın kendinden kaçmak istemesini önleyebilirdi.

Uzaktan gelen gök gürültüsünü duydukları zaman, Bowen gözlerini Mariketa'dan çekti. "Kamp kurmak için bir yer aramaya başlamamız gerekiyor. Bu gece büyük bir olasılıkla dağ tarafına yağmur yağacak."

"Aynama sorabilirim."

"Bundan hoşlanmıyorum, Mariketa. Bir şeyi uçurmanı, o tüyler ürpertici elma saçmalığını tekrarlamana tercih ederim."

"Biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Cadılar, ürpertici büyülerin en güçlü olanlar olduğuna inanır. Hangisi daha sinir bozucu? Saldıran bir kurt mu, yoksa zehirsiz bir yılanın ensenin üzerine düşmesi mi?"

"Ve siz cadılar buna kafa mı yorarsınız?"

"Bir şekilde bunu yapmak zorundayız."

Bundan böyle değil. En azından *onun* cadısı yapmak zorunda değildi.

Eğer Mariketa arıların sokmasını sağlamak istiyorsa, bunda bir sorun yoktu ancak Bowen büyü yapmak gibi karanlık sihirleri yasaklayacaktı. Kural koyacaktı ve tanrılar şahit ki Mariketa...

Parmağını haylazca -kalçasının yüksekliğindeki- bir kayanın üzerinde gezdiren Mari ona dönüp *siren* gülümsemesiyle baktı. Bowen'ın kalp atışları hızlanınca düşündüklerini hatırlayamaz oldu. Bu gerçekten olacaktı... bin iki yüz yıl sonra, eşine sahip olacaktı.

Evet, bu gece.

36. Bölüm

O gece ilk yıldırımın düştüğünü gördükleri zaman MacRieve yerden yüksek bir platform ve çatı yapmış ve dereye girip Mari için avlanmıştı. Gece yağmur başladığındaysa karınları doymuş ve temizdiler. Mari bir kez daha onun gömleğini giymişti; üzerinde başka bir şey yoktu.

Ayrıca Bowe ondan ilk yoğun öpücüğünü almıştı.

Geri çekildiğinde Mari'nin gözlerini açması bir saniye sürdü. Mari, Bowen'ın gözlerinin kehribar renginden buz mavisine dönüştüğünü ve tepkisini incelerken bakışlarının çok derin olduğunu gördü.

Derin bir nefes aldı. "Beni öpme şeklini seviyorum."

"Öpüşümden daha fazlasını seveceğini umuyorum."

"Bowen, kontrolünü kaybetmeyeceksin, değil mi? Bayağı bir süre geçti de."

"Hayır, küçük hanım, kaybetmeyeceğim. Ne kadar oldu?"

"Dört yıldan fazla."

Tatsız bir kahkaha attı. "Yüz seksen yıla ne dersin."

Mari'nin kaşları çatıldı. "Tek bir kadın bile olmadan mı? Bir kere bile sevişmedin mi?"

“Hiç kimse olmadı. Lanet olsun, bunun nasıl yapıldığını unutmuş olabilirim.”

“Bisiklete binmek gibi, değil mi?”

“Görelim, o zaman.” Bir kez daha kızın boynunu öpmek için uzandı ve Mari hafifçe inleyene kadar dilini orada gezdirdi. Bowen gömleğini beline doğru kaldırırken Mari kendini adamın elinin ağırlığının altında geriye kayar bir halde buldu.

Daha sonra Bowen sert avuçlarını kızın bacaklarının arasına kaydırarak iki yana doğru açtı. Mari’nin titremeye başlamasına rağmen, Bowen onun çıplak cinselliğine dokunmadı. Ancak buz mavisi gözleri oraya dikilmişti ve hırıltıyla usulca inledi.

Bowen dudaklarını yaladığı zaman, onun ne planladığını anlayan Mari ürperdi ve ıslaklığı daha da arttı. “Bowen...” Dilini oraya götürmesi için yalvarmasını diye yanağının iç kısmını ısırdı. Mari’nin vücudu bunun için yanıp tutuşuyordu.

Bowen kızın bacaklarının arasına yerleşti ve gövdesini öperek, burnunu göbeğindeki halkaya sürttü. Daha sonra aşağıya indi...

Ağzını hararetli bir şekilde kadınlığına bastırarak ve dilini arasından kaydırarak Mari vücudunu zevkle geriye doğru attı ve parmaklarını adamın saçlarının arasına geçirdi. Bowen ona karşı haşince inledi ve sanki kendini unutmuş gibi elleriyle bacaklarını sertçe kavradı.

“Seni tatmayı hayal ediyordum,” dedi hırıltıyla, Mari’ye doğru tüflediği nefesi ateş gibiydi. Mari mahmur gözlerle onu süzüyordu. Bowen yalayıp ısırırken sanki zevkten acı çekiyormuş gibi kaşları çatık, gözleri sınıksız kapalı bir haldeydi.

Bunun sonsuza kadar sürmesini isteyen Mari kasılmasını önlemeye çalışıyordu. Oysa Bowen’ın arzulu öpücüklerinin altında, kaybedilmiş bir savaş için mücadele veriyordu.

"Benim için gel, küçük cadı," dedi Bowen hırıltıyla, sonra klorisini nazikçe emdi, güçlü diliyle de hafifçe üzerine vuruyordu.

Mari gecenin içine doğru haykırdı, şehvet düğümü çözülüyordu. Gelmeye başlayınca birden doğruldu. Bowen'ın saçlarını tutup kalçalarını sallayarak tenini adamın diline sürtiyordu. Bowen ona karşı hırılıyor ve vahşice yalayıp yutuyordu. "Cadı... beni delirtiyorsun..."

Dilinin hareketleriyle her seferinde onu titretince Mari adamı itmek zorunda kaldı.

Bowen sanki ayrılmaya gönülsüzmüş gibi, bacaklarını oyalana oyalana öpse de, Mari adamın ellerinin titrediğini hissedebiliyordu.

"Bowen," diye fısıldadı. "Seni içimde istiyorum."

"Tabii," diye hırlayan Bowen ayağa kalkarak giysilerini bir çekişte çıkardı, bu sırada uzanmış olan Mari huşu içinde onu seyrediyordu.

Bu gerçekten olacak.

Mari'nin orgazmı yüzünden heyecan içinde ve ahlaksızca tepki vermesinden hâlâ sersem gibi olmasına rağmen, Bowen kızın kendisini kabul etmeye hazır olduğundan emin olmak için kendini tuttu.

Parmaklarını sıkı kadınlığına soktu, ta ki Mari'nin tırnakları hayal kırıklığıyla omuzlarına batana kadar.

Bowen en sonunda kızın bacaklarının arasındaki bölgeye uzanmak için kendini bıraktı. Şaşkın olan zihni yine, *Ona sahip olacağım*, diye düşündü.

Ayrıca Bowen... gergindi.

İki asra yakın bekârlık döneminden önce eskiden sahip olduğu kibirle konuşmuş ve Mari'nin, yatağını asla terk etmek istemeyeceğine yemin etmişti.

Oysa kızın içine girmenin eşiğindeyken bile, nedense bandı hatırlıyordu. Parmağını kızın koluna götürerek, sesini mümkün olduğunca sıradan çıkarmaya çalıştı. "Hadi o zaman bunu çıkaralım."

"Bu yapmamı neden istiyorsun ki?" diye sordu Mari soluk soluğa.

"Onu takmak için bir nedenin yok. Benden başka erkek olmayacak ve ben de -başka kadın olmadan- eşimi hamile bırakabilirim. Bu yüzden gebe kalırsan, çok daha iyi olur. İkimiz de şüpheye yer bırakmadan senin bana ait olduğunu biliriz."

"Hey..." Mari adamın altında kasıldı ve elini iterek uzaklaştırdı. "Hamile kalmak istemiyorum."

Bowen'ın morali bozuldu. *Tabii ki hayır. Hiçbir şey değişmedi.* Kızın üzerinden kalkıp yan yattı.

"Sadece yirmi üç yaşındayım. Daha çok erken!"

Bowen bakışlarını Mari'nin üzerinde gezdirdi. "Ama... sonuçta bunu istersin, değil mi?"

"Tabii ki ama şimdi değil," dedi Mari ve Bowen büyük bir rahatlama hissetti. "Otuzlarıma ya da kırklarıma kadar olmaz. Kronolojik olarak. Planım bu. Bir plan yapacak tipte bir kadın gibi görünmediğimi biliyorum ama yaptım."

"Büyük planda şimdiyle on yıl arasındaki fark nedir?"

"Hayatımda yoluna koymam gereken bir sürü şey var. Güçlerim, Ev'deki yerim. Şu anda bir başkasına bakmak şöyle dursun kendime bile bakamıyorum."

"Ben sana bakacağım. Daima." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bir daha asla kaygılanacağın bir şey olmayacak."

"Bir dakika..." Mari durgunlaşmıştı. "Hepsi bunun için mi? Böylece emin olabileceğin için mi?" Mari'nin gözleri sulanmaya başlayınca Bowen'ın gözleri büyüdü. "Bütün baştan çıkarmalar. Dün

geceki, bugünkü, bu akşamki yoğun kur yapmalar. Böylece senin eşin olup olmadığımdan emin olacaksın."

"İçinde olmayı istememin başka nedeni olmadığını mı düşünüyorsun?" Kızın elini sızlayan sertliğine götürdü ama Mari elini hemen geri çekti.

"Senin siyah ve beyazın gibi, bunu kesinlikle bilmenin bir önemi yok. Bugün karar verdiğini ve beni seçtiğini söyledin, o zaman bu sınav niye?" Mari ayağa kalktı ve gömleği üzerine çekip ona sarındı. "Sana söyleyeyim; çünkü hâlâ sınavı geçememe ihtimalimin üzerinde duruyorsun. Seninle birlikte olup her şeyi bir kenara atmam ve senin bana ait olduğun konusunda beni ikna etmeye çalışıyorsun ama *sen* bunu yapmıyorsun!" Bir damla gözyaşı yanağından süzüldü ve Mari elinin tersiyle onu sildi. "Kısa süre içinde ölümsüz olacağım ve birçok yaralanmaya karşı dayanıklı olacağım, oysa dönüşmemi bekleyemezsin, değil mi? Gerçekten MacRieve, bir ölümlü iki metreye yakın uzunluktaki bir kurtadamı doğurur mu? Ayrıca Lykae'ler bir kerede iki ya da üç çocuğa hamile kalır, değil mi? Sence doğumda hayatta kalacak mıyım?"

"Lanet olsun, ben bunu düşünmedim."

Lachlain'in her zaman dediği gibi: "Of, Bowe bu sefer çuvalladın."

"Bunları hiç düşünmedin, değil mi?"

"Mariketa, ben eski jenerasyonum. Hayatımın büyük kısmında erkekler ve kadınlar çocuk sahibi olmak isterlerdi ve sahip olmak için her şeyi yapmaya hazırdılar. Ayrıca bir ölümlü gibi davranmadığın için her güç gösterin, senin hâlâ hassas olduğunu unutmamı kolaylaştırdı. Sana herhangi bir şey olmasını asla istemem."

"Çünkü bu *seni* incitirdi!" diye haykırdı Mari. "Herkes, ölen eşin söz konusu olduğunda senin hiç bencil davranmadığını düşünüyor. Ama doğrusu, sen bugüne kadar gördüğüm en bencil erkeksin. Eşin

için acı çekiyorsun çünkü ölümü yüzünden kendini yalnız veya suçlu hissetmek istemiyorsun. Onu sevdiğin için değil."

"Çok ileri gidiyorsun, Mariketa," dese de, Mari'nin sözleri içinde yankılanıyordu çünkü bir bakıma... Mariah'yı gerçekten sevip sevmediğini merak etmeye başlamıştı.

Cadıyla sadece birkaç gündür birlikteydi. Ona karşı hissettiği duygu her neyse, acaba Mariah'yla yaşadıklarını gölgelemiş miydi?

"Hiç sanmıyorum. Mezarlık olayı tuhaf bir durum değildi. Sen gerçekten de zalim herifin tekisin. Benden uzak dur."

"Mariketa..."

"Uzak dur." Aynasına uzandı. "Yoksa ben uzaklaştıracam."

"Ah, hayır, hayır, yine onu yapıyorsun, lanet olsun."

Eğer orada oturup Mari'nin aynaya fısıldayarak, duyamadığı bir konuşma yapmasını seyrederse kahrolurdu.

"O lanetli şeyin ne cazibesi var?"

Mari, neredeyse Bowen'ın gerçek ve güvenilir gücünü elinden almak istemesine olduğu kadar, *hamile bırakma isteğinin* eşiğine gelmiş olmasına da sinirleniyordu.

Kendini sihriyle ilgili büyük bir şeyin eşiğindeymiş gibi hissediyordu. Yansıma onu eğitiyordu. Ne zaman sihir yapsa gücünün üzerindeki kontrolü daha da artıyordu. Ayrıca elmayı her ısırışında fiziksel olarak da güçlendiğinden şüphe ediyordu. "Cazibe mi? Yansımaya diğerlerinin gerçekten iyi olup olmadığını soracağım çünkü nedense şimdiye kadar bana söylediğin hiçbir şeye güvenmediğimi fark ettim."

Bowen kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Benim yanımda olmaz."

"O zaman acele edip gitsen iyi edersin."

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" Hızla ayağa kalktı ve kotunu giyerek botlarının arkasına bastı. "Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu anlaman için seni burada bırakmalıyım."

"Ah, bu harika olur!"

"Ah, evet, çok harika olur."

Başparmağını Mari'ye doğru uzattı, bir şey söylemek için ağzını açtı sonra hızla kapattı. "Bunu seyretmeyeceğim," dedi en sonunda sıktığı dişlerinin arasından ve uzun adımlarla yürüyüp gitti.

Mari yalnız kalınca olanlardan serseme dönmüş bir halde uzandı. Bowen onu istediği için bütün gece sevişeceklerini sanmıştı. Onu hamile bırakmayı istediği için değil.

Ya da denemek istediği için. MacRieve küçük sınavını yapmak zorundaydı çünkü Mari'ye bakıp, sesini duyup, yanında olarak onun kendisine ait olduğuna emin olamıyordu.

Birinin Mari'ye, "Seni seçiyorum," demesi için ne yapması gerekiyordu ki?

Eğer biri onu anlar ve sonra da -eşi ya da başka bir şeyi olduğu için değil- yalnızca şahsi değerine dayanarak, "Buna eminim. Benim için sadece sen varsın," dese, Mari şaşkınlıktan altüst olacağını düşünüyordu.

Peki ya girişimleri sonunda Mari hamile kalmazsa MacRieve ne yapacaktı?

Beni terk eder, olacağı bu.

Bunu fark etmek gerçekten berbattı çünkü artık bu bambaşka bir dünyadan çıkma ormandan uzakta, New Orleans'a döndükten sonraki geleceğini düşündüğü zaman MacRieve'i de sürekli bunun içinde görüyordu.

Gözyaşlarını sildi. Lanet olsun, onu bu kadar... harcanabilir yapan neydi?

37. Bölüm

Bowe bazen yaşadığı bir olayı bin yıl sonra da aynı netlikle hatırlayacağını anlayabiliyordu.

Zorlu bir koşudan sonra kamp yaptıkları yere döndüğü zaman karşısındaki manzaranın kalıcı olacağını ve hatta ölümsüz hayatı boyunca sürekliliğini kanıtlayacağını biliyordu.

Arka planda parlayan şimşekler ve hafifçe yağan yağmurla birlikte Mariketa'yı bir kolu başının altında kıvrılmış, yan yatar bir halde buldu. Diğer koluysa yukarıya kalkmıştı ve parlayan elinin üzerinde devasa bir örümcek yavaşça yürüyordu. Mari örümceğe dalgınlıkla ve parlak, ayna gibi gözlerle bakıyordu. Dudakları Bowe'un bugüne kadar gördüğü en koyu kırmızılıktaydı –kan kırmızısıydı– ve uğursuz görünen yarısı yenilmiş üç elma kızın yanında duruyordu. Mari, Bowe'un suda gördüğü o anormal yansıma benziyordu.

–*Dikkatli ol.*–

Oldukça gür olan kötülük habercisi sarmaşıklar, çatıya sanki savunma yapar gibi sarılmışlardı ve platformun etrafı çirkin yaratıklar –iguanalar, kurbağalar, yılanlar ve tarla fareleri– tarafından sarılmıştı. Mari'nin başının hemen üzerindeki saçaktaysa, o bölgeye

ait olan uluyan maymunlar alışılmadık bir şekilde saldırmaya hazır ve tetikte duruyorlar ve omuzlarını da baykuşlarla paylaşıyorlardı.

Cadının şu anki hali onları çekiyormuş gibi görünüyordu.

–Dikkatli ol. Mari’nin gücü değişken.–

Koşusundan sonra terlemiş olmasına rağmen ürperdi, hatta üşüdü ve bir yanı hâlâ oraya fırlayıp Mari’yi rahatlatmak istiyordu.

Mari’nin hüznünü ve hayal kırıklığını içinde hissedebiliyordu. Kendi öfkesi yorgun bir farkındalığa dönüşmüştü...

Eğer Mari’yi istiyorsa, kendisi değişmek zorundaydı.

Haftalar önce Lachlain’in vampir eşinin, kanını içmesine izin verdiğini görmekten iğrenmişti. Vampirler hayal bile edilemeyecek yöntemlerle Lachlain’e işkence etmişler ve ailesini katletmişlerdi. Karşılığında Lachlain de onların türünden binlerce kişiyi öldürmüştü.

Lykae’ler arasında bir vampirin ısırgı, zayıflığın ve sefil bir utancın işaretiydi; Lachlain’s e Emma’nın ısırgını bir bröve gibi taşıyordu. Lachlain, Emma için değişmişti ve bir şekilde binlerce yıllık nefretin üstesinden gelmişti.

Bowe, Lachlain’in bunu yapmak için neden harekete geçtiğini şimdi anlıyordu. Ama Bowe karşısında duran, aklından çıkmayan kadını kabul edebilecek miydi? Yıllar boyu oluşan zihniyetini onun için değiştirecek miydi?

Lachlain’e, Emma’yı zorla kendi yollarına çekmeye çalışmamasını öneren kendisiydi ancak bu, kızın tarzını kabullenmesini söylediği anlamına da gelmezdi.

“Diğerlerine ne olduğunu öğrendin mi?” diye sordu Mariketa’ya.

Mariketa ona bakmadan konuştu. “Güvendeler.”

“Geliyorlar mı?”

Kız omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, sadece anı bir tehlike içinde olmadıklarını öğrendim."

Bowen sessiz kalınca mırıldandı. "Nasıl görüldüğümü bilmediğimi sanıyorsan, biliyorum. Benim için kelebekler, faunlar¹¹ ve ötücü kuşlar yok." En sonunda Bowen'a baktı. "Gerçek bir masal prensesinden, para için öldüren kötü bir cadıya geçmek senin için zor olmalı." Kendi sözlerine kaşlarını çatı. "Sanırım bu bölümdeki kötü kadın ben oluyorum."

"Belki de bu nedenle birbirimize uyuyoruz." Nasıl oluyordu da onun özündeki gücü kabul edemezken, içindeki canavarı Mariketa'nın kabul etmesini bekleyebiliyordu? "Eğer sen kötü kadınsan, benim de bir canavar olduğumu sakın unutma."

Mari soluk alırken ellerini dizlerine koydu, her nefes alışında örgülü saçları öne doğru savruluyordu. "Bunu yapma nedenin... dün gecenin öcünü almak." O sabah Bowen palasını ve pençelerini kullanarak ormanın içinde hızlı bir tempoyla giderek Mari'yi zorlamıştı. "Tamam. Bandı çıkar... beni hamile bırak... ama bırak *durayım!*"

"Öç almak için yapmıyorum." Dün gece yağın yağmurun altında uyumuş olduğu için Bowen'ın ruh hali pek keyifli sayılmazdı, gün ilerledikçe sinirleri daha da bozulmuştu.

"O zaman neden bu kadar zorluyorsun!"

"Rydstrom ve diğerlerinin şimdiye kadar bizi yakalamış olmalarını umuyordum."

Mari gözlerini devirdi. "Sana bir ipucu vereyim mi? İnsanların seni yakalamasını istediğin zaman *yavaşlarsın.*"

"Onların adımları bizimkinden iki kat hızlı olacaktır. Yarımıza gelebilmeleri gerekiyordu." Mari'ye matarayı uzattı. "Bak Mariketa,

11 Yarı insan yarı keçi görünümündeki ilahi varlık. (ç.n.)

dün gece için üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Uzun zamandır çocuk sahibi olmak istememe rağmen diğer seçenek senin acı çekmense bu şansı sonsuza dek teperim. Bu konuda seni nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum ama gerçek bu.”

Bowen çok samimi görünüyordu, oysa Mari pes etmemişti. “Beni nasıl ikna edeceğini ben de bilmiyorum.”

“Böyle.” Elini uzattı. “Seni sırtımda taşıyacağım ama harekete geçmek zorundayız. Yakınlarda bir otoyol olmalı. Belize’ye gitmek için otostop çekebilirsin ve sahile varabilirsin, belki de bir havaalanına.”

“Neden sadece ben otostop çekiyorum?” Bowen parmaklarını saçlarının arasından geçirince Mari devam etti. “Ne oldu? Söyle bana.”

“Bu gece dolunay.”

“Ah.” Tabii ki fark etmişti ama adamın şu anki ifadesini görünceye dek durumun bu kadar korkunç bir noktaya varacağını düşünmemişti. *Ah, lanet olsun.*

“Seni ulaşamayacağım bir yerde tutmanın en iyi yolunun ne olduğunu düşünüp duruyordum. Eğer senden kaçarsam, seni savunmasız bir halde bırakırım. Eğer seninle kalırsam...” Devam edemedi.

“Sanki kıyamet günü gelmiş gibi görünüyorsun. Bu gerçekten o kadar tehlikeli mi?”

Bowen onu rahatlatacağına, başını onaylarcasına salladı. “Evet. Kontrolümü kaybederim ve güç bakımından aramızda çok ama çok büyük bir fark var. Sana sahip olmak için serbest kalırsam, seni ikiye ayırırım.”

Mari yutkundü. “Tam olarak neye dönüşüyorsun, MacRieve? Tarif et.”

“Lykae’ler bunu *saorachadh ainmhidh bho a cliabhan*, yani canavarın kafesinden çıkmasına izin vermek, olarak tanımlarlar. Yüzüm

değişip kurt ve insan arası bir şey olacak. Vücudum genişleyip uzar. Gücüm kat ve kat artar," diye yanıtladı Bowen.

"Dişlerini ve pençelerini gördüm."

"Daha keskin ve daha uzun olurlar. Ve üzerimde titreşen içimdeki canavarın bir görüntüsü olacak. Bu... benim türümden olmayanlar için sinir bozucudur."

"Bana ne yapabilirsin ki?"

Bowen gözlerini kaçırdı. "Sana bir hayvan gibi davranarak sahip olurum. Vücudunu dişlerimle işaretlerim ve ısırıklar iyileştiğinde bile, bir Lykae bunları sonsuza dek görebilir ve senin sahiplenmiş olduğunu bilir." O anda bile bunu görüyormuş gibi, eliyle ağzını ovuşturdu. "İçgüdülerin benimle ilgili ne söylüyor?" diye soran Bowen, ona yeniden baktı. "Her şeyi bir kenara at, ne hissediyorsun?"

Mari bir süre düşündü, Bowen'ın ona anlattıklarını sindirmeye çalışıyordu. Lykae'lerin sevişirken birbirlerini tırmaladıklarını ve ısırdıklarını biliyordu. Oysa Bowen'ın dişlerini tenine geçirmek ve onu sonsuza dek işaretlemek isteyeceğini -ya da kontrolünü tamamen yitireceğini- hiç hayal etmemişti. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Ama ne yapmam gerektiğini aynaya sorabilirim."

Bowen çenesini sıktı, bu fikre karşı mücadele verdiği açıktı. "Sana ne söyleyebilir ki?" dedi en sonunda.

"Genellikle sadece uyarı dolu cevaplar alıyorum. Klasik kehanetler."

Bowen uzunca bir süre tereddüt etti, içindeki karmaşa yüzüne yansımıştı. "O halde, sor. Benden kaçman mı yoksa ulaşabileceğim bir yerde kalman mı daha tehlikeli olacak?"

38. Bölüm

Nefes nefese kalan Mari kendi kendine sarıldı, canı sıkılmıştı çünkü Bowen dolunay delisi olacağı için ormanı kendi başına geçmesi gerekiyordu ve aslında hayatta kalmak için koşuyordu.

Ve Bowen da ters yöne doğru koşuyordu. Ancak Mari eğer medeniyete ulaşamazsa ve hızlı gitmek için bir araç bulamazsa, bunun bir önemi olmayacaktı. Bowen, Mari'ye böyle bir gecede ona ulaşmak için *yüzlerce* kilometrelik yolu kat edebileceğini söylemişti.

Mari küçük bir akarsuda soluklanmak için çömeldi ve içmemeye özen göstererek yüzünü yıkadı. Boynunu ovma üzere matarasını çıkarırken, eğer hemen bir kasabaya ulaşabilirse ondan kaçabileceğini ve bir aydır ilk defa sıcak suyla yıkanmanın keyfini çıkarabileceğini düşünüyordu. Sabah kahvaltısı da sıcak ve çörekli olacaktı.

Yakındaki ağaçların içinde bir kıpırtı duyduğunu sanınca donakaldı, sonra da etrafını inceledi. Büyük bir olasılıkla bu sadece bir hayvandı. Ne de olsa hayvanlar ormanda olmaya meyilliydiler. Tekrar akarsuya döndü...

"Ellerini başının üzerine koy."

Bir hayvan değilmiş. Mari yavaşça kalkarak dönünce bunların yerel halktan olmadığını fark etti. Bunlar kötü adamlardı ve üçünün de ellerindeki makineli tüfekler Mari'nin yüzüne doğrultulmuştu.

O anki ruh hali şuna eş değerdii: *Hey, sanırım onları kurbağaya çevireceğim!* Mari tam aynaya uzanıyordu ki adamlar tüfeklerinin horozunu çektiler.

En yaşlıları olan adamın lider olduğu belliydi ve konuşurken ses tonu ölümcüldü. "Ellerini başının üzerine koy, yoksa ben içine bir mermi koyacağım." Ağır bir aksanı yoktu. Uyuşturucu tekelinin göze daha sevimli görünmesine neden olan, uluslararası uyuşturucu teröristi olmalıydılar. Aynanın tahminleri buraya kadardı demek.

Gerçi bu durum yine de Bowen'dan daha iyiydi.

Bir büyü için uğraşmaya bile başlayamadan, askerlerden biri silahının namlusunu Mari'nin şakağına dayamıştı. Mari namlunun soğuk olacağını sanıyordu, oysa rahatsız edici derecede sıcaktı.

Korku içini titretti ve ellerini kaldırdı. Asker ellerini New Orleans Polis Teşkilatı'nın kullandığına benzer plastik iple arkasından bağlarken, Mari, "Nasıl bir hata yaptığınız hakkında hiçbir fikriniz yok, bu kaçırma işine çok öfkelenecek kişiler var," dedi.

"Şimdiye kadar bir rehinenin bunu söylediğini hiç duymamıştık," dedi ikinci asker, yürümeye başladıkları sırada. Kolunun üzerinden sertçe tutarak Mari'yi sudan atlattı ve çekiştire çekiştire tepeye çıkardı, sonra da bir sonraki bayırdan aşağı indirdi. Mari ona karşı direniyordu ve kendisini serbest bırakmalarına ikna etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Hepinizin bilgisine, ben CIA ya da narkotik olabilirim," dedi, bir motorun boşa çalıştığını işittiği sırada. Araçları yakındaydı ve bu da yolun yakında olduğu anlamına gelirdi.

"Çok gençsin," dedi ilk adam. "Kaybolmuş bir çevreciye benziyorsun."

Yeşil komando kamyonetine ulaştıklarında, Mari arkaya oturmamak için direndi. "Neden bilgilerimi sormadınız?" diye sordu. Adam onu kamyonetin kasasına atarken dizini öyle şiddetli çarptı ki, Mari'nin gözlerinden yaş geldi.

"Neden soracağız ki?" diye sordu lider olan, umursamaz bir ses tonuyla.

Her şey netleşmeye başlayınca Mari'nin kaşları çatıldı. Onu fidye karşılığında bırakmayacaklardı... en azından ilk etapta. Onu *tutacaklardı*. Bu düşünce ağzına safra dolmasına neden oldu. Ellерinin serbest kalması gerekiyordu.

Kamyonet engebeli yollardan aşağı doğru inmeye başlayınca Mari tekrar MacRieve'in olduğu yöne doğru gittiklerini anladı. "Beni dinleyin, gece boyunca yaşamanızın tek yolu beni hemen serbest bırakmanızdır." Gün ortasında cılız görünse de, dolunayı şimdiden görebiliyordu. Bu uğursuz bir hatırlatmaydı. "Neye bulaştığınızı kavrayamazsınız bile." Adamlar ona aldırış etmediler, kıklarını dosdoğru bir tuzağın içine sürüklediklerinden haberleri yoktu.

Mari, MacRieve'in onun için geleceğini biliyor olsa da bu, problemin diğer kısmıydı. Bu gece kolay bir hedef olmak istemiyordu.

Kamufle edilmiş karakollarına geldikleri zaman, onlara karşı direnmesine rağmen üç adam Mari'yi kamyonetten indirdi. Onu içeri sürükledikten sonra bir sığınağa inmeye zorladılar ve toprak altındaki tünellerden geçirdiler. *Soğuk ve karanlık. Şu işe bak.*

Bir tünelde hücreler sıralanmıştı ve sanki bomba geçirmez gibi hepsinde ağır çelik kapılar vardı. Aslında buradaki her şey öyle görünüyordu. Adamlardan biri kapıdaki küçük klavyeye bir şifre girdi ve yanındaki kapı birden açıldı. Diğer asker, Mari'yi içinde yatak ve tuvaletten başka hiçbir şey olmayan hücrenin içine itti. Mari anlamsız bir şekilde Carrow'un hapisane hücresi için *iki ateşli ve bir yatak*, dediğini hatırladı.

“Beni çözmek zorundasınız.”

“Bir şeyler talep edecek durumda değilsin,” dedi lider olan. “En iyisi payına düşeni kabul et ve kendini bu gece için hazırla.”

“Payıma düşen ne?”

“Çok basit. Erzakımız tükendi,” diye açıklama yaparken bakışlarıyla kızı süzdü. “Ve sen de bir erzaksın.” Kapıya doğru döndü.

“O halde sizin için yapabileceğim bir şey yok,” diye mırıldandı Mari. “Geceyarısına canlı kalmayacağınıza yemin ederim. Ayrıca ölmeden önce gördüğünüz son şey, öleceğinize memnun olmanızı sağlayacak.”

Bir asker huzursuzca güldü. Diğer kaşlarını çattı. Lider olan birden dönerek elinin tersiyle ona vurmaya kalktı ve Mari başını eğip savuşturmaya çalışınca parmağındaki ağır yüzük kızın şakağına geldi. Mari darbenin etkisiyle yere yuvarlandı. Elleri hâlâ arkasında bağlı olduğu için yüz üstü düştü.

Dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı ve omzuyla şakağını sildi. Omzundaki kanı görünce adama şeytani bir gülümsemeyle baktı. “Bunun yüzünden çok daha kötü öleceksin.”

Günbatımında Bowe kadınının çekim gücüne daha fazla dayanamıyordu. Kokusu hâlâ ormanın içindeydi; şehre gitmeyi ve oradan da uçağa binmeyi başaramamıştı. Bowe her ne kadar bütün benliğiyle mücadele etse de, yönünü değiştirdiğini ve ona gitmek için daha önceki ayak izlerini takip ettiğini hissetti.

Şimdiye dek hiç bu kadar hızlı koşmamıştı... hayır, bir kere daha olmuştu...

Bowe o anıyı başından savdı. Mariketa’nın baştan çıkarıcı kokusu onu çağırıyordu ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Tehlikeli ve engebeli arazi ayaklarının altından kolayca kayıp gidiyordu.

Mariketa'yı bulmasına yaklaşık bir ya da bir buçuk kilometre kalmıştı. *Daha yakın.* Onun yakında olduğunu söyleyebilirdi... şimdi metreler kalmıştı ve akarsuyun hemen yukarısındaydı.

Mariketa'nın kokusuna ulaştığı zaman birden irkilerek durdu. Orada değildi.

Gözlerini kızın çantasına ve giysilerine odaklamıştı. Öyleyse hangi cehenneme gitmişti? Matarası yatık duruyordu; Mariketa kaynamış suyunu asla bırakmazdı. Bowen'ın burnuna diğer kokular geldi: saldırgan insan erkekleri, tüfek yağı ve sigara kokuları. Çamurun içindeki ayak izlerini gördü. Bir sonraki yokuşun üzerinde lastik izleri vardı. Askerler Mariketa'yı esir almışlardı.

Ve Bowe nedenini biliyordu. Pençeleri avuçlarının içine gömüldü. Bir başka kokuyu güçlükle ayırt etti. Kızın korkusu.

—Onları cezalandır.—

Kadınını almışlardı, savunmasız eşini korkutmuşlardı. *Şimdi-den... dönüşüyordu.*

Onları mahvedecekti, her birini.

Öfkeli bir kükremeye canavarı serbest bıraktı.

39. Bölüm

Bowen gelmişti.

Sığınağın koridorlarında silah sesleri yankılanmaya başlayınca Mari bunu anlamıştı. Adamlar otoriterce emirler yağdırıyor ve makineli tüfekler yaylın ateşiyle patlıyordu.

Ama kısa süre içinde organize savunmaları düzenini kaybetmeye başladı. Emirler yerini... çılgınlara bıraktı.

Bu insanlar –Mari de onlara dâhil olmak üzere– bir canavarla birlikte toprağın altında mahsur kalmışlardı. Bowen öldürmeye başlamıştı ve Mari dehşet içinde beklemekten başka bir şey yapamıyordu. Elleri hâlâ arkasından bağlı bir halde yatağın üzerinde ileri geri sallanıyordu.

Saldırısının şiddeti Mari'nin çılgın kalp atışlarıyla yarışır gibiydi. Adamların kalın sesleriyle dehşet içinde bağırışlarını, sonra da kesilmiş boğazlarından gelen hırıltıları duyuyordu.

MacRieve dişlerini mi yoksa pençelerini mi kullanmıştı?

Görüntüsü karşısında çılgın atacak mıydı?

“Dios mfo!¹²” dedi bir asker dişlerinin arasından. Adamın birdenbire sessizliğe bürünmesinden önce bir başka *vinlama* duyunca Mari ürperdi.

Makineli tüfekten çılgın bir yaylım ateşi başlamasından bir salise sonra bir patlama oldu ve ışık titreşti. Başının üzerindeki lamba kıvılcım saçıp patlayarak parçalara ayrılınca Mari beklenmedik karanlığın içinde çığlık attı.

Cevaben koridorlardaki bir yerden Bowen’ın hiddetli bağıışı geldi.

Mari korkuyla yutkundu. Saniyeler sonra kırmızı acil durum lambaları yandı. Üstündeki lambanın cam kafesinin kırıldığını görünce en büyük parçaya doğru geriledi ve çömelerek bağlı elleriyle yerden aldı. Daha sonra ağır aksak bir şekilde bağcığı kesmeye başladı.

Tam kesip kurtulduğunu düşünüyordu ki, hüccresinin kapısındaki klavyenin sesini duydu. Kapı birden bire açılırken nefesini tuttu.

Lider olan asker içeriye girdi, kapıyı yavaşça kapatıp arkasından kilitledi. Kısık bir ses tonuyla, “Bana bu baskının arkasında kimin olduğunu söyle! Kim...” diye tısladı.

Aniden etrafında döndü ve silahını hızla kaldırdı.

Kapının ardından soluk alma sesleri geliyordu.

MacRieve buradaydı. Ve Mari, engeli aştığı zaman adamın ne yapacağını hayal edemiyordu. Askeri doğrayacak, sonra da Mari’nin suratını yatağa mı gömecekti? *Sana bir hayvan gibi davranarak sahip olurdum*, demişti.

MacRieve neden tereddüt ediyordu? Pençelerinin ucunun hücre kapısının çeliğine değdiğini duyuyordu. Avuçlarını kapıya doğru mu kaldırmıştı?

Evet, sonra da alnını kapıya dayadı, pençeleri düş kırıklığı içinde geri çekilmeye başladı. Mari’nin yüreğı burkuldu.

12 (İsp.) Aman Tanrım (ç.n.)

Bowen, Mari'nin kendisini öyle görmesini istemiyordu.

Çünkü bazen canavarlar ne olduklarını bilirler. Mari gözlerinin ona karşı acıma duygusuyla yaşardığını hissetti ve onu rahatlatmak için içinde ani bir sızı duyuyordu...

Bowen kulakları sağır eden bir gıcırtyla kapıyı bağlantı yerinden söktü.

Asker, dikkatini Mari'den uzaklaştırınca bu süre bileklerindeki bağcıkları kesmeye yetti. Başını kaldırıp baktığı zaman karanlıkta MacRieve'in sadece silüetini görebiliyordu. Adamın nefes alıp veriş sesleri o kadar yüksekti ki daha çok hırlamaya benziyordu. Nefes alıp verirken devasa omuzları inip kalkıyordu.

Asker titreyen elleriyle tüfeğini kaldırdı ve ateş etti. Karanlığın içinden fırlayan pençeler tüfeğin namlusunu sanki kâğıtmış gibi kesti.

Daha sonra MacRieve eşikten geçti. Kırmızı yedek ışık nihayet onu yakalamıştı.

Asker, MacRieve'e bir kez baktı ve mesanesini boşaltıverdi, Mari'ye ayaklarının üstünde sallanıyordu.

MacRieve... çok fazla kana bulanmıştı.

Mari'nin düşünceleri yavaş ve belli belirsiz bir şekilde zihninde kayda geçmeye başlamıştı. *Şoka mı giriyorum? Yüzüne bak, vücuduna bak. Bununla baş edebileceğimi mi düşünmüştüm? Ya da onu rahatlatmayı?*

Soluk mavi gözleri kısılmış bir halde Mari'nin şakağındaki ize bir kez baktı, sonra da akıl almaz bir hiddetle alevlendi. *O gerçekten bir hayvan, İrfan'dan gelen bir canavar.*

Mari'nin içini panik kaplamıştı ve bozuk İspanyolcasıyla yaşamak için yalvaran asker kadar çok titriyordu.

MacRieve'in sinir bozucu bakışları birden adama yöneldi, sonra tekrar Mari'ye döndü. *"Sana... vurdu mu?"* Kulakları tırmalayan sesi derinden geliyordu, ses tonu başkalaşmıştı.

Sersem gibi öylece baktı, cevap veremiyordu. MacRieve, ölümcül darbesini indirmek için elini adamın üzerine doğru kaldırdığında pençeleri kırmızı ışığın altında parladı. Havada bir vınlama oldu. Adamın şah damarından fışkıran sıcak ve kıvamlı kan yüzüne gelince Mari gözlerini sımsıkı kapattı.

Sonrasında neler olduysa bularıktı. Çığlıklar Mari'ye aitti. Gözlerinden ve ellerinden ışık fışkırıyordu. MacRieve odanın öbür ucuna uçu. Mari girişe doğru fırladığında, ağır hücre kapısını kaldırmak için sihir kullandı, sonra da prize fiş sokar gibi arkasından kapattı.

MacRieve'in kükremesi sağlam duvarları gümbürdetiyordu.

Bir canavarın sesi.

Mari katıksız bir korku içinde dumanlı koridorlardan koşarken, dalgınlıkla bileklerindeki kan dolaşımını sağlamaya çalıştı. Her yerde ölü askerler yatıyordu ve görmeyen gözleri, geçirdikleri şok yüzünden hâlâ kocaman açıktı. Duvarlara sıçrayan kan, yerde göl oluşturmuştu ve yedek lambanın ışığında katran gibi görünüyordu. İnsanı hasta eden koku yüzünden kusmamak için çenesini tutuyordu ama onlar gibi katillere acıyacak değildi.

Bir sonraki koridorun kapısını kilitleyip mühürledi ve bir sonrakinin de. Bunları yaparken MacRieve'i sadece geciktirdiğinin bilincindeydi. Tek umudu bir araç bulmaktı...

Yüzeye açılan son merdivenleri sekerek çıktı ve ellerini kullanarak kendini tekrar tekrar yukarı çekti. En sonunda dışarı çıkmıştı. Yağmurlu gecenin içine doğru hızla koşarken, suyla dolmuş çukurlara batıyor, bacakları çamurla sıvanıyordu. *Bir kamyonete ihtiyacım var, bir kamyonete ihtiyacım var... ve anahtarına.*

Tökezledi, başını kaldırdı. *Kamyonet... oradaydı.*

Çalıntı kamyonet. Kamyonetin ne kapıları ne de tavanı vardı ve yağmur hızla yağmaya devam ediyordu, acaba... *evet, anahtar!*

Kaygan, sentetik kumaşın üzerine atladı ve anahtarı kontağa takarak sertçe çevirdi. Motor gümbürdedi ve durdu. Anahtarı bir kez daha çevirdi, motor yine sustu. "*Hadi... hadi... çalışsana seni lanet şey!*"

Kontak! Gaz pedalına yüklendi –debriyaja da aynı şekilde– ve kamyonet sallanarak harekete geçti. Debriyajın yanık kokusu ilk defa hoşuna gitmişti.

Yollar kaygandı. Fırtınalı yağmur bir yağıyor, bir duruyordu. Silecekleri çalıştırmaya uğraşırken kamyoneti kaydırды ancak yağmur yukarıdan gözlerine doğru yağmaya devam ediyordu. Patinaj yaptı, çok hızlı sürüyordu... çok hızlı. *Hızlı gitmek zorundayım, yoksa beni yakalayacak...*

Bir çukura girip neredeyse kamyonetten uçacak gibi olunca emniyet kemerini taktı. Gözlerini kısarak baktı, bölgeyi tanıyordu ve bu yolların kenarında dik yamaçların sıralandığını hatırladı. *Haddinden fazla hızlı.*

Başını iki yana salladı. Hayır, MacRieve'in ona sahip olmasına izin vermektense, lanet-olası yamaç riskini göze alacaktı. Adamın görüntüsü aklına gelince yine ürperdi; tuhaf gözlerindeki delirmiş bakışlar, ağzının kenarlarından sızan ve köpek dişlerinden damlayan kan, *cüssesi*.

Ve Mari'yle o şekilde... *birlikte olmak* istiyordu. O kanlı dişlerini Mari'nin tenine gömmek istiyordu.

Hayır. Odaklan! Bunu yapabilirdi, uzaklaşabilirdi. Kolunun tersiyle sınırlı kalmış yüzünü sildi.

Mari farların ışığını yansıtan gözleri gördü. *Onun gözleriydi.*

Tüm gücüyle frene basıp direksiyonu sağa çevirince kamyonet dönmeye başladı. Direksiyon çılgınca döndü... ta ki kamyonetin arka ucu yolun kenarına savrulurak sarsıntıyla durana ve şasesi çamur deryasına gömülene kadar.

Koşmak zorundasın! Titreyen elleriyle emniyet kemerini çözmeye çabaladı.

Yol kaymaya başladı.

Mari çılgık atarken yan yatan kamyonet hızla aşağı kaydı ve bir kütüğe çarpınca burnu kalktı. Geriye doğru kayan kamyonetin ön kısmı neredeyse doksan derecelik bir açıyla yere çarptı.

Mari frenlere asıldı, sert ağaç dalları ön tampona çarpıyor ama kamyoneti durdurumuyorlardı. Hızı artıkça geniş yapraklar ön cama çarpıyordu. Cam en sonunda kırılınca Mari bir kez daha çılgık attı.

Ah, tanrılar aşkına, hayır... Uçurum yakında olmalıydı. Mari kollarını tam yüzünün önüne doğru kaldırmıştı ki vücudu hızla ileri savruldu, sonra da emniyet kemeri sayesinde tekrar eski yerine geldi. Soluğunu tutan Mari kollarını indirdi ve yavaşça gözlerini açtı.

MacRieve önde duruyordu; kamyoneti *yakalamıştı*. MacRieve sarp uçurumda onu tutmaya çalışırken, Mari pençelerinin kaputa saplandığını duyabiliyordu.

Farlar adamın kanlı yüzünü, giysilerini ve gerilmiş kaslarını aydınlatıyordu. Değişmiş vücudunun gücü Mari'yi büyülüyordu.

"Dışarı... çık!" diye canavarı sesiyle bağırırdı. *"Daha yukarı... şimdi!"*

Mari gözleri irileşmiş bir halde emniyet kemerini açmaya uğraşıyordu. Açılmıyordu. *Hayır... hayır... bu saçmalıklar sadece filmlerde olur!*

Yağmur tekrar yağmaya başladı, tufan çıkmış gibiydi. Kamyonetin altındaki toprak hareket etti, gevşiyordu, yapış yapıştı, *gevşiyordu...*

Mari donakaldı ve gözleri adamın kilerle buluştu.

MacRieve o anda birden ileri atıldı, kaputa basarak geçti. İki hızlı hareketle emniyet kemerini keserek, Mari'yi omzuna attı. Kamyonet boyunca atlayarak daha yüksek bir zemine çıkmaya çabaladı ama toprak, ayağının altından kayıyordu.

40. Bölüm

Sarp yokuştan aşağı hızla düşerlerken Bowe'un tek yapabildiği vücuduyla kızı sarmalamak ve bu kadarıyla onu koruyabilmek için dua etmekte.

Düşüyordu... MacRieve onu sımsıkı sardıkça Mari'nin korkusu bin kat artıyordu. İniş... derin *suya mı?*

MacRieve gözlerini kırıştırdı, talihlerine kükreyerek gülmek istiyordu. Zaman yoktu. Akıntı onları yakaladı.

Dalgaların içinde ilerlerken hava alması için kızı başının üzerine doğru itiyor, yıkıntı veya kayaların çarpmasına karşı korumak için döndürüyordu.

Tıpkı önceki gibi kaçacaktı ama Bowen onun tekrar ölmesine izin vermeyecekti. Kıyıya çıkmak için akıntıyla mücadele etmeye başladı. Nehirden kurtulduklarında Mari'yi kıyıya attı ve yarası var mı diye baktı. Ama hiçbir yara yoktu.

–O iyi.–

Onun kadını... zarar görmemişti. Tekrar tekrar tehlikeye atılmıştı –ve her seferinde Bowen'ın kalbi göğsünden dışarı fırlamak üzereydi– ama bir şekilde bütün bu karmaşanın içinde onu yaralamaktan uzak tutmuştu.

Mari elleriyle dizlerinin üzerinde doğruldu ama yüzüstü düşmeden önce çok uzağa gidemedi. Bowen onun arkasına yuvarlandığında nefes almakta güçlük çekiyordu. Sandığından daha çok vurulmuş olsa da onları daha önce hissetmemişti. Şimdiyse yaraları durumunu kötüleştiriyordu.

Bowen ne kadar zamandır bu şekilde yattıklarını bilmiyordu. Oysa yağmur yatıştığında ve ay yükseldiğinde kadınının kokusu inkâr edilemez hale gelmişti.

İhtiyacına karşı koyuyor... arzularını bastırıyor... İçgüdü'nün söylediklerine aldırış etmemeye çalışıyordu.

–*Senin olanı sahiplen. O güçlü biri.*–

Güçlüydü, evet ama aynı zamanda Bowen'ın olduğu şeyden nefret ediyordu; ondan kaçmak için hayatını tehlikeye atmasından önce bile Bowen onun serseme dönmüş ifadesindeki belirgin tiksintiyi görmüştü.

Yine.

Gözlerini kapattı, tanrılardan nefret ediyordu, olduğu şey için...

Mari ayağa sıçradı ve ileri atılarak Bowen'ı şaşkırtan bir hızla koştu.

Bowen zorla kalktı. Vücuduna girmiş olan kurşunlar hançer gibi batıyordu. "Hayır, benden kaçma!"

Ondan kaçmak... yapabileceği en kötü şeydi... adamı ona karşı çok daha fazla kışkırtıyordu. Mari'ye kolayca yetişti, sonra da üzerine atlamak için gerildi. İleri doğru atıldı ve elini uzatarak kızın ayak bileğini kavradı.

Onu altına doğru çekince Mari çığlık attı.

Mari çamurun içinde çılgın gibi sürünüyordu ancak Bowen ayak bileğini kuvvetli bir şekilde tutuyordu.

"Kaçamazsın..." diye arkasından güçlükle hırladı.

Lanet olsun ki kaçamıyordu. Mari botuyla arkasına doğru bir tekme savurduğunda topuğu doğrudan adamın yanağına çarptı. Ancak karşılık olarak Bowen sadece usulca kükredi ve kızın poposuna vurarak, Mari'nin tekmesiyle kopan arka dişini tükürdü. Mari'nin beklediği gibi öfkelenmemişti.

Mari daha az mücadele ediyor ama, arkasına bakmaya çok korkuyordu...

Bakma riskini göze aldığı anda yağmurun ve nehir suyunun adamın ağzındaki, yüzündeki ve kasılmış elleri ile pençelerindeki kanı temizlediğini gördü. Bowen'ın soluk gözleri onunkilerle buluştu; orada daha önce gördüğü öfkesi durulmuştu.

Yüz hatları Mari'ye çok ürkütücü gelmedi. Artık bir canavar gibi görünmüyordu ancak şimdi o, tanımadığı ve kendine ait olarak gördüğü şeyi sahiplenmek için hayvani ihtiyaç duyan bir erkekti.

"Benden kaçma..."

Mari adamı şaşırtarak vücudunu ona doğru yasladi. "Kaçmayacağım." Mari'nin sözleri, Bowen'ın gözlerini bir şekilde hem rahatlatma hem de ızdırapla aydınlattı. "Ben sadece... senin gibi bir şey görmedim... ve korkmuştum."

"Korkman gerekir... neye ihtiyacım olduğunu bilersen, sana ne yapmak... istediğimi." Eli, kızın şortunu pençelemek üzere birden ileri uzandı.

"Hayır, kahretsin! Bana sadece... olan biteni anlamam için bir dakika ver!"

Bowen onu altına almaya zorlayınca ve gömleğini ısırmaya başlayınca Mari çılgılık attı. "Hayır!"

Işık patlaması oldu. Elllerinden ve gözlerinden çıkan güç kısa bir süre için Mari'yi kör etti. Gözlerini kırıpıştırarak açınca şaşkınlıktan büyüdüler. MacRieve sanki bağlanmış gibi büyük bir ağaca doğru

bastırılmıştı, elleri arkasındaki ağacın gövdesine degecek şekilde arkaya dayanmıştı.

Vay canına.

MacRieve serbest kalmak için çırpındı, pençeleri ağacın kabuğuna gömülüydü. Oysa Mari bağlamak için ne kullandıysa, onu sımsıkı tutuyordu. “Çabalama, kurtulamazsın. Sadece kendini yaralarsın.” Mari, onun sadece büyüüne karşı değil, tamamen dönüşmeye karşı da savaş verdiğini fark edince sallanarak ayağa kalktı ve karşısına geçti. “Neden hâlâ mücadele ediyorsun?”

MacRieve’in gözleri arzu doluydu. “*Seni istiyorum.*”

Mari gözlerini adamın suratından alabildiği zaman, giysilerinin delik deşik olduğunu gördü. “Ah, tanrılar aşkına, vurulmuşsun! Lanet olası, hem de kaç kere! Kamyoneti nasıl kaldırdın? Ve bizi nehirden nasıl çıkardın?”

Sanki gururlanmış gibi MacRieve’in çenesi hafifçe kalktı. “*Seni korumak için.*”

Ve Mari’nin kalbi bu canavar için eriyip gitti.

“Başardın, Bowen. Beni kurtardın ve hayatta kalmamı sağladın.” O katliamın nedeni Mari’yi korumak içindi, bunu yapmıştı çünkü o adamlar Mari’nin canını defalarca yakmayı planlıyordu. Bowen sadece Mari için bu kadar vahşice öldürmüştü. Şimdi Mari de Bowen’ı korumak ve kendisi yüzünden taşıdığı yaraları iyileştirmek istiyordu. “Üzerinde daha fazla büyü kullanabilir miyim?”

Bowen hevesle başını salladı. “Bana vur... kendimden geçeyim... kafamı bir kayaya çarp... yapabileceğini biliyorsun.”

“Benim aklımdaki pek öyle değildi.” Nehirde sığınaktan çok uzağa sürüklendiklerini sanıyordu ama yine de, “Adamlar bize yaklaşırsa koku alır mısın?” diye sordu.

“Evet. Kimse senin yanına gelemmez.”

Mari başını onaylarcasına salladı. "Bowen, seni biraz daha böyle tutacağım, tamam mı?" diye mırıldandı adamın giysilerini çıkarmaya başladığında. Mermilerin delik deşik ettiği gömleğini çıkarınca -Bowen yapamasa da- Mari onun ellerini, kollarını ve bacaklarını hareket ettirebildiğini ve onları istediği gibi konumlandırabildiğini fark etti.

Bu oldukça çarpıcı bir büyüydü. Mari kendini güçlü ve kontrollü hissediyordu. Bowen'dan kaçarken ya da silah zoruyla o kasvetli sığınağa girerken hissettiği ile şimdiki arasında ne büyük bir değişiklik vardı.

Bowen'ın botlarını çıkardı, sonra kot pantolonunun kabarık fermuarını dikkatli bir şekilde indirdi. Sert erkekliği ileri doğru fırladığında, Mari, Bowen'ın vücudunun heyecandan titrediğini hissedebiliyordu ve göğsünden yükselen hafif hırıltıları duyabiliyordu. Büyüyerek, Mari'ye doğru gerilen penisinin başı parlıyordu. Mari pantolonunu aşağı indirirken saçı üzerine değince Bowen sertçe soludu.

Bowen çıplak kaldığında Mari diğer cadıların iyileştirmek için yaptığı gibi geniş daireler çizerek tenini ovdu. Yaraların her birinde eli ısınıyordu. Mari onu iyileştirdiğini ve mermileri bir şekilde erittiğini fark ediyordu. Tuhaf -ama hoş- olan bu duyguya karşı gözlerini kırıştıtarak kapattı. Elini çektiği bölgeden geriye sadece pürüzsüz ve zedelenmemiş bir ten kalıyordu.

Ona yardım ederken bir yandan da onu keşfediyor ve yeni şekline kendini alıştıırıyordu. Hiddetin ve kanın olmadığı şekline... *Bununla baş edebileceğimi sanıyorum.* Onu okşamaya devam ederken, kendisinin de uyarıldığını fark etti. Görkemli kasları ve iri yarı cüssesi abartılıydı, oysa üzerinde titreşen canavar görüntüsünün ve vücudundaki değişikliklerin altında, teni hâlâ olduğu gibi duruyordu.

Arkasına uzandığında kürek kemiklerindeki ve kalçasındaki mermi yaralarını hissetti. Bir elini sırtına, diğerini de kalçasındaki kaya gibi sert kaslara götürdüğünde, Bowen boynunu yalayıp öptü.

Mari çıplak ve neredeyse tamamen dönüşmüş bir kurtadamı gücüyle tutsak ettiğini ancak Bowen boynunu hafif hafif ısırıldığı zaman kavramıştı.

Onunla dilediğini yapabiliirdi.

O anda onunla ilgili niyetinin farkına vardı ve isteğinin ne kadar güçlü olduğuna şaşırdı.

Mari bir şekilde... ona bütünüyle sahip olacaktı.

41. Bölüm

Mari'yi sahiplenme ve işaretleme baskısı gittikçe artarken bile Bowen, *Kaçmayacak*, diye düşündü hayret verici bir ferahlamayla. Her ne kadar böyle mihlanmış bir halde olunca Mari'nin kendisini keşfedebileceğini, inceleyebileceğini ve büyük bir olasılıkla ona karşı olan korkusunu yitirebileceğini fark etse de, kendini kızıdan kurtarmaya çabaladı. "Sana itici gelmiyor muyum?"

"Kanla kaplı olmadığın ve koca köpek dişlerinden damlamadığı sürece, hayır," dedi gerçekçi bir şekilde, yumuşacık ellerini adamın üzerinde gezdirirken. "Sana yalan söylemeyeceğim, beni felaket derecede korkuttu. Ama sanırım... sana gitgide alışıyorum."

"Ben... böyleyken bile mi? Öldürdükten sonra bile mi?"

Mari başını onaylar gibi salladı. "O adamları öldürmen dünyayı daha iyi bir yer haline getirdi," dedi. "Ama şu anda yaptığım şeyden memnun musun, Bowen?"

Bu durumun tam ortasında onun rahat olduğundan emin olmak için Mari sürekli soru soruyordu. Başka yara hissetmemesine rağmen ona dokunmaya devam ediyordu ama niye?

Kızın artan uyarılmasının yaydığı enfes kokuyu aldığı zaman vücudundaki tüm kaslar birden gerildi. "Beni serbest bırak!" Mari

de öyle yapmak istiyordu. Bowen bu haldeyken ve daha ona dokunmamışken bile bedeni onun için hazırlanıyordu.

"Hayır, bunu yapamam," dedi. "Yapmayacağım. İzin ver, bunu yavaşça yapayım."

Mari doğal olarak çekingendi. Bowe onun iğrenmesi yerine temkinli davranmasını her zaman tercih ederdi. "O halde üzerindeki çıkar."

Mari ellerini adamın üzerinden çekti ve ıslak bluzunu başının üzerinden çıkardı ama sütyenini çıkarmakta kararsızdı. Bowen başıyla bir hareket yaptıktan sonra Mari kremi tenini bütünüyle gözler önüne serdi. Bowen kızın göğüslerini sonsuza dek seyredebilirdi. Göğüs uçları dudaklarıyla aynı yakut rengindeydi ve bu baştan çıkarıcı kırmızılık, ağzını onların üzerine koymak için çıldırtıcı bir duygu yaratıyordu.

"Her şeyi çıkar." Ağzı açık bir şekilde zevkle seyrediyor, Mari soyunurken gözleri onun her hareketini takip ediyordu. Nemli teni çok güzeldi ve Bowen dilinin altında çok da kıvrak olacağını biliyordu.

Mari soyununca Bowen'ı okşamaya ve yoğurmaya kaldığı yerden devam etti, bunu yaparken göğüsleri adamın göğsüne değiyordu. Elleri aynı yeri okşuyormuş gibi bir his verse de, bütün bedenini okşayınca kadar bu devam etti. Bowen titriyordu ve bacaklarının dermanı kesilmişti.

"Bana... ne yapıyorsun?"

Mari, bir sirenin gırtlaktan gelen sesiyle cevap verdi. "Bilmiyorum. Sadece oluveriyor."

"Bunun yüzünden... aklımı yitireceğim... o kadar harika hissettiriyor ki..."

Mari önünde çömelince sözleri yarıda kaldı. Mari erkekliğini eline alıp büyüleyici yüzüyle uzunluğunu okşadığında, Bowen inanamayan gözlerle onu süzüyordu. *Bu bir... rüya olmalı.* Mari gerçek olamazdı.

Bu kadın doğrudan rüyalarından fırlayıp gelmişti. Ve başını kaldırıp ona baktığında gözlerini dolduran şey... *onun için duyduğu arzuydu.*

Mari penisinin başındaki yarığı sevgiyle yalamadan hemen önce Bowen onun sıcak soluşunu hissetti. Bağırarak, o kırmızı dudakların arasına daha fazla girmek isteğiyle ağaca mihlanmış olan kalçasını sallamaya çalıştı.

Dilindeki hafif tuz tadı, Mari'nin daha fazlasını arzulamasına ve ona acı veren uyarılma noktasına gelmesine neden oldu.

Bowen sanki huşu içindeymiş gibi, onu süzüyor ve Mari'nin ona zevk verme görüntüsünü hafızasına kazıyormuş gibi duruyordu. Vücudu oldukça tepkiseldi. Mari penisinin alt kısmını başından sonuna kadar yalayınca ahlaksız küfürler savurdu. Dili ağır testislerine değdiğindeyse Bowen'ın nefesini kesti.

Ve sertliğini ağzının derinliklerine aldığı anda, göğüs kasları gerilerek şişen Bowen şiddetle titriyordu. Erkekliği nabız gibi atıyor ve Mari'nin inlemesine neden oluyordu.

Mari bütün uzunluğunu ağzına alamadı, bu yüzden okşamak için ellerini de kullandı. Avuçlarının altında penisinin alt kısmının şiştiğini, meniyle dolduğunu hissedebiliyor ve doldurulmak için can atan kadınlığı kasılıyordu.

Sınıra gelmiş olan Bowen ağzının derinliklerine doğru hamle yapmak için çabalıyordu. Daha sonra silkinerek kendine gelmiş gibi, "Hayır, böyle olmaz," dedi hırıltıyla. "İçinde olmak istiyorum."

Onu bütün gece boyunca öpebilecek olmasına rağmen Mari de onu içinde istiyordu. Son bir kez daha uzun uzun yaladıktan sonra onu bırakıp ayağa kalktı.

Etrafı inceleyerek, bunu yapmak için en güvenli yolun ne olacağını düşündü. Kararını verdi ve ellerini adamın omuzlarına bastırdı. İkisi birden dizlerinin üzerine doğru çökerken, Bowen'ın kolları ağacın gövdesinden aşağı kaydı ama hâlâ olduğu yere bağlı bir durumdaydı. Mari başını eğerek, onu daha aşağı indirebilmek için dizlerini iki yana ayırdı. Bowen'ın seviyesi onunkine biraz daha yaklaşıncı Mari arkasını dönüp kadınlığı, dimdik duran sertliğinin ucuna değene kadar geriledi.

"İçine." Bowen onu iyice kavrayamadığı için işkence çekiyor gibiydi. "Onu içine al."

Bowen'ın göğsüne doğru yaslanan Mari başını çevirdi ve boynunu arzuyla öperek mırıldandı. "Senin için hazır olmak istiyorum. Biraz sabırlı ol..."

"Lanet olsun, deniyorum!"

Cadı, Bowen'ın ellerinden birini aldı ve onun adına hareket ettirerek, parmaklarını göğüs uçlarıyla oynaması için kullandı. Diğer elini daha aşağıya kaydırды, belini geçti, Bowen'ı deliye çeviren halkayı da geçirtti. Avcunun tamamını bacaklarının arasına bastırıp ıslaklığı avuçlamasını sağlayınca Bowen haykırdı.

Hüsran içinde debeleniyordu, Mari'nin ne kadar ıslanmış olduğunu hissediyor fakat ne dilini ne de penisini uyluklarının arasına sokabiliyordu.

Mari bir parmağını içine sokup hafifçe inleyince Bowen yüzünü çılgın gibi kızın nemli yanağına ve boynuna sürttü.

Daha sonra ikinci parmağı da devreye girdi. İşkence. "Çok sıkı."

Mari adamın parmaklarını kullanarak kendini ona hazırlarken, kendini kaybetmek üzere olan Bowen ızdırap içinde kükrüyordu. Penisinin zonklaması acı vericiydi, kızın bacaklarının arasından sıcıyor ve çıldırmuş olan kalbinin her atışıyla birlikte nabız gibi atıyordu. *"İçine. Şimdi!"*

Mari başını titrekçe sallayarak adamın parmaklarını kadınlı-ğından çekti. Ellerini, avuçlaması için göğüslerine doğru hareket ettirdikten sonra, penisinin başını içine almaya başladı. Mari onu içine almaya çalışırken Bowe keskin nefes alışlarını duyabiliyor ve bedeninin kıvrılıp titrediğini hissedebiliyordu.

"Daha derine," dedi. "Daha fazlasını al."

Fakat Mari yapabilecek gibi görünmüyordu. *"Ah, tanrılar aş-kına..."* Hızlı hızlı soluyarak kalçasını sallıyordu.

Aynı anda yağmur dindi. Rüzgâr esmeye başladı ve gökyüzün-deki bulutları temizleyerek Bowen'ın ateşli vücuduna doğru esti. Ay ışığı saçığın altına doğru süzüldü.

Bowen ayın ısınısını teninde ve hatta onun içine girmek için bekleyen penisinin üzerinde hissediyordu. Işığın, eşinin kusursuz bedenini aydınlattığını ve saf beyazlıktaki omuzlarının üzerinden belindeki büyüleyici dövmesine inerek ona doğru salladığı dolgun kalçasının üzerinde gezindiğini gördü.

"Seni tadayım."

Mari kendine dokunup parmaklarını onun ağzına götürünce Bowen onları dudaklarıyla yakaladı. Parmak uçlarındaki tadı emer-ken zevkle inledi.

"Bowen! Geliyorum..." Boşalmaya başladığında sözleri çığlıklarıyla kesildi. Bowen penisini sıkın kasları hissetmeye yetecek bir yerdeydi ve Mari'nin bedeni onun vereceğini kabul etmek için can atıyordu.

Bowen ansızın Mari'ye eşlik ederek gökyüzüne doğru haykırdı. Penisinin sadece içeride olan başıyla, ona doğru ateşli bir şekilde baskı yapıyor ve içini tohumlarıyla doldurma coşkusuyla titriyordu.

Ayn, üzerindeki etkisi Mari'ninkinden daha güçlü olmaya başladığı zaman... Bowen hâlâ boşalıyordu.

42. Bölüm

Bowen başını geriye attığında Mari, göğsünden kopup gelen müthiş kükremesinin ormanda bulduğu yankının titreşimini hissetti. Penisinin geniş başından kızın içine doğru fışkıran boşalması fazlasıyla gürdü.

Ama sonrasında ay olağanüstü gümüşlüğüyle ağaçların arasından görüldüğünde, Mari biliyordu. Bowen böylesine güçlü bir haldeyken, yapabileceği hiçbir büyüün işe yaramayacağını biliyordu. Ayrıca henüz boşalmış olmasına rağmen, içinde sert duruyordu ve kasları önce olduğu kadar gergindi.

Mari vahşiliği ve yoğunluğu istemişti. Yutkundu ve gözlerini kapatarak kendini hazırladı.

Bunlara ulaşmak üzereydi.

Saniyeler sonra ağaçtan kurtulan Bowen, onu ellerinin ve dizlerinin üzerine itti. Üzerine doğru uzanıp onu ensesinden kavradı, sonra da gövdesini yere doğru bastırdı ve ensesinden tuttuğu eliyle onu orada tuttu.

Mari'yi hareketsiz bir halde tutarken penisini yavaşça içine doğru itti ve Mari'nin zevkten çılgık atmasına neden oldu.

Mari'nin daha ileri gidemeyeceğini sandığı bir yerde, ona doğru dayandı ve kalçasını sallayarak daha da fazlasını alması için onu zorladı.

Çok derinlere girmişti, her nasılsa kendini kontrol ederek Mari'nin ölçülerine alışmasını sağlamak için durdu. Ancak Mari daha fazlası için inlediği zaman, iki kolunu da kızın beline sımsıkı doladı. Hızlı ve sert bir şekilde kızın içine doğru bir hamle yaptı.

"Ah, tanrılar!" diye haykırdı Mari. "Tekrar yap..."

Bowen aynı şeyi Mari'nin dişleri birbirine vurana kadar defalarca yaptı ancak Mari bundan ve onun böylesine sert oluşundan ve kaba saba canavarın kulağına ahlaksız şeyler söyleyen sesinden hoşlanıyordu. *"Çok sıkısın... çok güzel ve ıslak. Sonsuza dek burada olmak istiyorum."*

Mari bacaklarının arasından okşamak ve tutmak için ağır testislerine doğru uzanınca Bowen onaylar gibi inledi. Ama sonra kızın elini çekmek için kendini zorlar gibi oldu. *"Yapma... hazır olmadan... gelmeme neden olma."* Kızın kollarını indirmeye zorladı. *"Buna engel olma, küçük eşim."*

Ona ilk defa bu şekilde eşi olarak hitap ediyordu. Eğer onu tamamen kendinin olarak kabul etmişse, Mari bu gecenin sadece bir yolla sonlanacağını biliyordu. Arkasındaki canavara boyun eğmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Mari'nin kollarını dirseklerinden kavrayan Bowe, onu dizlerinin üzerine doğrulttu, sonra bu tutuşunu kullanarak kalçalarıyla yaptığı her çılgın vuruşta onu aşağı ve geri çekti. Mari'nin göğüsleri sallanıyordu. Teni ıslanmıştı ve rüzgâr okşarcasına üzerine esiyordu.

Ve bu iyi hissettiriyor.

Mari ona dokunmak için serbest kalmaya çalıştı ancak Bowe dirseklerini sımsıkı tutuyordu. *"Seni... işaretlemem gerekiyor. Benim olduğumu işaretlemem gerekiyor."*

Isırmasından korkmasına rağmen, o anda Mari'nin ona vermediği hiçbir şey yoktu. "Tamam, yap!"

Bowen tıslar gibi soluklandı, Mari'nin içindeki penisi sanki bir beklenti içindeymiş gibi atıyordu. "Beni daha mutlu edemezdin."

Mari de beklenti içinde titriyordu. Bu acıtacak mıydı? Çığlık atacak mıydı? Ama bunda durmak denen şeyin olmadığını biliyordu. Bütünüyle bir deneyim yaşamak için bu işe girişmişti. Bu adımı atmanın zamanı gelmişti.

Bowen ağzını boynuyla omzunun arasına yerleştirdi ve yüksek sesle hırlayarak uyarsa da onu korkutmuştu. Mari, Bowen'ın güçlü dilini orada hissetti...

Köpek dişleri tenini yırttı. Mari acıyla ve şiddetli bir orgazmın içine sürüklendiği için şaşkınlıkla çığlık attı. Tamamen kendinden geçmiş bir halde Bowen'ın altında sırtını yay gibi gerdi ve dizlerini açarak bilinçsizce daha fazlası için kalçasını salladı.

Bowen bacaklarının arasında gidip gelirken bile Mari ona bu şekilde sahip olmasından hoşlandığı için şimdi onu bırakmaya gönlü yokmuş gibi, dişlerini gevşetmedi.

Mari tam daha fazlasına dayanamayacağını düşünürken, üzerindeki bütün vücudun kasıldığını hissetti. Bowen onun tenine doğru vahşice hırladı, sonra şiddetli ve yakıcı bir dalgayla, durmaksızın boşaldı.

En sonunda Mari'yi bırakıp üzerine yığıldığında birbirine karışan ıslaklıklarının tadını çıkarıyormuş gibi hâlâ yavaşça gidip geliyordu.

"Gitmene asla izin vermem."

"Bowen... dinlenmeye ihtiyacım var." Gecenin geç vakitlerinde vücudu tükenmiş ve acıyordu. "Bunu saat başı yapacak kadar güçlü değilim. Lütfen, sadece biraz dinlenelim..."

“Uyu.” Bowen onu bırakmadan, kendisi de içinde olduğu halde yan tarafa döndürdü. Hâlâ içindeydi, elini önünden aşağı uzatarak bacaklarının arasını kavradı ve kadınlığından tutup onu iyice kendine çekti. Sahiplenircesine.

Mari ağırlaşan gözlerinin arasından sarmaşıkların üzerine doğru uzadıklarını görüyordu. *Cadı, doğa, güzel.* Tam rahatlamıştı ki Bowen’ın yanında gerildiğini hissetti, onu daha da yakına çekerek korumacı bir şekilde bir bacağını onunkinin üzerine attı. Sarmaşıkları koklamak için uzandı, tereddüt ediyordu. Ama Mari’yi yerinden oynatmadı ve sınıksız sarılması onun da sarmalandığı anlamına geliyordu.

Mari uykuya dalmak üzereyken fısıldayarak, “Sorun yok, Bowen,” dedi. Ve Bowen sarmaşıklara izin verdi.

Mari uyandığında hâlâ karanlıktı ama tıpkı dizlerindeki ve avuçlarındaki sıyrıklar ve kaslarındaki ağırlar gibi sarmaşıklar da gitmişti. Bowen vücudunu onun üzerine doğru esnetiyordu ve bir dirseğinin üzerinde kalktı. Mari canavarın görüntüsünün kaybolmaya başladığını ve soluk mavi rengi gözlerinin koyulaştığını fark etti.

Bowen yüzünü iri ellerinin arasına alıp onu öylesine duygusal bir bakışla inceliyordu ki Mari cevap olarak gözlerinin sulandığını hissetti.

Bowen alnuna, göz kapaklarına ve burnuna hafif öpücükler konduruyordu. Daha önce canavarın kudurmuş şehvetini görmüştü, şimdiyse onu tatmin ettiği için eşine teşekkür edişini görüyordu.

Daha sonra Bowen’ın bakışları boynuna kaydı. Mari gece boyunca onu ısırtığına bakarken yakalamıştı, bunun Mari’de olmasından hem gururlanmış hem de rahatlatmış gibi görünüyordu. “Tenin iyileşti. Ama işaret duruyor.” Sesi normale dönüyordu oysa Mari onun canavarsı sesine, hırıltıyla mırıldanmasına alışmıştı, sanki ve bir sonraki ay, onları tekrar duyacağına memnundu.

Kaşları çatıldı. Onunla bu kadar uzun süre birlikte olacak mıydı?

"Seni sonsuza kadar sahiplendim."

Yani, en azından ikisinden biri öyle olacağına inanıyordu. Ayrıca aralarında ne olacağını kim bilirdi? Bowen onu yeni yüksekliklere çıkarmış, Mari'nin asla yapabileceğini düşünmediği şeyleri yapmasını istemişti. Ona karşı duymaya başladığı sevgi içinde güçlü bir şekilde dalgalanıyordu.

Ne olacağını kim bilir?

"Şafaktan önce seni tekrar istiyorum."

Mari başını hevesle sallayınca Bowen vücutlarının arasından uzanarak penisini tuttu ve yerleştirdi. Sanki ilk defa birleşiyorlarmış gibi bu temasla, Bowen başını geriye attı ve Mari de vücudunu ona doğru itti. Bowen kalçasını esnetti, yavaşça kızın içine gömülerek neredeyse sonuna kadar girince dişlerinin arasından, "Sana doyamıyorum," dedi.

Gecenin öfkeli hızı yavaşlıyorken Bowen kendini bir kez daha dirseklerinin üzerinde tutarak tenleri birbirine değene kadar vücudunu aşağı indirdi. Mari'yi öperken üzerinde ağır ağır hareket ettiriyordu, vücudunu ileri iterek kızın derinliklerine doğru kaydı. Ritmini hiç hızlandırmadan, Mari'nin solukları hızlanıncaya kadar bunu tekrar tekrar yaptı. Mari onun dudaklarına doğru haykırdı. "Bowen..."

"Kadınımın ses tonunu biliyorum," dedi Bowen hırıltılı bir sesle. Mari onun ne kadar sertleşmiş olduğunu hissetmesine ve onun da sınıra geldiğini bilmesine rağmen, Bowen dişlerini gıcırdatarak Mari doruğa ulaşınca kadar düzenli vuruşlarına devam etti. Gecenin içinde çılgılık atan Mari sırtını yay gibi gerdi ve Bowen'ın belini saran bacaklarını sıktı.

"Bana çok şey... veriyorsun!" Bowen vücudu gerilirken haykırdı, kızın bacaklarının arasında kontrolsüzce sıçradıktan sonra hareketsiz kaldı. Mari mest edici sıcaklığının içine akarken verdiği hisle gülümseğinde, Bowen kulağına doğru inledi... "Mariah!"

43. Bölüm

Bowe uyandığında kollarındaki sıcaklığın, kıvrımlı hatlı cadının olmadığını gördü. Bu hoşuna gitmemişti.

Üzerindeki mahmurluğu atmakta sorun yaşayınca Mari'nin bir başka rezil büyüyle onu uyutmuş olduğunu fark etti. Lanet olsun, neden? Mari'nin nerede olduğunu bulmak için havayı kokladı ve birden ayağa fırladı.

Gitmişti.

Ona kaba mı davranmıştı? Onu yine korkutmuş muydu? Başka neden kaçacaktı ki?

Sonra hemen yanındaki Mari'nin kasıtlı olarak çalılıklardan temizlediği bir alanı gördü. Mari çamurun içine belirgin harflerle bir not yazmıştı.

Beyinsiz:

Adım MariKETA.

Cehenneme git,

CADI, şu anda bir yerlerde tüyler ürpertici bir büyü yapıyor.

Bowen toprağın üzerine çöktü, bir kolunu yüzünün üzerine savurarak alçak sesle küfretti. Dün gece ona Mariah diye mi hitap etmişti? *Ah, lanet olsun.*

Of, Bowe bu sefer çuvalladın.

Mari küplere binmiş olmalıydı. Daha da kötüsü, incinmiş olmalıydı. Cadı ona akıl almaz zevkler yaşatmıştı ve Bowen da ona böyle mi teşekkür etmişti?

Mariketa'yla ilgili her şeyi ve birlikte olma tarzlarını sevmiştir. Mari her yerini cesurca yaladığında küçük ıslak dilinin tenine değmesini hissetmesi gibi, onun teninin tadı da alışkanlık yapıcı cinstendi. Mari coşkuyla omzunu ısırmış, haykırmış ve ona arkadan sahip olurken tırnaklarını bacaklarının arkasına geçirmişti... şimdi bunu hatırlarken bile sertleşiyordu.

Ve minnettarlığımı, ona başka bir kadının adıyla seslenerek gösterdim.

Kolunu yüzünden kaldırıncı gözlerini kırptırdı. Beş katlı bir apartman yüksekliğindeki koca ağacın üstündeki dallarda asılı duran kotunu ve botlarını gördü.

Ayağa kalktı, onu bulmaya ve kendini affetmesini sağlamaya kararlıydı. Sonra da, tanrılar yardımcısı olsun ki, dün gece bıraktıkları yerden başlayacaklardı. Havayı kokladı, güney kıyısına gittiğine dair bir ipucu yakalamış olabilirdi.

Mariketa izlerini –ve kokusunu da– büyüyle kapatmıştı. Ama anlamadığı bir şey vardı. Bowen onun izini sürmek zorunda değildi. Olabileceği sadece belli yerler vardı. Bowen sahile kadar bin kere gidip gelirdi ve ona yaklaştığı her adımını tadını çıkarırdı.

Başını kaldırıp tekrar kotuna baktı ve derin kahkahasına kendi de şaşırdı. Mari'nin olduğu yöne doğru sırttı.

Ah, oynadıkları oyundan hoşlanıyordu.

“Bir dakika. Şehvet delisi bir Lykae tarafından ormanda ele geçirilmiş olman seyahatinin en güvenli bölümü müydü?” diye sordu Carrow.

"Aynen öyle." Mari otelin telefonunu omzuna yerleştirdikten sonra içkisinden –pembe kâğıt şemsiyeli buzlu viskisinden– bir yudum aldı.

Hem düşündürücü hem komik bir halde, kendini nedense Belize sahilindeki bir otele atmıştı, sonra da adam hesabını silmekten çok mutlu oluncaya kadar otelin müdürünü gerçekten büyülemişti.

Büyü... güzel.

"Sana kendi başına gitmemeni söyledim, değil mi?" diye sordu Carrow. "Ne demiştin?"

Carrow kendini tekrar ederken, Mari de aynı anda uysalca, "*Darvin senin gibilerin ölmesi gerektiğini söyler,*" diye mırıldanıyordu.

"Evet, söylediğim buydu. Ayrıca başına gelen onca şeyden sonra hâlâ oyalanmana şaşırıyorum."

Sadece oyalanmıyordu, düşünüyormuş, otelin hediyelik mağazasından aldığı yeni plaj kıyafetlerini ve sandaletlerini giymişti ve eve dönüş uçağını beklerken limitsiz içki barının keyfini sürüyordu. "Bırak da bu Ev'e dönüş davetinin bir felakete dönüşmesini önlemeye hizmet etsin. Sadece bir gün gecikme oldu. Herkese hayatım boyunca hiçbir şeye zamanında yetişmediğimi söylemişsindir umarım."

"Felaket önlendi. Hild adında bir adam aradı. Birkaç saat önce de Rydstrom adında bir iblis çıkageldi."

"Ya!"

"Ya, evet. Ben buralarda değildim ama yeşil gözlerini ne tarafa çevirse cadıların, önüne atlayıp iç çamaşırlarını çıkarmayı teklif ettiklerini duydum."

"Carrow, dedikodular böyle başlar," dedi Mari ayıplar gibi bir tonlamayla. "Grubun geri kalanı hakkında bir şey söyledi mi?"

"Onun yanındaki herkesin iyi olduğunu söyledi." Mari rahatlamış gibi iç geçirince Carrow ekledi: "Senin için bir numara bıraktı. Senin iyi olduğunu ona *ben* söyleyebilirim; yemek ve içki eşliğinde."

Mari kendini tutamayıp güldü. Rydstrom bu yüzden Mari'yi ya sevecek ya da lanetleyecekti ama yine de, "Evet, onu ara. Ona MacRieve'le bu sabah itibarıyla ayrı olduğumuzu söyle," dedi.

"Öyleyse büyük, kötü kurt seni bulmadan oradan uçacak mısın?"

"Tam isabet!" Piç herif ona... *Mariah* demişti. Onun için Mari'nin ifade ettiği şey yalnızca bu muydu? Birinin yedeği miydi? İkinci bir seçenek miydi? *Lanet olası B takımı!* Bu fikir onu daha da fazla öfkelenmişti çünkü dün gece...

Bowen MacRieve diğer erkeklerle olası ilişkilerini mahvetti.

Şimdi neredeyse bu şekilde bir cinselliğin varlığını bilmemeyi diliyordu... veya geçmişte büyük zevk sandığı şeyin büyük bir okyanusun içinde sadece bir damla olduğunu. Parmaklarının eklem yerini huzursuzca bar tezgâhına hafif hafif vurdu ve barmene bir içki vermesini işaret etti.

"Büyük bir uçak bulduğunu zannetmiyorum?" dedi Carrow. "Ya da birkaç Xanax bulmayı başardığını?"

"Evet bulamadım," Mari'nin kafası B takımı meselesiyle o kadar meşguldü ki, aslında bir *bebek uçakla* uçmak üzereydi. "Ama buradan bir uçak bulduğum için şanslıyım. Ayrıca kendimi viskiyle tedavi ediyorum. Uçaktan saat yedi civarında ineceğim, ona göre beni almaya gel –tabii hâlâ ehliyetin duruyorsa– ve sarhoş kıcımlı uçaktan toparla."

"Tamam. Ama Mari, kurtadamlarla ilgili durumu görmezden geliyor olabileceğini söylemek zorundayım, çünkü, şey, *sorunların var.*"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece böyle şeylere kendini kaptırıyorsun. Lykae'nin son kez aynı durumda olduğu zamanı bir düşün –eşiyle köşe kapmaca oynadığı ve onunla hoplayıp zıpladığı veya siz her ne yapıyorsanız öyle yaptıkları zamanı– bunlar Mariah adında bir kadındı. Dün gece, o kurtlaşmış ve ay delisi bir halde –ne demiştin?– yüz seksen yıl, bu kadar zamandan sonra cinsel ilişkiye girince ismini hatırlamakta zorlanması doğal. Onun kendini toparlamasını sağlamak istiyor olabilirsin. Ya da bir toz bezine âşık olması için ona büyü de yapabilirsin. Sen karar ver. Ama eğer aranızdaki cinsellik gerçekten..."

"Efsane."

"Evet, bunu otuz seferdir söyleyip duruyorsun seni küçük viski ayyaşı. Öyleyse kendini kaptırmak istemediğini mi söylüyorsun? Asla mı?"

Mari iç geçirdi. "İsteyebilirdim... eğer beni isteseydi."

"Seni istiyorum, küçük hanım."

Mari sıçrayarak arkasına döndü. *MacRieve!* Yeni kıyafetler giymiş, duş almış ve tamamen toparlanmış görünüyordu. "Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildin?"

"Seni özledim, cadı. Deli gibi koştum. Şimdi o lanet olası telefonu kapat."

"Ah yüce Hekate, bu onun sesi mi?" diye haykırdı Carrow. "Orgazm oldum! İsim konusuna takılman saçma ama bunun birazını bana ayır. Arkadaşların birbirini temsil ettiklerini unutma ve..."

Klık. "Ne kadar zamandır buradasın?"

"Sen geldikten bir saat sonra buradaydım."

"Ben o kadar yavaş mıyım?"

"Ben o kadar hızlıyım. Daha önce gelecektim ama bir yığın hazırlık yapmam gerekti." Bakışları Mari'nin içkisinde yoğunlaştı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

“Kafayı hemen bulmak için biraz şurup içiyorum.”

“Neden?”

Omuzlarını silkti. “Uçak küçük, korku büyük.”

Bowen burnunu çekti. “Bu viski mi? Plajda viski kim içەر ki?”

“Bana harika bir içki ismi gibi geliyor! Beni nasıl buldun?”

“İzini gayet iyi örtmüşsün. Ama ben büyük bir avcıyım.”

“Ayrıca çok da alçak gönüllüsün.”

“Beni öyle terk etmemeliydin. Kendini tekrar tehlikeye atarken ne düşünüyordun? Bizim... birbirimizi anladığımızı sanıyordum.”

“Anladık. Ve sonra sen bana başka bir kadının adıyla hitap ettin.”
Bowen irkilmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu.
“Ve daha sonra birbirimizi anladığımızı yanlış anladığımı fark ettim.”

MacRieve onu dirseğinden tutarak Japon gülleriyle çevrelenmiş sakın bir bahçeye götürdü. “Lanet olsun, cadı, hayatımda böylesine büyük bir rol oynayan birini bir anda unutmam mümkün değil ki. Birini çok uzun süre düşünürsen, birkaç hafta bunu silmeyecektir.”

Mari parmaklarını şaklattı ve konuştu. “Kesinlikle. Birkaç hafta silmeyecek. Bir yıl silmeyecek. Sonsuzluk silmeyecek. Sen onsuz mutlu olmayacaksın.”

“Buna artık inanmıyorum. Ayrıca bunun bir daha tekrarlanmayacağına söz veriyorum.”

“Neyin daha rahatsız edici olduğunu bilmiyorum... bir başka kadının adıyla bana hitap etmenin mi, yoksa bir daha bunu tekrarlamamak için bilinçli olarak çaba sarf etmek zorunda oluşunun mu? Her durumda hâlâ onu düşünüyor olacaksın.”

“Dün geceyle ilgili şüphelerin ya da korkuların yüzünden gitmek istiyorsan, o zaman git. Ama senin yerine bir başkasını tercih ettiğimi sandığın için beni terk edemezsin. Çünkü öyle değil.”

"Onun adıyla bana haykırdıktan sonra sana nasıl inanabilirim?" diye bağırdı.

"Sana bir şey anlatmam gerekiyor," parmaklarını saçının arasından geçirdi, "asla konuşmak istemediğim bir şeyi. Ama sana anlatacağım." Mari'ye yan gözle bakarak konuştu. "Mariah öldüğü zaman, o öldüğünde... benden kaçıyordu. Dün gece senin yaptığın gibi benden kaçıyordu. Senden başka hiçbir şey düşünmememe rağmen, ölümünden duyduğum suçluluk daima içimde saklı duruyor."

Mari güçlükle soludu. "Bana neden anlatmadın?"

Bowe sonunda kızın yüzüne baktı. "Bunu itiraf etmemin seni incitmesinden ve aynı durumu yaratmasından korktum. Bundan ödüm kopuyordu."

"Bir kazaydı, değil mi? Sonsuza kadar bu suçlulukla yaşamazsın."

"Bazen, son zamanlarda, daha da kötüsünü hissediyorum çünkü..." Devam edemedi.

"Çünkü ne?"

Eliyle yüzünü ovuşturdu. "Senin, onunla aynı ruha sahip olduğuna inanmama rağmen, Mariah'yı hiçbir zaman seni istediğim gibi istemedim." Bunu itiraf etmekten utanmış gibi duruyordu, oysa Mari ona karşı hiç olmadığı kadar yumuşadığını hissetti. "Bu durum beni nasıl biri gibi gösterir? Bu kadar sadakatsiz bir erkeği kendine nasıl yakıştırabilirsin? Ben bu lanet olası suçluluk duygusundan feragat etmek isterken?"

"Tabii ki isteyeceksin... neredeyse iki lanet olası asır geçmiş! Yeter artık."

"Tanrılar aşkına, yeterince uzun zamandır beklediğime inacağını ümit ediyordum." Rahatlamış bir şekilde nefesini üfledi. "İleriye bakmak istiyorum."

"Öyle de yapman gerekir. Kendini toparla."

"Tamam, aynı şeyi sen de benim için yaparsan."

Mari hayal kırıklığıyla hırıltılı bir ses çıkardı. "Ah, seni sinsi..."

"Küçük cadı, bazen aramızda sorunlar olacak. İkimiz de hatalar yapacağız ve onları affedeceğiz. Bu da onlardan biri."

"Uzun dönemli bir anlaşma imzalamışım gibi davranıyorsun. Öyle bir şey yapmadım."

"Bana bir şans daha tanımanın bedeli ne olacak?"

"Senin sahip olduğun hiçbir şey. Buradaki zamanım kısıyor..."

"Hiçbir şey mi? Ama sahip olduğum her şeyi görmedin ki. Peki ya bir zeytin dalım olduğumu söylemem içindeki doyumsuzluğu memnun eder mi?" Parmağını kıvrarak kızın çenesinin altına koydu. "Şimdiye kadar başka hiçbir şeyden sakınmadın ve şimdi de bundan pişman olmayacaksın."

Mari'nin güçlü durması, öfkeli kalması *gerekiyordu*. Ama *tek istediği* yeniden onunla birlikte olmaktı.

"Bana bir şans tanı, minik cadı."

İşte tam o anda Mari can alıcı bir gözlem yaptı.

Bowen MacRieve nefesini tutuyordu.

Lanet adam! Ve hafif bir iniltiyle gücü de öfkesi de geçiverdi. Yine de onun gözlerine baktı. "Sakın bana bir daha onun ismiyle hitap etme, Bowen. İçimi acıtıyor."

"Şişşt, küçük kız." İri kollarıyla Mari'yi sarmaladı ve onu göğsünün sıcaklığına doğru çekti. "Öyle hitap etmeyeceğim, sana söz veriyorum." Mari, onun kollarında nihayet rahatlayınca Bowen burnunu kulağına sürttü. Konuşmadan hemen önce Mari onun dudaklarını hissedebiliyordu. "Ve giysilerimi sakın uzun ağaçlara asma."

44. Bölüm

Bowen'ın uzattığı zeytin dalı Belize sahillerine yakın, teknesi ve palmiye ormanının ortasında bir ev olan şahsi bir adaydı.

Ve Mari'nin orada Bowen'la geçirdiği iki hafta hayatının en mutlu zamanıydı. O akşam sahile serdikleri bir örtünün üzerinde oturuyorlar ve odun attıkları ateşle miskin miskin oyalanıyorlardı. Rüzgâr palmiyeleri hışırdatarak esiyordu ve yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu. Bowen'ın göğsüne yaslanmış bir halde uzanan Mari, onunla burada geçirdiği zaman üzerine kafa yoruyordu.

İlk başta Mari bu araziyi kiralamak için Bowen'ın bir servet harcadığını düşmüştü ama sonra Bowen, "Eğer istersen senin olsun," demişti. Belli ki Bowen sadece varlıklı değil, korkunç derecede zengindi de. Bu yüzden, kendisine saygısı olan her cadı gibi Mari de şöyle cevap vermişti: "Bana... tapuyu ver."

Durmaksızın seviştikleri buradaki ilk gecelerinden sonra Mari neşe içinde uyanmış ve aptalca sırtımasına engel olamamıştı. Cinsel ilişkilerin mükemmel olamayacağına gerçekten inanmış mıydı? Bowen, Mari'nin tepkisine çok şaşırmış gibi durmuştu, sonra da yine gururla çenesini kaldırmıştı. "Yaşlı kurtadamda hâlâ iş var, ha, küçük hanım?" Mari'yi kahkahalara boğuluncaya kadar gıdıklamıştı.

Orada birkaç hafta kalmaya karar verdikleri zaman, birlikte yaşamaları için bazı koşullar koymuşlardı.

Orada oldukları süre boyunca Mari "ayna işlerinden" uzak duracaktı çünkü Bowen, "Ne zaman senin o büyüüyü yaptığını görsem, kötü bir şey olacağına dair keskin bir hisse kapılıyorum. İçgüdüüm bana bunun yanlış olduğunu söylüyor... hatta tehlikeli," demişti.

Genel olarak büyü konusunda ise, "Bir şeyden tedirgin olduğun için olursa tamam ama yansımana karşı bile bile o şiiri okuman beni çok rahatsız ediyor," demişti.

Mari de ondan türünü hor görmemesini istemişti ya da onu cadılıktan ve Ev'den uzaklaştırmayı planlıyormuş gibi konuşmamasını.

Ah bir de kıyafetlere ihtiyacı vardı.

Gün içinde Karayip'te yürüyorlar, ıstakoz yakalıyorlar ve akşam sahilde yaktıkları ateşte pişiriyorlardı. Anakarada renkli şehirler keşfediyor, alışveriş yapıp etrafı geziyorlar ve arka sokaklarda sarmaş dolaş yürüyorlardı.

Bowen bugün onu bir meyve standının arkasında sıkıştırmıştı. Şehvet uyandıran bunaltıcı hava, şeker kamışı kokusu, Bowen'ın sıcak ve sahiplenici ellerinin göğüslerini okşaması sonucunda Bowen ona sahip olmuş ve Mari'nin çılgınlığını öpücükleriyle bastırmıştı...

"Seni bu kadar etkileyen ne düşünüyorsun, küçük hanım?"

"Hı? Ah, hiçbir şey."

"Hep böyle diyorsun. Bana karşı biraz da çekingen duruyormuşsun gibi bir hisse kapılmadan edemiyorum."

Mari belki de çekingen duruyordu ve önemsedığı bir kişinin daha onu terk edeceğinden korkuyordu. Ve zihninin derinliklerinde, hamile kalıncaya kadar ona ait olduğundan Bowen'ın sürekli kuşku duyacağından korkuyordu. Yine de, "Nasıl?" diye sordu.

"Sırların olmasından hoşlanmıyorum."

"Sırlar mı?" Ses tonu masum çıksa da, ondan sakladığı sırları vardı, hem de bir sürü.

Örneğin aynaya başvurmaktan pek vazgeçmiş gibi görünmüyordu, Bowen'ın bundan ne kadar rahatsız olduğunu söylemesinin ya da Mari'yi ne kadar mutlu ettiğinin bir önemi yoktu. Yansına bir seansta sadece bazı sorulara cevap veriyorsa, o halde mümkün olduğu kadar çok seans yapması gerektiğini düşünmüştü.

Ve her gece tuhaf rüyalar gördüğünü ve bu rüyaların etkili ve gerçekçi olduğunu, uyanınca neyin gerçek olup neyin olmadığını ayırt etmekte sorun yaşadığını da Bowen'a söylememişti.

Bir rüyasında simsiyah şekilsiz bir uçağın içinde duruyordu. Mari, avuçlarını gözlerine bastırmış bir halde ağlayan annesini görmüştü. Babası beton tablanın üzerinde yatıyordu, hareketsizdi, gözleri kapalıydı ve ellerini yumruk yapmıştı.

Bir başka rüyada, binlerce sesin ona yalvardığını gördü ama ne yapması için yalvardıklarını bilmiyordu. Ve bazen de, bu hoş kokulu rüzgârların estiği adada, dalları kargalarla dolu yapraksız ağaçların olduğu karla kaplı bir orman görüyordu.

Ama kuşkuları ve sırlarıyla bile Mari güçlü, mağrur kurtadama her geçen gün daha fazla âşık oluyordu. Bowen hakkındaki duyguları güzeldi.

Peki o zaman neden bizim için güzel şeyler hissetmiyorum?

"Sen de bana karşı mesafelisin," dedi en sonunda.

Öyleydi. Bowe onun daha önce âşık olmuş olmasından nefret ediyordu ve bu nedenle Mari'nin asla tamamen kendine ait olmayaçağından korkuyordu. Ve eşini tekrar kaybedeceğine dair sürekli kuruntu yapıyordu. Mari ona uyum sağlayabilmek için yeterince çabuk ölümsüz olmayacaktı.

“Belki de her şey çok güzel olduğu için şüpheliyimdir,” diye dürüstçe cevap verdi. “Sanırım çok mutsuz olmaya alışkın olduğundan, herhangi bir değişiklik beni rahatsız ediyor.”

“Bu çok mu güzel?” diye usulca sordu.

Onu rahat bırakmayan kuşkularına rağmen Bowen daha önce böyle bir memnuniyet yaşamamıştı, hatta böyle bir şeyin varlığından haberi yoktu. “Evet, küçük hanım. Bana göre öyle.”

Bowen, cadılığı saymazsa, yeni eşiyle ilgili her şeyi seviyordu. *Istakoz* avladıkları zaman Mari’nin, “Yengecin üzerindeyiz, bebeğim!” diye bağırmasını seviyordu. Yemesini, içmesini ve damak zevkini seviyordu. Mizah anlayışı Bowen’ı her gün kahkahalara boğuyordu.

Onunla sevişmek Bowen’ı bugüne kadar hiç hayal etmediği şekilde tatmin ediyordu.

Hatta Mari’nin ufak sihirlerine bile gittikçe alışıyor. Mari uyuduğu zaman, eğer doyuma ulaşmışsa sanki mırıldanıyormuş gibi küçücük avuçlarından ışık demeti yükseliyordu ve burada kaldıkları süreç içinde bazen bu görüntü onu rahatsız etmekten çok... ona cazip geliyor ve sırtına neden oluyordu.

Ara sıra tuhaf şeyler de *oluyordu*. Dün gece uyandığında perdelerden, duvardaki saate kadar odadaki her şeyin kısa bir süreliğine maviye dönüştüğünü görmüştü. Omuzlarını silkmiş ve Mari’yi kendine çekerek uyumaya devam etmişti.

Oysa Mari aynaya karşı söylemeyeceğine dair söz vermiş olmasına rağmen, İçgüdü Bowen’ı uyarmaya devam etmişti.

–Güçleri değişken. Tetikte ol.–

Bowen şüphelerinden sıyrıldı. “Güzel. Ayrıca daha iyi olacağımızı da düşünüyorum. Örneğin, *İskoçya*’da bulunmaktan,” *yaşamaktan*, “hoşlanacağını umuyorum.” Mari’nin orayı evleri olarak kabul edeceğini umuyordu, eğer etmezse onun mutlu olması için ne gerekirse

alacaktı. Ayrıca Mari'nin kuzenleriyle ve klanıyla anlaşacağını da umuyordu. Tabii herhangi biri cadı olduğu için onu hafife almaya kalkarsa Bowen onu boğazlardı.

"Oradaki evin nasıl?"

"Kocaman şömineleri ve tavanda devasa kirişlerin olduğu yenilenmiş bir avcı kulübesi. Kışın kar yağar ve inanılmaz olur. Bazı geceler sessizlik içinde geçer ve bazı geceler de fırtınanın uluduğunu ve karları savurduğunu görürsün."

"Kulağa harika geliyor. Hiç kar görmedim."

"Ne?" diye haykırdı, hayret etmişti. "Hiç mi?"

"Nola'ya pek kar yağmaz. Bundan önce yurt dışına bir kere çıktığımdaysa sömestr tatili için Cancún'a gittim. İlk kez Guatemala'da dağ gördüm."

"Diğer ülkeleri görmek ister misin?"

"Eğer büyük uçakla ve iyi bir sakinleştirici içerek gidersem, olur."

"Seni daha önce gittiğim yerlere götürebilirim. Oradaki yerleri gösteririm."

"Neresi gibi?"

"İtalya'da şarap içebilir ve Yunan adalarında dalmaya gidebiliriz. Güneşin Hint Okyanusu'ndan doğuşunu seyredebiliriz."

Mari'nin gözleri heyecanla büyüdü, başını onaylar gibi sallıyordu.

"Sana her şeyi göstermek ve her yeni manzara karşısındaki ifadeni seyretmek istiyorum." Son iki haftadır onunla ne kadar şey yapmak istediğini fark edince çocuk sahibi olma ihtiyacı sönükleşmişti. Bir yuva kurmadan önce onu götüreceği binlerce yer vardı. "Senin için harika bir rehber olacağım."

Mari sırtıyordu. "Erkeğim çok alçakgönüllü."

“Ama kış gelince seni İskoçya’daki eve götürmek istiyorum.”
Mari’yi süzdü, onu ülkesinde göreceğini ve arazisinde birlikte yürüyeceklerini biliyordu. Ve kalbi sevinçle atıyordu. “Kar sana yakışacak, küçük hanım.”

45. Bölüm

“Balık ağını nereye koyduğumu hatırlıyor musun?” diye selen-
lendi Bowe, Mariketa’ya. Bu gece için Mariketa’nın en sevdiği
balığı yakalayacaktı. Yakında dönüşeceğine göre onu iyi beslemeli
ve kıvrımlı hatlarından bir gram bile eksilmemesini sağlamalıydı.
Mariketa’nın biçimli küçük vücudunu biraz takıntı haline getirdiğini
itiraf edebilirdi.

Teknesinin anahtarlarından, cüzdanına ve en sevdiği oltasına
kadar, Mariketa her zaman onun neyi nereye koyduğunu bilirdi. Bin
yıldır o olmadan ne yapmış olduğunu merak etmeye başlıyordu.

Mari telaşla tam köşeyi dönüp, “Orada değil!” demişti ki, Bowen
koridordaki gömme dolabın kapağını açtı. İçindeki bir çöp torbası
ters döndü ve zemini elmalar kapladı, her yer onlarla dolmuştu.

Bowen geriledi, iliklerine kadar donduğunu hissediyordu. “Bu
ne demek oluyor, Mariketa?”

Mariketa bir ayağıyla diğer ayak bileğini ovuşturdu. “Bunun
göründüğü gibi bir şey olmadığını söyleyebilmeyi dilerdim ama...
öyle.”

“Aynayı kaç kere kullandın?”

Omuzlarını silkti. “Eğer bunu öğrenmek istiyorsan, elmaları say.”

"Bana yalan söyledin. Bunu sinsice sakladın."

"Bunu yapmaya beni sen zorladın."

"Ne demek bu?"

"Sihirden vazgeçmemi istedin ancak bu, benim inkâr edemeyeceğim bir parçam."

"Hayır, eğer denersen kendini tutabilirsin. Büyü yapmak bir seçimdir."

"O zaman sen de benim için değerli bir şeyden feragat et," derken sesinde meydan okuyan bir tonlama vardı.

"Ne gibi?"

"Avlanmak gibi. Bir daha asla avlanma ve geceleyin koşma."

"Sen delisin."

"Bu ayrı şey!"

"Hayır, değil. Avlanmak diğer şahıslara zarar vermez."

"Oysa benim zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?" Gözlerini kıstı. "Lykæ'lerin cadılara karşı güvensiz olduğunu biliyorum ama bu önyargının altında bundan fazlası yatıyor olmalı."

"Evet, fazlası var." Bowen parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Çok uzun zaman önce bir cadı... beş amcamı da öldürdü. Onların ölümünün verdiği suçluluk duygusu babamı mahvetti. Hiçbir zaman iyi olmadı, öldüğü güne kadar hep kötüydü."

Mari'nin nefesi kesilmiş, yüzü solmuştu.

"O zamanlar babam çok gençmiş ve ağabeylerinden güçlü olmayı diliyormuş. Cadı da hepsini öldürerek dileğini gerçekleştirmiş."

Ah, yilce Hekate.

"Bowen, ailene olanlar için üzgünüm. Ama bunu bana daha önce anlatmalıydın."

“Neden?”

“Çünkü bu durumu *aşamayacaksın*.” Bowen’ın itirafından sonra Mari onunla gerçekten bir şansı olup olamayacağını sorgulamak zorunda kaldı. “Lafı dolandırıp duruyorduk ama artık meclisime asla tahammül etmeyeceğini *biliyorum*. Ayrıca onlar da seni kabul etmeyecekler çünkü sen sorumluluklarına saygı göstermiyorsun.”

“Bırak da onlarla bir başkası ilgilensin.”

Ah, bütün o sorumluluğu bir başkasına devretme fikri çok cazipti. Bowen, güneş ve ay onun çevresinde dönüyormuş gibi davranınca Mari, kendini hiçbir şey yapmadan onunla birlikte dünyayı gezmeyi hayal ederken yakalıyordu.

Neden hiç istemediği bir yükün altında ezilmek zorundaydı ki? Hem de bunun için hiçbir beceri sergilememişken?

Ama şimdi, Bowen’ı böyle görünce Cade’in sözlerini hatırladı. “*Kaderine sırt çevirirsen –belki gözü korkmuş bir Lykae eşi ve karısı olabilmek için– sana pek yumuşak davranmayacaktır. Seni cezalandıracaktır, tekrar tekrar...*”

Mari bir kez daha kehaneti düşündü. Belki de savaşçının onu Ev’den uzaklaştırma arayışı *fiziksel* değildi. Belki de Mari önem verdiği bir kişiyi daha kaybetmekten o kadar çok korkacaktı ki, uğrunda her şeyi feda edecekti; kendini meclisinden, kaderinden, eski hayatından *uzaklaştırmak* gibi...

“Sorumluluklarımı başkasına devretmek isteyebilirim ama kaderime sırt çeviremem. Ayrıca bu benim, ‘Bana bakın, ben çok önemli biriyim,’ demem gibi bir şey değil. Daha çok sorumluluğu almamaktan korkuyorum. İki durumda da bu yapılmalı.”

“Lanet olsun, büyü bir seçim! Ve ben de bundan böyle buna katlanmayacağım.”

Gözü korkmuş. Mari'nin öfkesi alevleniyordu. "Sen kim oluyorsun da bana emirler yağıdırıyorsun! Ya da kim olduğumdan ve ne için yaratılmış olduğumdan şüphe etmeme neden oluyorsun? Beni olduğum gibi kabul edemiyorsan, o halde seninle birlikte olamayacağım çok açık."

"Pekâlâ, cadı," dedi dişlerinin arasından, onun da öfkesi alevleniyordu. "Bu konudaki fikrimi değiştirmeyeceksin!"

"Onun farkındayım!" Hem de fazlasıyla. Bowen *asla* değişmeyecekti. Kaybedilmiş bir savaş için mücadele etmeyecekti. "Bu nedenle denemeyeceğim bile," diye haykırdı ve hızla yatak odasından çıktı.

Koridordaki tablolar, Mari'nin onların yarından geçmesinden uzunca bir süre sonra bile fırtına gibi hiddetinden hâlâ sallanıyordu.

Bowen bir küfür savurdu, merdivenlerden paldır küldür inerek sahile gitti, sonra da ter içinde kalıncaya ve güneş batıncaya kadar saatlerce koştu. Sihir onun benliğinin böyle büyük bir parçası olabilir miydi? Avlanmak ve koşmak kadar önemli miydi?

Geri döndüğünde Mari derin bir uykudaydı ama avuçları koyu renkti ve sanki ağlamış gibi bir hali vardı. Kaşlarını çatarak yastığına dokundu. Hâlâ ıslak olduğunu görünce hissettiği duygu yerine göğsüne bir kılıç saplanmasını tercih ederdi.

Bu kadını tekrar tekrar incitmeye mi mahkûm edilmişti? Onunla bir benzerliği olmadığı ve değişmeye bu denli karşı koyduğu için mi Mari'yi mutsuz mu ediyordu?

Belki bütün bu deneyim, bu reenkarnasyon, ona daha hoşgörülü olmayı öğretmek içindi. O gece ormanda Bowe, Mariketa'yı kazanmak için değişmek zorunda olduğunu fark etmişti ve hiç aklından çıkmayan bu kadını bütünüyle kabul edip edemeyeceğini, türü hakkında her şeyi öğrenip öğrenemeyeceğini ve hatta aralarına girip giremeyeceğini merak etmişti.

Bu geceyse... denemeye karar verdi.

Duş aldı, sonra Mariketa'nın yanına yatıp onu kendine çekti. Uykusunda İskoçya'daki evinin yanındaki araziye elma ağaçlarının dikilmiş olduğunu gördü.

Uyandığı zaman Mariketa kalkmıştı ve hâlâ çok erken olmasına rağmen yatak odasının içinde dönüp duruyordu. Bowen gözlerini ovuşturdu. "Ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum. Geri dönmem gerekiyor."

"Hangi cehenneme?" Birden yataktan kalktı. "Bensiz olmaz!"

Bowen çıplak olduğu zaman Mariketa ona hep arzuyla bakardı. Şimdiyse sanki ona tahammül edemiyormuş gibi arkasını döndü.

Dışarıdan bir korna sesi gelince Bowe pencereye gitti. Bir deniz taksisi Mariketa'yı bekliyordu. Teknenin kaptanı, Mariketa'nın daha önce iskeleye bıraktığı bavulu alıyordu.

Mariketa gerçekten onu terk mi ediyordu?

"Giyinmem için bana beş dakika ver." Telaşla kotunu giydi, sonra ayakkabıları için etrafına bakındı. Onları nereye koyduğunu, Mariketa her zaman bilirdi.

Yatak odasının kapısından, "Gerçekten en iyisi bu. İkimizin de değişmeyeceği ortada ve sırf seni memnun etmek için ne olduğumu saklayarak sonsuza kadar yaşayamam," dedi.

"Sadece beş kahrolası dakika, Mariketa!"

"Kahrolası zehirli ilişkiler dilerim, Bowen!" Hızla döndü ve koşarak odadan çıktı. Bowen onun arkasından fırladığında, Mariketa'nın onun olduğu tarafa doğru parmaklarını şıktattığını gördü. Kapının eşiğine geldiğinde doğrucu görünmez bir bariyerin içine koştu, sonra da geriye fırlayıp sırtüstü düştü. "Lanet olası küçük cadı!" Sendeleyerek kalktı ve bir pencereye, sonra diğerine hamle yaptı. Ancak Mariketa kapılar da dâhil, her yeri mühürlemişti.

Onu terk etmek mi? Bowen dizlerinin üzerine çöktü ve pençelerini ahşap zemine geçirdi. *Asla.* Zemini yırtarken tehditkâr bir şekilde gülümsedi. “Ah, minik cadı, erkeğini hafife aldın.”

46. Bölüm

Bowe uçarcasına koşarak uçağa gelip, eğilerek kabine girince Mariketa'nın gözleri yuvalarından fırladı.

Kısa boylu, ne olduğu belirsiz –insan olmayan– erkek pilot, kapıyı Bowe'un ardından kapattı, sonra hemen kalkış için hazırlandı. Uçağın yolcusunun sadece ikisi olduğu ortadaydı.

Bowe uzun adımlarla Mariketa'nın oturduğu koridorda yürüdü ve yanındaki koltuğa oturdu. "Pilotun bir iblis olduğunu biliyor muydun?"

"Evet, ne olmuş? Ah, bir dakika, onlara karşı da önyargılısın."

"Konu iblisler olunca düzenbaz olup olmadıkları konusunda yüzde elli şansın vardır."

"İki hafta önce –gitmem gereken zamanda– beni götürecek kişi oydu." Mari'nin tavırları oldukça soğuktu. "Daha önce her şeyi açıkça belirttiğimi sanıyorum. Seni terk ettiğimden beri hiçbir şey değişmedi."

"Senin için değişmemiş olabilir."

"Ne demek şimdi bu?"

Pilot pistteki uçuş sırasına girip çift pervaneli motorun devrini yükseltince uçak zangırdamaya başladı.

“Sana söylemek istediğim bir şey var...” Mari can havliyle kol-tuğun koluna yapışınca Bowe kaşlarını çatıp sustu. “Mari, kalbinin deli gibi çarptığını duyabiliyorum, sakın olmalısın. Bu ses normal.” Bu tipik bir Karayip hava aracıydı; bazı pistlerin durumuna göre, sarsılması mümkün olan küçük bir uçaktı. “Korkacak bir şey yok.”

Uçak, pistin üstünde hız kazandığında zangırtı ve motorlardaki uğultu arttı. “Çim biçme makinesine kanat koymuşlar,” diye homurdandı Mariketa.

“Yolculuk sadece iki saat sürecek, yalnızca ufak bir gezinti.” Bowen sesinin güven verici olmasını sağlasa da, kokpitte bir iblisin olması aslında canını sıkıyordu. Belki de önyargılı düşünüyordu.

Kalkış esnasında Mariketa gözlerini sımsıkı kapattı. Bowen elini tuttu ve Mari buna sesini çıkarmadı.

Yeterli yüksekliğe ulaşır düz uçuşa geçtikleri zaman, Bowen istemeye istemeye Mariketa’nın elini bıraktı ve ayağa kalktı. “Hemen geleceğim.”

Bowen, Mariketa’nın kalmasını istediğini söyleyebilirdi ve bu onu sevindirdi. Belki de onunla şansını kaybetmemişti. Kokpite doğru giderek kabinin kapısını açtı. “Her şey yolunda mı?” diye sordu pilota.

“Evet, efendim.” Adamın tavrı sıradan, hatta sıkılmış gibiydi.

“Hangi iblis soyundansın? Evet, şaşırmana gerek yok. Bunu anlayabiliyorum.”

“Ben bir Yabani’yim.”

Onlar hiç de barışçıl değildi.

Bowen, Mariketa’nın yanına döndü. “Anakarada aldığımız cep telefonu yanında mı?”

Mari telefonu çantasından çıkardı ve sorgulayan bir bakışla ona verdi.

Bowen kuzenini aradı. Lachlain cevap verdiği zaman, Bowe Keltçe konuştu, o anki durumla ilgili rahatsızlık duyduğu ifadesine yansiyordu. "Havaalanında bizi karşılayacak adamlar ayarlayabilir misin?" diye sordu. "Bir belanın içine uçuyor olabiliriz. Hatta Emma'nın bu telefonu takip etmesini sağlayabilir misin? Pilot hiçbir şekilde New Orleans'a inmemeyi planlıyor da olabilir."

"Neden kontrolü ele geçirmiyorsun?" diye sordu Lachlain.

"Bir uçağı uçuramam, ama inan bana bunu bir hafta içinde öğrenebilirim."

"Orada ve her şeye hazır olacağız."

Bowe, "Hiçbir şey olmayabilir," dedi. Oysa eğer bir şeyler oluyorsa, yanında Lachlain'den başka hiç kimsenin olmasını düşünemezdi.

"Eğer öyleyse, o zaman senin cadıyla tanışmam en kötüsü olur. Senin hakkındaki utandırıcı hikâyeleri anlatarak onu eğlendirmeyi dört gözle bekliyorum."

Bowe'un kaşları çatıldı. Lachlain, Mariah için ayrı şeyi hiç söylememişti.

Telefonu kapattıkları zaman, Mariketa'nın gözlerini kapatmış olduğunu fark etti. En iyi yaptığı şeyi yapıp duruma kendini kapatmıştı, bu yüzden Bowe telefonu yerine koydu ve onu rahat bıraktı...

Bir sonraki saat beklenmedik bir anda ortaya çıkan hafif bir fırtına dışında olaysız ve aynı rotada geçmişti. Anakaraya yaklaşıyorlardı ama Bowen hâlâ kaygısını yenebilmiş değildi.

"Mariketa, bana bir konuda yardım etmeni istiyorum." Mariketa gözlerini açınca sözlerine devam etti. "Seni ürkütmek istemem ama pilotun ikimize ya da ikimizden birine zarar vermek gibi bir niyeti olduğu hissinden kendimi alamıyorum."

"Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?" O anda kanadın bağlantı noktasında bir şimşek çaktı ve Mari korkuyla sıçradı.

"Hayır, hayır büyük bir ihtimalle bir şey olduğu yok."

"O halde ne... ne yapmamı istiyorsun?"

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama senin şu cadiya, yani aynadakine, pilotun bize zarar vermek gibi bir niyeti olup olmadığını sor."

"Ah, şimdi de benden sihir kullanmamı mı *istiyorsun?*" diye soran Mari, fırtınanın yoğunluğu artarken kabin penceresine doğru huzursuzca bakıp duruyordu.

"Hemen yap şunu."

Mari titrek ellerle çantasından pudra kutusunu çıkardı. Aynaya fısıldamaya başladığı zaman —"Geçmemelisin der... hafifçe fısıldar kıpkırmızı ağzından..."— yansıma kararmaya başladı. Bowe titremesini güçlkle hemen bastırdı.

"Pilotun niyeti bize zarar vermek mi?" diye en sonunda sordu Mariketa.

Bir saniye sonra Mariketa'nın yüzündeki kan çekildi ve sımsıkı tuttuğu pudra kutusu elinde kırıldı.

"Mariketa, söyle! Cevap ne?"

Mariketa bomboş gözlerle fısıldadı. "Pilot... *gitmiş.*"

Bowe huzla kabine gitti ve artık kilitli olan kapıyı parçaladı. İçerisi boştu. Piç herif, levyeyi ezmiş ve kontrol panelini —yakıt göstergesi dışında her şeyi parçalamış— ve ısınlanmıştı.

Yakıtı boşaltmıştı. *Lanet olası iblisler!*

"Ne... neden bizi terk etsin ki?" Mariketa oturduğu yerden haykıırıyordu. "Uçağı kullanabilir misin?"

Bowe parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. *Düşün!* Bütün bölümleri araştırdı ama hiç paraşüt bulmadı, bu da başka bir seçeneğin olmadığı anlamına gelirdi. Mariketa bir şey yapamazsa düşeceklerdi.

Bowe hiçbir şey yapamıyordu.

Soğukkanlı bir tavır takınarak Mariketa'nın yanına döndü ve ses tonunu başarabildiği ölçüde sakın tuttu. "Pilot bizi terk etti, küçük hanım. Ayrıca hayır, bu uçağı kullanamam!"

Mariketa'nın gözleri parlıyor ve vücudu tir tir titriyordu. "Düşecek miyiz?"

"Hayır, hayır, böyle olması gerekmiyor," dedi, şiddetini artıran fırtına camları döverken, irtifa kaybetmeye başlamalarına rağmen. "Yansımanın sana bir şeyler öğrettiğini söylüyordun. Büyüler ve büyü yapmak gibi?" Mariketa başını sallayınca devam etti. "Bir şekilde bu uçaktan çıkmak zorundayız. Sence o aynaya kendini buradan nasıl ışınlayacağını sorabilir misin?"

"Peki ya sen?" diye haykırdı, motorlardan yükselen sesi bastırmak için bağıırıyordu.

Bowe bir ölümsüz olduğu için yaşayabilirdi. Mariketa'nınsa şanssı yoktu. "Sadece kendin için kaygılan."

Uçak birden irtifa kaybedip Bowe'u koridorun diğer ucuna fırlatınca Mari çığlık attı. Onu yerinde tutan tek şey emniyet kemeri-ydi. Bowe düşe kalka tekrar yanına geldi. "Yoğunlaş Mari ve ona bu uçaktan nasıl çıkacağını sor."

"Deniyorum!" Yanaklarına doğru süzölmeye başlayan gözyaş-larının her biri kalbine batan bir bıçak gibiydi.

Bowen kolunu okşuyordu. "Hadi, benim için odaklan."

"Motorlar yüzünden fısıltısını duyamıyorum! Ne söylediğini anlamıyorum!" Mariketa bakışlarını ona doğru kaldırdığında göz

bebekleri Bowen'ın o güne dek hiç görmediği kadar büyüktü. "Bowen, onu duyamıyorum."

Mariketa'nın kalbi deli gibi atıyordu, hızlı ve kesik kesik soluyordu, Bowen onun nasıl olup da hâlâ bilinçli kaldığını merak ediyordu. Korkusu yüzünden neredeyse katatonik bir devreye girmek üzereydi.

Onu zorlamalı mıydı? Yoksa başlarına geleni kabul edip kurtulmak için dua mı etmeliydi? Mariketa'yı zorladı. "Cadı, beni dinle!" Onu başı sallanuncaya kadar omuzlarından sertçe sarstı. Tepki vermiyordu. Uçak bir daha irtifa kaybedince Bowen savruldu ve tekrar Mariketa'nın yanına koştu. "Mari!" Hiçbir şey olmuyor.

Telefon kızın ters dönen çantasından düşmüş ve Bowen'la birlikte koridora uçmuştu. Bowe onu kaptığı gibi tekrar arama tuşuna bastı ve GPS uyarı sistemini açtı.

Camlardan suyun onlara doğru geldiğini görebiliyordu. Yeterli zaman yoktu. Mariketa'nın korkusunu aşırıp ona ulaşamıyordu.

Emniyet kemerini kesti ve onu kucağına aldı. Koridorun arka kısmına oturarak kucağında tuttuğu Mariketa'ya sarıldı. "Başka bir şey düşün," diye mırıldandı, sımsıkı sardığı vücudunu elinden geldiği kadar nazikçe sallarken. "Evini düşün. Veya sana göstereceğim karı düşün. Bembeyaz bir kar örtüsünü düşün."

Ah tanrılar, lütfen onu buradan sağ çıkarın. Lütfen...

Mari kontrol edilemez bir şekilde titriyordu. "Buraya gel bebeğim," dedi Bowen saçlarının arasından. "İncinmene izin vermeyeceğim."

Eğer seni kaybedersem, bu sefer ikinci kez düşünmeden arkandan geleceğim.

Tuz duyularına hücum etti. Yakındı. "İşte benim güzelim. Şimdi gözlerini kapat..."

47. Bölüm

Mariketa'nın kulakları uğuldadı... Suya gömülüyordu... Kemikleri kırılıyordu. Bacaklarında korkunç bir baskı hissetti, ta ki kemik ve etleri buna boyun eğinceye kadar.

Yüzemiyorum... kıpırdayamıyorum. Derine batıyorum. Boğuluyorum.

Kolunun altından mı tutuldu?

Bowen. Onu yüzeye çekiyordu.

Mariketa dalgaları hisseder hissetmez Bowen'ın sesini ilk önce hayal meyal, sonra daha kuvvetli duydu. "Mari! Ah tanrılar aşkına, uyan!" Bowen ellerini Mariketa'nın vücudunda dolaştırıyor ve her yarada irkiliyordu. Bacağına dokunduğu zaman boğazından acı bir haykırış yükseldi.

Suyun yüzeyindeki yanan yakıt kokusu gittikçe daha iğrenç bir hale geliyordu. Mariketa alevlerin yağmurun altında tıslamasını duyuyordu.

"Sakin beni bırakmaya kalkışma, cadı!" Sesi yürek parçalayıcıydı. Eliyle Mariketa'nın başını kavrayarak onu kendine doğru çekti ve göğsüne yasladı. "Benimle kal."

Mariketa başını sallamak ve onu rahatlatmak istiyordu –şimdiye kadar böylesine acı çeken birini hiç duymamıştı– ama konuşamıyor, gözlerini açamıyordu...

Bir bayılıyor bir kendine geliyordu. Mariketa bu şekilde ne kadar kaldıklarını bilmiyordu. Bulanık gördüğü hava aracının gittikçe yükselen sesine uyandı... bu helikopterin ritmik bir şekilde dönen pervanelerinin sesiydi. Mariketa, Bowen'ın mırıldandığını sandı. "Lachlain..."

Mariketa yüzüne esen rüzgârı hissedince Bowen'ın hırıltıyla konuştuğunu duyar gibi oldu. "İyi olacaksın." Mariketa, Bowen'ın onu şakağından öptüğünü sandı. "Benden bu kadar kolay kurtulamazsın."

Bowe, Mariah'yı kaybettikten sonra harap olmuştu. Lachlain buna şahit olmuş ve kuzeninin, geleceğiyle veya bir aile kurmakla ilgili tüm hayallerinin Mariah'yla birlikte öldüğünü ve sonsuza dek yok olduğunu anladığını fark etmişti. Ayrıca Mariah'nın dehşet verici ölümünden duyduğu suçluluk Bowen'a işkence çektiirmişti.

Küçük cadının ölümle yaşam arasında gidip geldiği bu son dört günle kıyaslandığında Bowen'ın o zamanki durumu hiçbir şeydi. Bowen'ın yatağında küçücük görünen kız çökmüş bir halde yatıyordu. Kafatası çatlamış ve bacağı kopmuştu. Vücudu alçı ve bandajla kaplıydı.

Şimdiyse kızın bandajlanmış alnındaki saç düzelten Bowe'un sesi kısık çıkıyordu. "Birden fazla durumda bana bencil olduğumu söyledi ve haklıydı. Eğer onu ve yeteneklerini anlamak için birazcık çaba sarf etmiş olsaydım, sihir gücünü geliştirmiş olurdu. Kendini bu durumdan kurtarabilirdi. Oysa ben o kadar inatçı ve önyargılıydım ki."

Bowe çok kötü yaralanmıştı ancak hiçbir şey yememesine ve uyumamasına rağmen iyileşmişti. Kızın şişmiş ellerini kendi titrek ellerinin arasında tutarak, saatlerce Mariketa'nun yanı başında oturu-

yordu ve Mariketa ne zaman acıyla inlese, onun gözleri yaşarıyordu. "O benim doğamı ve ihtiyaçlarımı kabullendi. Ve ben aynı şeyi onun için yapmadığım için burada... ölüyor."

Lachlain'ın anladığı kadarıyla kızı hayatta tutan tek şey meclislerin ve büyücülerin toplu sihirlerinin onun enerjisine destek vermesiydi.

Kendi türündekiler, Mariketa'yı yanlarında götürmek istemişlerdi fakat Ev'deki hiç kimse onu bu kadar şiddetle koruyan delirmiş bir kurtadama meydan okumayı göze almazdı. Dolayısıyla o zamandan beri Bowe'un evi, istedikleri zaman girip çıkan, yiyecek, Mariketa'nın bazı giysilerini ve özel iksirler getiren cadılarla dolup taşıyordu. Daha iki ay önce böyle bir durum Bowe'u çılgına çevirecekken, şu anda onları hiç umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Ancak hediye edilen sihirler Mariketa'yı sonsuza kadar koruyamazdı. O çok kuvvetliydi. Tüm varlığı güce alışkındı ve bunu istiyordu. Diğerlerinin gücünü tüketiyordu ve onu ölüme terk etmeleri ya da onunla birlikte ölmeleri an meselesiydi.

Ayrıca bu son dört gün boyunca evde esrarengiz şeyler olmuştu. Lachlain onları hatırlayarak irkildi. İlk gece yüzlerce siyah kedi açık ağızlarıyla sessiz bir şekilde ilgiyle bakınarak evin etrafında sinsice gezinmişti. Bir başka gece, kurbağalar yağmur gibi gökyüzünden yağarak çatıya düşmüş ve hiç yara almamışlardı...

Güneş battığında Emma yanına ışınlanınca Lachlain Bowe'un yanından ayrılarak, yatak odasının dışındaki koridora çıkıp Emma'ya katıldı. "Meclisler bunu yapan iblisi buldu mu?" Kendi adamları da arıyordu.

"Abartısız binlerce cadı onun peşinde," dedi Emma. "Böylesine bir ağdan kaçmaansı yok. Büyük ihtimalle birinin adına çalışıyor ama cadılar kimin onlara zarar vermek isteyebileceğini bir türlü bulamıyorlar."

“Mariketa, Bowe ona katılmadan önce uçağı ve pilotu ayarlamış. Ölümsüzlüğe ulaşmadan önce onu yok etmek isteyecek düzinelerce kişi var.”

Emma, Bowe’un kapısına doğru bir bakış attı. “Mariketa... bunu atlatamazsa, ona ne olacak?”

“Bunun arkasında her kim varsa ona bedelini ödettikten sonra Bowe bir hafta bile yaşamayacaktır. Ne yazık ki, artık ölmek için nereye gideceğini çok iyi biliyor...”

Bowe birdenbire kollarında cadıyla yatak odasından fırladı. Lachlain kızın bacağıının olmadığını görmekten bir kez daha irkildi. “Bowe, onu yerinden oynatamazsın.” Bowe arka kapıdan hızla dışarı çıktığında, Lachlain arkasından seslendi. “Bunun onu öldürebileceğini söylediler! Ne akla hizmet onu taşıyorsun?” Lachlain kapıdan dönerek, “Emma bu sefer içeride dur!” dedi.

Lachlain, Bowe’a yetiştığı zaman kuzeninin aklını yitirdiğine kanaat getirmeye başladı.

Bowe, Mariketa’yı bir meşe ağacının altındaki sarmaşıkların içine özenle yerleştiriyordu. Bir şey bekliyor gibiydi ve beklediği şeyin olmadığını görünce sarmaşıkları kopardı ve Mariketa’yı yaprakların içine gömmeye çalıştı. “Çok geç,” diye hırlayarak dizlerinin üzerine çöktü. “Onu getirmekte çok geç kaldım.”

Hava bunaltıcı olmaya başlayıp sarı bir şimşek yatay bir şekilde simsiyah gökyüzünde boylu boyunca çakıverince Lachlain ensesini ovuşturdu. Etraflarına bakındı ve yakındaki bataklığın üzerinde hiç kırpılmadan parlayan gözlerin onlara dikilmiş olduğunu gördü.

Sarmaşıklar büyümeye ve kızın vücudunu sarmaya başladığında Lachlain’in tüyleri diken diken oldu. Bir küfür savurarak geri geri sendeledi.

Bowe'un huzursuzluk içinde titremesi gerekiyordu; bunun yerine, Mariketa'nın vücudu kaplandığı zaman gözlerini büyük bir rahatlamayla kapattı.

Mariketa sarmaşıkların arasında olmaktan huzur duymuş gibi iç geçirince Bowe gömleğinin koluyla yüzünü sildi. Sonra... Mariketa'nın teni pembeleşmeye ve iyileşmeye başladı. Mariketa'nın yaraları iyileştiğinde, Bowe, bandajları kopardı ve alçıları çıkardı. Gereksiz dikişleri nazikçe aldı.

Mari on beş dakika içinde iyileşmişti... tamamen iyileşmişti.

Mariketa kırpıştırarak gri gözlerini açtı ve bakışlarını Bowe'a doğru kaldırdı.

"İyi misin, küçük hanım?" Boğazı tıkanırken sesi bir oktav daha kısılmıştı. "Bana bir şey söyle."

Mari, "Ne kaçırdım?" diye fısıldadığında Bowe duygularına kapılmamaya çalıştı.

Onu neredeyse... kaybediyordu.

Titreyen ellerle kızı kendine çekti ve dalgın bir şekilde mırıldanarak nerede olduğu ve neler olduğu hakkında açıklama yaptı. Mariketa ürperince Bowe onu kaldırdı ve büyülenmiş bir halde duran Lachlain'i geçerek hızla eve götürdü.

Bowe içeriye girince Mariketa'yı banyoya götürüp musluğu açtı. Onu özenle küvete yerleştirdi ve titreyen elleriyle sırtına, omuzlarına su döktü. İnatçılığı, aptallığı ve her şey için ondan özür dilemek istiyordu ama bu kadar önemli bir şeyi konuşmak için kendine güvenmiyordu. Henüz değil. Ne zaman denediyse, bir türlü sesi çıkmadı.

"Bowen, dışarıda arkadaşlarımla sesini mi duydum?"

Bowe yumruk yaptığı eline doğru öksürdü, sonra da, "Evet, gece gündüz sürekli buradaydılar. Şimdi Carrow ve Regin burada," dedi.

"Onlara iyi olduğumu söyleyebilir misin? Ve bir dakika içinde dışarıda olacağımı?" diye sordu Mariketa.

"Kendi başına idare eder misin?"

Mariketa başını salladı. "Ben iyiyim. Bitkiler sayesinde normale döndüm."

"Peki o zaman, tabii. Ben hemen döneceğim."

Oturma odasında Lachlain, Emma, Carrow ve Valkyrie Regin'in olduğunu gördü. Mariketa'nın mesajını ilettikten sonra arkadaşları birbirlerini kucakladılar.

"Size atlatacağınızı söyledim," diyen Carrow hemen bir şişe şampanya açtı; kendi için.

"Evet, o yetenekli bir kız," dedi Bowe onlara, göğsünün gururla kabardığını hissediyordu. "*Kendi kendini iyileştirdi.*" Bowe'un küçük hanımı ona dünyaları bahşetmişti. Bunu kaç eş yapabilirdi ki?

Lachlain ile Emma'nın onun için çok mutlu oldukları her hallerinden belliydi. "*Şimdi*, onu senin hakkındaki hikâyelerle eğlendireceğim..."

Aniden herkes sus pus oldu ve hepsinin gözleri Bowe'un arkasındaki kapıya dikildi.

"Ne?" diye soran Bowe döndü. "Bu da ne?"

Kapıda duran... Mariah'ydı.

48. Bölüm

Bu nasıl bir oyundu? Bowe hâlâ banyodaki Mariketa'nın kokusunu alıyordu.

Bu başka bir varlık olmalıydı. Bu... *Mariah'ydı.*

"Ben... ben..." Kelimeleri bir araya getiremiyordu. Reenkarnasyon diye bir şey olmamıştı.

Mariah, titrete sesiyle, "Seni şaşırttığımı görebiliyorum, Bowen," dedi.

"Bu... bu nasıl olabilir?" Bowen o kadar uzun zamandır bunun özlemini çekmiş ve birleşmelerini binlerce farklı şekilde hayal etmişti ki. Dizlerinin üzerine çökmüş ve bir şans daha vermesi için kaderine yalvarmıştı.

Kaderinin ona bunu verdiği ortadaydı.

"Sana gönderildim," diyen Mariah süzülür gibi yürüyerek, Bowen'ın önünde durdu. "Bir büyücü kadın tarafından yeniden canlandırıldım."

Bowe sanki birilerinin bunu açıklamasını umar gibi odadakilere bakındı. Hepsinin de tıpkı onun gibi nutku tutulmuştu. "*Buraya nasıl geldin?*"

Kadının zaten belli belirsiz olan gülümsemesi hızla kayboldu. Mariah onun çok sevineceğine inanmıştı. İki ay önce Bowen buna gerçekten de sevinirdi.

“Dirilir dirilmez senin olduğun yere gönderildim.”

“Neden şimdi?”

“B... Bowen neredeyse sinirlenmiş gibi bir halin var.” Menekşe rengi gözleri yaşardı.

Cadısının altta kalmayan davranışlarına o kadar alışmıştı ki bazı kadınların ne kadar ürkek olabileceğini unutmuştu. “Yani, neden daha önce gelmedin demek istiyorum? Neredeyse iki asır geçti.”

“Büyücü kadının beni getirmesi için Tahta Çıkış’ın etrafını saran enerjiye ihtiyacı vardı.” Tıpkı Mariketa’nın reenkarnasyon hakkında söyledi gibi. “O gece ormanda ölürken seninle bir hayatım olabilmesini diledim ve bunu her şeyimle diliyordum.” Sesini alçaltarak, “Senden kaçmamış olmayı diledim,” dedi.

Bowen o geceyi hatırlayınca irkildi.

“Biri yakarışlarımı duydu, beni nazıkçe öptü ve acılarımı dindirdi.”

“Bir kadın büyücü bunu sana iyilik olsun diye yapmaz. Senden ne istedi?”

“Ölümsüz ruhumu istedi. Ama Bowen, sırf seninle bir şans daha elde edebilmek için bundan memnuniyetle vazgeçtim.” Mariah’nın gülümsemesi yumuşacıktı. “Tabii bir daha asla ölmemem için beni korumak zorunda kalacaksın.”

Feda ettiği şey Bowen’ı serseme çevirmişti.

Yine de dönüşünden memnun olmak veya vazgeçtiği şeyden dolayı minnet duymak yerine, Bowen’ın düşünebildiği tek şey, bir an evvel banyoya gidip cadısına yardım etmeyi ne kadar çok istediğiydi.

Bowen neden geri gelmedi?

Mari, onun Carrow'la laflamıyor olduğunu umdu, gerçi neler olduğunu kesinlikle anlayabiliyordu; tanıdığı en cadı taraftarı kadın, en cadı karşıtı erkekle karşı karşıya değil miydi?

Bitişikteki odada kıyafetlerinin olduğu bir çanta bulup telaşla giyindi, herhangi bir karmaşayı bastırmaya kararlıydı. Oturma odasına girdiği zaman arkadaşları gözlerini ona dikti, büyülenmiş gibi görünüyorlardı.

"Ne?" diye sordu Mari, Carrow ile Regin'e ancak ikisi de bir duvar kadar hareketsiz duruyordu. "Berbat göründüğümü biliyorum ama lanet olsun ki bu hafta bir uçak kazasının..." Hayır, omzunun üzerinden geriye bakıyorlardı.

Mari ensesinde bir soğukluk hissetti ve yavaşça döndü. Ne göreceğini nedense biliyordu. Orada duran kadın... Mariah'ydı.

Aralarında paylaşılan bir ruh yoktu.

Uzun ve zarif sarışın prenses, beyaz elbisesiyle göz kamaştırıcı bir şekilde Bowen'ın yanında duruyordu. Ayrıca ikisi birlikteyken *harika* görünüyorlardı. Bakışlarını Mari'den Bowen'a doğru çevirirken menekşe rengi gözleri heyecanla parlıyordu. Bowen'ın gözlerindeyse anlaşılmasa bir ışık yanıyordu.

Ayakta durmaya devam et... ayakta durmaya devam et. "Geri mi döndü?"

"Evet. Onu bir kadın büyücü diriltmiş. O ve senin hakkında neye inandığımı biliyorsun. Öyleyse bana bunun nasıl olabildiğini söyle, Mariketa."

Onu bir kez daha doğrudan büyü yapmakla suçlamıyordu ama sesinde şüpheli bir tonlama vardı. Böyle bir sahneyle karşı karşıya gelince Mari kendinden bile şüphe etmeye başladı. "Ben nereden

bileyim?" Başparmağı ve işaretparmağını kullanarak alnını çimdikledi. Yeni iyileşmiş olmasına rağmen başı zonklamaya başlamıştı.

"Çünkü sen bir cadısın..."

"Bir cadı mı, Bowen?" Mariah sanki korunmak için sığınır gibi, Bowen'a daha da sokuldu. "Ama sen onlardan nefret edersin!"

Bowen dalgınlıkla kadının koluna okşar gibi birkaç kez vurdu ve Mari'ye, "Bu senin uzmanlık alanın," dedi.

"Yeniden diriltme benim uzmanlık alanım *değil*. Benim bildiğim dünyada bunu yapabilen sadece sınırlı sayıda varlığın olduğu. Onların da çoğu *yapmaz*," diye cevap verdi Mari. "Bak, burada neler olduğunu bilmiyorum; bir uçak enkazından yeni çıktım ve burada olduğuma bile şaşkırım. Ama bunu çözebileceğimizi biliyorum." Bowen'la göz göze gelince elini kaldırdı. "Birlikte."

Mari tam, on adım mesafedeki kendi yanına doğru gelmek için harekete geçtiğini sanıyordu ki prenses, "Bowen, bu kadın kim?" Sen... sen bir bir başkasını mı buldun? Bana hayatında sadece benim olduğumu söylemiştin," dedi ve yumuşacık bir sesle ekledi: "Bana, yaşadığın sürece asla bir başkasını istemeyeceğine yemin ettin."

Bowen on adımı yürümedi.

Mari tuttuğundan bile haberi olmadığı nefesini bıraktı ve elini indirdi. Başarısızlığın işaretini görebiliyordu. Birisinin ona bakıp "Seni seçiyorum," demesi için ne gerekiyordu? "Eğer bugün burayı terk edersem MacRieve, bir daha geri dönmem."

Sanki bayılacakmış gibi duran prenses fısıldadı. "Sana ulaşmak için ruhumdan vazgeçtim. Bu fedakârlığı bir hiç için mi yaptım?"

Bowen, herkese sakinleşmelerini işaret eder gibi ellerini ileri doğru uzattı. "Bana sadece... düşünmek için bir dakika verin..."

Ruhu mu? Ben bununla nasıl rekabet edebilirim? Mari ondan nefret etmek istiyordu, buna ihtiyacı vardı ancak sevdiği adamla birlikte

olmak için her şeyinden feragat eden diğer kadına sadece acıyordu. Kendini mırıldanırken buldu. "O zaten sana gelirken, senin ona gideceğinden endişelendiğimi düşünüyorum da."

Perinin menekşe rengi gözlerinde bir umut ışığı belirdi. "Benim için geri dönmeye mi çalışıyordun?"

"İki yüz yıla yakın bir zamandır," dedi Mari kadına. *Durmak bilmeden. Zarif prensesinin –bir masal prensesinin– peşinden gitmek için önüne çıkan engelleri acımasızca yok ederek.*

Bowen'ın, eşini sahiplendiğini düşündüğü gecede söylediği isim *Mariah*'ydı.

"O halde hâlâ beni önemsiyor olmalısın," dedi *Mariah*. "Ve bunca zamandır benim kolyemi takıyorsun."

Mari bakışlarını hızla Bowen'ın boynundaki madalyona çevirdi, asla çıkarmadığı madalyona.

Hatta onunla sevişirken bile çıkarmamıştı. *Piç herif!*

Bowen eğilip kolyeye bakarken onu taktığına şaşırmış gibi görünüyordu. "Sadece birkaç dakika düşünmek istiyorum. Bırak... bırak düşünüyüm."

B takımı. *Neden şaşırtıyorum ki?*

"Düşünecek ne var, Bowen?" diye sordu Mari. "Kararını ver ve bir tercih yap." *Ama beni seç!*

Bowen'ın gözleri kısıldı. Belki Mari mantıksız davranıyordu. Belki Bowen artık Mari'yi istemediği için değil, prensesine gereksiz yere bir daha acı yaşatmamak için onun elini tutmayacaktı. Oysa Mari'nin, Bowen'ın yanına gelerek *cesurca* onu sahiplendiğini söylemesine öyle ihtiyacı vardı ki. "MacRieve?"

"Beni zorlama, cadı."

Cadı. Mari'nin içi ezildi. Mari'yi öyle görmekten asla vazgeçmeyecekti. Mari bu sözleri duyunca Bowen'la aralarındaki engelleri

aşmamış olduklarını hatırladı, asla aşamazlardı. Peri prensesi ona çok daha iyi uyuyordu ve yaptığı fedakârlığa bakılırsa büyük bir olasılıkla Bowen'ı daha fazla hak ediyordu.

Mari birdenbire bu sahneye tanıklık eden grubun farkına vardı... -Emma ve Lykae kocası, Bowen ile ona sempatiyle bakıyor, Carrow ve Regin ise ona son derece üzgün bir şekilde bakarken, Bowen'ı öfkeyle süzüyorlardı.

Mari burada Bowen'la bu şekilde tartışmanın, onu geri getirmeyeceğini fark etti. Bunu yapabilecek hiçbir şeyi düşünemiyordu. Ayrıca Mari kaybedilmiş savaşlar için mücadele eden biri olarak bilinmezdi.

Kendini oyun dışı bırakma zamanı gelmişti... tekrar. "Gidip çantamı alacağım." Omuzlarını dikleştirerek kapıya doğru yöneldi, ağlamayı reddediyordu.

Bu da oldukça zordu çünkü Bowen MacRieve'e çoktan âşık olmuştu.

Beni bu kadar zorladığı için o cadiya lanet olsun!

Bowe, onun gitmek zorunda olduğu hissine neden kapıldığını biliyordu. Mari bir kez daha göz ardı edildiğini sanıyordu. Annesi de babası da onu terk etmişti ve sonra da ilk aşkı onu aldatmıştı.

Ve ben de ona, benim için asla bir başka kadın olmayacağını söyledim, sonra eşim kapımın eşiğinde bitiverdi.

Ama herhangi bir lanet seçim yapmış değildi ve Mariah'yı ona tercih etmemişti.

Regin ona tıslayarak arkasından gelen Carrow'la birlikte Mari-keta'yı takip etti. Carrow yanından geçerken Bowe'a, "Aşağılık herif. Sen ve şu Çifte Kavrulmuş birbirinizi hak ediyorsunuz," dedi.

Hayal kırıklığıyla alnını tutan Bowen, Mariah'ya döndü. "Lachlain'i hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi. "O ve yeni karısı seninle birkaç dakika oturacak. Her şey yoluna girecek."

Lachlain bir kolu Emma'nın belini sıkıca kavramış bir halde adım attı. "Evet, soruların olduğuna eminim..."

Oysa Mariah iki eliyle Bowe'un elini kavradı. "Lütfen gitme. Tüm bunlar kafamı çok karıştırdı. Burası ve getirildiğim zaman." Gözyaşları boşaldı. Bowen onun ne kadar kırılgan olduğunu neredeyse unutmuştu. "Ah tanrılar aşkına, lütfen Bowen."

Bowe, Mariketa'nın biraz önce çıktığı kapıya doğru baktı. Cadı sadece yatak odasına geri dönmüştü. *Gitmeye kalkışmadan önce onu durdururum.*

Gözlerini şifonyerin aynasına dikmiş olan Mari elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Yansımadan, gelmesini istemek zorunda kalmadı. Sadece bir sorunun cevabını alacağını bile bile, yine de sormaya karar verdi. "Onun eşi ben miyim, yoksa değil miyim?"

"Sensin."

Soluğunu tuttu. Mari'nin ona ait olduğu aşıkardı ama Bowen yine de onu göz ardı ediyordu! "O zaman bu olanlar ne anlama geliyor?"

Elmayla birlikte bir el camdan çıktı. "Benimle gel."

"Lanet olsun, eğer birden fazla soruya cevap vereceğin bir zaman varsa, o zaman geldi! Bana bunun nasıl olabileceğini söyle!"

"Gerçeği öğrenmeye hazır mısın?" diye fısıldadı yansıma.

"Ne gerçeği?" diye parladı Mari.

Yansıma gülümsedi. "Her şey hakkındaki."

En sonunda gitmeye hazır olduğunu fark edince Mari'nin kaşları çatıldı. *Kaybedecek bir şeyim yok.* Aynanın o gizemli dünyasına yolculuk yapacaktı.

Başını onaylar gibi salladı. "Hazırım." Mari elmayı alarak şifonyerin üzerine bıraktı, sonra ona uzanan eli tuttu. Aynaya çıktı ve bir kapının içinden geçerek başka bir boyuta girdi. Burası yumuşacık, sisle kaplı ve son derece sessiz bir yerdi.

Yansıma gitmişti, artık Mari miydi? Yaptığı şeyden duyduğu kuşkunun etkisi altına girmişti. Omzunun üzerinden geriye doğru baktığı zaman telaşla odaya giren Carrow ile Regin'in gördükleri şey karşısında şaşkına döndüklerini gördü.

Onların arkasında ise... pencere pervazına kargalar toplanıyordu.

Kargalar mı? Kendi sonuna gönüllü bir şekilde kendi ayaklarıyla mı gitmişti?

Bowe, Mariah'dan kurtulmaya çalışırken dakikalar içinde ikinci defa sanki kalbi deşiliyormuş gibi hissediyordu.

Mariketa'nın kokusu tamamen kaybolmuştu.

Yatak odasına doğru fırladı ama tabii ki Mariketa orada değildi. "Hangi cehennemde?" diye Carrow'a bağırdı.

Carrow gözleri büyümüş bir halde başparmağıyla şifonyeri gösterdi. "Aynanın içinde."

Kırmızı elma aynanın yanında duruyordu.

49. Bölüm

“Elianna?” diye fısıldadı Mari, akıl hocasının onu burada beklediğini görünce. “Sen... gerçek misin?”

Kadın kaşlarını çatarak birkaç kez kırışık tenine vurdu. “En son kontrol ettiğimde öyleydim.”

Mari alnunu çimdikledi. “Ben bu aynanın içinde gerçek miyim? Yoksa yansıma mı sahteydi?”

“Herkes gerçek.” Elianna kıkırdadı. “Yansıma sadece senin varoluşunun bir görüntüsü. Küçük bir astral yansıma gibi. Ayrıca sen sormadan söyleyeyim, güçlü sihirler kullandığın zaman evet, şeytani görünüyorsun.”

Kısmen ikna olmuş olan Mari ona sarıldı. Her zaman olduğu gibi Elianna’nın önlüğünün sınırsız cebindeki tozların ve kurutulmuş yaprakların keskin kokusu ikisinin arasına yayıldı. “Seni özledim! Carrow’la gece nöbeti tutmayınca endişelenmişim.”

“Sakın seni izlemediğimi düşünme.”

Mari etrafına bakındı. Burası, rüyalarına giren kesintisiz siyah düzlem. “Burası neresi?”

“Yeni evin. Kendi boyutun.” Parlak bir gülümsemeyle elini sallayarak etrafı gösterdi. “Nasıl istersen öyle süsleyebilirsin.”

"Hımm, neden yeni bir eve ihtiyacım olacak ki?" diye sordu Mari.

"Büyük büyücülerin hepsinin kendine ait bir boyutu vardır."

"Ben bir büyücü değilim."

"Olmak ister misin?" diye sordu Elianna tuhaf bir tonlamayla.

"Ben sadece neler olduğunu anlamak istiyorum."

"Burası şimdilik olman gereken yer," dedi. "Burada diğerlerinin sihirlerine karşı güvendesin. Annen, baban ve Cadılığın diğer üyeleri dışında hiç kimse –sen özellikle davet etmedikçe– buraya asla gelemez."

"Tehlikede miydim?" diye sordu Mari.

Elianna başıyla onayladı. "Benimle gel." Elianna bir kazanın başına geçerken onu takip eden Mari'nin içini endişe kaplamaya başladı. Yıllardır böyle cadılığa özgü bir şey görmemişti.

Elianna bir aletle içinde kaynayan köpükleri karıştırdı ve buharı temizleyerek bir sahneyi gözler önüne serdi. Buna çok benzeyen bir boyutta iki tane mermer sunak vardı.

Mari'nin anne ve babası o sunaklarda yatıyorlardı.

Babası tıpkı Mari'nin rüyasında gördüğü gibi yumrukları sıkılı bir vaziyette soğuk bir yassı taşın üzerinde yatıyordu. Onun yanında yatan annesinin güzel yüzü acı içinde donup kalmıştı.

Mari çılgınlığını zor bastırdı. "Ah, tanrılar aşkına, bu da ne? Onlar yaşıyor mu?"

"Evet ama güçlü bir kadın büyücü tarafından etkisiz hale getirildiler."

"Kim? Bunu onlara kim yapar ki?"

Elianna duraksadı, sonra nihayet cevap verdi. "Häxa."

Mari yutkundü. "O tuzağa düşürülmüş ruhlarla beslenir."

Elianna başını onaylar gibi salladı, sonra da sözlerine devam etti. "İlk önce baban yenik düştü."

"O... yani bizi terk etmedi mi?"

"Hayır, ailesini bırakmak onu âdeta öldürüyordu ama o güçlü bir büyücüydü ve kaderi hep Hăxa'yla savaşıyordu. Çarpışmaya insafsızca hazırlandı. Kara büyüler, daha büyük güçlerin büyülerini için kötü anlaşmalar yaptı. Şeytanlarla ve ipsiz sapsız afsuncularla uğraştı. Ama yine de ona cezasını veremedi."

"Peki Jillian?"

"Babanın hayatta kalması için yalvardığı zaman Hăxa anneni dondurdu. Jillian bunun işe yaramayacağını biliyordu ama baban olmadan yaşayamazdı."

Mari boğuluyormuş gibi hissetti. Jillian'ın her zaman çok üzgün görüldüğüne şaşmamak gerekirdi; kocasını özliyordu...

"Manastırdaki uzun tatile ne oldu, Elianna?" Babası yaşıyor muydu? Annesi isteyerek uzakta kalmamış mıydı? "Bunu bana nasıl söylemezsin?"

"Jillian senin mümkün olabildiğince normal bir hayatının olmasını istedi."

"Normal mi? İstenmediğimi düşündüm! İkisinin de beni terk etmeyi seçtiğini..."

Elianna şaşkına dönmüş gibiydi. "Oysa sana tapıyorlardı, bunu hatırlıyor olmalısın!"

Mari suçlarcasına parmağını ona doğru uzattı. "Onlara ne olduğunu bana söylemeliydin!"

"Ne zaman söylemeliydim? On sekizine girdiğinde şöyle mi demeliydim? 'Annenle baban sonsuza kadar sürecektir ve acıya hapsedildi ve sen uzun yıllar bu konuda hiçbir şey yapamazsın.' Sonra da sana yetenek sınavlarında başarılar mı dilemeliydim?"

Anne ve babası onu sevmişti. "Onları nasıl uyandırırım?"

Elianna gözlerini kaçırdı. "Bunu onlara yapmanı öldürmek zorundasın."

Häxa bir tanrıçadan biraz daha güçsüzdü ve gelmiş geçmiş en kuvvetli büyüçüydü. “Kader, mermilerini boşa harcamaz,” demişti Bowen. Haklıydı. Mari, cadıların en büyük düşmanı ile mücadele etmek durumundaydı. Bu fikir onu korkutuyordu ama içinde kaynayan öfke inkâr edilmez bir haldeydi. Elianna gözlerini Mari’nin gözlerine diktiğinde Mari gözlerinin değişmiş olduğunu biliyordu.

“Onun peşinden gideceğim. Bana onu nasıl bulacağımı söyle.”

“Onunla mücadele etmeye hazır olduğun zaman onu nasıl bulacağını bileceksin.”

“Bir kereliğine şu gizemli saçmağı kes, Elianna! Onu *derhal* öldürmek istiyorum!”

“Hazır değilsin,” diye ısrar etti Elianna.

“Eğer burada oturup ölümsüz olmayı bekleyeceğimi sanıyorsan...”

“Onun bir önemi olmayacak,” diye usulca araya girdi Elianna. “Häxa yaşayan her varlığı toza çevirebilir. Ölümlü ya da ölümsüz olmak fark etmeyecektir.”

“O halde, ona karşı kazanma şansım var mı?” diye sordu Mari. “Kâhinler ne diyor?”

“Beklenen Mariketa ve Häxa arasındaki savaşı okumaya kalkışan herkes... delirdi. Häxa’nın bunu bile görebildiğinden kuşkulanyoruz.”

“Önemli değil. Yardımınız olsun olmasın, onun peşine yine de düşeceğim.”

“Eğer Häxa seni yenerse güçlerini gasp edecektir. Bunu tehlikeye atamayız, yoksa durdurulamaz hale gelir.”

“Bunu çözeceğim!”

“Bu durumda olan sadece annenle baban değil. İrfan türlerinin hepsinden alınmış ve zamanla birikmiş daha binlercesi var. Diğer acı çekenleri düşün. Onlara karşı da sorumlulukların var.”

Rüyalarında, onu çağıran binlerce ses...

“O halde nasıl hazır olurum?”

“Sen bir ayna kâhinisin. Sana öğrenmen için verilen aracı kullanacaksın. Bundan böyle sana bilgi veya güç ipuçları verilmeyecek. Çünkü sen Yansımaların Kraliçesi’sin ve bilgiler aynadan dosdoğru varlığına akacak. Suyu nasıl ateşe çevireceğinden, hasarın yönünü değiştirerek kendini diğerlerinin sihirlerine karşı koruyacağına kadar her şeyi öğreneceksin.”

Mari, Elianna’nın söylediği şeyleri düşünürken sakin olmakta zorlanıyordu. “Häxa’nın herhangi bir zaafı var mı?”

“Görme yeteneğinin zayıf olduğu bildirildi. Hayvan evcilleri¹³ ondan daha iyi görüyor.”

“Evciller mi? Hangi türler?”

“Troller, birkaç kobold¹⁴, kargalar ve...”

“Kargalar mı?” diye bağırdı Mari. Elianna başını onaylar gibi sallayınca Mari, “Häxa zaten beni seyrediyor! Onları ormanda ve rüyalarımda gördüm. Hatta şimdi bile aynadan içeri girerken kargalar pencerenin pervazındaydılar,” dedi.

“Onun hakkında öngörün olması anlamlı. Ayrıca seni gözetleyeceğini tahmin ediyordum. Ama unutma ki seni burada yakalayamaz.”

“Peri prensesinin ortaya çıktığı zamanki manzarayı seyrediyor muydun?” diye sordu Mari.

Elianna başını anlayışlı bir şekilde sallıyordu. “Sonuna kadar.”

“Mariah bir kadın büyücünün onu geri getirdiğini söyledi, bunu yapan kişi Häxa olmalı. Bir ızdırap yaratmak için tam yoluna devam etmeye karar verdiği bir zamanda bir adamın eşini geri döndürmek-

13 İngilizce *familiar*. Cadılara genellikle hayvan formunda yardım eden doğaüstü varlıklar (ed.n.)

14 Cermen mitolojisinde hayvan, ateş, insan ve mum formu alabilen cinler. (ed.n.)

ten daha iyi bir yol var mı?" Kendi kendine düşünüyordu. *Canımı yakmanın daha iyi bir yolu var mı? Önce annemi ve babamı benden aldı, şimdi de beni sevdiğim adamdan ayırıyor.*

"Bu kesinlikle mümkün. O böyle çalışır."

"Eğer onu öldürmeyi gerçekten başarırsam ne olacak? Dünya değişecek mi?"

Elianna cevap verdi. "Birçok ruhu kurtarmış olmanı saymazsak, bu eylemin *bugünle* ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ama eğer Hăxa şimdi durdurulmazsa daha da güçlenmeye devam edecek. Çok yakında tüm dünyayı sefalete esir edeceği bir zaman gelecek. Cehennem yeryüzünde saltanat sürecek."

"Ama eğer Hăxa yok edilirse Hekate, Hela ve onun arasındaki dengeye ne olacak?"

"Hăxa artık bir tanrıça olmadığı için bu denge zaten bozulmuş olmalı. Ayrıca bazıları Hela'nın bir zamanlar olduğu kadar *iyilikçi* olmadığını söylüyorlar."

Mari nefesini uzun uzun üfledi, günün birinde Hela'yla da çarpışmak zorunda kalıp kalmayacağını merak ediyordu. Mari yirmi üç yaşındayken kariyerinin zirvesine çıkacağından gerçekten korkmuş muydu? "Nasıl başlayacağım?"

"Bir aynayı çağırman en iyisi sanırım. Sadece daha önce gördüğün bir aynayı hayal edersen, aynasının bir kopyası burada belirecektir."

Mari kendi ekseninde dönen meşe çerçeveli, oval antika aynasını hayal etti. Bir saniye bile geçmeden bir kopyası kendiliğinden belirdi. "Sadece önünde mi duracağım?"

"Evet ama dikkat et," dedi Elianna. "Bilgi güçlü ve bağımlılık yapıcıdır. Hiçbir ölümlünün asla tecrübe etmediği bir anlayışa ulaşacaksın. Eğer çok derinlere indiğini hissedersen, o zaman geri çekilmelisin."

Mari başını salladı ve aynaya baktı. *Güzel ayna.*

Mari'nin gözleri parladı ve geri yansıdı. Gözleri sonsuzluğu yansıtır gibi görünüyordu. Artık daha fazla can sıkıcı sorular ve cevaplar yoktu. Bilgi dosdoğru ona akmaya başlamıştı, büyüler ve sihirler bir parçası oluyordu.

Bu mükemmeldi ancak Mari'nin şimdi öğrenmek istediği tek bir şey vardı.

Bir kadın büyücünün nasıl öldürüleceği.

"Hep dışarıda duruyorsun," dedi Mariah, verandadaki korkulukların yanında duran Bowe'a katıldığında. "Bunu, onun kokusunu almak için mi yapıyorsun?" Son birkaç gündür Mariah yapabildiği kadar buraya yerleşmişti.

"Onun iyi olup olmadığını bilmek istiyorum." Bowe, Mariketa'nın yerini tespit etmek konusundaki bir başka başarısız girişiminden henüz dönmüştü. Buna zar zor inanabiliyor olsa da, Mariketa'nın meclisindeki cadılar, canı istediği zaman Andoain'e gelip gitmesine izin vermişlerdi. Ama onu nasıl bulacağını hiçbiri söyleyemiyordu... ya da söylemezdi.

Bowe ilk bakışta arazinin şaşırtıcı derecede yeşil yapraklı bir sürü elma ağacıyla çevrelenmiş, görkemli bir malikâneye sahip olduğunu görmüştü. Her yerde kelebekler uçuşuyordu.

Ancak gözlerini bir saniyeden daha az bir süre için kırptırdığında, bütünüyle farklı bir manzara görmüştü. Sıcak taşlardan süzülen buhar ve etrafı dumanla kaplanmış yıkık dökük bir konak. Çürük korkuluklara sarılmış yılanlar. Bu asıl Andoain'di, Mariketa'nın evi.

"Çok mutsuzsun, Bowen. Sana bir büyü yaptığı çok belli. Ama senin bunu umursamıyor olma nedenini hiç anlamıyorum."

"Mariah, ölümünden sonraki yıllar... çok ağırdı."

"Biliyorum. Ama o zamanları atlatmak ve geleceğe bakmak istiyorum. Yeni hatıralar olsun istiyorum. Son hatıralarım ölümümle ilgili ve o... korkunç bir ölümdü. Fakat seni suçlamadığımı biliyorsun."

O zaman neden bu konuyu açtın? diye düşündü, sonra da yüzü kızardı. Mariah onu daha önce hiç böyle sinirlendirmemişti. Oysa onunla ilgili her şey cadıdan farklıydı yani bu, onunla ilgili her şeyin... yanlış olması demekti.

"Artık birçok şeyi farklı görüyorum. Senin tarzını öğrenmek ve sana, her zaman özlemimi çektiğin çocuklar vermek istiyorum."

"Ne değişti ki?"

"Daha önce çok bencildim ve bunun için çok üzgünüm. Ölüm, önceliklerimi ön plana çıkardı. Bir hayat kurmak istiyorum." Utangaç bir gülümsemeyle Bowen'a baktı. "Seninle."

Mariah buradaydı ve kendisine, tanrılara yıllarca yalvardığı şeyi sunuyordu. Onunla arasındaki tüm sorunlar aşılmış gibi görünüyordu. O, korkunç güçlere sahip bir cadı değil, zarif bir periydi.

O, Bowen'ın şimdiye dek isteyebileceğini sandığı her şeydi.

Ayrıca cadının ona geri döneceğinden bile emin değildi. Uçak kazasından önce kavga etmişlerdi ve aralarındaki sorunların üstesinden gelmemişlerdi.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Cadının eşi olup olmamasının da bir önemi yoktu çünkü ona karşı hissettiği şey o çekimden bile güçlüydü. Ona çoktan âşık olmuştu.

Bowen, sonsuz ve yalnız varoluşunda ilk kez... âşık olmuştu.

50. Bölüm

Mari'nin utanç içinde farkına vardığı şey yeryüzünün kaderinin, işkenceye maruz kalmış binlerce kişinin ve annesiyle babasının hayatlarının Hăxa'yı yenmesine bağlı olmasına rağmen hâlâ Bowen'ı aklından çıkaramıyor olmasıydı.

Mari yeni evinde çalışmaya ve öğrenmeye gayret gösteriyordu; kendi düzlemindeki hayalî barınağı büyüdüğü ev, Andoain'deki odası ve Bowen'a âşık olduğu adadaki evle kaynaşıyordu. Elianna ve Carrow her günü onunla burada –Carrow'un adlandırdığı gibi– *Cottanorouse'*da geçiyorlardı.

Mari nasıl saldıracağını, diğerlerinin güçlerini nasıl bağlayacağını ve yönlerini saptıracağını öğrenirken, bir yandan da prensesin nasıl diriltildiği hakkında daha fazla bilgi edinmek için aynayı kullanmıştı. Mari ne zaman onun hakkında danışsa, ayna bulanıklaşmaya başlıyor ve hiç cevap vermiyordu; bu da Mari'yi yeniden canlandırma işinin ardında Hăxa'nın olduğu konusunda daha fazla ikna ediyordu...

Ve bazen de Mari kendini aynayı yalnızca Bowen'ı seyretmek için kullanmak isterken buluveriyordu.

Şimdi olduğu gibi.

Mari yatak odasının kapısının köşesinden bakınarak gizlice arkadaşlarını kontrol ediyordu. Dünyanın geleceği ona bağlıyken eski sevgilisini sinsice izlemesine bir şekilde bozulacaklarını düşünüyordu.

İkisi de ateşin karşısında uyukluyordu. Kimse yoktu.

Mari, Bowen eğer prensesini öperse ya da daha beteri olursa seyredebeyeceğini bilmesine rağmen gizlice gözetlemekten kendini alamıyordu. Şimdiye kadar onları nadiren bir arada görmüştü. Aslında Bowen zamanının çoğunu Lykæ'lerin yerleşim yerinden çok Andoain'de veya Nix'i aramakla geçiriyordu.

Oysa Mari er ya da geç baş edemeyeceği bir şey göreceğini biliyordu.

Bunu yapmayı gerçekten istiyor muyum?..

Başını onaylar gibi sallayarak fısıldadı. "Bana... Bowen'ı göster."

Aynadaki görüntüler sürekli değişti ta ki onu evinde oturma odasını arşınlarken görene kadar. Günlerdir uyumuyormuş gibi görünüyordu. Aynı zamanda bir şey söylemeye niyet ediyormuş da bir türlü söyleyemiyormuş gibi bir hali vardı. Mariah ellerini kucağına koymuş bir halde sabırla kanepede oturuyordu. Dört dörtlük bir hanımefendi.

"Mariah sana karşı sadıktım," diye en sonunda konuşmaya başladı Bowen. "Uzun yıllar boyunca öyleydim."

"Biliyorum. Sen iyi bir erkeksin. Seninle bundan daha fazla gurur duyamazdım."

"Lanet olsun, seni incitmek istemiyorum ama Mariketa'yla birlikteydin ve ona karşı hislerim var. İnkâr edilemeyecek hisler."

Mari'nin gözleri büyüdü. Ona bunları mı söylüyordu?

"Bowen, o kadar yılın senin için ne kadar zor geçtiğini anlıyorum. Ayrıca... düşüncesizliğin için seni affediyorum. Ama o cadının seni kandırdığını göremiyor musun? Seni büyülediğini?"

"Onun için hissettiklerimin gerçek olmadığına inanamıyorum." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Seni hiçbir zaman sevmeyeceğimi bile bile beni isteyecek misin?"

Prensese ayağa kalktı ve Bowen'ın karşısına geçti. "Bana olan hislerini değiştirebilirim. Eğer beni yatağına alırsan, dokuz ay içinde ilk çocuğumuzu dünyaya getiririm."

Eğer mi? Birlikte olmanuşlar mıydı yani?

"Bunu bir düşün, her zaman istediğın o aileyi kuracağız, sadece benimle sahip olabileceğın aileyi. Her şey harika olacak. Seni mutlu edeceğim ve sen de beni koruyacaksın. Tıpkı kaderin yazdığı gibi."

Tanrılar aşkına, kadın bu işte çok iyi.

"Üzgünüm, Mariah, bütün bu olanlar için gerçekten üzgünüm. İyi bir koruyucu olacak –ve sana hak ettiğın sevgiyi verecek– bir başka erkek bulman için sana yardım edeceğim. Elimden gelen en iyi şekilde sana yardım edeceğim."

Bunları periye gerçekten söylüyordu!

Mari, Bowen'ı terk etmenin acı vereceğini tabii ki biliyordu ama onunla tekrar bir araya gelme umudu oluncaya kadar, büyük bir yıkıma uğrayacağını kabul etmemişti. Mari, prensese birini bulması için Bowen'a yardım edebilirdi, kadının bir başka erkekle arasını yapmak ideal bir çözümdü! Mari hemen Rydstrom ve Cade'in boynuzunda bitecekti. Prenses uzun ve sarışındı, Acton ona bayılacaktı.

Mari kendi kendine somurttu. Bowen'ı elde edebilmek için kadın ile ilk aşkının gerçekten arasını mı yapacaktı?

Hem de heyecanla.

Ancak Prenses Mariah henüz vazgeçmemişti... "Senin için ruhumu feda ettim." Hafifçe ağlamaya başlamıştı ve gözyaşlarının Bowen'ı mahvettiğı belliydi. "Ayrıca ondan önce benim için yemin

ettin. Bize en azından bir şans tanıyamaz mısın? Bunu bana borçlu olduğunu düşünmüyor musun?"

"Evet, bunu sana borçluyum."

Mari'nin yüreği burkuldu.

"Ama Mariketa olmadan yaşayamam," dedi ve Mari'nin gözleri büyüdü. "Yaşamayacağım."

Prenses artık hıçkırıyordu ve Bowen'ın ifadesi bundan ne kadar acı çektiğini belli ediyordu.

"Sen –sadık bir Lykæ- eşine ettiğin yeminleri hiçe sayacaksın ve çocuk sahibi olmak için tek fırsatından vazgeçeceksin ve tüm bunları gerçek bile olmayan bir şey için mi yapacaksın? Bir *cadı* için mi?"

Bowen'ın suçluluk duygusu ve utancı ikiye katlanmış gibi görünmesine rağmen yine de, "Mariah, bu konuda fikrim değişmeyecek. Eğer o *cadıyla* birlikte yaşayamazsam, o zaman hiç yaşamamayı tercih ederim," dedi.

Mari soluğunu tuttu. Mariah'nun başı aniden dönüverdi ve gözlerini kısarak aynaya baktı.

Mariah'nun duyabilmesinin imkânı yoktu ama ona rağmen dosdoğru Mari'ye bakıyor gibiydi.

İmkânsızdı. Tabii eğer...

Mari birden aynadan uzaklaştı. "Ah, yüce Hekate!"

Ya da daha doğrusu, sahte yüze bürünmüş yüce Hæxa. Mariah hiç geri dönmemiş ve diriltilmemişti. Bu başından beri Hæxa'ydı ve büyücü... besleniyordu. Bowen'ın mutsuzluğunu ustalıkla inşa ediyor, sonra da ele geçiriyordu.

"Elianna, Carrow, ben gidiyorum!" İkisi telaşla odasına girdikleri zaman, Mari içlerini taşıyabileceği kadar aynayla doldurmak üzere, boylu boyunca cepleri olan kanvas pantolonunu çekiştiriyordu. "Onu

buldum, Hăxa'yı buldum. Sahte yüz kullanıyor, Mariah'nun yüzünü. O aynanın ardında. Şu anda erkeğimle besleniyor!"

İkisi de gözleri büyümüş bir halde aynaya baktılar.

Daha sonra Elianna iç geçirerek, "Mantıklı... her zaman ya uşak ya da diriltilmiş eş olur," dedi.

Mari bu sözlere karşı kaşlarını çatarken Carrow, Elianna'ya, "Mari bu mücadele için hazır mı?" diye sordu.

Elianna zorla gülümser gibiydi. "Mari onunla çarpışmaya hiçbir zaman şu anda olduğu kadar hazır olmayacak."

Carrow öyle büyük bir heyecana kapılmıştı ki ne Elianna'nın cevabının ne kadar esrarlı olduğunu ne de şu anda gözlerinin ne kadar hüznünlü baktığını fark etti.

Oysa Mari ürpermişti. *Bu gece ölebilirim.*

"Gel, Mari," diyen Elianna elini dipsiz gibi görünen önlük cebine soktu ve küçük, ayna kaplı bir kutu çıkardı. "Annen ve baban bunları almanı istedi. Bunlar dokumacı druidler tarafından yapıldı."

Mari kutuyu aldı. İçinde siyah tel örgüsünden yapılmış bir çift parmaksız eldiven vardı. "Ee, teşekkürler." Çok çarpıcıydılar ama belki şu ana pek de uygun değildiler. Mari'nin akıl hocasının aklı her zamanki gibi karışmıştı.

Elianna dudaklarını büzüştürdü. "Onları ters çevir."

Mari eldivenleri ters çevirince gözleri büyüdü ve soluk soluğa, "İşte şimdi ilginç bir hal aldı," dedi.

Her birinin avcundaki astda bir ayna vardı, cam lifinden örülmüştü. Örgü ayna müthiş esnek, yumuşak ve sağlamdı. Mari eldivenleri giydi ve eline tam uymasına şaşırdı, yumuşacık kumaş ellerine göre yapılmış gibiydi.

"Bu eldivenler gücünün megafonu gibi olacaklar. Onları sürekli takacaksın ve odaklanmak için birbirine sürtmek isteyebilirsin," diye açıkladı Elianna.

"Hazırlan bebeğim!" diye haykıran Carrow, büyücüyle çarpışmaya oldukça hazırды. "Denizciler, biz *gidiyoruz!*"

Ancak Hăxa, ilave bir büyüünün başarı veya yenilgi arasındaki fark anlamına geldiği düzenbaz bir iblis ya da art niyetli bir hayalete benzemezdi. Büyücü ona karşı kullanmak için Mari'nin arkadaşlarını kullanacaktı.

"Ben yalnız gidiyorum."

"Yalnız mı?" Carrow gözlerini kırıştırdı. "Bu gibi şeyler için sana ne söyledim? 'Darwin der ki' ile başlar. Hadi ama Mari, benim gibi bir cadının dünyayı en büyük kötülükten kurtarma fırsatı ne kadar eline geçer ki?"

Carrow'un karşı çıkmaya devam edeceğini bilen Mari, "Size söyleyeceğim şu, gelin anlaşıalım. Mücadeleyi aynadan izleyin. Eğer başım derde girerse o zaman içinden geçin ve beni kurtarmaya gelin. Bu yeterli olur, değil mi?" dedi. Bunu söylerken bile kapıyı onların geçişine kapatmayı planlıyordu.

Carrow hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ancak Elianna, "En iyisi bu," deyince Carrow kalmayı kabul etti. "Şimdilik."

Bu durum hallolunca Mari bakışlarını düşmanına çevirdi. Korkuları ve kuşkularını öfkesinin içinde yok etmişti. Bu kötülük Mari'nin ailesini yok etmişti ve şimdi de gururlu ve yürekli savaşçıya işkence etmek için Bowen'ın Mari'ye olan duygularının peşindeydi ve o savaşçı her şeyi bir kenara itip... Mari'yi seçmişti.

Hăxa ölmüş kadar olmuştu.

"Gidiyorum." Mari bu gecenin sonunda yaşamıyor olabilirdi ama eğer giderse, o zaman Hăxa'yı da beraberinde götürecekti. Arkasını döndü. "Yok etmem gereken kötü bir cadı var."

Carrow gözlerinde saygıyla karışık korkuya benzer bir ifadeyle Mari'nin gözlerine baktı. "Mari, sanırım... sanırım kötü olan sensin."

Bowe ensesini ovuşturdu, artık Mariah'yla yalnız olmadıklarını seziyordu. Döndü ve odayı gözden geçirdi. Duvar aynası hareket mi etmişti?

Aniden cam esneyiverdi. İki küçük eldivenli el aynanın ortasından geçerek artık esnek hale gelen camı iki yana doğru çekti.

Mariketa.

Mariah'nun kendisini incelediğini bilmesine rağmen, manzara karşısında Bowen'm kalbi yerinden oynadı. Gereksiz yere onu incitmek istemiyordu ama heyecanını da gizleyemiyordu. Mariketa'yla konuşma şansını hiç elde etmeyecek veya ona karşı hissettiği duyguları hiç söylemeyecek olmasından korkmaya başlamıştı.

Oysa cadı ona bir kez bile bakmadı. Mariketa, garip eldivenli avuçlarında oluşan sihirle ve camsı gözlerinde ölümcül bir bakışla dosdoğru, gözle görülür bir korkuyla geri çekilen Mariah'ya yöneldi.

"Cadı! Burada ne arıyorsun?" Bowe, Mariketa'nın peşinden atılırken, Mariah'nın güvenliğinden çok onun bir masumu incitmesinden endişe ettiğini belli belirsiz fark ediyordu.

Mariketa aklını mı yitirmişti? Büyüler ya da Bowen'ın ihaneti yüzünden miydi? *Mariketa* bir tür büyüünün etkisi altında mıydı?

Mariketa omzunun üzerinden geriye dikkatle bakarken gözleri pırıl pırıldı.

"Benimle savaşıma, Lykae." Ondaki soğukluk Bowen'ı bu olanlar kadar şaşkına çevirmişti...

Mariketa elini bir kez sallayarak onu duvara çarptı ve orada dondurdu. Bowe'un içini gerçek bir korku kaplamıştı.

Kıpırdamıyor, konuşamıyor ve cadı öldürmeye adım adım yaklaşırken seyretmekten başka bir şey yapamıyordu.

51. Bölüm

Mari, Hăxa'nın bu maskaralığı daha ne kadar sürdüreceğini merak ediyordu. Artık Hăxa'nın gerçek kimliğini bildiği için oyun ve iğrençliği açıkça görebiliyordu.

Hăxa görünüşünü hâlâ gizleyerek en sonunda olduğu yerde durdu. "Onun uğrunda savaşmak için mi bana geldin?"

Birbirlerinin çevresinde dönmeye başladıklarında Mari sert bir kahkaha attı. "Hayır, Hăxa. Onun hiçbir önemi yok," diye düpedüz yalan attı. "Seni yok etmek üzere olmasaydım, size mutluluklar dilerdim."

"Beni yok etmek, öyle mi? En sonunda ne zaman benimle yüzleşecek cesareti bulacağını düşünüp duruyordum." Sesi değişmeye başladı, alaycı bir şekilde konuştuğunda ise kulak tırmalayıcı bir hale gelmişti. "Ya da güzel bakışlarını aynadan ne zaman çekebileceğini."

Mari, Bowen'ın kafasının karıştığını *hissedebiliyordu* ve çabaladığını duyuyordu. Ona göre, hâlâ Mariah konuşuyor gibi geliyordu.

"Evet, senin hakkındaki her şeyi biliyorum," diye devam etti Hăxa. "Kendini beğenmiş cadı. Yansımaların Kraliçesi." Gözleri Bowen'ın olduğu tarafa yöneldi. "Lykae'nin kalbi senin için mi, yoksa benim için mi bu kadar hızlı çarpıyor? Merak ediyorum."

"Seni öldürmeden önce onu neden ele geçirdiğini öğrenmek istiyorum. Neden Mariah'yı kullandın?"

"Beni öldürmek mi? Ah, hayalci çocuk."

Gittikçe daha fazla eğleniyordu.

"Sana anlatacağım. Yüz seksen yıl önce şımarık bir prenses benden ona büyü yapmamı istedi."

Mari'nin dudakları aralandı. Demek bir büyü yapılmıştı ama bu Mari'nin büyüğü değildi.

Arkasında Bowen'ın çabalamalarının birden kesiliverdiğini fark etti. Bu itiraf kuşkusuz onu allak bullak etmişti.

Hâxa devam etti. "Görünüşe göre Mariah, diğer bütün erkekler ona yalakalık yapıp elini tutmak için yalvarırken Bowen'ın ona kesinlikle ilgi duymamış olmasından hatta -Mariah'ya, *bir prensese*-tenezzül etmemesinden hiç hoşlanmamış. Yıllarca onu uzaktan sevmiş ya da en azından kendi kendine ona âşık olduğunu hayal etmiş. Başka hiç kimse yapmayacaktı. Mariah onu elde etmek *zorundaydı*. Dolayısıyla bu durumun acı ve ızdırapla dolup taşacağını ve eğer bir dileği yerine getirirsem, onunla *ilişkili bütün mutsuzlukları* hasat edeceğimi bildiğimden onun dileğini yerine getirdim.

"Mariah'ya onu verdim ve ona da Mariah'yı, sonra da haftalar içinde onu öldürdüm. Kızın ölümüne yol açtığım gece kurdun beni *sana*, Beklenen Kişi'ye getireceğini fark ettim. Sen hayatına girinceye kadar onu sadece seyrettim." Bowen'a döndü. "Pelerini benim için kaldırmana teşekkür ederim. Kırmızı, görüşümü rahatsız edici derecede bulanıklaştırıyordu."

"Peki ya uçak kazası?" dedi Mari. "Köprüde olduğumuz zamanki deprem?"

"O sadece oyundu. Her defasında yine seni kaybettiğini düşündürecekti ve ben de çaresizliği aşıliyordum. Ayrıca iblis pilot

bana donmuş ailesini çözmem için yalvardı ve benim için her şeyi yapmaya razıydı. Nasıl karşı koyabilirdim ki?"

Mari'nin pilot için hissettiği nefret hızla kayboldu.

Häxa devam ediyordu. "Bowen'ın diriltilecek eşi olarak döndüğünden beri, bana suçluluk duygusuyla lezzetlendirilmiş bir ızdırap ziyafeti çekiyor. Çok lezzetli. Seni her an öldürebilirdim. Ama sihrini bana karşı kullanmamıştın, bu yüzden onu senden çalamazdım. Ayrıca ayna kâhini, eşsiz güçlerini istiyorum."

Häxa mı? Bowe neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Herhangi bir şekle girebilir, demişti Mariketa. Ayrıca Häxa, onun gerçekten bir büyüünün etkisinde olduğunu –ama Mariketa'yla tanışmadan çok önce– itiraf ediyordu.

Mariketa bir elini onun olduğu tarafa doğru uzattı ve eldiveninin avcundaki garip bir aynayı gösterdi. Bowen'ın madalyonu keskin bir acı vererek aniden boynundan kopmaya başladı. Bu sanki bir şeyin köklerini derisinin altına yerleştirmesi ve şimdi oradan ayrılırken kökleriyle birlikte koparılması gibiydi. Geçmişte Bowen ne zaman kolyeyi çıkarmaya karar verse, hep unutmuştu. Artık bunun nedenini biliyordu ve Mariketa'nın neden onda bir başka büyü sezmemiş olduğunu da artık anlıyordu; çünkü kolye tıpkı bir kanser gibi onun bir parçası olmuştu.

Madalyon yerinden kurtulunca odanın diğer yanına Mariketa'ya doğru uçtu. Mariketa onu yakaladı, sonra da bir kurşun topuna dönünceye kadar onu aynalı avcunun sıcaklığında eritti.

Mariketa onu yere atınca Bowe'un görüş alanındaki kalın bir sis tabakası kalkmış gibiydi. Artık Mariah'nın görüntüsüne baktığı zaman hiçbir şey hissetmiyordu, hissettiği tek şey... *öfkeydi*.

Çok uzun zamandır sonsuz bir keder içindeydi. Özlem ve acıdan başka hiçbir şeyin var olmadığı yaşayan bir ölü gibi etrafta dolaşmıştı ve bunun tek nedeni *şımarık bir prensesin kaprisiydi*.

Mariah, bu büyücüyü hayatına sokmuş, Hăxa'nın Mariketa'yı bulmasını sağlamış ve Bowe ile gerçek eşi arasına mesafe koymuştu. Daha önceleri Mariketa onun görüntüsüne bile katlanamıyor gibiydi.

"Kendini beğenmiş cadı, annenle babanın vücutlarını gördün mü? El işçiliğim oldukça güzeldir."

Annesiyle babasına ne olmuş?

"Benden beslenmeyeceksin, Hăxa. Sadece nefret duyuyorum."

"Sorun değil. O Lykae'dan fazlasıyla beslendim ve hiç olmadığı kadar güçlüyüm. Benimle çarpışmak istediğine emin misin? Güçlerini aldığım zaman, bir kere daha tanrıça olacağım."

"Senin güçlerini alınca da ben bir büyücü olacağım," diyen Mariketa'nın sesi hiç olmadığı kadar kendine güvenli ve cesur çıkıyordu.

"Neyle oynadığın hakkında hiçbir fikrin yok, çocuk. Ancak bu gece, amaçla dolu bir başka gecede, sana son bir ders vereceğim."

Hăxa en sonunda, tıpkı bir yılanın ölü derisinden sürünerek çıkması gibi, gizlendiği kabuğundan sıyrılıyordu. Pencereleler patladı ve içeri dolan rüzgâr üzerlerine doğru uğuldadı. Perdeler uçuyor ve mobilyalar ahşap zemin boyunca savruluyordu. Duvarlardaki tablolar disk gibi uçuşuyordu.

Hăxa'nın gerçek görüntüsü korkunçtu. Gözlerinin beyaz kısımları siyahlaştı ve göz bebekleri şeffaf bir sarı renge büründü. Muma benzeyen teni griydi. En az iki buçuk metre olan boyu ve parmakları kadar uzun olan tırnaklarıyla öylece duruyordu.

Onunla kıyaslandığında Mariketa uçuşan saçları ve rüzgârda sallanarak ayakta durmaya çabalayan bedeniyle oldukça küçük ve çelimsiz görünüyordu.

Häxa ellerini kaldırdı; Mariketa'nın gözleri büyüdü. Avuçlarını açtı ve Häxa'nın gönderdiği ışın ona çarpmadan önce bir masayı onun önüne fırlattı. Ahşap parçalanarak *toz* haline geldi.

İki ışın daha gönderdi. Mari ayak parmaklarının üzerinde esneyip sırtını geriye doğru atarak birini savuşturdu. Diğeriyse ona çarptı ve Mariketa'yı döndürerek duvara fırlattı.

İçgüdü Bowe'un içinde ona ait olanı koruması için içinde haykırıyordu ama Bowe hiçbir şey yapamıyordu.

Mariketa bir başka ışının altında yalpalıyordu ama gitgide daha yavaş ve daha güçsüz bir hale geliyordu. En sonunda, Bowe'un mahsur kaldığı duvarın karşısındaki bir duvarın arkasına kaçarak eğildi. Köşedeki zeminde kayıp düştü. Bowen, onun korkuyla yutkunduğunu, duvarın köşesinden gözetlediğini, sonra da yüzüne gelen ani bir patlamayı güçlükle savuşturduğunda gözlerini sımsıkı kapattığını görüyordu. Mariketa başını geriye yasladı ve gözlerini tavana dikti. Bowen onun, "*Kahretsin, kahretsin, kahretsin,*" diye fısıldadığını güçlükle duydu.

Kaç! Bowen, Mariketa'nın kaçmasını istiyordu. Bunun yerine Mariketa avuçlarına sihri getirdi. Daha sonra sanki kontrol ediyormuş gibi köşeye doğru baktı... ve en sonunda büyücünün üzerine bir ışın fırlattı.

Häxa odanın diğer ucuna fırladı.

Mariketa kaşları kalkık bir halde eldivenli avuçlarına baktı.

Büyücü acı ve hiddetle çığlık atıyordu. Çevresini kaplayan du-man fırtınasının içinde dönmeye başladı, Häxa görünmez oluncaya kadar sürekli kalınlaştı. Mariketa ayağa kalktı ve onunla yüzleşmek

için odanın diğer ucuna geçti, gözleri heyecanla ısıldıyor ve sanki kadını lanet olası o sisin içinde takip etmek ister gibi görünüyordu.

Sakin oraya girme! Sakin gitme...

En sonunda onun için duyduğu korkuyu haykırmayı başardı. Dumanın kenarına gelen Mariketa ona döndü. Fakat Bowen onun kendisini gördüğünü sanmıyordu. Korkunç bir gri el dumanın arasından kayarak Mariketa'nın başının tamamını avuçladı. Pençeler bir kafes gibi alnından aşağı doğru kaydığı sırada, Mariketa işaret parmağını kırmızı dudaklarının üzerine koyarak Bowen'ı susturdu.

Daha sonra kargaşanın içine doğru çekilirken ona *gülümsedi*.

Bowen görünmeyen bağlara karşı mücadele ediyor, tüm gücüyle boğuşuyordu. *Kollar serbest*. İçeriye, onun yanına gitmek zorundaydı. Duman onu öksürtüyor ve içindeki kıvılcımlar kör ediyordu...

Häxa birdenbire boranın dışına fırlatıldı.

Mariketa onu takip ederken ayakları yere değmiyordu. Mariketa, Bowen'ın şimdiye dek gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu; yok etmeye hazır bir katil gibiydi.

Mariketa aynalı avuçlarını yukarıda tutmaya devam ediyor ve Häxa'nın üzerine ardı arkası kesilmeyen ışınlar gönderiyordu. Bowe, Häxa'nın boynunun gerilmeye başladığını görebiliyor ve kemiklerinin kırıldığını duyuyordu. Häxa ılgık ılgık Häxa'nın üzerine çılgın gibi ışınlar yağdırıyordu ama bunlar işe yaramıyordu. "Bir tane daha gönder, Häxa," diye dalga geçti Mariketa. "Bunu pek hissedemedim."

Kellesini al! Yap şunu!

Sanki Bowen'ın öfkeli düşünceleri dikkatini çekmiş gibi, Häxa başını kaldırarak, ona doğru bir ışın gönderdi.

Işın göğsüne kalın bir kütük gibi şiddetle çarptı. Kuvvetin etkisiyle kemikleri kırıldı.

52. Bölüm

Mariketa'nın dikkati, Hăxa'nın ışınlarını kavrayıp çekmesine yetecek kadar uzun bir süre dağılmıştı. Mari'yi bir top gibi kendine çekti, sonra da hızla savurup uçurdu.

Mari sırtının üzerine öyle ezici bir kuvvetle düştü ki ağzından kan fışkırdı. Yüzüstü yatmış bir haldeyken bile eldivenlerini kaldırarak saldırmaya çalıştı ama Hăxa bir şekilde onun dışarı akan sihrini engellemişti.

"Orada kal, çocuk," diyen Hăxa aşırı uzun boyuyla Mari'ye doğru yaklaşıyordu. "Baban bu kadar bile dayanamadı. Anneni dondururken ise esniyordum."

Hăxa, Mari'nin üzerine karaltı gibi çöktü, gözlerinde, ağzında ve ellerinde sihir oluşuyordu. Oluşuyor... oluşuyordu. Bunu bitirmek ve Mari'yi küle çevirmek için sahip olduğu her şeyi kullanacaktı.

Sahte Yüzlerin Kraliçesi çok güçlüydü.

Ölüm vuruşu yakındı.

Öksürerek kan tüküren Mari, başını ağır ağır yana döndürdü, Bowen'ı son bir kez daha görmek istiyordu...

Bir bacağı kırılmıştı ve kemiği kotunu yırtarak dışarı fırlamıştı. Göğsü fena halde kanıyordu. Bowe'un gömleğinin önünden fışkıran kan, Mari'ye doğru gitmek için çabalamayı sürdürürken yerde boylu boyunca iz bırakıyordu.

Mari aniden insanların neden kaybedilmiş bir savaşta mücadele ettiklerini anladı; çünkü bir şeyi yeterince fazla isterseniz, *uğrunda mücadele etmekten başka bir şey yapamazsınız.*

Mari mücadele edecekti.

İçinden geçtiği ayna Bowen'la arasında, yerde duruyordu. Mari avcunu sinsice onu almak için açarken, gözleri Bowen'ınkilerle buluştu. Mari, aynayı kendine gelmesi için çağırırken, bir ucunu kımıldatabildi. Bowen dişlerini gıcırdatarak aynaya atıldı ve ahşap zeminde sürükleyerek, Mari'nin büyüünün onu ele geçirmesini ve daha yakına çekmesini sağladı.

Büyücü gözlerini kırıpıştırarak onlara baktı, sonra öfkeyle çılgılık atarak gücünü serbest bıraktı. Mari son anda aynayı havaya kaldırdı ve bir ejderhanın ateşine karşı kalkarının arkasına sığınan bir şövalye gibi camın arkasına saklandı.

Işm yansıdı ve Häxa'yı kendisinin durdurulamaz gücüyle kapana kısırdı.

Çok sıcak... sıkı tut... mücadele et!

Häxa'nın çılgınlıkları geceyi yırtarcasına yankılanıyordu. Mari'nin etrafını saran bir halka içinde sağanak halinde yağan ışınlar sanki bir kaya matkabı yarıp geçiyormuş gibi zemini parçalıyordu. Kırık ahşap parçaları yukarı doğru uçuyordu. Kıymıklar tavana saplanıyordu.

Sadece ondan daha fazla dayanabilmek zorundayım.

Häxa'nın çılgınlıkları azalmaya başladı.

Dayan...

Häxa'nın vücudu için için çatlayarak kalın yarıklar açılırken Bowe seyrediyordu. Pençe gibi parmakları acıyla kasılarak değişmeye başladı ve üzerinde binlerce biçim ısıldadı.

Bowe'un gözü, onların arasında kuzguni saçlı ve uzun cübbe giymiş bir cadıya ilişti.

Sonra... kadının içinde ışık patlaması oldu ve onu yakıp kül etti.

Bir atom bombası gibi, enerji yukarı doğru patlamadan önce yatay bir çizgi halinde uzadı. Ortaya çıkan kuvvet evin çatısını uçurdu ve kavurarak bir anda kül etti. Duvarlar korkunç bir sesle kükreyip yıkılırken yukarıdan küller yağıyordu.

Mariketa titreye titreye aynayı kenara koydu. Bowen onun sanki midesine bakıyormuş gibi başını öne eğdiğini gördü.

"Ah." Önündeki bir şeyi kavradı, sonra birden çekti. Parmaklarının dermanı kesildiğinde, ucundan kan damlayan sivri bir çubuk elinden yuvarlandı. Mari yan tarafını tutarak, kalkmayı denedi ama tekrar kalçasının üzerine düştü. Bir başka sarsak denemeden sonra, ayağa kalkmayı başarmıştı.

Bowe'la yüz yüze gelince Bowe Mari'nin kanlı yüzü ve yeni oluşan yaraları karşında irkildi. Saçları kurumla kaplanmıştı. Mari aksayarak ona doğru yürürken gözleri normal haline dönmeye başladı.

"Mari," dedi hırıltılı bir sesle. "Kendini iyileştirmek zorundasın."

"Bowen, bacakların... göğsün."

"İyi olacağım..."

Bir başka ani rüzgâr üzerlerine doğru esince tozlar etrafa saçıldı. Görünmeyen ve onu içerinden boğmaya çalışır gibi olan bir güç ona saldırdığında Mariketa çılgık attı.

"Sana neler oluyor?" diye bağırdı Bowen. "Bu da ne?"

İşkence dolu anlar geçti. Rüzgâr hafiflediği ve onu yakalayan her neyse ondan kurtulduğu zaman, Mariketa kafası karışmış görünüyordu. "Sanırım... sanırım bu Hăxa'nın gücüydü..."

Eğer Mari'nin daha önce bir büyücüyü öldürmekle ilgili söyledikleri doğruysa, o zaman tanrılarınkine yakın bir güç biraz önce ona zerkedilmişti.

Bir kez daha Bowe'a doğru yürümeye başladığında gözlerinin beyaz kısmı ve iris tabakası sanki içlerine mürekkep dökülmüş gibi siyahlaşmaya başladı... tıpkı Hăxa'da olduğu gibi. Sanki ele geçirilmiş gibi olan Mariketa esrarengiz gözleri yerdeki aynaya odaklanıncaya kadar bakışlarını Bowen'dan kaçırdı.

Sanki çok acıkmış, hatta şehvetli gibi bir ifadesi vardı ve telaşla aynanın yanına giderek, tam üstüne bastı. Zemin, altından açılır gibi oldu ve Mariketa içine düşüp gözden kayboldu.

Bowe onun adına duyduğu korkudan bağırarak, ona ulaşmak için aynaya doğru sürünmeye çalıştı. Ancak Mariketa gitmişti.

Bowen onun peşine düşmek için her şeyi göze alarak, pençeleriyle camı tırmıklıyordu.

53. Bölüm

Mari nasıl olduysa *kendini* büyülemeyi başarmıştı. Günlerdir kendi boyutundaydı ve antika boy aynasının karşısında hareketsiz duruyordu. Bilinci yerinde olmasına ve hızla iyileşmesine rağmen hareket edemiyor ve bakışlarını oradan alamıyordu. Hatta dudaklarını bile aralayamıyordu. Eğer bakışlarıyla ayna arasına herhangi bir şey girerse gözleri –Häxa’nın gücünden tamamen siyah olan gözleri– onu yakıp kavuruyordu.

Häxa’nın güçlerini yüklenmeden önce Mari yeni edindiği ayna kâhini yetenekleriyle zaten bıçak sırtında yürüyordu. Doğasında kötülük olmasa da, aynanın çaresizce verdiği bilgilere açlıkla saldırıyordu. Mari kendini kurtaramıyordu...

Anne ve babası uyarıp Häxa’nın düzleminden eve döndükleri zaman Mari onları bile kucaklayamamıştı, hatta kendi boyutu yağmurdan sırlıslık olmasına rağmen uğradığı hüsrarla ağlayamamıştı. Annesiyle babası onun için çok endişeli görünseler de başardığı şeyden ötürü onunla bir o kadar da gurur duyuyorlardı.

İkisi meclisin de yardımlarıyla Häxa’nın gücünü içinde bağlamayı ve Mari’nin yıllar içinde o güce yavaş yavaş alışmasını sağlamayı planladılar. Ancak güç aktif kullanımda olduğundan –bir aynanın

önünde duran cadıları farkında olmadan dondurması gibi- onu bağlayamıyorlardı. Ve Mari'nin gözleri sürekli olarak iki LED ışığı gibi parlıyordu.

En azından meclisi elinden geleni yapmaya çalışıyordu ve cadılar çıldırmış gibi çabalıyordu. Görünüşe göre, Andoin Hayvan Evi'nin hemen yanındaki mahallelerinde, dünyanın en kadim ve en kötülerinden biri olan Hăxa'nın güçlerinin boy göstermesi onlar için bir uyarı işareti olmuştu. Artık *laissez les bons temps rouler* kuralıyla tecrit edilip korunduklarını hissetmiyorlardı.

Dünya, bu ekip böyle birlikte çalıştığında başına ne geldiğini anlayamayacaktı.

Annesiyle babasının her gün yaptığı gibi, Carrow ve Elianna da Cottanorouse'a onu ziyaret ediyorlardı. Mari'nin onları duyduğunu bilerek sohbet ediyorlar ve sanki içecekmiş gibi ona çay koyuyorlardı. Aynı zamanda, sanki Mari öyle yapmaya tamamen ikna olamayabilmiş gibi, üzerindeki büyüü bozması için onu teşvik ediyorlardı. Mari yeni gücünü göstererek, "Uyum sağla aptal," demek istiyordu.

Mari, Cadılığın bir düzleminde olduğundan, Bowen'ı davet etmek için konuşamıyor, Bowen da onun yanına gelemiyordu. Arkadaşları ve ailesi Mari ne zaman Bowen'ı özlese kar yağdığı sonucuna varmışlardı ve düzlemi sürekli bir beyazlık kaplıyordu.

Bugün Mari'nin yerinde, battaniyelere sarınmış olan Carrow tek başına iskambil oynuyordu. Elianna kurutulmuş kurbağa bacaklarını önce boyutlarına göre sonra ayak perdelerine göre sınıflandırıyormuş gibi görünüyordu. Annesiyle babası Mari'nin nasıl kurtarılacağına dair cevap bulma arayışıyla kâhinlere danışmak için dışarıya çıkmışlardı. Bugün dünyanın en güçlü kâhinlerinden biriyle buluşacaklardı: Zırdeli Nix.

"Lanet olsun Mari, çok soğuk!" Carrow kollarını ovuşturuyordu. "İçinde bulunduğun bütün bu Narnia heyecanını seviyorum. Ve

zırh giymiş kunduzlarla konuşmak için şimdiye dek elimden geleni yaptım, hadi ama bu durum gittikçe daha saçma bir hale geliyor! Eğer İskoç'u bu kadar çok özlüyorsan, o zaman bundan kurtul."

Elianna, "Andoain'in hemen yanında onun bir ev satın aldığını biliyorsun, böylece eve geldiğin anda kokunu alabilecek. Ayrıca, şey, evi havaya uçtuğu için," dedi.

"Bak Mari, bundan kurtulmak için bir şey yapmak zorundasın," dedi Carrow. "Onu bu ızdıraptan kurtar –ya da– bırak bir kurulama bezine âşık olmasını sağlayayım. Sen karar ver." Omuzlarını silkti. "Bowen'ın meclise yaklaşmak istemeyeceğinden endişe ettiğini biliyorum, oysa *oradan gitmesini* sağlayamıyoruz. Görünüşe göre bazı cadılar ona senin farklı bir düzlemde olduğunu itiraf etmiş –sorularıyla gerçekten ısrarcı olabiliyor– ve şimdi de buruya ulaşmaya kararlı. İşin ilginç tarafı düzlemin varlığı hakkındaki bilgilere inanıyor ama oraya gidemeyeceği gerçeğine inanmıyor."

"Andoain'e her gün, bazen her saat başı geliyor ve cadılık hakkında araştırma yapıyor," dedi Elianna.

Carrow ateş püsküren gözlerle baktı. "Tabii eğer sen ve diğerleri sinsi sinsi ona yiyecek vermeseydiniz, gelip durmayacaktı!"

Elianna kollarını göğsünde kavuşturarak inatçı bir tonlamayla, "Aksi takdirde hiç yemeyecek ki," dedi.

"Her neyse. Fakat Mari, ciddi olmak gerekirse o bütün olanlar yüzünden oldukça zor zamanlar geçiriyor, hatta içinde bulunduğu duruma Regin bile üzülüyor."

"Mezuniyet töreninin videosunu o kadar çok seyretti ki, okul marşınızı ezberlediğinden eminim," diye ekledi Elianna.

"Evine götürdüğü ponpon kız videolarının ne işe yarayacağını bilmiyorum," Carrow kaşlarını oynattı, "ama bazı şüphelerim var."

Elianna kibarca öksürdü.

“Artık Beklenen olduğun şeyi yaptığın için, —en azından birinci bölümünü— herkes çıldırmış gibi senin için yeni bir isim arıyor,” dedi Carrow. “Eğer bu büyüden silkinmezsen, o zaman Cam Cadısı Mariketa veya ‘Camcık’ isimleri için kampanya başlatacağım. Eğer bundan hoşlanmadıysan o zaman gelip kıcıma vur, aksi takdirde...”

Elianna gözlerini kısarak Mari’ye baktı ve iç geçirdi. “Sanırım Mari, Mariketa MacRieve olarak çağırılmak istiyor.”

Mari öyle istiyordu. Bowen’a gitmek ve onu sevdiğini söylemek istiyordu, ailesini ve arkadaşlarını ziyaret etmek istiyordu ve... gözlerini kırpma istiyordu. Ancak bilgi damarlarına akıyor; güç talep ediyordu.

Görünen o ki... *her şeyi* öğreninceye kadar burada kalmaya mecbur bırakılacaktı.

Bu da asla ayrılamayacağı anlamına gelirdi.

Çünkü her şey, bilemeyeceğim şeydir.

Bowen en sonunda Nix’i bulduğu zaman, kadın Bourbon Caddesi’ndeki bir binanın çatısına bir gargoyl¹⁵ gibi tünemişti. Bowen onun yanına tırmandı, iyileşen bacağına kendisini terk etmeyen bir sızı hissediyordu. “Nix, bana yardım etmek zorundasın.”

“Seni bu kadar heyecanlandıran nedir, kurtadam?”

“Her konuda haklıydın, Hücum’la ve eşimi bulmamla ilgili her şeyde. Bütün kehanetlerin gerçekleşti, tabii bana tam olarak kimin büyü yaptığını söylemen gerekirdi...”

Nix nihayet onun yüzüne baktı. “Sana *büyülendiğini* söyledim, *muska yapıldığını* değil, ayrıca Mariketa’nın henüz bir büyücü ol-

15 Grotesk tarzda yapılmış, oluklardaki suyu tahliye etmeye yarayan taş yaratık heykeli. (ed.n.)

madığını herkes biliyordu." Gözlerini devirdi. "Gerçekten, canım... şaka yapmıyorum."

Sakin ol.

"Gerçi yüz seksen yıldır çektiğin katıksız çile için gerçekten çok üzgünüm," diye ekledi Nix.

Bowen babasının canını yakan cadı ile Prenses'in hareketlerini kıyasladı. Aradaki tek fark acının derecesiydi. Oysa Prenses'in ona -hepsine- yaptığı şeyleri düşünecek çok az zamanı olmuştu. "Mariketa'yı bulmam gerekiyor." Tanrılar aşkına, onu bulmaya ihtiyacı vardı. Cadısı için duyduğu özlem, yeryüzünün en güçlü büyücüsünün neden olabileceğinden binlerce kez daha kuvvetliydi.

"Onu tekrar mı kaybettik? Bowen ayna kâhininle bundan daha iyi geçinmelisin!"

"Nix!"

"Ah, biliyorum tabii ki. Farklı boyuttaki bir cadı düzlemine gitti. Sen sormadan söyleyeyim ki bu yerler kutsal sayılır ve oraya nasıl gideceğini sana tarif edemem. İlk-Valkyrie'nin bile ihlal etmeyeceği bazı kurallar var."

"Bunca şeyden sonra, oraya nasıl ulaşacağımı bana söylemeyecek misin?"

Nix başını yana doğru eğerek ona baktı. "Sen, Bowen MacRieve, sadece cadıların ve kendi soylarından olanların yaşadığı bir dünyaya mı gitmek istiyorsun? Bir yağmur damlasından kuş tüyüne kadar her şeyin içinde sihir olan bir yere mi?"

"Nix, lanet olsun, ne gerekiyorsa yapmak istiyorum..."

"Sana yardım edebilmeyi dilerdim. Gerçekten." Bir kaşını kaldırdı. "Özellikle de kendine daha iyi baktığın için." Nix, onun olduğu taraftaki havayı tırmıklayınca Bowen'ın kaşları çatıldı. "Aslında ona

ulaşmanın basit bir yolu var. Bu o kadar ortada ki canımı yakıyor, sana söylüyorum.”

“Lanet olsun, o ne Valkyrie?”

“Herkes kadar senin de bir cadının düzleminde olmaya hakkın var.”

“Ama Cadılıkla bir kan bağım yok. Ayrıca Mari’nin kocası da değilim... henüz.”

“Neden orada olmaya hakkın olduğunu çöz ve ben de sana lojistikte yardım edeyim.”

Nix’in bakışları aşağılarındaki bir şeye kenetlendi. Küçük be-
deni yırtıcı bir hayvanınki gibi gerildi. Sinsice Regin’i takip ediyor
gibi görünüyordu. Ya da en azından Regin’i gizlice izleyen birini.
“Gitmem gerekiyor.” En sonunda Bowen’ın gözlerine baktı. “Bir
cevap bulmadan tekrar yanıma gelme...” Daha sonra belli belirsiz
bir şekilde yere atladı ve kalabalığın içinde kayboldu.

54. Bölüm

Bir sonraki gece Bowen –yeni evindeki yer yatağının üzerine bitkin bir halde yığıldıktan sonra– sadece bir saat uyumuştı, yatakta doğrulduğunda kalbi gümbür gümbür atıyordu. Cevap dilinin ucundaydı.

Bir zamanlar, olduğu şey yüzünden tanrılardan nefret etmişti. Şimdiyse onu Mari’ye ulaştıracak cevabın bu olduğunu fark ediyordu.

Bowe kotunu giydi. Ayakkabılarını bulamayınca öyle dışarı çıktı... Nix’i bulmak için gecenin karanlığına daldığı zaman hâlâ gömleğini giymeye çalışıyordu.

Nix şans eseri Val Malikânesi’ndeydi ve Bowen’la Valkyrie’lerin evinin dışında karşılaştığı zaman, aklı da başındaydı.

“Nix, ona nasıl katılabileceğimi buldum,” dedi Bowen bir seferde. “Cadıların ve onların soyundan olanların, o diğer yere ulaşabileceklerini söyledin. Okuduğum şeylere bakılırsa bu aynı zamanda *evcillerinin* de oraya ulaşabilecekleri anlamına gelir.”

“Hımm, Bowen,” diye usulca konuşmaya başladı Nix. “Evciller... *hayvandır.*”

Bowen tek kaşını kaldırarak *ne demeye çalışıyorsun*, ifadesini takındı. “Bu evcillerin koruyucular olabileceğini okudum, ben de

Mari'nin koruyucusuyum. Cadının birinin bir kaplanı varmış hatta bir diğlerinin de ayısı. Peki, neden bir Lykae olmasın?"

Nix'in gözleri gururla parladı. "Çok etkilendim!"

"O zaman ona nasıl ulaşacağım?"

"Andoain'deki odasına git."

"Daha yeni oradaydım, bu..." Devam etmedi, bu gibi şeylerin sürekli olarak sorgulanmayacağını öğrenmişti. Ya da bazı durumlarda asla sorgulanmayacağını. "Tamam."

Andoain'e gelince Mari'nin odasına çıkan merdivenlerden bacağındaki artan ağrıya aldırmaksızın üçer üçer çıktı. Kapılarının ardından onu gözetleyen cadıları gözünün ucuyla gördü. Lambalarınsa yanık olduğunu hayal meyal fark etti, onu bekliyor olmalıydılar.

Mari'nin odasının kapısını hızla açtı. Ve birdenbire dışarıda lapa lapa kar yağan bir başka evdeydi. Etrafına bakındı içindeki tedirginliği bastırmaya çalışıyordu. Bu gerçek olabilir miydi? Hayal mi görüyordu?

İlerlediğinde, içeride Mariketa'ya benzeyen bir kadın olduğunu gördü. Onun yanında kalın kollarını göğsünde kavuşturmuş bir adam, kaşlarını kaldırmış Bowen'a bakıyordu.

Bowe o anda, Mari'nin ailesiyle karşılaştığını fark etti ve çıplak ayaklarının ve tıraşsız kaba görüntüsünün yanı sıra, gömleğini doğru dürüst giymediğini de fark etti. Ayrıca gömleği ters dönmüştü.

"Görüştüğü erkek *bu mu*?" diye homurdandı adam. "Daha doğru dürüst giyinemiyor bile."

Bowe, doğru dürüst giyinemese de, omzunda taşıdığı bir çocuğun farkında olabileceğinden emin olduğunu söyleme dürtüsünü güçlükle bastırdı. Bunun yerine dilini ısırdı. Bu büyücü her ne kadar kibirli biri olsa da, Bowe'un gelecekteki kayınbabasıydı.

"Bir kurtadam mı, Jill? Gerçekten mi?"

“Şişşt.” Kadın elinin tersiyle adamın karnına vurdu ve “Ben Jillian. Ve bu da benim kocam, Warren. Biz Mari’nin anne ve babasıyız. Ve senin Lykae klanından Bowen MacRieve olduğunu biliyoruz,” dedi.

Bowe ona başıyla selam verdi.

Warren, Bowe’a. “Kızım için biraz yaşlı değil misin?” diye sordu.

Bowe’un yüzü asılınca Jillian neşeli bir şekilde devam etti: “Biz de seni bekliyorduk. Mari bekliyor. Yardımına ihtiyacı var.”

“O nerede?”

“Beni izle.” Jillian’ın ona gösterdiği, Belize’deki yatak odasıyla Mari’nin Andoain’deki odasının arasında bir odaya benziyordu.

Bowe’un nefesi kesilmişti. Mari bir boy aynasının önünde hiç kıpırdamadan ve koyu renk gözlerini kırpmadan duruyordu. “Ona ne oldu?”

“Häxa’nın güçlerine sahip olunca ilk olarak kendini büyüledi. Ve hiç kimse onun sihriyle mücadele edecek kadar güçlü değil,” diye cevap verdi Jillian.

“Hiç kimse güçlülükle dokunabildiği bir şeyi düzeltemez,” dedi Warren.

“Ancak bundan kurtulması için *senin*, onunla konuşabileceğini düşünüyoruz. Nix bu sabah bize onun koruması olmaya niyetin olduğunu söyledi...” diye ekledi Jillian.

“O bir canavar evcil,” diye dalga geçti Warren.

“Bu da onu bir koruyucu kurtadam yapar. Ayrıca bu nedenle buraya gelmesine izin verildi.”

“Beni duyabiliyor mu?” diye sordu Bowe, dakikalar öncesine kadar Nix’le konuşmamış olduğu gerçeğini göz ardı ederek.

“Mari söylediğimiz her şeyin farkında,” diye cevap verdi Jillian.

“Onu nasıl kurtarırım?”

“Onu bundan kurtulmak için bir şekilde güç bulmasına ikna et. Onunla konuş, mücadele etmesini sağla,” dedi Jillian. “Yansımalar Mari’nin güçlü yanı ama aynı zamanda da zayıf yanı. Eğer onları çok fazla kullanırsa, Mari’ye zarar verebilirler. Onu kurtardığın zaman, kendini bir daha aynada bu şekilde kaybetmemesini sağla.”

Onun aynayla konuşmasına Bowe’un öyle güçlü bir tepki vermesine şaşmamalıydı.

Warren ekledi: “Eğer başarılı olursan, bu gece Hăxa’nın güçlerini Mari’nin içinde bağlayacağız. Yıllar boyunca Mari’nin aynayı biraz tutumlu kullanması gerekecek ve sadece *inanılmaz derecede önemli acil durumlar* için kullanacak. Aynalar vasıtasıyla seyahat edebilecek ve büyülere yoğunlaşmak için onları kullanabilecek ancak Hăxa’nın gücüyle erişebileceği bilginin hep özlemini çekecek, ayrıca bağlar da güvenilir değil.”

“Bununla baş edeceğine güvenebilir miyiz?” diye sordu Jillian.

Bowe başıyla keskin bir onay verdi. “Evet, baş edebilirim.”

“Gözlerinin önüne bir şey koymaya kalkışma,” dedi Warren. “Bakışlarını engelleyen her şeyi yakacaktır. Ayrıca ne yaparsan yap, aynayı *sakın* kırma.”

Bowe gözlerini Mari’den ayırmadan sordu. “Neden?” Ona, en ideal çözüm buymuş gibi görünüyordu.

Jillian mırıldandı. “Şok onu... onu öldürebilir.”

İdeal değilmiş.

“Onunla yalnız kalmak istiyorum,” dedi Bowe.

Jillian başını salladı. “Biz bağlama törenine gidiyoruz. İyi şanslar, Bowen.”

Onlar kapıyı kapattıktan sonra Bowe, Mari’nin babasının söylediklerini hâlâ duyabiliyordu. “Jill, MacRieve’e neden bu kadar güveniyorsun?”

“Çünkü onu geri getirene kadar asla durmayacak,” diye cevap verdi Jillian, birlikte merdivenlerden inmeden önce.

Bowe, Mari’yle yalnız kalınca konuşmaya başladı. “Küçük cadı, aynaya birazcık ara vermek durumundayız. Eğer bakışlarını oradan ayırmayacaksan, ürkütücü ve can sıkıcı bir törende onca cadının önünde seninle nasıl evlenmemi beklersin ki?”

Tepki yoktu.

Kollarını kızın beline sardı ve uzanarak onu boynundan öptü, ona bir kez daha yakın olmanın verdiği mutlulukla gözlerini kapattı.

“Başını aynandan çevirmek istemiyor musun? Pekâlâ. O halde buradayken ona bazı sorular sor. Ona senin Lykae’nin seni ne kadar özlediğini sor.”

Acaba gözlerini mi kırpmıştı?

Mari’nin diğer kulağına doğru mırıldandı. “Ona, Bowe’un kimi sevdiğini sor.”

Mari’nin dudakları aralandı. Sanki kurtulmak için sahip olduğu her şeyiyle çabalıyormuş gibi, vücudu zangır zangır titremeye başladı.

“Evet, bu doğru. Ona Bowe’un şimdiye dek âşık olduğu tek kişinin kim olduğunu sor.” Parmaklarının tersiyle Mari’nin yüzünü okşadı, bakışlarının aynada buluşmasını diliyordu. “Ve benimle birlikte gelmeden önce soracağımız son soru... ona tıpkı döner dönmez beni öpeceğin gibi, birlikte geçireceğimiz hayatın da ne kadar güzel olacağını sor.”

Mari’nin kaşları birleşti ve kaskatı duruşu gerilerek, gevşedi. Gözkapakları kapandı.

“İşte oldu, aferin sana,” diye hırıltıyla konuşan Bowe, Mari’nin yüzünü kendine doğru çevirdi. Bowe, Mari’nin arkasından çerçevesi ters dönünceye kadar aynaya çevirdi. “Şimdi, öp beni cadı.”

Mari gözlerini bir kez daha açınca Bowen'ın sıcacık, sıkı dudakları dudaklarını kapatmıştı. Sonra Bowe onu kaldırdı ve yatağına taşıdı.

Onu kucağına oturttuğu zaman Mari elini adamın tıraşsız yanağında gezdirdi. Onu o kadar çok özlemişti ki! Bowen'ın ne kadar bitkin görüldüğünü fark edince sert bir yumruk yemiş gibi oldu. "Buraya gelebildiğine inanamıyorum."

"Ben senin evcilinim." Çenesini gurur duyarcasına kaldırdı. "Seni korumak için buradayım. Ayrıca, beni bu kadar kolay kaybedemezsin." Bakışları Mari'nin bakışlarını bulduğunda, "Nereye gidersen git seni takip edeceğim, Mari," dedi.

"Ben çok... hey," dedi aniden fısıltıyla, elini birden alnına doğru götürdü. Haxa'nın gücünün baskıcı ağırlığı azalıyordu. "Gözlerim temizleniyor mu?"

"Evet." Bowen rahatlamayla nefesini üfledi. "Bağlama işe yarıyor."

"Bunu hissedebiliyorum." Dudağını ısırды. "Bowen, daha önce olanlar hakkında... babam sana kaba davrandığı için özür dilerim. Ayrıca başına gelen her şey için çok üzgünüm. Büyü..."

"Ben onun için üzgün değilim." Mari inanamaz gözlerle bakınca düzeltti. "İlk başta öfkeliydim. Daha sonra eğer birlikte olabileceksek, beni sana bütün bu olanların getirdiğini fark ettim. Düşünsene, beni Hücum'da yendiği için lanet olası o vampire bile teşekkür etmem gerekir. O olmasaydı..." Sesi bir ürpertiyle kesildi. "Ayrıca, ödül bu kadar değerli olunca ne kadar çabaladığım umurumda bile değil."

"Ama bu kadar uzun sürmesi ve oldukça acı verici olması içini kemiriyor olmalı..."

"Eğer söylediklerimden şüphe ediyorsan, o zaman senin için hissettiklerime de inanmazsın. Seninle burada bu şekilde olmak için her şeyi yapardım. Eğer bana sahip olacaksan." Kaşları çatıldı. "Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun ama beni sevdiğinden emin değilim ve..."

"Seni seviyorum," dedi Mari hızlıca.

"Bunun üzerinde düşünmek istemez misin? Hislerinden emin olmak? Cilve yapmak?"

"Kesinlikle hayır." Mari başını ısrarla iki yana doğru sallıyordu. "Adada sana teslim olmuşum ve birlikte olduğumuz ilk gecedan beri yenik düşmüştüm. Ama tüm bunlarla baş edebilecek misin? Yani... cadılıkla?"

"Uçak kazasının olduğu gün, seni yanımda tutmak için –seninle ilgili her şeyi kabullenmek de dâhil olmak üzere– ne yapmam gerekiyorsa yapmaya karar verdiğimi söylemek istiyordum. Biz –birlik-teliğimiz– sabit kaldığımız sürece diğer tüm değişkenler umurumda bile değil." Mari'ye sımsıkı sarıldı ve göğsüne doğru çekti.

Sanki onu hiç bırakmayacakmış gibi, Mari'yi sımsıkı tutuyordu.

Ve bu Mari'yi tam can evinden vuruyordu. Daha sonra kaşları çatıldı. "Bowen?"

"Evet, aşkım?"

"Neden gömleğin ters?"

55. Bölüm

İskoçya

Kış gündönümü, altı ay sonra...

“Demek böyle oynayacağız, karım?” dedi Bowen, Mari’nin attığı kar topu suratinin ortasında patlayınca. Bowen, Mari’nin sevdiği o kurt gibi edasıyla karı silkeledi. “Bir ustaya meydan okuyarak kendini tehlikeye atıyorsun, uyarmadı deme.”

Mari eldivenli parmaklarını ona doğru kıvırdı. “Elinden geleni ardına koyma, babalık.”

Ancak Bowen bugüne dek gördüğü en büyük kar topunu toparlamaya başlayınca gözleri büyüdü. Duraksadı ve eve doğru hızla koşmaya başladı.

Karda oynamak, zaten mükemmel olan bir günü en harika şekilde sonlandırma biçimiydi. İskoçya’ya daha bu sabah gelmişlerdi. Uygun bir sakinleştirme metoduyla jet yolculuğu tam anlamıyla unutulabilirdi. Ve dün gece Mari ve Bowen uçmadan önce annesiyle babası ona *bir bebek beklediklerini* söylemişlerdi, Mari her ne kadar onlara yeni kardeş yüzünden *şımarık* davranacağını söylese de buna çok sevinmişti...

Bowen'ın yaptığı dev gibi kar topu poposuna gelince az kalsın onu yere düşürüyordu. Mari soluğunu tutarak omzunun üzerinden geriye baktı.

"Kartopu işte böyle atılır." Bowen sırtıarak selam verdikten sonra Mari'nin peşinden koştu.

Bowen artık kakhaha atıyordu. Ve lanet olsun ki bu ona çok yakışıyordu.

Onunla bu şekilde oynarken, Lykae'siyle çocukları olmadan kırkına gelme şansının sıfır olduğunu fark etti.

Ciyaklayarak Bowen'ın kendisini yakalamasına izin verdi ve birlikte karın içinde yuvarlandılar. "Canını acıtmadım, değil mi?" diye sordu Bowen, Mari'yi altından çekerek.

Mari, üç ay önce ölümsüz olmasına rağmen, Bowe bunu hâlâ soruyordu. Mari, onun bunu her zaman soracağını biliyordu ve onu bunun için seviyordu. "Asla."

"Burayı sevdin mi?"

"Taptım."

"Bunu öylesine söylemiyorsun değil mi? Çünkü..."

"Yılın yarısını burada geçirmek istiyorum." Diğer altı ayı da Andoain'in hemen yanındaki evlerinde geçirirlerdi. "Meclisin bana ihtiyacı olursa veya serbest çalışacağım bir iş bulursam ayna aracılığıyla meclise gidip gelebilirim." Son birkaç aydır çok yoğun çalışıyordu, ailesinin yardımıyla Andoain meclisini organize ediyor ve kendi büyülerini satıyordu. Peki, her sihriyle turnayı gözünden vuruyor muydu? Hayır ama en azından hesabına havale gelmeye devam ediyordu.

"Yaz boyunca buraya ektiğim elma ağaçlarına ek olarak," diye başladı Bowen, "bir seksen boyunda bir boy aynası satın aldım.

Dolayısıyla birlikte gidip gelebiliriz. Evcilin olduğuma göre beni de yanına alacaksın."

"Cadının koruması" görevini ciddiye alıyor, onunla tüm işlerine birlikte gidiyor ve Mari onun daha çok "sorumluluk sahibi bir arkadaş" gibi davrandığını söylediğinde homurdanıyordu. "Benim için hava hoş."

"Peki, gerçek kar hakkında ne düşünüyorsun?" diyerek sürekli ona takılıyordu, çünkü görünüşe göre Mari'nin boyutundaki hayali kar tıpkı film setlerinde kullanılan o maddelere benziyordu.

"Çok güzel."

"Evet, güzel," diyen Bowe'un bakışları Mari'nin yüzüne odaklanmıştı. "Karın sana yakışacağını biliyordum. En sonunda en sevdiğim mevsimden keyif aldığımı pek inanamıyorum ve bu keyfi seninle birlikte yaşadığımı; yani en sevdiğim görüntüyle."

Mari'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı ve öylesine bir öpücük kondurmak için uzandı. Ama Mari kollarını boynuna dolayıp ona sımsıkı sarılınca dudaklarını kızın dudaklarına yapıştırdı ve Mari inleyinceye kadar onu derin derin öptü.

Mari, Bowe'un dudaklarının arasından mırıldandı. "Bowen..."

Bowen geri çekildi. "Kadınımın ses tonunu biliyorum. Şimdi seni yatağa götüreceğim."

Mari başını hevesle sallayınca Bowen kurnaz bir gülümsemeyle ona baktı. "Kurtadamında hâlâ iş var, ne dersin küçük hanım?"

Nefesi kesilen Mari ona gülümsedi. "Eğer o iş derken beni kast ediyorsan onu asla kaybetmeyeceğin kesin."

İRFAN KİTABI'NDAN

İrfan

"...ve insan olmayan o akıllı yaratıklar, aynı zümrede birleşerek yaşayacak ama insanların dünyasından saklanacaklar."

Lykae Klanı

"Keltoi Halkı'nın (ya da sonraları Kelt olarak bilinen Saklı Halk'ın) gururlu ve amansız bir savaşçısı en güzel çağında, çıldırmuş bir kurt tarafından alt edilir. Savaşçı ölümden döner, artık bir ölümsüzdür ve içinde canavarın ruhu vardır. Canavarların usullerine göre yaşar: Temasa ihtiyacı vardır, kendi türüne derin bir sadakatle bağlıdır, tensel zevklere düşkündür. Bazen gizlenen canavarı ortaya çıkar..."

- Aynı zamanda kurtadam, savaş-canavarı olarak da bilinirler.
- Yağmacılar'ın düşmanlarıdır.

Tılsım'a Hücum

"Tüm dünya üzerindeki büyüülü tılsımlar ve diğer mistik zenginlikler için yapılan tehlikeli ve meşakkatli bir avdır."

- Kurallar finale kadar öldürmeyi yasaklar. Her tür hile veya şiddet desteklenir.
- Her iki yüz elli yılda bir yapılır.
- İmkânsızlığın Tanrıçası Riora tarafından düzenlenir.

Cadılar Evi

"...büyülü yeteneklerin ölümsüz sahipleri, iyi ve kötünün takipçileri."

- Büyülerini satan mistik tüccarlardır.
- Savaşçı, şifacı, büyücü, sihirbaz ve kâhin olarak beş gruba ayrılırlar.
- Beklenen Mariketa tarafından yönetilirler.

Valkyrie

"Savaşta ölen bir bakire cesaret için haykırdığında, Odin ve Freya çağırısına cevap verdi. İki Tanrı yıldırımlarla onu çarpıp konaklarına getirdiler ve cesaretini sonsuza dek ölümsüz kızları Valkyrie'lerin suretinde sakladılar."

- Valkyrie'ler, yeryüzünün elektrik enerjisinden beslenir, bunu kolektif bir enerji olarak paylaşır ve duygularını şimşeklerle ifade ederler.

- Doğaüstü hızları ve güçleri vardır.
- Eğitim almazlarsa, parlayan objeler ve mücevherler karşısında büyülenebilirler.
- Kutsal Bakireler veya Koruyucu Bakireler olarak da adlandırılırlar.
- Yağmacı vampirlerin düşmanlarıdır.

Vampirler

Yağmacılar ve Çilekeşler olarak iki muhalif gruba ayrılmışlardır.

- Her vampir Gelinini, ebedî eşini arar ve onu buluncaya kadar yaşayan bir ölüdür.
- Bir Gelin, nefesiyle ona can verir, kalbinin atmasını sağlar ve vücudunu tamamen canlandırır ve bu sürece 'kan kaynaması' denilir.
- Vampirlerin seyahat aracı *ışınlanmadır*, buna iz sürme de denir. Bir vampir sadece daha önce bulunduğu yerlere ışınlanabilir.

Yağmacılar

"İrfan'ın ilk kaosu sırasında, bir vampir kardeşliği hükim sürdü, soğukkanlı yapılarına, mantığa olan inançlarına ve acımasızlıklarına güveniyorlardı. Daçya'nın amansız bozkırlarından çıktılar ve Rusya'ya göç ettiler ama bazıları hâlâ gizli bir klanın, Daçiler'in yaşadığını söyler."

- Kurbanlarının kanını öldürünceye kadar içmelerinin bir yan etkisi olan kırmızı gözleriyle ayırt edilirler.
- İrfan'ın hemen hemen tüm ırklarının düşmanlarıdır.

Çilekeşler

"...tacı çalınan Kristoff, Yağmacılar'ın meşru kralı, kadim savaş meydanlarını gezerek ölmek üzere olan en cesur, en gaddar insan savaşçıları aradı; böylece Mezar Hırsızı unvanını aldı. Kendisine ve büyüyen ordusuna sonsuz bağlılık karşılığında, sonsuz yaşam vadetti."

- Dönüştürülmüş insanlardan oluşan, doğrudan yaşayanlardan kan içmeyen bir vampir ordusudur.
- Kristoff bir insan olarak büyütüldü ve sonra onların arasında yaşadı. O ve ordusu İrfan'ı az tanır.
- Yağmacılar'ın düşmanlarıdır.

İblis Soyu

"İblisler, insan kavimleri kadar çeşitlidir..."

- Bir grup iblis hanedanından oluşur. Bazı krallıklar Yağmacılarla müttefiktir.
- Çoğu iblis soyu, vampirler gibi ışınlanabilir.

Furia'lar – Öç Tanrıcaları

"Kötülük yaptığınızda onlar gelmeden cezanızı çekmek için yalvarın..."

- Kötülük yapan erkekler nereye kaçarsa kaçsın, kararlılıkla peşlerine düşen ve adaleti yerine getiren acımasız kadın savaşçılardır.
- Teslim Olmaz Aletha'nın komutasındadırlar.
- Aynı zamanda Erinys'ler olarak da bilinirler.

Berserkler

"Bir Berserk'in yalnız hayatı, savaş gazabı ve kana susamışlıkla dolu bir hiçliktir..."

- Odin'e sadakat yemini etmiş bir savaşçı kadrosudur ve acımasız vahşetleriyle bilinirler.
- Bazıları diriltildikten zonra ölümsüz olsa da çoğu ölümlü olan ve İrfan tarafından tanınup kabul edilen birkaç insan grubundan biridir.
- Bir ayının ruhunu çağırabilme ve onun vahşetiyle bağlantı kurma yeteneğine sahiptirler.

Tayflar

"...kökleri bilinmez, varlıkları tüyler ürpertir."

- Ruhani, kasvetli yaratıklardır. Yenilmez ve çoğunlukla kontrol edilemezler.
- Aynı zamanda *Kadim Bela* olarak da bilinirler.

Dönüşme

"Sadece ölüm sayesinde biri, 'diğeri' olabilir..."

- Lykae, vampirler ve gulyabaniler gibi bazı varlıklar, insanları, hatta İrfan yaratıklarını farklı yollarla kendi türlerine dönüştürebilirler ancak değişimin katalizörü daima ölümdür ve başarı garantisi yoktur.

Tahta Çıkış

“Ve öyle bir zaman gelir ki, en güçlü olan Valkyrie’ler, vampir ve Lykæ gruplarından, hayaletlere, biçim değiştirenlere, perilere ve sirenlere kadar... İrfan’daki tüm ölümsüz mahlûklar, savaşmak ve birbirini yok etmek zorunda kalır.”

- Gelişen her ölümsüz nüfusun bir tür denetim ve denge sistemidir.
- Her beş yüz yılda bir olur. Ya da hemen şimdi...

EZELÎ DÜŞMANLAR... TEHLİKELİ AŞK

PEFES KESEBİ ÖRÜCÜĞÜ AKLINDA ÇIKMIYORDU...

Lykae klanından Bowen MacRieve, eşinin ölümüyle yıkılmıştır. Acımasız savaşçı kalpsizleşmiş ve o günden sonra hayatına kimseyi sokmamıştır... ta ki düşmanı Mariketa, içindeki en karanlık arzuları uyandırana dek. Şeytani güçler kıza karşı birleştğinde, Bowen onu hayatta tutmak için tüm gücünü kullanacaktır.

YAVAŞ, ATEŞLİ DOKUNUŞLARI DAYANILMAZDI...

Geçici bir süreliğine güçlerini kaybeden Mari, ezeli düşmanına güvenmek zorunda kalır. Bowen'ın taşlaşmış kalbini kimsenin yumuşatamayacağı söylenmektedir ama aralarında tutku alevlenmeye başlamıştır. Birlikte olmaları mümkün olmasa da, Bowen'ın Mari'yi bırakmak gibi bir niyeti yokmuş gibi görünmektedir.

Mari ve Bowen dört bir yanlarını saran kötülükten kurtulmayı başabilecek midir? Mari, bedenini ve ruhunu isteyen Bowen'ı reddedebilecek midir? Yoksa ateşli düşmanı için her şeyi riske mi atacaktır?

"Büyü ve tutkuyu birleştirme işini Muhteşem Cole'a bırakın.
Kitaplığınızda yer açın!"
Romantic Times Magazine

